

# Luyện Ái Bảo Mẫu

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Luyện Ái Bảo Mẫu</b> | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 8        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 10       |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 13       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 15       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 19       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 22       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 25       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 28       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 32       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 35       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 37       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 42       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 44       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 47       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 51       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 56       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 58       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 61       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 63       |
| 22. Chương 22 . . . . . | 67       |
| 23. Chương 23 . . . . . | 73       |
| 24. Chương 24 . . . . . | 76       |
| 25. Chương 25 . . . . . | 79       |
| 26. Chương 26 . . . . . | 84       |
| 27. Chương 27 . . . . . | 88       |
| 28. Chương 28 . . . . . | 93       |
| 29. Chương 29 . . . . . | 97       |
| 30. Chương 30 . . . . . | 102      |
| 31. Chương 31 . . . . . | 105      |
| 32. Chương 32 . . . . . | 107      |
| 33. Chương 33 . . . . . | 111      |
| 34. Chương 34 . . . . . | 113      |
| 35. Chương 35 . . . . . | 116      |
| 36. Chương 36 . . . . . | 118      |
| 37. Chương 37 . . . . . | 121      |
| 38. Chương 38 . . . . . | 128      |
| 39. Chương 39 . . . . . | 131      |
| 40. Chương 40 . . . . . | 133      |
| 41. Chương 41 . . . . . | 136      |

|                                                    |     |
|----------------------------------------------------|-----|
| 42. Chương 42                                      | 140 |
| 43. Chương 43                                      | 144 |
| 44. Chương 44                                      | 153 |
| 45. Chương 45                                      | 157 |
| 46. Chương 46                                      | 159 |
| 47. Chương 47                                      | 163 |
| 48. Chương 48: Phiên Ngoại 1 : Chu Bân Và Trình Vi | 166 |
| 49. Chương 49: Phiên Ngoại 2 : Vương Hiểu Thư (1)  | 168 |
| 50. Chương 50: Phiên Ngoại 3 : Vương Hiểu Thư (2)  | 170 |

## Luyện Ái Bảo Mẫu

---

### Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, ám áp văn. Tình trạng: 47 chương + 1 đồng PN (

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-ai-bao-mau>*

### 1. Chương 1

Editor: Tiểu Hắc

Ngày nhập học của đại học T, bên trong ký túc xá nam sinh, ba vị tân sinh viên đang quanh quẩn trong phòng hứng thú nhìn trộm vị bạn học thứ tư đang cùng phụ thân diễn trò từ biệt.

“Lúc ta không có ở đây người phải hảo hảo chiếu cố chính mình a!”

“Ân, ta đã biết.”

“Đồng hồ báo thức kêu thì phải dậy ngay, không được nằm cố!”

“A, vâng.”

“Mỗi ngày đều phải ăn cơm đúng giờ!”

“Hảo, ta sẽ chú ý.”

“Y phục nhớ kỹ phải giặt giũ hàng ngày!”

“Nga, nhớ kỹ.”

“Trước khi ngủ đừng quên đánh răng!”

“Ân, không được quên.”

“Đừng có nhàn lúc ta không ở đây mà lén lút hút thuốc hoặc uống rượu!”

“Sẽ không, sẽ không.”

“Đừng có than vãn khóc lóc như vậy, bác sỹ đã nói người phải kiêng bia rượu, ta tận tình khuyên bảo cũng chỉ là muốn tốt cho người mà thôi, ba ba!”

“Bân Bân, đây là do ba ba luyện tiếu người a, tuyệt không liên quan đến việc đó a!” Chu Bình khịt khịt nói, lưu luyện không muốn rời đứa con của hắn.

Chu Bân nhìn phụ thân của mình, bất đắc dĩ thở dài, dường như muốn an ủi, đành tiến lên ôm lấy vổ về phụ thân của hắn một chút.

“Ba a, nếu nhớ ta thì có thể gọi điện thoại cho ta mà, một tháng sẽ qua rất nhanh, tập quân sự xong thì cứ cuối tuần là ta có thể về nhà mà, người yên tâm.”

Chính là không yên lòng về lão ba ba, Chu Bản mới phải chọn trường đại học ở cùng thành phố như thế này.

“Ân, hảo. Bản Bản, người cũng phải hảo hảo bảo trọng, lúc nào rảnh rồi thì gọi điện cho ba ba, biết chưa?”

“Mau đi đi.” Chu Bản lướt mắt nhìn mấy người bạn cùng phòng đều đang trợn mắt nhìn mình, liền nói:

“Ba ba, không phải người đã hẹn đi ăn với Vương thúc rồi sao?”

“Đúng!” Chu Bình nhìn vào đồng hồ đeo tay, “Ai nha, lại đến muộn! Xem ra lần này lại bị hấn xé xác mất thôi! Bản Bản à, ba ba đi trước, tái kiến a!”

“Ân, ba đi thông thả, cẩn thận một chút.” Nhìn phụ thân lúc này đã đi xa, Chu Bản dường như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền đi ra ngoài hành lang hô lớn:

“Đi ăn cũng đừng có lên uống rượu a! Chút nữa ta sẽ gọi điện nhờ Vương thúc giám sát người a!”

“Đi, đi, đi!” Chu Bình nghe vậy thì ngệt mặt ra cười.

Chờ phụ thân đi rồi, Chu Bản quay đầu lại, thấy bạn cùng phòng của mình lúc này đều chăm chăm nhìn mình, đã muốn nhin cười không nổi nữa, hấn có chút bất đắc dĩ nói với mọi người.

“Chào mọi người, ta là Chu Bản.”

“Nhĩ hảo! nhĩ hảo, ta là Lục Hạo! Oa, người thật lợi hại, ngay cả lão ba người cũng phải rằm rắp nghe lời người!”

Nam hài gọi là Lục Hạo này là một người cao lớn, khuôn mặt lại có một chút hung ác, bất quá hấn có vẻ là một người hào sảng.

“Đúng vậy, người biết không, vừa rồi người nói cũng y chang những điều mụ mụ ta dặn dò sáng nay! Một chữ cũng không sai a!” Một người khác có vẻ rất khả ái cũng nói với qua.

“Vậy có phải câu trả lời của người cũng không thiếu một chữ như của ba ba hấn?” Người cao cao gầy gầy còn lại trong phòng cũng góp lời vào.

Nam hài khả ái bữu môi nói: “Sao có thể như vậy! Ta nếu như cũng ừ hử như ba ba hấn thì làm sao mụ mụ ta có thể kết thúc bài giáo huấn đó được!”

Mọi người nhanh chóng nói chuyện làm quen với nhau, Chu Bản cũng đã biết hết tên của họ, nam hài khả ái kia tên là Hồng Bảo, nam hài cao gầy là Lý Quế Bình, Quế Bình cùng Chu Bản đều là dân địa phương, bất quá là một người ở phía Đông, một người ở phía Tây mà thôi, thật ra mà nói thì khoảng cách cũng khá xa. Sau đó tất cả mọi người cùng nhất trí cấp cho Hồng Bảo một cái biệt danh – Hồng Bao!

“Ai, các người không thể sáng tạo hơn một chút được sao? Cái biệt danh Hồng Bao này đã theo ta mấy chục năm rồi, các người còn tưởng rằng mình là người phát minh a!” Hồng Bảo khinh bỉ liếc mắt nhìn chúng ta.

Ba người chúng ta nhìn hấn cười, “Tuyệt, người chính là rất phù hợp với nó a, người cũng như tên a!”

Hồng Bảo nhìn lại chính mình một chút, lập tức hối hận vì sao hôm nay mình lại mặc áo phông màu đỏ.

“Được rồi, các người đã gọi đến thống khoái như vậy thì ta cũng phải tìm cho mọi người một cái biệt danh mới được. Người a, gọi là Tiểu Quế Tử! Lục Hạo người sẽ là Cao Đại Suy!”

“Vậy Chu Bản thì sao?”

Hồng Bảo suy nghĩ một chút, “Gọi hấn là đại mụ đi!”

“Các huynh đệ, chúng ta cùng lên thôi!” Lục Hạo hô lên một tiếng.

Ba, ba, ba, người nào đó kêu lên thảm thiết, trên đầu đã sớm nổi lên mấy “ngọn núi” a.

“Ta nghe nói, phòng của chúng ta vốn là có năm người ở a, người còn lại sao vẫn còn chưa tới nhỉ?” Lý Quế Bình nói.

“Các người đoán xem kẻ đó sẽ thế nào a?” Hồng Bảo bưng bưng háng hái nói.

“Đoán cái gì chứ, đằng nào mà chả nhìn thấy a!” Lục Hạo vỗ vỗ đùi nói, “Đói chết mất, chúng ta đi ăn cơm đi!”

“Hảo.”

Mọi người đều đói bụng, nhưng mà khi nhắc đến mới choáng váng nhớ ra, bọn họ đã quên mang cơm hộp theo a!

“Các người thật là, cái đó mà cũng quên được sao?” Chu Bân kinh ngạc nhìn mấy người bạn cùng phòng, may mà hắn không có quên a.

“Bân Bân!” Lục Hạo mon men lại gần hắn.

“Bân ca!” Hồng Bảo cũng bắt đầu sán lại.

“Bân đại gia!” Lý Quế Bình cũng góp một chân.

“Bân gia gia!”

“Bân mù mù!”

“Mù mù cái đầu người ấy!” Chu Bân đập một cái lên đầu Hồng Bảo, dĩ nhiên là hắn không dùng chút lực nào a.

“Lại đánh vào đầu người ta?” Hồng Bảo ra vẻ ủy khuất để tranh thủ xin xỏ một chút a.

“Ai bảo người lớn lên khả ái, cái đầu lại vừa tầm tay của chúng ta như thế a.” Lục Hạo đi đến quàng tay qua vai của Hồng Bảo, ra vẻ rất là thoải mái.

“Ô ô Bân mù mù cứu ta a... Ai nha!”

Đây gọi là cái mồm hại chết cái thân mà.

Cơm nước xong, mọi người cùng đi dạo quanh vườn trường một vòng rồi mới quay trở về phòng. Mới bước vào ký túc xá, cả bốn người cùng sững sốt.

“Oa... trong phòng có trộm a?”

Ba, lại một cái tát được tặng miễn phí.

“Người có gặp qua cái phòng nào bị trộm là lại đầy đủ đồ đạc nội thất hơn lúc ban đầu không hả?”

“Nói mới để ý nha...”

“Là ai mà mang theo nhiều đồ như vậy a?”

Chu Bân nhìn một lượt khắp gian phòng, máy vi tính, máy giặt, điều hòa, chờ một chút, tất cả đều là nhãn hiệu nổi tiếng.

“Xem ra người mới này lai lịch không nhỏ đâu.” Lục Hạo nhìn những đồ vật vẫn còn đang được đóng gói cẩn thận này, cảm thán mà nói một câu.

“Thật tốt quá, nghe nói điều hòa của trường đã bị hạn chế sử dụng rồi, phòng của chúng ta có điều hòa không phải sẽ là mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát sao?”

“Hồng Bao, nếu như người có thể tự chi trả tiền điện thì chúng ta sẽ để cho người vĩnh viễn đông ấm hè mát!” Lý Quế Bình nói.

“Không được! Bân mù mù người làm chủ cho ta!” Hồng Bảo nhất thời thuận miệng nói ra, nghĩ là muốn tìm một đồng minh, ai dè lại thấy Chu Bân hai mắt phát hỏa, thâm rồi, làm hắn tức giận rồi sao?

“Bân ca?”

Mọi người cũng phát hiện ra sự khác thường, liền nhìn theo ánh mắt của Chu Bân, thấy giường ngủ số bốn nguyên bản là thuộc về Chu Bân, hiện tại đã bị kẻ khác chiếm mất rồi.

Trên giường đã trải đệm lò xo cao cấp màu lam rất chỉnh tề, ngay ngắn.

Mà tất cả những thứ nguyên bản thuộc về Chu Bân, đã bị đem sang giường số năm, không chỉ bị kẻ nào đó làm cho mọi thứ loạn thất bát tao, mà còn bị thả cả giày trên giường, tuy rằng đôi giày đó nhìn qua không hề thấy bẩn chút nào.

“Được rồi, tốt nhất đừng để cho ta thấy hấn, đợi lát nữa liền chỉnh cho hấn một trận!” Lục Hạo vỗ vỗ vai Chu Bân, “Chúng ta mang mọi thứ về chỗ cũ đi.”

Vì vậy mọi người lại một lần nữa đem mọi thứ đổi lại, Chu Bân nghĩ thầm, xem ra người kia sẽ trở thành kẻ phá hoại sự yên ổn trong ký túc của lão tử a.

Đêm đó, mọi người cùng nhau nói chuyện phiếm, chủ yếu là để chờ người mới đến kia về, trợ uy cho “Bân mụ mụ” của bọn chúng. Chu Bân đặc biệt chú ý đến cánh cửa ra vào, chờ cái tên kia xuất hiện.

Kết quả là, cho dù mọi người đều thức tới tận khuya, rốt cuộc không chịu nổi mà phải đi ngủ, cái người kia thủy chung vẫn không xuất hiện.

## 2. Chương 2

Editor: Tiểu Hắc

Sáng sớm ngày hôm sau, toàn bộ tân sinh viên của khoa tài chính kinh tế đều tập trung ở hội trường lớn nghe Hiệu trưởng phát biểu. Lúc trở về phòng học riêng của mỗi lớp, lại tiếp tục có một cuộc nói chuyện ngắn gọn với giáo viên chủ nhiệm.

“Chào mọi người, ta họ Lâm, là chủ nhiệm lớp các ngươi, học viên trong lớp ta đều có mặt đông đủ rồi chứ?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, phía dưới có tiếng nói chuyện xôn xao, nhưng không có ai đáp lại.

“Nói lời vô ích, mọi người còn chưa kịp quen hết với nhau, làm sao biết được là còn ai chưa tới chứ.” Bởi vì ngồi ở bàn đầu tiên, nên Lý Quế Bình cũng không dám nói lớn tiếng, chỉ dám quay ra nói thầm với Chu Bân.

Chu Bân còn chưa kịp đáp lời hấn đã bị chủ nhiệm lớp gọi đứng lên.

“Học viên này, ngươi kiểm lại một chút xem lớp chúng ta sĩ số bao nhiêu.”

Chu Bân đứng lên đếm đếm một lúc: “41”

“41? Không phải là 42 sao?”

“Ta đã đếm hai lần rồi thưa thầy.”

“Thiếu một người a... Ta điểm danh một chút vậy.” Chủ nhiệm lớp cầm danh sách lớp lên bắt đầu điểm danh.

“Vưu Tiểu Tình.”

“Có!”

“Lý Quế Bình.”

“Có!”

....

Sau khi kiểm tra xong xuôi, mọi người mới biết còn có một người tên là Trình Vi không có tới.

“Trình Vi ở phòng nào trong ký túc xá?” Chủ nhiệm lớp hỏi.

“Hình như là phòng của chúng ta, có năm người, trên cửa lý túc xá có dán danh sách đó.” Hồng Bảo kéo kéo tay áo Chu Bân nói nhỏ, ý bảo hắn trả lời giáo viên.

“Trình Vi là ở phòng chúng ta.” Chu Bân giơ tay lên trả lời thầy chủ nhiệm.

Chủ nhiệm lớp nhìn về phía bọn họ, “Các người có biết hắn đi đâu rồi không?”

“Không biết, chỉ có hành lý chuyển được chuyển đến thôi, từ tối hôm qua vẫn chưa đến ở.” Hồng Bảo trả lời.

“Vậy phòng trưởng của các người là ai?” Chủ nhiệm lớp hỏi.

Ba người còn lại nhìn nhau một giây sau đó lập tức nhất trí mà chỉ vào Chu Bân.

Chu Bân tả nhìn, hữu nhìn, nghĩ thầm các người thật là ăn ý a.

“Bạn này tên là gì vậy?”

“Chu Bân.”

“Hảo, đây là thông tin liên hệ của Trình Vi, người đi kiểm tra xem còn có thủ tục nào chưa thỏa đáng sau đó mau gọi hắn đến trường trình diện.”

“Nếu như không có vấn đề gì nữa, mọi người có thể ra về, nhớ kỹ sáng sớm ngày mai phải tập trung đúng giờ để bắt đầu tập quân sự.”

Mọi người nghe đến tập quân sự cũng không vui sướng gì, không hên mà cùng thở dài rồi trở về ký túc xá.

Chu Bân xoay người lại, cảm giận trừng mắt nhìn mấy người bạn cùng phòng. Mấy kẻ đó, một người nhìn trái, một người nhìn phải, người còn lại thì ngó lơ lên trần nhà, điểm chung duy nhất chính là ba người đều làm ra vẻ ngây thơ vô tội. Hắn – phòng trưởng mới không thể làm gì khác hơn là tự nhận mình không may, bất đắc dĩ a.

Chu Bân đi tới phòng quản lý của ký túc xá, xác nhận được là mọi thủ tục của Trình Vi đều đã hoàn tất rồi.

Lấy điện thoại di động ra, hắn nhanh chóng bấm số điện thoại của người kia, nhưng mà mấy hồi chuông đã vang lên mà không hề thấy có người nghe máy, hắn đang định cúp máy thì có tiếng trả lời, thế nhưng lời nói thì vô cùng thô tục, khiến hắn nhất thời ngây người ra không biết nên phản ứng thế nào.

“Nói mau, người chết rồi sao? Nói a! Đã hơn mười tiếng chuông rồi còn không chịu từ bỏ? Hứng thú của lão tử đều bị người làm cho mất hết rồi!”

“Thật xin lỗi, xin hỏi người có phải là Trình Vi không?”

“Có gì mau nói, còn có một nữ nhân đang chờ ta trên giường!”

Chu Bân nghe thấy vậy, cảm thấy vô cùng giận dữ, người này quả thật thô tục không có chút lịch sự nào. Nhưng hắn còn trách nhiệm của thầy chủ nhiệm giao cho nên phải tận lực giữ bình tĩnh để hoàn thành nốt nhiệm vụ.

“Ta là bạn cùng phòng trong ký túc xá của người, tên ta là Chu Bân, thầy chủ nhiệm nhắc người mau chóng quay về trường báo danh, ngày mai sẽ bắt đầu tập quân sự, bất luận kẻ nào cũng không thể vắng mặt.”

“Vì thế cho nên người chờ hơn mười hồi chuông mà vẫn không chịu tắt máy sao? Muốn ta đến trường mà lại không có thành ý như thế? Thông báo chết tiệt gì chứ?”

Cái gì? Chu Bân tức giận đến nghẹn lời. Sao lại có kẻ không biết phải trái như vậy chứ?

“Ta cũng đã nói xong rồi, kể tiếp người có đến hay không chúng ta...”

Đột nhiên không thấy có tín hiệu gì, Chu Bân tưởng đối phương đã tắt máy, nhưng khi nhìn thấy màn hình tắt ngúm thì hắn mới biết là do điện thoại của hắn đã hết pin.

Đối phương có thể sẽ nghĩ là hắn tắt máy điện thoại a? Quên đi, mặc kệ, ai quan tâm người nghĩ thế nào chứ. Trọng điểm là chính mình phải mau đi ăn trưa a.

Sau khi ăn xong, Chu Bân ra ngoài đi dạo theo thói quen từ trước của hắn, khi hắn trở về phòng, mọi người đều đã ngủ trưa, hình như là ngủ hơi sớm thì phải. Khi đi vào trong, hắn chợt nghe thấy tiếng ngáy nhẹ của Lục Hạo, có lẽ là do đêm qua nói chuyện đến khuya, sáng nay lại phải dậy sớm, cho nên mọi người đều rất mệt mỏi. Chu Bân nhẹ nhàng cởi giày, ngồi lên giường của mình xem tạp chí.

Lúc này cửa phòng bị mở ra một cách vô cùng thô bạo, Chu Bân ngẩng lên nhìn, thì thấy một nam nhân nghênh ngang kéo hành lý đi vào, hoàn toàn không để ý đến giấc ngủ của mọi người.

Chu Bân nhin không được, nhảy xuống đi tới trước mặt người nọ, ra hiệu cho hắn yên tĩnh một chút.

Nam nhân đó ngẩn người, nhìn một lượt khắp căn phòng, sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt xem thường. Hắn quăng hành lý xuống sàn, rồi tiếp tục đi vào trong, Chu Bân chưa kịp nhường đường, đã bị vai người kia va vào đầu gối.

Khí lực thật lớn a, Chu Bân vừa xoa xoa bả vai của mình vừa nghĩ thầm trong đầu.

Người nọ đi tới chỗ cái giường trống duy nhất còn lại trong phòng, nhìn một chút vào đôi giày để bên cạnh giường số bốn rồi xoay người leo lên giường số năm.

Chu Bân thở phào nhẹ nhõm, người này chắc là Trình Vi rồi, may mà không có vì vấn đề giường ngủ mà tranh chấp với hắn, nếu không thì lại đánh thức mọi người mất.

Chu Bân trở lại giường của mình, nhìn sang phía đối diện một chút, người kia có vẻ rất khó chịu khi phải nằm giường phía trên a.

Chu Bân vốn định vì trách nhiệm của phòng trưởng mà nói vài câu với hắn, thế nhưng nhìn sắc mặt của người nọ thì lại nghĩ, mình ít để ý đến hắn là tốt nhất.

Buổi chiều, khi ba người kia đã tỉnh ngủ, mới phát hiện lúc này trong phòng đã có thêm một người nữa, liền đánh mắt hỏi Chu Bân, thấy hắn gật đầu, liền đã giải đáp thắc mắc trong lòng họ.

Lúc này Trình Vi đang ngủ, Lý Quế Bình mới kéo vai Chu Bân ra hành lang nói chuyện.

“Hắn có làm gì người không?” Lục Hạo hỏi.

“Làm gì là làm gì?” Chu Bân cảm thấy có chút buồn cười.

“Chính là làm khó dễ người gì đó.” Hồng Bảo nói tiếp.

Chu Bân suy nghĩ một chút, bị đụng phải cũng không tính là việc gì nghiêm trọng đi.

“Khi hắn đến đây, tuy rằng thái độ không tốt, thế nhưng cũng không có chuyện gì khác.”

“Người quay về giường mình nằm hắn cũng không có ý kiến?” Lý Quế Bình hỏi.

“Hắn có thể có ý kiến? Chu Bân còn chưa có nói gì hắn a!” Lục Hại lập tức cao giọng nói.

“Quên đi, quên đi, không có việc gì cả, sau này mọi người hảo hảo ở chung là được.” Chu Bân vỗ vỗ vai bọn họ nói.

“Bân mù mù, người lớn lên thật có phong độ a!” Hồng Bảo ôm lấy cánh tay của Chu Bân, giống như cún con mà cọ cọ lên tay hắn.

Chu Bân giả bộ tức giận nói, “Mau tránh ra, người dám coi ta như mẹ người sao?”

“Đúng, ngay từ lần đầu tiên nghe thấy người nói chuyện với ba ba người, ta đã thấy người hoàn toàn giống với mẹ mù ta a.”

Lục Hạo và Lý Quế Bình ở một bên cười lớn, đại khái là lại nghĩ đến cảnh ngày hôm đó đi.

Chu Bân lúc này chỉ biết cắn giận trừng mắt nhìn bọn họ.

### 3. Chương 3

Editor: Tiểu Hắc

Tập quân sự, đương nhiên vô cùng gian khổ và mệt mỏi.

Nhưng cái không may chính là, khi tân sinh viên năm nay vừa đến nơi tập trung thì gặp một trận khô nóng kinh hồn, lại còn gặp phải một gã huấn luyện viên biến thái, hậu quả là sau một tháng tập quân sự đó, một tiểu bàn muối muối đã không thấy tăm hơi đâu cả, đừng hiểu lầm, không phải là vì nàng bị đuổi học đâu a.

“Vậy thì là vì sao?” Chu Bình rót cuộc cũng có thể gặp lại nhi tử, nửa tháng không gặp, nhi tử của hắn đã đen thêm không ít.

“Bởi vì nàng gầy hắc đi, làn da rám nắng khỏe mạnh, bây giờ chúng ta gọi nàng là tiểu lạt muối.”

“Vậy không phải nàng ta sẽ rất cảm kích huấn luyện viên kia sao?”

“Cũng chỉ có mỗi mình nàng cảm kích, những người khác chỉ hận không thể bẻ xương hắn a.”

“Lúc nào các người chính thức nhập học?”

“Ngày mai, ta chỉ trở về lấy thêm vài món vật dụng mà thôi.” Chu Bân nhét nốt món đồ cuối cùng vào trong ba lô, đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó, liền chạy đến hộp thuốc lấy thêm vài thứ.

“Ba ba, ta đi đây, người ở một mình phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn, cả việc ăn uống nữa.”

“Được rồi, người yên tâm.” Chu Bình đi theo nhi tử đến tận cửa phòng.

“Được rồi, Vương thúc nói với ta hắn đã một tháng rồi không gặp được người, nói lúc nào thuận tiện thì hắn sẽ qua gặp người đó.”

“Cái gì?” Chu Bình đột nhiên khẩn trương hỏi đứa con, “Hắn gọi điện thoại cho người lúc nào?”

“Tối qua, ba ba, người khẩn trương như thế làm gì chứ?”

“Không, không có gì.” Chu Bình rõ ràng là đang giấu giếm chuyện gì đó.

Chu Bân nheo mắt nhìn lão ba mình, hắn mơ hồ cảm thấy ba ba mình đang có chuyện gì đó.

“Các người xảy ra chuyện gì rồi? Trước đây Vương thúc không phải cuối tuần nào cũng ở đây sao?”

“Với lại ta thấy hắn nói dạo này người rất bận rộn, là đang nghiên cứu cái gì sao?”

“Đúng, ha ha, Bân Bân, ba ba người dạo này quả thật vô cùng bận rộn a.”

“Bận cái gì?”

“Là chuyện ở viện bảo tàng thôi.”

“Chuyện gì?”

“Chỉ là mới có mấy đồ cổ được phát hiện thôi mà!”

“Đồ cổ gì?”

“Đồ cổ từ thời nhà Đường.”

“Có thật là đồ cổ không?”

“...”

Bại trận... Chu Bình cứng họng nhìn đứa con mình.

“Ba ba, người đã sống đến từng này tuổi, ta cũng không muốn can thiệp vào chuyện bạn bè của người, thế nhưng ta hiểu Vương thúc rất rõ, nếu như giữa hai người các người xảy ra chuyện gì, thì chắc chắn phần sai đều do người.”

Chu Bình thật sự là khóc không ra nước mắt, rốt cuộc thì ai mới là nhi tử của ai a?

“Cho nên, người tự mình suy nghĩ mấy lời nói của ta trước, suy nghĩ xong rồi thì tự giác liên lạc lại với Vương thúc đi, lần tới khi về nhà ta muốn mời Vương thúc tới nhà chúng ta ăn cơm.”

“Ta sẽ gọi điện cho hần, không cần gọi hần đến ăn cơm được không?”

“Không được, cứ quyết định như vậy đi, ta phải quay về trường rồi, ba ba, tái kiến!”

Chu Bân phát tay với lão ba của hần một cái, sau đó xoay người xuống lầu, vừa đi vừa lắc đầu thăm nghĩ, ba ba hần làm sao càng lớn càng giống tiểu hài tử thế này...

Chu Bình nhìn theo bóng của nhi tử, trong lòng vô cùng phiền muộn, phiền não nghĩ thầm, sao Bân Bân của hần lại không giống những tiểu hài tử khác một chút nào a.

Mùa hè năm nay nhiệt độ đặc biệt cao, Chu Bân ngồi trên xe buýt lại không có điều hòa, đi cả một đoạn đường dài như vậy, khi hần trở lại trường học lúc chiều tối thì toàn thân đều đã ướt đầm mồ hôi.

Chu Bân mở cửa phòng mình trong ký túc xá, ngay lập tức hần cảm thấy một luồng khí lạnh phả thẳng vào mặt mình, khiến toàn thân hần không nhịn được mà rùng mình, nhưng lại vô cùng sáng khoái.

Có thể nói, đến giờ phút này mọi người mới cảm thấy việc ở cùng Trình Vi có lợi đến mức nào. Điều hòa của ký túc chỉ cho mở từ mười giờ tối hôm trước đến sáu giờ sáng hôm sau, nhưng Trình Vi thì lại lắp riêng một cái điều hòa khác, phòng bọn họ liền trở thành chỗ lánh nạn cho mọi người, những người khác trong ký túc không chịu nổi nóng bức liền dạt hết sang đây, phòng bọn hần bây giờ hầu như đang có đủ mặt hết nam sinh trong lớp, Lý Quế Bình đang phân vân không biết có nên thu phí để giúp Trình Vi giảm bớt một chút chi phí không a.

“Đại mù, người rút cuộc cũng về rồi, ta nhớ người muốn chết.” Hồng Bảo vừa thấy hần liền vội vàng chạy tới bên cạnh.

Một tháng vừa rồi, Hồng Bảo kiên trì dùng cái biệt danh này gọi hần, không cần quan tâm đến việc bản thân liệu có bị hần cốc đầu đến chấn thương sọ não hay không, cho nên Chu Bân rút cuộc đành phải chấp nhận cái kiểu xưng hô này của hần. Kỳ thực hần cũng lười không muốn so đo với gã kia. Hồng Bảo ở trong lòng hần mà nói thì đẳng cấp cũng không khác gì lão ba ba không chịu trưởng thành kia của hần. Nhưng mà người kia lại không biết chừng mực, lúc đầu thì chỉ lén lút gọi trong phòng mà thôi, nhưng về sau thì ngay tại thao trường, hoặc là trong phòng học, vẫn còn cách hần những mười thước thì đã hô hoán lên rồi. Chu Bân nghĩ thầm trong bụng, cái tên này quả là sống nhờ cái mặt a, nếu ta đánh cho cái mặt khả ái kia của hần sưng vù lên thì ngày mai chắc chắn sẽ bị một tập đoàn nữ sinh ở trên lớp khởi binh vấn tội mất.

Thế nhưng cái biệt danh này đã để lại hậu quả vô cùng tai hại, chính là qua cái mồm quạ chết của cái tên Hồng Bảo kia, có một hôm, Chu Bân phát hiện ra bản thân bỗng nhiên lại nổi tiếng với một đồng nữ nhân, những người này có thể không nhớ được hần là Chu Bân, thế nhưng lại nhất định sẽ nhớ rõ hần là đại mù. Một tháng tập quân sự vừa kết thúc, trong lớp đã lan truyền một câu nói: vô sự thì đùa giỡn, có việc thì tìm đại mù.

“Đừng nói nhiều.” Chu Bân đẩy Hồng Bảo ra, “Không thấy toàn thân ta đầy mồ hôi sao? Nóng muốn chết.”

Hồng Bảo lúc này mới phát hiện đại mù của hần một thân mồ hôi, lập tức tránh ra xa mấy mét.

“Người không nói ta còn tưởng là người mới rơi xuống nước a.” Lục Hạo thấy bộ dạng Chu Bân như vậy không nhịn được mà bật cười.

Chu Bân thả cái ba lô đang đeo trên lưng xuống, mở khóa lấy ra một loạt túi lớn túi nhỏ ném vào ba người đó.

“Thuốc chữa bỏng, đồ ăn vặt của Lý Quế Bình, đồ thể thao của Hồng Bảo, tạp chí của Lục Hạo, đó, tất cả của các người đó...”

Phân chia xong xuôi hần mới ngồi phịch xuống ghế, lấy một cái khăn ra lau mặt.

“Cái xe đó quả thật không phải là để cho người đi, chật chội, nóng bức, ta rút cuộc cũng có thể thông dong một chút rồi.”

“Không có cách nào, ai bảo cũng chỉ có mỗi tuyến xe đó là đi qua trường chúng ta.” Lục Hạo rút cho hắn một cốc nước, “Đại mù của chúng ta vất vả rồi.”

Chu Bản tức giận trừng mắt nhìn bọn họ.

Lúc này cửa bị đẩy ra, Đại Thục ở phòng kế bên ôm một quả bóng rổ đi vào, ngã vật ra sàn, nằm đúng theo hình chữ đại trên mặt đất.

“Hô, nóng quá!”

Chu Bản lấy chân đá đá hắn mấy cái, “Uy, đứng lên, vừa mới vận động xong thì đừng có nằm xuống ngay lập tức, trước tiên phải lau khô mồ hôi, nếu không rất dễ bị cảm mạo.”

Đại Thục nằm trên mặt đất, ngửa đầu lên nói với Chu Bản, “Ta nói Chu Bản a, trách không được bọn họ gọi ngươi là đại mù, mù mù ta còn không có cần thận tỉ mỉ như ngươi a.”

Chu Bản mặc kệ lời nói của hắn, sau đó ném một cái khăn lên mặt hắn.

“Đêm nay ta ngủ ở đây.” Đại Thục nói.

“Tùy, nhưng chúng ta cũng không đảm bảo người kia đêm nay có trở về hay không, bởi vì ngày mai là chính thức nhập học rồi.” Hồng Bảo nghe ngang ngời trên ghế nói.

“Ta đoán hắn cũng không biết ngày mai là chính thức nhập học đâu.” Chu Bản nói xong liền xoay người vào phòng tắm.

Kỳ thực Trình Vi cũng chỉ xuất hiện ở đây có một ngày đêm, đến ngày thứ hai thì đã có người giúp hắn đem giấy báo của bác sỹ đến, nói thể trạng của hắn không thích hợp tham gia tập quân sự, sau đó người này liền biến mất. Mọi người dĩ nhiên là không tin cái người cao to như vậy lại có vấn đề gì đó không khỏe mạnh, thế nhưng khoảng không hắn để lại – tức cái giường của hắn, thì đã tạo phúc cho rất nhiều người trong ký túc xá, phải biết rằng giường chiếu cứng đơ của ký túc xá thì làm sao mà bằng được chăm đệm cao cấp của hắn.

Chu Bản tuy rằng không có hảo cảm với Trình Vi, thế nhưng xét về phương diện này, bọn họ xác thực đã chịu ơn của hắn, ví dụ như chuyện cái điều hòa, máy giặt.... Ai, ngay từ đầu hắn đã không đồng ý chuyện sử dụng đồ đạc của người khác mà không có sự đồng ý của chủ nhân, việc này quả thật không tốt chút nào. Thế nhưng tiểu tử Hồng Bảo này hoàn toàn không có quan niệm này, lại thêm Lý Quế Bình cổ vũ, mở vài thứ ra dùng, sau cùng ngay cả Lục Hạo cũng tham gia, Chu Bản hắn cũng không thể tái kiên trì như vậy nữa.

## 4. Chương 4

Editor: Tiểu Hắc

Ngày khai giảng, lớp hắn mở một cuộc họp để bầu ban cán bộ lớp.

Hồng Bảo hỏi Chu Bản với Lục Hạo có muốn đi tranh cử một chút hay không, nhưng Lục Hạo nhún nhún vai biểu thị ta đây không có hứng thú, Chu Bản thì cho rằng nếu làm cán bộ lớp thì sẽ chiếm dụng khá nhiều thời gian của hắn, như vậy thời gian hắn trở về nhà thăm ba ba sẽ bị hạn chế nên cũng không muốn tham gia.

Lúc này Lý Quế Bình ghé vào tai Hồng Bảo thì thầm cái gì đó, Hồng Bảo liền cười phá lên, xoay người đi về phía bục giảng. Chu Bản còn đang tưởng rằng Hồng Bảo muốn lên tranh cử, ai biết tiểu tử này lại cầm phấn viết lên bảng hai chữ “Đại mù”, nhất thời khiến cho mọi người trong lớp cười nghiêng ngả một trận. Hồng Bảo rất thỏa mãn khi thu hút được sự chú ý của mọi người cho “Đại mù” của mình, liền viết tiếp hai chữ “Chu Bản”.

“Trong lúc tập quân sự, Đại mục nhà chúng ta đã thể hiện năng lực không nhỏ, điều này hẳn mọi người không quên chứ? Nhà chúng ta cũng không phải là những kẻ ích kỷ, người có tố chất làm lãnh đạo tốt nhất chắc hẳn phải đem ra chia sẻ với mọi người rồi! Mọi người nhất định phải ra sức giúp đỡ nha!”

Mọi người trong lớp lập tức cười lớn một trận, đặc biệt là mấy nữ nhân trong lớp, tất cả đồng loạt vỗ tay, chỉ là không biết những cái vỗ tay này này là.... dành cho ai.

Hồng Bảo đặc ý nhìn sang phía Chu Bản, Chu Bản bắt đặc dĩ trừng mắt nhìn hắn, rồi lại quay sang lườm Lý Quế Bình đang đứng bên cạnh, bởi vì hắn biết rất rõ đây là chủ ý của Lý Quế Bình.

Từ khi Hồng Bảo bước lên bục giảng, bầu không khí rõ ràng là sôi động hẳn lên, cũng có nhiều người khác lúc này mới chủ động đứng lên tự ứng cử vào ban cán sự lớp.

Kết quả Chu Bản với đại đa số phiếu bầu đã trở thành lớp trưởng.

Đúng như Hồng Bảo đã nói, trong thời gian tập quân sự, Chu Bản xác thực đã giúp đỡ không ít người trong lớp. Bởi vì hắn là người địa phương, hơn nữa do hiệu ứng của cái khẩu hiệu “Hữu sự tìm đại mục”, đã có rất nhiều bạn cùng lớp chủ động tìm hắn nhờ giúp đỡ, lại thêm thói quen giúp đỡ người khác ngay từ nhỏ, cho nên mới nói, hiện tại trong lớp hắn đã quá nổi tiếng, cho dù hắn không chủ động đứng lên tranh cử, mọi người nhất định cũng sẽ bắt hắn đảm nhận vai trò này.

Thầy chủ nhiệm đối với kết quả này cũng đồng dạng là vô cùng thỏa mãn, cuối giờ liền gọi Chu Bản ở lại, giao cho hắn một số nhiệm vụ. Trong đó có một nhiệm vụ quan trọng, đó là liên lạc với Trình Vi, gọi hắn đến trường.

“Thật trùng hợp, trong ký túc xá người ở cùng phòng với hắn, nay người còn là lớp trưởng, về sau mọi vấn đề liên quan tới Trình Vi ta giao cho người đảm nhiệm luôn đi.”

Chu Bản nghĩ thầm, kẻ đó cũng không phải là tiểu hài tử, lại càng không phải là cái gì của ta, còn cần ta đi quản sao? Huống chi ta cũng quản không được hắn a!

Thầy chủ nhiệm hình như biết rất rõ hắn đang suy nghĩ cái gì, liền thở dài nói: “Kỳ thực cũng không phải là ta muốn làm khó dễ người, chỉ là tình huống của Trình Vi tương đối đặc thù. Hẳn, kỳ thực... ta cũng không muốn nói cho các người về mặt tối của xã hội quá sớm, nhưng mà có một số việc vẫn phải nói cho rõ ràng. Trình Vi mới từ Hà Lan về không lâu, gia gia hắn là cán bộ trung ương kỳ cựu đã về hưu, phụ thân hắn lại là một thương nhân, cùng hiệu trưởng trường chúng ta có chút giao tình. Nghe nói gia gia của Trình Vi vốn muốn hắn đến Bắc Kinh học, thế nhưng hài tử này không chịu. Vừa vặn việc xây dựng trường lại có chút vấn đề cần phụ thân của Trình Vi hỗ trợ, phụ thân hắn liền thử hỏi Trình Vi hắn có muốn tới trường chúng ta học hay không, không ngờ hắn lại đáp ứng. Lưu hiệu trưởng chỉ mong Trình Vi có thể đến trường thường xuyên một chút, như vậy thì ba ba của hắn cũng sẽ vui vẻ và giúp đỡ trường chúng ta phát triển hơn, dù sao thì khi có con của hắn học ở trường này, ít nhiều gì cũng sẽ có sự quan tâm hơn.”

“Lão sư, thế nhưng ta tuyệt không cảm thấy ta có thể làm được cái gì cho hắn a.”

“Ta biết, kỳ thực ta cũng rất đau đầu, ta từng đọc qua hồ sơ của Trình Vi, khi còn nhỏ hắn sống ở Anh quốc, Mỹ, Úc, Hà Lan, đều không học ở đâu được lâu dài, thường xuyên sinh sự đánh nhau, sinh viên như vậy ta cũng không dám trông đợi gì ở hắn. Chỉ là hiệu trưởng đã cho ta một chỉ thị rõ ràng, yêu cầu về tài chính của trường với phụ thân của Trình Vi không có xác thực trước, cho nên nhất định phải đảm bảo Trình Vi đi học mỗi ngày, đây là một vấn đề rất quan trọng với thầy ấy.”

Thầy chủ nhiệm dừng một chút, nhìn Chu Bản liền thở dài, Chu Bản nghĩ thầm, lão sư lúc này giống như đang coi hắn ngang hàng, muốn cùng hắn tìm ra cách giải quyết.

“Cấp trên gây áp lực cho ta, nếu làm không tốt thì sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Ta vốn cũng không có nhiều lòng tin lắm, thế nhưng lần trước người có thể khiến Trình Vi xuất hiện là ngoài ý muốn. Chu Bản, người vừa là phòng trưởng vừa là lớp trưởng của Trình Vi, coi như là người hỗ trợ cho lão sư một chút, bình thường nên ở chung với hắn nhiều hơn, hảo hảo ở chung, ta tin tưởng vào năng lực của người. Còn có, vạn nhất khi hắn cùng học sinh khác phát sinh mâu thuẫn thì người phải nhanh chóng dàn xếp, Chu Bản a, đây coi như là giao dịch bí mật giữa chúng ta, sau này nếu trong trường có cuộc thi hay là có đề cử cái gì, ta tự nhiên sẽ không quên người.”

Chu Bàn vốn là có điểm đồng tình với thầy giáo, thế nhưng nghe đến câu cuối, hắn không nhịn được mà nhú nhú mày.

“Lão sư, hiện tại ta là lớp trưởng, ta sẽ tận lực chiều cổ tất cả các thành viên trong lớp, thế nhưng, ta sẽ không đặc biệt che chở cho ai, xin lỗi thầy.”

Câu trả lời của Chu Bàn khiến thầy giáo cảm thấy ngoài ý muốn, song đồng thời cũng có chút ngượng ngùng, bản thân dường như đang rất mất mặt trước học sinh của mình.

“Phải nói là do ta mới đúng, thân là thầy giáo, nhưng lại nói đến những điều này trước mặt học sinh.”

“Lão sư, ta có thể hiểu được sự khó khăn của người, ta biết là người phải chịu rất nhiều áp lực, chỉ là ta không thể làm theo yêu cầu của người, bởi vì ta cũng có nguyên tắc của bản thân mình. Lão sư, một lần nữa ta xin lỗi người, hơn nữa ta đảm bảo chuyện ngày hôm nay chỉ có hai người chúng ta biết, như vậy được không?”

Lâm chủ nhiệm nhìn Chu Bàn, thần tình vô cùng phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

“Cảm tạ lão sư, ta đi ăn đây, người có muốn đi cùng không?”

“Ách, không thể, ta còn có chút việc.”

“Vậy thì ta đi trước đây.”

Thẳng cho đến khi hắn đi khuất, Lâm chủ nhiệm mới vỗ vỗ đầu, sao lại nói hết mọi chuyện cho hắn thế này nhỉ? Hay là tại vì học sinh đó khiến cho người khác cảm thấy rất đáng tin cậy cùng yên tâm.

Chu Bàn trở lại ký túc xá cũng không nói cho mọi người chuyện này, hắn liếc mắt tìm cái điện thoại di động, suy nghĩ một hồi, sau đó hắn cầm điện thoại đi lên sân thượng, đóng cửa lại, ngáp ngừng bấm số.

“Uy!” Ngữ khí của bên kia không có chút cảm tình vang lên.

“Là Trình Vi đúng không?”

“Ai đó?”

“Ta là Chu Bàn, bạn cùng lớp đại học của người.”

“Không có ấn tượng!” Đối phương cười khẽ nói.

“Biết cũng được, không biết cũng được, ta chỉ muốn nhắc nhở người hôm nay đã chính thức nhập học, người mau quay về đi học.”

“Nga, ta đã nhớ kỹ, người là kẻ lần trước phá hỏng chuyện tốt của bản thiếu gia, đúng không? Rảnh rồi quá thì tự quản chính mình đi! Hay người là kẻ được hiệu trưởng phân công chiều cổ ta? Nếu là như thế ta đây có thể khả dĩ cho phép người đi phục vụ ta....”

Tít tít tít tít....

Trình Vi ngẩn người nhìn điện thoại di động, lúc này mới ý thức được là có người dám tắt máy điện thoại khi đang nói chuyện với hắn. Hơn nữa kẻ này còn dám làm vậy hai lần? Người này....

Chu Bàn cũng không nghĩ tới việc cúp máy khi đang nói chuyện, thế nhưng bởi vì lúc đó quá tức giận a. Thực sự là một kẻ xấu xa tồi tệ, chính mình dĩ nhiên lại tự rước lấy nhục, đáng lẽ ra ngay từ đầu hắn không nên mềm lòng. Nhưng Chu Bàn cũng cảm thấy có chút kỳ quái, hình như đối với người này hắn lại ngoại lệ, hoàn toàn không có chút kiên nhẫn nào. Bất quá quên đi, mặc kệ nó, tốt nhất là đi ngủ một giấc, buổi chiều còn phải đi học a.

## 5. Chương 5

Editor: Tiểu Hắc

Buổi chiều, khi đang nghỉ giữa giờ, có một nữ sinh hưng phấn chạy vào trong lớp bọn họ, kéo tay Vưu Tiểu Tình muốn mang nàng ra ngoài.

“Muốn làm gì thế, định lừa nữ sinh trong lớp chúng ta ra ngoài làm gì hả?”

Lý Quế Bình vừa khéo đang ngồi ngay bên cạnh, cười hì hì nhìn nữ sinh đó.

Nàng ta liền chun mũi làm mặt quỷ với hắn, sau đó quay đầu lại nói với Vưu Tiểu Tình.

“Mau tới lớp của chúng ta, có người siêu cấp đẹp trai a.”

“Suất ca? Chúng ta ở đây cũng có nhiều, không cần thiết phải chạy qua chỗ các người nhìn.”

Lý Quế Bình cố ý ngồi im không nhúc nhích, làm cho Vưu Tiểu Tình ngồi ở trong không thể bước ra ngoài.

“Uy uy, người là đang đồ kị đi, đợi lát nữa Tiểu Tình coi trọng người khác rồi, đến lúc đó sẽ không thêm trở lại đây nữa, còn không chịu tránh ra đi!” Nàng lầm bầm nói.

“Tiểu Trì, người đừng nói bậy!” Vưu Tiểu Tình ngượng ngừng đỏ mặt, xem ra da mặt của nàng khá mỏng a.

“Ha hả, đúng vậy, ta thực sự bắt đầu thấy sợ a!” Chính là phép khích tướng thế này làm sao mà có hiệu quả được, hơn nữa còn tạo cho Lý Quế Bình một cơ hội tốt để trả đũa, hắn nắm lấy tay của Tiểu Tình, làm ra vẻ mặt hề hề đáng thương, “Bạn Tiểu Tình, người sẽ không rời khỏi lớp chúng ta đâu, đúng không?”

“Người, người đang nói cái gì a!” Vưu Tiểu Tình bị một nam sinh nắm tay, nên càng ngượng ngừng hơn, lắp bắp nói.

Đại Thục ngồi ở phía sau, thấy Lý Quế Bình chiếm tiện nghi của bạn cùng lớp, cũng không chịu thua kém, lập tức giạt tay Lý Quế Bình ra, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Tình nói, “Tiểu Tình, người tin tưởng ta, thổ những lớp chúng ta là tốt nhất. Cái gì gọi là yếm sấu phi hoàn mặc người lựa chọn chỉ là hư ảo, phong cảnh bên ngoài dù có đẹp đến thế nào thì cũng chỉ là phong cảnh mà thôi, ở đây mới là nhà của người a!”

Tiểu Trì khinh thường liếc mắt nhìn bọn hắn, “Ta bảo này, nếu có thể thì mau dọn nhà đi, nhà người rất nhiều phân trâu a.”

“Thế nhưng hoa muốn tươi thì không thể rời khỏi nơi cung cấp dưỡng chất tự nhiên cho nó là phân trâu được, Tiểu Tình, để giữ gìn sức khỏe, người không thể đi!”

Hồng Bảo vốn đang hứng thú đứng xem, bây giờ không nhịn nổi cũng hòa theo, “Đúng vậy, Tiểu Tình, Tiểu Tình, người không thể li khai chúng ta a!”

“Các người đang nói bậy bạ cái gì thế hả? Ta.... Tiểu Trì, người về lớp trước đi.” Vưu Tiểu Tình tuy rằng rất hiếu kỳ, thế nhưng bị bọn Lý Quế Bình trêu chọc như vậy khiến nàng phát hiện bây giờ tất cả mọi người đều đang tập trung sự chú ý vào bọn họ, khiến nàng cảm thấy rất ngại ngùng. Thật đáng ghét, mấy kẻ này rõ ràng chỉ là nói đùa với nàng, thế nhưng lại khiến nhiều kẻ khác lên cơn bắt chước a.

Tiểu Trì không nghĩ tới Tiểu Tình lại bảo nàng rời đi, nhất thời có chút tức giận, thế nhưng khi quay ra cửa thì con mắt lại đột nhiên sáng ngời lên.

“Ha hả, không cần Tiểu Tình qua đó, người các người không muốn nhìn thấy đã đi sang đây rồi.”

Mọi người nhìn theo ánh mắt của Tiểu Trì thì thấy có một người đang đứng trước cửa.

“Hình như có chút quen mắt, chúng ta có từng gặp hắn ở chỗ nào không?”

Hồng Bảo quay ra hỏi Lý Quế Bình.

“Ta cũng cảm thấy hắn có chút quen quen.”

Người đó đứng ở cửa, lướt mắt nhìn khắp phòng học một lượt, rồi đi tới chỗ một nữ sinh ở gần đó, không biết hẳn nói nhỏ cái gì, chỉ thấy nàng đỏ mặt quay vào lớp gọi một tiếng “Lớp trưởng.”

Chu Bản đang ngồi làm bài thuyết trình, cũng không có để ý đến mọi người trong lớp đang làm gì, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi hẳn, hẳn theo thói quen ngẩng đầu lên.

“Chuyện gì?” Hẳn đi tới trước mặt nữ sinh đó.

“Lớp trưởng, có người tìm người.” Nữ sinh đó chỉ ra cửa nói.

“Người chính là Chu Bản?”

Chu Bản nhìn về phía người đó, cư nhiên là Trình Vi!

Tiểu Trì vỗ vai Tiểu Tình, nhỏ giọng nói: “Nguyên lai người hẳn muốn tìm là lớp trưởng của các người a!”

“Có ý gì?” Lý Quế Bình hỏi.

“Vừa rồi chúng ta đang ngồi học, thì thấy hẳn nghênh ngang đi vào trong phòng, còn hỏi trong lớp chúng ta có ai tên là Chu Bản hay không nữa!”

“Tìm đích danh Chu Bản sao?”

“Ta nhớ ra rồi!” Lục Hạo đột nhiên nói lớn: “Đại gia giường số 5!”

Hồng Bảo cùng Lý Quế Bình lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Trách không được nhìn hẳn quen mắt như thế! Nguyên lai là đã từng gặp qua hẳn!”

Mọi người đều hiếu kỳ nhìn về phía hai người đang đứng ngoài cửa.

“Người tìm ta?” Chu Bản hỏi.

“Là người tìm ta mới đúng chứ!” Trình Vi nghiêng người dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, nheo nheo mắt nhìn như đang đánh giá Chu Bản.

Lẳng nhằng, lại còn dám ngắt điện thoại của hẳn hai lần, chính là người này!

Chu Bản đoán được hẳn là đang nói cái gì, nhưng cũng không muốn tiếp tục cùng người này dây dưa.

“Đúng, vậy người mau tìm một chỗ mà ngồi đi, sắp vào giờ học rồi.”

Chu Bản xoay người định đi vào lớp thì nghe thấy kẻ kia lên tiếng.

“Người là lớp trưởng? Vậy thì người phải có trách nhiệm sắp xếp ổn thỏa cho ta chứ, có phải không?”

Tâm tư Chu Bản còn đang đặt vào bài thuyết trình, trong đầu hẳn lúc này chỉ tâm tâm niệm niệm nghĩ cách hoàn thành nhanh chóng bản thuyết trình đó, thế nhưng người này lại xuất hiện rồi cắt đứt mạch suy nghĩ của hẳn. Hẳn không có suy nghĩ nhiều, nhanh chóng kéo tay Trình Vi vào.

Trình Vi không nghĩ tới Chu Bản sẽ kéo tay hẳn, nhất thời ngây ngẩn cả người, thẳng đến khi đối phương kéo hẳn đến trước bục giảng hẳn mới phục hồi tinh thần được.

Chu Bản ho nhẹ vài tiếng, vỗ vỗ lên bàn giáo viên nhằm thu hút sự chú ý của mọi người.

“Các bạn, ta giới thiệu với mọi người, bạn này là Trình Vi, học cùng lớp với chúng ta. Khi tập quân sự do tình trạng sức khỏe không cho phép nên hẳn không tham gia, có thể mọi người sẽ không nhận ra, ta mong rằng sau này chúng ta đều có thể hảo hảo ở chung! Bạn Trình Vi, người có điều gì muốn nói với mọi người không?”

“Không có!” Trình Vi miễn cưỡng nhún vai nói.

“Không có gì muốn nói? Vậy thì người có thể tùy tiện tìm một chỗ mình thích mà ngồi đi, sắp tiếp tục học rồi.”

Chu Bản nói xong liền nhanh chóng quay trở lại chỗ ngồi của mình, ai ngờ Trình Vi lại đi theo rồi ngồi xuống ngay bên cạnh hẳn. Bởi vì ngày hôm nay Chu Bản muốn hoàn thành cho xong bản thuyết trình, cho

nên ngay từ đầu đã tìm chỗ không có ai ngồi để làm, không ngờ cái tên Trình Vi này lại xuất hiện, còn ngồi ngay bên cạnh hắn.

Lúc này thì tiếng chuông vào lớp cũng vang lên, lão sư mang theo giáo án đi vào trong lớp, những người khác đành phải thu hồi sự hiếu kỳ của mình mà quay lại với tiết học.

Lão sư bắt đầu giảng bài, Trình Vi không có việc gì, lại thấy Chu Bân đang ngồi cạnh mình chăm chú viết một cái gì đó, bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

“Viết thư tình sao?”

“...”

“Chán muốn chết, lão nhân ở trên kia là sản phẩm từ thời đại nào không biết?”

“...”

“Viết cái gì thế? Ta đang nói chuyện với người a, người không có nghe thấy sao hả?”

“...”

“Uy, người đây là cái thái độ gì hả?”

“Người ngồi phía sau kia! Người hét cái gì thế hả?” Lão sư trừng mắt nhìn hắn, lớn tiếng nói.

“Liên quan gì đến người...” Trình Vi đang khó chịu, vừa vặn lại tìm được chỗ phát tiết, đang định đứng lên thì đã bị người bên cạnh kéo lại.

“Lão sư, thật xin lỗi, vừa rồi ta không cẩn thận làm văng nước lên người bạn ấy, hắn mới tức giận như thế, chúng ta sẽ không phát ra âm thanh gì nữa.”

“Àn, các người ngồi xuống đi! Đi học thì phải chuyên tâm mới được!”

Chu Bân kéo Trình Vi ngồi xuống, chờ lão sư tiếp tục giảng bài trở lại hắn liền quay sang nói với Trình Vi.

“Trình Vi, hiện tại ta đang có chút việc phải hoàn thành, người có thể tìm chỗ khác ngồi được không?”

“Lớp trưởng, ta không có sách, người thân là lớp trưởng, phải có trách nhiệm giúp đỡ bạn cùng lớp, đúng không?”

Chu Bân khê cần môi, “Mau đi đi, cầm lấy sách đi luôn, đừng làm phiền ta.”

Trình Vi hình như đột nhiên nghĩ ra ý tưởng gì đó, nở một nụ cười không có chút hảo ý.

“Ta vốn là đang vui chơi ở bên ngoài, nhưng lại bị người gọi quay về trường học a, được rồi, hiện tại ta đã đến đây, người cho là nhiệm vụ của người đã hoàn thành rồi hay sao? Ta ở chỗ này không hề quen biết ai, nói chung chuyện của ta người nhất định phải phụ trách.”

“Người mấy tuổi rồi hả? Muốn ta phụ trách?” Chu Bân đột nhiên cảm thấy hình như lần này hắn đã tự đi tìm phiền toái cho mình rồi.

“Hắc hắc, nói chung ta ở trường một ngày, thì người đừng hòng có được một ngày dễ dàng.”

Lúc này mấy nữ sinh đang nhìn về phía sau, tức là chỗ hai người bọn họ đang ngồi, nhìn thấy suất ca mà các nàng bàn tán đang lộ ra nụ cười xấu xa nhưng lại đẹp trai không thể tả với lớp trưởng của các nàng, thật sự cảnh tượng này đã mê đảo mấy nữ sinh đó rồi.

## 6. Chương 6

Editor: Tiểu Hắc

Khi tan học, Lý Quế Bình kéo Chu Bân qua một bên, “Ta bảo này Chu Bân, sao người với hân lại có vẻ thân thiết thế?”

“Hân vẫn nhớ kỹ người đó, Đại mụ, có phải nguyên nhân là do lúc trước hai người các tranh nhau cái giường không?”

“Hong Bảo, chúng ta không làm gì quá đáng có phải không?”

Chu Bân cố ý không nói cho mọi người về hai cuộc điện thoại kia, cho nên bọn họ vẫn tưởng rằng Trình Vi đối với mọi người đều như nhau mà thôi.

“Uy, lớp trưởng, chúng ta đều rất đói bụng rồi, người đừng có đứng đó mà nói chuyện phiếm nữa.” Trình Vi ngồi ghé lên mặt bàn nói.

Người này đâu có chút bộ dạng nào của kẻ đói bụng chứ, còn đủ sức nói lớn tiếng như vậy chứng tỏ hân vẫn còn rất nhiều khí lực a!

Chu Bân thở dài, thầm nhủ bản thân quên đi thôi.

“Người có mang phiếu ăn theo không?”

“Phiếu ăn? Là cái gì?”

Về mặt Trình Vi giống như vừa nghe thấy việc gì đó vô cùng kỳ quái.

“Là thứ gần giống như thẻ rút tiền, nhưng là dùng trong nhà ăn ở trường chúng ta thôi.” Chu Bân tận lực kiên trì giải thích.

“Không quan trọng, ta dùng thẻ tín dụng là được.”

“Không dùng thẻ tín dụng trong nhà ăn được đâu.”

“Không phải chứ?”

“Đúng vậy đấy.”

“Vậy ra ngoài ăn đi.”

“Cũng tốt, người ra ngoài ăn đi.”

Trình Vi đang chuẩn bị đứng lên đi ra ngoài, rồi hình như lại nghĩ ra cái gì đó, kéo Chu Bân lại, nhếch miệng cười.

“Lôi kéo ta làm cái gì chứ?”

“Không phải nói là đi ra ngoài ăn sao?”

“Là nói người đi ra ngoài ăn chứ không phải ta.”

“Ta nói đi ra ngoài ăn tức là nói hai chúng ta ra ngoài ăn mà!”

“Ta làm sao mà biết ý của người là hai chúng ta ra ngoài ăn chứ?”

Mấy người đứng cách đó không xa thích thú đứng nhìn hai người nói chuyện đến lú cả lưỡi vào kia.

“Vậy hiện tại người đã biết rồi đấy!”

“Muốn đi thì tự người đi đi.”

“Nhưng mà ta không biết đường đi ra ngoài.”

“Người bị thiếu năng hay sao hả?”

“Xét về phương diện nhớ đường thì ta xác thực là không có tốt a, người xem, hôm nay ngay cả phòng học ta cũng đi nhầm đấy thôi.”

“Ta đã hẹn mọi người cùng ăn rồi.”

Chu Bân chỉ vào mấy người bạn cùng phòng nói.

“Vậy thì mọi người cùng ra ngoài ăn đi, ta mời.”

Chu Bàn chưa kịp mở miệng từ chối thì đã thấy Lý Quế Bình cùng Hồng Bảo vui vẻ đồng ý.

Bọn họ đi ở phía trước, nói là muốn dẫn đường, Trình Vi kéo tay Chu Bàn bắt phải bồi hấn đi ở phía sau.

Trình Vi dán vào lỗ tai của Chu Bàn nói nhỏ, “Ta đã nói rồi, chỉ cần một ngày ta còn ở trường học, người đều phải phụ trách mọi việc liên quan đến ta.”

“Cái này chỉ là một mình người nói, ta không nhớ là đã từng hứa hẹn gì với người.”

“Lớp trưởng, tin tưởng ta, ta nói thế nào thì nhất định phải là như thế.”

“Ha ha!” Chu Bàn cười lớn, thâm tâm thật sự coi rẻ hành vi ấu trĩ này của hấn.

“Uy, nóng nực lắm, người đừng có khoác vai ta.” Chu Bàn muốn thoát khỏi sự kiểm chế của đối phương, nhưng mà người này khí lực vô cùng lớn, khiến hấn không thể làm gì được.

“Ta thì lại thích khoác vai tiểu đồng qua như người(1), độ cao của người vừa vặn lại vô cùng phù hợp với sở thích của ta a.”

Chu Bàn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hấn, sao lại có người khốn nạn như thế này a?

Cả đám năm người đi ra đến chỗ chiếc xe BMW của Trình Vi để ở trong sân, Chu Bàn ngồi phía trước, vốn định chỉ đường cho Trình Vi, ai ngờ vừa mới lên xe hấn liền lái thẳng tắp một đường đến một nhà hàng, bộ dạng này của hấn mà dám nói là kẻ không biết đường sao?

“Oa oa, vừa nhìn đã biết chỗ này vô cùng đắt tiền a!”

“Sợ cái gì, chỉ cần không phải tự bỏ tiền, chúng ta lại càng phải ăn nhiều hơn a.”

“Đúng, khó có được cơ hội như vậy a!”

Lý Quế Bình cùng Hồng Bảo thấp giọng nói với nhau.

Chu Bàn vừa nhìn hai tên kia đã biết ngay bọn họ đang có ý định gì trong đầu.

Quản lý nhà hàng vừa nhìn thấy Trình Vi liền trịnh trọng đón tiếp, dẫn bọn hấn vào trong một phòng riêng, phục vụ vô cùng chu đáo.

“Người thường tới nơi này?” Hồng Bảo hỏi.

“Đây là lần thứ hai.” Trình Vi nhún nhún vai nói.

“Mới lần thứ hai? Vậy sao quản lý ở đây lại có thể nhớ rõ người như vậy chứ, trí nhớ của hấn thật đáng kinh ngạc a.”

“Sai rồi, là do mị lực của ta quá lớn, vừa thấy là không thể quên.”

Chu Bàn nghe xong lập tức cảm thấy buồn nôn, Trình Vi liếc mắt nhìn hấn, cánh tay đang khoác vai hấn cố sức ấn một cái, bắt hấn phải ngồi ở bên cạnh mình.

“Ta nói hai người các người a, đã thân thiết với nhau như vậy từ bao giờ thế, sao bọn ta lại chưa biết gì a?”

Lý Quế Bình thấy hai người bọn họ ngồi cùng một chỗ, liền hiếu kỳ hỏi.

“Chúng ta một chút cũng không thân thiết.”

Chu Bàn lập tức lên tiếng để lấy lại sự trong sạch của bản thân.

Trình Vi nghe xong cảm thấy có chút khó chịu, người này hình như không muốn có một chút quan hệ nào với mình, bất quá hấn càng như vậy, thì Trình Vi lại càng muốn ở cạnh hấn.

Trình Vi thích nhìn thấy biểu tình muốn bỏ mặc hấn rồi lại không làm được của Chu Bàn, ngày hôm nay nhìn thấy vài lần, mới phát hiện ra biểu tình đó của Chu Bàn làm cho tâm trạng của hấn tốt đến không ngờ.

Thanh niên chính là rất dễ kết bạn, nhất là trong bữa ăn thì lại càng dễ nói chuyện. Điều kiện của Trình Vi vốn không có nhiều người bằng được, hẳn đã đi qua rất nhiều nơi, mọi thứ của hắn đều khiến cho những người khác phải ước ao, Hồng Bảo cùng Lý Quế Bình ở bên cạnh hắn, vừa nghe vừa trầm trồ thán phục, Lục Hạo thì luôn miệng hỏi thăm chuyện hắn học võ cùng với Lý Liên Kiệt, chỉ có Chu Bân là không có nói năng gì.

“Nói như vậy chúng ta đều ở chung trong một phòng ở ký túc sao?” Trình Vi hỏi.

“Đúng vậy!”

“Chúng ta đã từng gặp qua một lần, bất quá khi đó người đang ngủ.”

“Ta hình như đã từng ở trong ký túc một đêm.” Trình Vi nghĩ lại, sau đó bỗng nhiên quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Chu Bân, “Vậy ta và người có thể cũng đã gặp qua đi!”

Người còn xô vào vai ta a, Chu Bân không thêm để ý đến hắn, tiếp tục cúi mặt ăn mì Ý.

“Lúc đó ta cũng không để ý, có phải là tiểu đồng qua người chắn trước mặt ta hay không a?”

Chu Bân trừng mắt nhìn hắn, nghĩ thầm cho dù ta không thể nói là cao to, nhưng cũng cao những 1m73, tuyệt đối không thể nói ta là tiểu đồng qua chứ! Chu Bân không có trả lời vấn đề này, nếu trả lời chẳng phải đã thừa nhận bản thân là quả dưa lừa sao?

Trình Vi bị hắn lườm nguýt, lại càng cao hứng cười lớn.

“Ta thấy người cười no luôn rồi, không cần ăn nữa.”

Đi ra khỏi nhà hàng, Trình Vi nói muốn đưa mọi người đi hát karaoke, Hồng Bảo và Lý Quế Bình lập tức tán thành cả hai tay hai chân, thế nhưng Chu Bân nói hắn phải về ký túc xá hoàn thành nốt bài phát biểu trong chương trình liên hoan của tân sinh viên, nói thế nào cũng không chịu theo bọn họ đi chơi.

Bất quá, lần này lại là ngoài dự đoán của Chu Bân, Trình Vi cũng không có ý định phản đối, vì vậy Chu Bân cứ thế một mình quay lại trường học, như vậy rất tốt, bọn họ đi hát tất nhiên sẽ về muộn, trong phòng không có ai hẳn càng có thể tập trung làm việc.

Khi trở về phòng, tắm rửa xong hắn liền ngồi vào bàn chăm chú làm việc, cứ thế cặm cụi viết viết, phải mất mấy giờ đồng hồ mới hoàn thành, phải biết rằng văn chương không phải là sở trường của hắn a.

Xong xuôi mọi việc, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi. Giờ đóng cửa của ký túc xá là 11 giờ, vậy mấy người kia đáng lẽ ra là phải về đây rồi chứ? Trình Vi có xe thì hẳn là không cần lo lắng, thế nhưng, vạn nhất hắn có uống rượu thì quá nguy hiểm!

Càng nghĩ càng thấy lo lắng, Chu Bân liền lấy điện thoại ra gọi cho Lục Hạo, thế nhưng hắn lại tắt máy, không liên lạc được! Lại gọi cho Lý Quế Bình, có tiếng chuông, nhưng lại không có ai nghe điện! Cuối cùng đành gọi cho Hồng Bảo, liền nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên ngay bên tai, hiển nhiên là tiểu tử này lại để quên điện thoại ở trong phòng rồi.

Chu Bân mang tâm trạng lo lắng mà gọi điện cho Trình Vi, ngoài ý muốn chính là vừa mới có hai tiếng chuông đã thấy hắn bắt máy.

“Trình Vi?”

“Chuyện gì?”

“Người hắn là không uống rượu đi?”

“Có uống, gì chứ?”

“Uống? Vậy người không nên lái xe, nguy hiểm lắm!” Chu Bân hết sức lo lắng nói.

“...”

“Người có nghe ta nói hay không? Không phải là đang say rồi chứ? Uy?”

“Không phải sợ, không có việc gì, trước đây ta còn uống nhiều hơn, người thấy đấy, giờ vẫn bình yên vô sự a!”

Chu Bản cảm thấy giọng nói của Trình Vi so với lúc bình thường có chút bất đồng, có vẻ ôn nhu hơn rất nhiều, xem ra thật sự là đã say mất rồi.

“Không được, người đừng có lái xe, trước đây thế nào thì là chuyện của người, thế nhưng hiện tại an nguy của ba người kia đều nằm trong tay người, người cũng không thể lấy tính mệnh của người khác ra mà nói đùa được!”

“Người gọi điện cho ta bảo không được lái xe chính là vì sợ ta đâm xe chết ba người bạn của người hay sao?” Trình Vi đột nhiên giận dữ hét lớn.

Chu Bản nghĩ người này thật sự là biến hóa liên tục a.

“Phát điên cái gì a? Ta là bảo người không nên lái xe, có nghe được không a?”

“Không nghe được!”

Nói xong, Trình Vi liền nặng nề cúp điện thoại, lại còn tắt máy ngay lập tức.

Hành động thất thường như vậy của Trình Vi càng khiến Chu Bản cảm thấy lo lắng, càng thêm khẳng định là người kia đã say rồi. Hắn không thể liên lạc được với bọn họ, lại càng sốt ruột, không thể làm gì khác hơn là đành gọi lại cho Lý Quế Bình một lần nữa, mãi hơn nửa tiếng sau mới có người nghe điện thoại.

“Người liên tục gọi điện thoại cho ta như vậy làm gì hả, có việc gì sao? Ký túc xá cháy à?”

“Cháy cái đầu người ý! Các người đang ở đâu thế hả?”

“Đang ở trên xe, đang trên đường quay về trường đây.”

“Trình Vi uống say rồi các người còn dám để hắn lái xe hả?”

“Hắn nói là không có vấn đề gì mà.”

“Hắn nói là không có vấn đề gì thì người sẽ tin hay sao hả? Người để ý hắn một chút, bảo hắn chạy chậm lại đi!”

“Ta làm sao mà bảo hắn được, hắn có ở đây đâu mà bảo, ít lo lắng đi, hắn vốn rất cố chấp mà!”

“Không có ở đó? Các người không phải là ngồi xe hắn để về trường sao?”

“Vốn định như vậy, sau đó hắn lại nói không muốn quay về ký túc xá, chúng ta cũng không thể làm gì khác hơn là gọi taxi đi về a.”

“...”

“Uy!”

“Vậy người nhanh chóng quay về đi, ký túc xá sắp đóng cửa rồi.”

Đêm đó bọn Lý Quế Bình quay về vừa vặn đúng 11 giờ, Trình Vi quả nhiên không có quay về ký túc xá, bất quá Chu Bản nghĩ, hắn là kẻ có tiền, muốn đi đâu cũng được, cho nên cũng không lo lắng.

## 7. Chương 7

Editor: Tiểu Hắc

Lần thứ hai Trình Vi xuất hiện ở trường, thì đã là chuyện của một tuần sau đó. Bởi vì trường học cũng không nhấn tâm tới mức đưa ra danh sách các khoản mục cần thu phí ngay từ ngày khai giảng, cho nên sau khi khai giảng một thời gian mới đưa về các lớp. Cũng chính vì vậy mà lão sư lại phải nhờ Chu Bản đi tìm

Trình Vi để thu mấy loại tiền đó, tổng cộng 400 nguyên, Chu Bản cũng đành phải kiên trì đi tìm Trình Vi. Không biết vì sao, Chu Bản lại không muốn gọi điện thoại để nói với Trình Vi, có lẽ là vì đây là chuyện liên quan đến vấn đề tài chính.

“Cầm lấy, mật mã đây, sau này trường học cần thu cái gì nữa thì người cứ tự rút trong đó ra.” Trình Vi ném cho Chu Bản một tập chi phiếu rồi nói.

Chu Bản nghĩ thầm, rõ ràng là mình đi báo với hắn về chuyện trường học thu phí, không biết sao lại giống như bản thân hắn hướng Trình Vi đòi tiền thế này. Bất quá không cảm không được, sau này nhất định sẽ có rất nhiều chuyện tương tự như thế này, hắn không thể mỗi lần đều giống như bảo mẫu đuổi theo Trình Vi mà dằn dò được.

Chu Bản nhìn tập chi phiếu ở trên mặt bàn của hắn một chút nữa, sau đó đành cầm lấy bỏ vào ngăn kéo của mình, nghiêm túc nhìn Trình Vi nói: “Cái này tạm thời để ở chỗ ta, dùng để nộp các khoản phí ở trường cho người, ta sẽ ghi chép cẩn thận, bất cứ khi nào quay về người đều có thể bảo ta để lấy lại.”

“Được rồi, được rồi, phiền phức muốn chết.” Trình Vi thô lỗ ngắt lời hắn.

“Còn nữa, đây là phiếu ăn, thẻ sinh viên, thẻ thư viện,...” Chu Bản cũng không để ý đến việc Trình Vi chê hắn lải nhải, tiếp tục nói nốt các hạng mục cần thiết, bởi vì không biết lần sau có gặp được hắn hay không, cho nên lần này phải nói hết mọi việc cho hắn, còn lại thì tùy hắn muốn làm gì thì làm.

“Xong.” Chu Bản cố tình lơ đãng đi, nói một hơi cho xong hết công việc, thật thoải mái, ta đã hoàn thành trách nhiệm rồi, sau này có thể mặc kệ chuyện của hắn rồi.

“Khi ở trường học thì người đi theo ta là được, người nói nhiều như vậy thì có ích lợi gì đâu, ta sẽ không phí thời gian đi nhớ ba cái chuyện vớ vẩn này đâu.”

“Đi theo người? Nói đùa sao? Ta là mẹ người hay sao hả?”

“Nếu như cứ đi theo ta là trở thành mẹ ta, thì sẽ có một hàng dài đi theo phía sau ta đó.” Trình Vi châm chọc nở nụ cười.

Chu Bản không biết những lời hắn nói đến tột cùng có cái gì buồn cười, bất quá nhìn nụ cười của Trình Vi lúc này thì có vẻ giống phần nộ nhiều hơn là vui vẻ a.

“Nói chung, ta chắc chắn không có thời gian đi theo người, ta còn có nhiều việc của ta...”

“Đại mù... đại mù...” Đột nhiên Hồng Bảo vội vàng chạy vào hô lớn.

Hồng Bảo hoảng hốt hô lớn, lúc này định thần lại mới nhìn thấy Trình Vi cũng đang ở trong ký túc xá, nhưng hắn cũng không có thời gian chào hỏi nữa.

“Lục Hạo cùng Đại Thục bọn họ đánh nhau với người của đội bóng rổ, đã bị lão sư phát hiện rồi! Hiện tại bọn họ đều bị đưa lên phòng làm việc của các thầy rồi.”

“Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Chu Bản kinh ngạc hỏi.

“Đều là do đội bóng rổ gây sự trước! Vốn là chúng ta đang chơi bóng trước, thế nhưng bọn hắn lại ý mình là đàn anh nên bắt chúng ta phải nhường sân cho bọn hắn. Nói chung sau đó liền biến thành xung đột!”

“Sự tình thế nào rồi?” Chu Bản cau mày nói.

Hồng Bảo do dự một chút, cuối cùng vẫn là thành thật nói: “Lục Hạo bị ba người vây đánh, còn Đại Thục thì đánh vỡ đầu một người, bây giờ người đó vẫn đang ở trong bệnh viện.”

Ý thức được sự tình vô cùng nghiêm trọng, Chu Bản cũng khẩn trương đứng lên.

“Vậy hiện tại nhà trường định xử lý như thế nào?”

“Không biết, bọn họ vẫn còn đang họp trong phòng, bí thư, thầy chủ nhiệm cũng đều ở đó. Đại mù, người thân thiết với các lão sư hơn, người hỏi thăm một chút đi.”

“Được!” Chu Bản vội vã thay giày, cùng Hồng Bảo chạy ra khỏi ký túc xá.

Trình Vi nhìn bóng Chu Bân đang vội vội vàng vàng, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng trống trải, loại cảm giác này rất kỳ quái, giống như là muốn vươn tay ra bắt lấy, nhưng lại không biết mình đang muốn nắm lấy cái gì. Không biết nữa, nhưng nói chung hẳn có cảm giác hẳn sẽ tìm được đầu mối trên người Chu Bân. Nhưng mà người kia có vẻ rất chán ghét mình, ở trong lớp học thấy hẳn rất quan tâm tới bạn học, đối xử với mọi người hết sức ôn nhu, thế nhưng lại chưa từng đối xử với mình như vậy bao giờ.

Trình Vi đại khái có thể xác định là hẳn có một chút hứng thú với Chu Bân, nhưng hẳn vẫn chưa thể xác định là ở phương diện nào. Bởi vì từ lúc ở Hà Lan hẳn đã từng tiếp xúc với người đồng tính, cũng là xuất phát từ hiếu kỳ, cũng có tìm vài người để chơi đùa một chút. Hẳn không có suy nghĩ nghiêm túc xem mình có phải là song tính luyến hay không, bởi vì cho tới bây giờ, đối với chuyện kết giao hẳn cũng không phân biệt là nam hay nữ, mà đối với chuyện đó, cho tới bây giờ đều là đối phương chủ động tiếp cận hẳn, còn hẳn có tiếp nhận hay không thì phải xem năng lực của đối phương thế nào nữa.

Chu Bân chạy tới văn phòng của lão sư, thấy chủ nhiệm của bọn họ vừa vặn đi ra ngoài, hẳn liền gọi lão sư lại gấp gáp hỏi.

“Trần lão sư, có phải là Lục Hạo và Đại Thục đang ở bên trong hay không?”

Trần lão sư gật đầu, hỏi Chu Bân có biết tình huống cụ thể như thế nào hay không, nhưng hẳn lại lắc đầu, Trần lão sư vốn có ấn tượng rất tốt với Chu Bân nên cũng đoán được tâm tình của hẳn lúc này, liền nói cho hẳn cụ thể mọi việc.

Hóa ra lúc đầu những người đánh nhau cũng không chỉ có Lục Hạo và Đại Thục, thế nhưng hai người bọn họ thì lại đánh từ đầu tới cuối, mà ngay cả lúc các thầy chạy đến thì cũng chỉ nhìn thấy hai người đó vẫn đang đánh nhau, đúng như Hồng Bảo nói, một anh năm hai của khoa thể dục lại bị Đại Thục đánh vỡ đầu phải đưa vào viện cấp cứu, hiện nay vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh. Gia đình đối phương rất tức giận, muốn nhà trường nhất định phải xử phạt Đại Thục thật nặng.

“Cảnh sát đã có người tới muốn mang Đại Thục đi, bất quá trường học không muốn chuyện này lan rộng ra, cho nên tạm thời đã nói bọn họ ra về trước.”

“Lão sư, bọn họ có thể sẽ bị phạt nặng không?” Chu Bân lo lắng hỏi thăm.

“Phạt nặng là điều chắc chắn, các người đều là tân sinh viên, mới khai giảng không lâu mà đã để xảy ra chuyện như vậy, nếu không trừng phạt nghiêm khắc một chút thì không thể khiến những người khác nhận ra sự nghiêm trọng của việc đánh nhau được!”

“Nhà trường đã quyết định hình phạt nào chưa ạ?” Chu Bân hỏi tiếp.

“Cái này thì chưa có quyết định cuối cùng, bất quá gia đình học sinh bị thương kia đã quyết định truy tố việc này, chúng ta cũng không thể thiên vị.”

“Cái kia... lão sư, người có thể đoán được hình phạt bọn họ phải chịu là gì không?”

Trần lão sư do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn là tin tưởng vào tác phong của Chu Bân nên quyết định tiết lộ một chút.

“Cái này là lão sư nói riêng cho người biết, cũng đã là sai nguyên tắc, người không nên truyền ra ngoài, biết chưa?”

Chu Bân gật đầu.

“Lục Hạo có thể chỉ bị phạt nhẹ thôi, cao nhất là nghiêm trọng cảnh cáo, cấm túc thôi, còn Đại Thục, ta cũng không dám chắc nhưng khả năng bị đuổi học là rất cao.”

“Đuổi học?”

“Người phải biết rằng đánh người khác đến hôn mê bất tỉnh là sự việc nghiêm trọng đến cỡ nào chứ!”

“Lão sư, chuyện này liệu có thể làm gì để thay đổi một chút không?”

“Không có, trừ khi học sinh kia bình an vô sự tỉnh lại, gia đình họ cũng không tiếp tục truy cứu, nhà trường lúc này mới có thể khoan dung một chút. Bất quá, khả năng này coi như không lớn.”

“Lão sư, hiện tại ta có thể làm gì để giúp hấn không?” Chu Bân rất mong sự việc có thể tiến triển theo chiều hướng tốt hơn một chút.

“Khi bọn họ ra ngoài, người dẫn hai người đó về ký túc xá đi, bảo ban bọn họ dọn dẹp một chút, nhà trường quyết định tạm thời cho bọn họ nghỉ học, bởi vì hiện nay bọn họ không thể ở lại trong trường được.” Trần lão sư vỗ vỗ vai Chu Bân một chút rồi rời đi.

Hồng Bảo đứng ở cách đó không xa, ít nhiều gì cũng nghe được đoạn đối thoại của Chu Bân với thầy giáo một chút, cho nên nghe được quyết định của trường khiến hấn cảm thấy vô cùng tức giận.

“Vì sao Đại Thực lại bị đuổi học, cái tên lưu manh mới là kẻ đáng bị đuổi học chứ, hừ!”

“Hong Bảo, người bình tĩnh một chút, hiện tại có đứng đây nói những cái này... cũng không làm được gì. Ta hỏi người, bọn Lục Hạo có bị thương hay không?”

“Bị thương, đặc biệt là Lục Hạo, hấn vốn có thể chống cự, thế nhưng đối phương lại xúm vào đánh một mình hấn, khiến hấn bị đánh thảm lắm!”

“Người đi trước mua một ít bông băng cùng thuốc bôi cho bọn hấn rồi quay về ký túc xá chờ chúng ta!”

Hồng Bảo gật đầu, rồi xoay người chạy đi.

Chu Bân đứng chờ ở trước phòng giám hiệu, không lâu sau thì có mấy nam sinh cao to từ bên trong đi ra, hấn đoán đây chắc là mấy học sinh bên khoa thể dục có tham gia đánh nhau.

Một lát sau, Đại Thực cùng Lục Hạo cuối cùng cũng xuất hiện, hai người bọn họ đều bị thương, trên khoeo mắt Lục Hạo còn bầm tím, có chỗ còn chảy máu.

Chu Bân vội vã chạy tới: “Chúng ta mau quay về ký túc xá bôi thuốc thôi!”

Ba người bọn họ đều không nói gì, trầm mặc đi thẳng về ký túc xá.

## 8. Chương 8

Editor: Tiểu Hắc

Hồng Bảo sớm đã chờ ở ký túc xá, vừa thấy bọn họ xuất hiện liền lập tức đi tới gần, vẻ mặt lo lắng nhìn vết thương của hai người, bộ dạng giống như rất muốn hỏi xem tình hình của hai người bọn họ thế nào nhưng mà lại không biết có nên hỏi hay không, cứ muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Trình Vi không có đi, hấn vẫn ngồi ở trên giường. Hồng Bảo khi trở về đã nói qua cho hấn nên đại khái hấn cũng biết được tình hình cơ bản rồi. Trình Vi không có lên tiếng, lặng lẽ nhìn hai người kia.

Chu Bân bôi thuốc cho Lục Hạo, khi bôi thuốc sát trùng, Lục Hạo co rúm lại, đau đớn nhíu mày lại, thế nhưng lại động đến vết thương trên mí mắt nên lại càng đau đớn hơn.

Chu Bân trong lòng rất muốn mắng cho hai tên này một trận, tại sao lại đánh nhau thành lớn chuyện thế này cơ chứ, nhưng hấn vẫn cố nhịn xuống, bởi vì hấn biết trong lòng hai người kia cũng khó chịu lắm rồi, dè dặt giận trong lòng xuống, chậm rãi nói: “Các người có cần đến bệnh viện kiểm tra một chút không? Chẳng may lại bị thương đến xương khớp gì đó thì nguy hiểm lắm!”

Đại Thực lắc đầu, không lên tiếng, trên mặt không có một chút biểu cảm gì. Lục Hạo cũng lắc đầu, không nói lời nào, trong mắt hiện lên một tia oán hận.

“Các người có đói bụng không? Ta mua gì đó cho các người ăn nhé?”

Phương thức trả lời của hai người đó vẫn ý như trước, chỉ có lắc đầu.

Chu Bân cũng rất muốn xả giận, kỳ thực hấn cũng rất lo lắng vì việc của hai người này. Thế nhưng hấn phải bình tĩnh, hấn thở dài.

“Không phải chỉ là đánh nhau một trận thôi sao? Làm ra bộ dạng muốn chết như thế này làm gì a, nhìn chán muốn chết!” Trình Vi ngồi ở trên giường miễn cưỡng nói, ngữ khí làm cho người nghe thập phần khó chịu.

“Người không yên lặng một chút được hay sao?” Chu Bản trừng mắt nhìn Trình Vi.

“Ta nói sai sao?” Trình Vi lập tức làm ra vẻ mất hứng, hần nhảy xuống đất, túm lấy cổ áo Đại Thục rồi ném hần lên ghế, “Đánh thì đã đánh rồi, muốn đuổi học thì đuổi! Đây là vì huynh đệ mà làm, nếu chuyện này xảy ra một lần nữa không lẽ người có thể để gương mặt nhìn huynh đệ của người bị người ta đánh hội đồng hay sao? Nếu như người thật sự có thể làm như vậy thì người tiếp tục làm một con cá chết đi!”

Sau đó hần lại túm lấy Lục Hạo, quát lớn: “Người không phục đúng không? Không phục thì liền đi tìm bọn họ đánh một trận nữa! Không đánh được ở trong trường thì lôi ra ngoài đánh!”

“Được rồi! Người đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa!” Chu Bản thấy Lục Hạo có vẻ muốn làm theo lời của Trình Vi, sợ hần lại đi sinh sự tiếp, đến lúc đó thật sự lại càng phiền phức.

Quả nhiên, Lục Hạo giống như đã tìm được chỗ để phát tiết, lập tức đứng lên quát lớn: “Con bà nó, ta cho dù bị đuổi học cũng phải đánh cho cái thằng vương bát đản kia một trận như từ!”

“Người điên rồi!”

Chu Bản cùng Hồng Bảo lập tức đi đến ngăn cản Lục Hạo đang muốn lao ra ngoài.

Lục Hạo bị hai người giữ lại, nhất thời còn đang giãy giụa, Đại Thục lúc trước vẫn còn đang trầm mặc, liền đi tới vỗ vỗ vai Lục Hạo, Lục Hạo lập tức bình tĩnh lại.

“Đừng làm ra chuyện gì điên rồ nữa, khi người thực sự phải đối mặt với quyết định đuổi học, người sẽ hối hận với quyết định ban đầu của mình.”

Đại Thục vẫn như trước diện vô biểu tình, không thể nhìn ra tâm tình của hần, nói xong, lại vỗ vai Lục Hạo rồi rời đi.

Vẫn nhìn theo mãi cho đến khi Đại Thục quay về phòng, lúc này Chu Bản cùng Hồng Bảo mới buông Lục Hạo ra.

Lục Hạo hung hăng đâm vào cánh cửa, “Con bà nó, là ta hại Đại Thục rồi!”

Chu Bản cũng không biết nên nói cái gì, hần nhẹ nhàng vỗ lưng Lục Hạo ôn nhu nói: “Chuyện của Đại Thục, mặc kệ là có kết quả như thế nào, bên phía lão sư ta sẽ tận lực tìm biện pháp để xin giảm nhẹ cho hần, xem có thể chuyện biến được hay không.”

Lục Hạo lập tức nắm chặt lấy tay hần, vừa lo lắng vừa cảm kích nói: “Cảm ơn người! Nếu như lần này Đại Thục không có việc gì, nhờ kỹ Lục Hạo ta thiếu người một cái nhân tình!”

“Nói linh tinh gì đó! Tất cả mọi người đều là anh em tốt của ta!”

Đêm đó Đại Thục cùng Lục Hạo đều phải thu xếp hành lý rời khỏi trường. Chu Bản liền gọi điện cho thầy chủ nhiệm, rồi gọi điện cho bí thư, nhưng tình huống quả thật không hề lạc quan.

Lý Quế Bình mấy hôm trước bị bệnh nên phải xin về nhà nghỉ ngơi. Hồng Bảo lúc này đang gọi điện thoại để kể cho hần nghe chuyện xảy ra mấy hôm nay, Chu Bản nằm ở trên giường nghe Hồng Bảo nói chuyện. Ngoài ý muốn chính là Trình Vi đêm nay lại muốn ngủ lại ở ký túc xá.

“Ân, chính là thế, là bọn kia động thủ trước với Lục Hạo mà!”

“...”

“Ừ! Đúng đúng! Chính là như vậy!”

“...”

“Nghe nói hần còn chưa có tỉnh.”

“...”

“Không biết, thế nhưng Chu Bản đã gọi điện cho lão sư để hỏi thăm tình hình mà.”

“...”

“Đúng vậy, những người đó chỉ biết chăm chăm cho chức vị của bản thân, nào có quan tâm đến sinh tử của chúng ta.”

“Chúng ta có ai quen biết hiệu trưởng chứ? Cho dù có quen biết hần cũng không nhất định phải giải quyết cho chúng ta.”

Nghe đến đó, Chu Bản bỗng nhiên bừng tỉnh, nhảy dựng lên giống như tìm được phao cứu hộ, hai mắt tỏa sáng nhìn về phía Trình Vi.

Trình Vi chính là lần đầu tiên bị Chu Bản dùng ánh mắt nhiệt tình như vậy mà nhìn mình, nhất thời có chút hưng phấn khó hiểu.

“Trình Vi, phiền người ra ngoài này một chút, ta có việc muốn cùng người thương lượng!” Chu Bản lôi Trình Vi ra ngoài, kéo hần đến một góc hành lang nói.

“Muốn làm gì?” Trình Vi cố ý nói với giọng gây hấn, kỳ thực hần vô cùng mong chờ điều mà Chu Bản sắp nói với hần.

“Chuyện của Lục Hạo với Đại Thục hôm nay người cũng biết rồi đấy.” Chu Bản nhìn Trình Vi, hần cũng không nắm chắc Trình Vi có thể giúp đỡ không, nhưng lúc này hần vô cùng nóng ruột, “Người có thể giúp đỡ chúng ta hay không?”

“Người gấp cái gì chứ?”

“Ta biết gia đình người có chút giao tình với hiệu trưởng, có thể... giúp ta nói đỡ cho Đại Thục trước mặt hiệu trưởng hay không?” Chu Bản phát hiện những lời này quả thật có chút khó nói ra, nhưng tình thế bắt buộc khiến hần không thể không làm.

Trình Vi vừa có chút hưng phấn, bây giờ liền biến mất, lại là vì chuyện của người khác nên mới đến tìm hần!

Hần khó chịu nói: “Không thể!”

“Trình Vi!” Chu Bản sợ hần đi mất lập tức kéo tay hần lại, cố gắng nhẹ giọng nói, “Việc này đối với người mà nói có lẽ không khó khăn lắm a! Ta van người đấy, có được không?”

“Người đây là đang xin ta giúp đỡ đúng không?”

“Đúng, ta là đang cầu người! Coi như là ta thiếu người một cái nhân tình, có được hay không?”

Trình Vi chớp chớp mi, nói: “Thiếu nhân tình của ta rất khó báo đáp đấy, người đã chuẩn bị tâm lý rồi chứ?”

“Được, chỉ cần người có thể giúp Đại Thục qua được việc này!” Chu Bản giống như thấy được một lối thoát, đáng tiếc hần chính là không nhận ra được chuyện Trình Vi tính toán ẩn sau việc này.

“Ta có yêu cầu gì người cũng đều nguyện ý chứ? Nếu là việc luôn đi cùng với ta trong trường học thì sao, có thể chứ?”

Chu Bản hít sâu một hơi, hần tự nhủ với bản thân là phải nhịn xuống, nhịn xuống!

“Có thể!”

“Ta đi đâu người cũng phải đi theo, cũng được sao?”

“Đi!”

“Ta muốn người làm gì người cũng phải làm theo a?”

“Làm!” Chu Bản ngậm lại, bổ sung thêm một câu, “Chỉ cần không vi phạm pháp luật!”

Trình Vi không thể che giấu đắc ý cùng tiểu ý, khoác tay lên vai Chu Bân nói, “Hảo! Ta sẽ giúp người việc này, nhớ kỹ ước hẹn của chúng ta đấy!”

Chu Bân gật đầu, hẳn có cảm giác mình vừa mới bước chân lên thuyền của ác tặc, bất quá hẳn tin tưởng hiện nay ngoại trừ Trình Vi ra thì hoàn toàn không còn ai có thể giúp được Đại Thục.

## 9. Chương 9

Editor: Tiểu Hắc

Ngày hôm sau, khi vừa mới tỉnh lại, ý thức của Chu Bân vẫn còn có chút mơ hồ, hẳn thấy người đang ngủ trên chiếc giường đối diện với hẳn vẫn chưa có phản ứng gì, vẫn tưởng là Đại Thục sang ngủ nhờ trên giường của Trình Vi như mọi khi.

Hắn vẫn theo thói quen muốn đi sang gọi Đại Thục dậy để đi học, thế nhưng nhìn thấy giường của Lục Hạo trống không, lúc này hẳn mới hoàn toàn tỉnh táo, nhớ ra hôm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Hắn nhìn chằm chằm vào Trình Vi đang ngủ như chết trên giường, đắn đo không biết có nên đánh thức hẳn hay không đây?

Chu Bân dự định là chỉ nhẹ nhàng gọi Trình Vi một tiếng thử xem, cũng không có ý định gọi hẳn tỉnh dậy thật, ai ngờ Trình Vi cứ nhiên lại có phản ứng.

“Làm gì đấy?” Ngủ khì của Trình Vi có vẻ không khó chịu lắm.

“Lát nữa người có định đi học không? Nếu có đi thì bây giờ nên rời giường rồi.”

Trình Vi xoay mặt vào trong tường, lấy một cái gối úp lên mặt, nặng nề hừ nhẹ một tiếng, rất không thoải mái mà lấy hai chân cọ cọ vào nhau.

Chu Bân nhìn bộ dạng của hẳn là hoàn toàn không muốn rời giường, cũng không tiếp tục để ý đến hẳn, quay ra đánh thức Hồng Bảo dậy để đi làm vệ sinh cá nhân.

Hắn vừa mới rửa mặt xong thì thấy Trình Vi vẽ mặt khó chịu đứng ngay sau lưng hẳn, dọa hẳn giật mình một phen.

“Người muốn đi học sao?” Chu Bân kinh ngạc nói.

“Giường này hoàn toàn không phải là để cho người ngủ!” Trình Vi gục đầu lên vai Chu Bân, tràn ngập oán hận nói.

Chu Bân bị cử chỉ thân thiết bất thành tình này của hẳn dọa cho sợ đến cứng người, người này ngay cả hai tay cũng ôm chặt lấy thắt lưng của hẳn.

Lúc này Hồng Bảo mới từ trong WC đi ra, Chu Bân lập tức cảm thấy rất ngại ngùng, vội vàng đẩy Trình Vi ra, thế nhưng Hồng Bảo chỉ là liếc mắt nhìn bọn họ, rồi giống như không có việc gì xảy ra cứ thản nhiên làm vệ sinh cá nhân. Mà quả thật cũng đúng thôi, bình thường Hồng Bảo cũng hay dính lấy người khác như vậy, lâu lâu hẳn lại muốn thân thiết với “Đại muội” của hẳn thêm một chút a.

Bất quá, Chu Bân cảm thấy để Hồng Bảo ôm so với để Trình Vi ôm là hai cảm giác hoàn toàn bất đồng, là do thói quen hay sao?

Chu Bân ho nhẹ vài tiếng, giật tay Trình Vi ra, nói với hẳn: “Người mau đi đánh răng rửa mặt đi, không thì sẽ muộn học đấy.”

Trình Vi nhún nhún vai, nhưng cũng đi ra rửa mặt chải đầu.

Đúng như giao ước, từ hôm nay trở đi Chu Bản lúc nào cũng phải ở bên cạnh Trình Vi. Đại thiếu gia muốn chậm rãi thông thả ăn bữa sáng, Chu Bản cũng đành phải bồi hấn ăn xong bữa sáng mới đi đến phòng học, kết quả giống như dự đoán của mình, đến muộn.

Ngày hôm nay môn đầu tiên là Dân số, giáo viên là một lão sư lớn tuổi, lại cố chấp. Cửa sau của phòng học không biết là bị ai khóa lại, hấn đành phải mang theo Trình Vi đi vào từ cửa chính.

Lão sư vốn đang quay lưng lại viết bảng, cũng không nhìn thấy có người đi vào, thế nhưng khi Trình Vi vừa xuất hiện tại phòng học, rất nhiều nữ sinh đều phát ra tiếng xuýt xoa, lão sư nghe thấy tiếng động, xoay người lại liền nhìn thấy Chu Bản với Trình Vi.

Lão sư bảo mọi người trật tự, sau đó liền dùng nhãn thần tự nhận là rất lợi hại quét về phía hai người đi muộn, Chu Bản tuy rằng không sợ, thế nhưng hấn vẫn hướng lão sư làm ra biểu tình xin lỗi. Trình Vi thì vẫn như cũ, nghênh ngang đi tới một bàn trống rồi ngồi xuống, Chu Bản tuy rằng không muốn ngồi ngay bàn đầu tiên, bất quá bọn họ đến muộn, cũng không thể chọn lựa, đành phải đi theo Trình Vi ngồi xuống.

Tối hôm qua Trình Vi không quen nằm giường ở ký túc xá, hoàn toàn không ngủ được. Kỳ thực sáng sớm nay trước khi Chu Bản gọi thì hấn đã tỉnh rồi, chỉ là vẫn nằm trên giường không muốn động mà thôi.

Hấn cùng Chu Bản sóng vai ngồi cùng một chỗ, giống như là bản năng, Trình Vi rất tự nhiên tựa đầu vào vai của Chu Bản rồi chuẩn bị ngủ.

Chu Bản sững sốt một chút, liền tránh sang một bên, nhìn chằm chằm vào Trình Vi nói: “Muốn làm gì đấy?”

“Đừng nhúc nhích, ta muốn đi ngủ!” Trình Vi không cho hấn phản kháng, vòng tay kéo Chu Bản lại, “Ngày hôm qua ai nói là mọi việc đều tùy ý ta hả?”

“Cho dù như vậy người cũng không nên ngủ như vậy chứ?” Chu Bản nghĩ bọn họ ngồi ngay bàn đầu tiên, Trình Vi lại dựa vào hấn ngủ thế này thật sự rất không thỏa đáng.

“Như vậy mới thoải mái! Đừng làm phiền ta!”

Chu Bản cảm thấy Trình Vi cao to hơn hấn rất nhiều lại dựa vào vai hấn như vậy, muốn bao nhiêu quái dị liền có bấy nhiêu. Hấn thoáng cái thật sự rất khó tiếp thu chuyện đột nhiên Trình Vi thường xuyên có những hành động thân thiết với hấn như vậy. Hấn cảm thấy rất kỳ quái, Trình Vi có chỗ nào đó rất lạ, nhưng mà kỳ thực hấn căn bản cũng chẳng hiểu rõ người này, sao lại nghĩ đến chuyện hấn đã thay đổi chứ?

Trình Vi từ từ nhắm hai mắt lại, tựa ở bên vai Chu Bản, hưởng thụ cảm giác thư thái đối phương mang lại, rất nhanh chìm vào nhịp hô hấp bình ổn của Chu Bản mà dần dần yên tĩnh, đi vào giấc ngủ.

Editor: Tiểu Hắc

Đến hết giờ học, Trình Vi vẫn ngủ rất say, đáng thương chính là Chu Bản, một bên vai của hấn đã hoàn toàn mất cảm giác.

Hồng Bảo đi tới gần hai người bọn họ, nhìn nhìn Trình Vi, rồi lại nhìn Chu Bản một chút.

Chu Bản cười khổ, Hồng Bảo liền ra hiệu cho hấn đừng nhúc nhích, sau đó lấy điện thoại ra chụp lại hình ảnh Trình Vi tựa vào vai Chu Bản ngủ say ngay lập tức.

Tiếng chuông vang lên, môn thứ hai đã bắt đầu, lão sư kinh tế học lần thứ hai tiến nhập phòng học, liếc mắt nhìn Trình Vi không coi ai ra gì mà ngồi ngay bàn đầu ngủ say, rồi liếc mắt sang nhìn Chu Bản mà cảnh cáo, ý bảo hấn mau gọi người kia dậy.

Chu Bản cũng muốn đánh thức Trình Vi, bởi vì tư thế ngủ của hấn dồn hết trọng lượng về phía mình, nên Chu Bản cảm thấy rất nặng. Thế nhưng cậu cảm giác được Trình Vi ngủ rất sâu, nếu gọi hấn tỉnh không biết có thể sẽ làm loạn lên hay không. Người này phát giận thì hấn không sợ, thế nhưng hiện tại hấn đang có việc cần nhờ vả, thế nên đành phải thuận theo hấn. Vì vậy hấn lập tức quay đi, làm bộ không nhìn thấy nhãn thần cảnh cáo của lão sư, mong lão sư cứ như vậy quên đi, thế nhưng, đây lại là một lão nhân vô cùng cố chấp.

“Sao lại chưa có ai lau bảng?” Lão sư đi tới chỉ vào hấn nói, “Người đi lên lau bảng cho ta.”

Chu Bân ngẩn người, liền phát hiện ra rất nhiều học sinh đều đang nhìn hân, đặc biệt là các nữ sinh, tất cả đều đang túm lại thì thào gì đó.

Chu Bân dùng hai tay tận lực dời đầu của Trình Vi qua một bên, vừa định đứng lên, Trình Vi lại đột nhiên tỉnh lại.

Trình Vi đầu tiên là diện vô biểu tình liếc mắt nhìn Chu Bân, Chu Bân không thể giải thích, đi lên bực giảng để lau bảng, lúc này phía sau mới truyền đến một đoạn đối thoại.

“Ngủ rất thoải mái sao?” Ngủ khí mười phần trách cứ.

“Ngài không làm ồn thì ta sẽ càng thoải mái.” Trình Vi miễn cưỡng nói.

“Làm càn! Người đã ngủ trong lớp lại còn lý luận, người có hiểu cái gì gọi là tôn kính lão sư hay không hả?”

“Chúng ta đều đã trưởng thành rồi, còn giảng giải cái này? Người có thể trở về dạy học sinh tiểu học được rồi đấy.”

“Người...”

Lão sư bị hân chọc giận đến nghẹn lời, Chu Bân lúc này lau bảng xong đi về chỗ liền trở thành chỗ trút giận.

Lão sư chỉ vào Chu Bân nói: “Người cũng vậy! Hai cái đại nam sinh lại dựa vào nhau như vậy thì còn ra cái thể thống gì! Người khác còn tưởng rằng các người là đồng tính luyện ái a!”

Thấy lão sư đem mục tiêu chuyển sang Chu Bân, Trình Vi lập tức phát hỏa, đứng lên chỉ vào lão sư mắng: “Cứ coi như là đồng tính luyện ái thì thế nào? Có phải hay không sẽ bắt chúng ta ngồi tù? Đồng tính luyện ái làm gì người chắc? Nói a, họ cản trở gì người chứ?”

“Người... người... chẳng cảm thấy thẹn sao?”

Cự ly giữa hai người vốn đã rất gần, Trình Vi còn vừa nói vừa đi tới trước mặt lão sư, thân hình cao to tạo ra khí thế áp bức không thể bỏ qua, lão sư bị khí thế của hân ảnh hưởng, bất giác tự động lùi về sau một chút.

Chu Bân biết là mình sai, lập tức đặt tay lên ngực Trình Vi, đối hân lắc đầu, ý bảo hân không nên đi tới nữa.

Trình Vi nhìn hân vài giây, hừ một tiếng rồi trở lại vị trí.

Chu Bân rất tức thời kéo Trình Vi rời khỏi phòng học, quay ra nói với lão sư.

“Lão sư, thật ngại quá, hôm trước hân bị cảm, ngày hôm nay quên chưa uống thuốc, giờ ta dẫn hân lên phòng y tế!” Dứt lời liền kéo Trình Vi ra khỏi lớp.

Vừa mới bước ra đến cửa, bọn họ liền nghe thấy lão sư hỏi học sinh kia tên là gì, thế nhưng nhất thời không có ai trả lời.

Trình Vi vẫn còn rất tự hào quay đầu lại cười lớn nói: “Ta là Trình Vi! Cứ tìm trong danh sách là thấy đấy!”

Chu Bân kéo mạnh Trình Vi đi, chỉ nghe thấy lão sư truyền đến một câu, “Cuối năm nay người đừng hòng đạt tiêu chuẩn để thi.”

Chu Bân thầm nghĩ, coi như hết, cho dù cả khoa bị trượt cũng không ảnh hưởng gì đến người này.

Chu Bân kéo Trình Vi ra khỏi lớp học, lại đi thêm một đoạn nữa, lúc này đang định buông tay nhưng lại bị Trình Vi nắm chặt lại. Chu Bân khó hiểu nhìn Trình Vi, người này lại làm như không thấy, tiếp tục giả ngu kéo tay Chu Bân lúi đi.

“Người muốn đi đâu?” Chu Bân hỏi.

“Người không phải là nói muốn mang ta tới phòng y tế hay sao?”

Chu Bân nhin không được bật cười, “Quên đi, người muốn đi đâu thì cứ đi đi.”

Trình Vi thấy Chu Bân nở nụ cười với mình, trong lòng vui mừng muốn phát điên.

“Chúng ta hiện tại đi đâu đây?” Trình Vi cũng cười rộ lên hỏi. Phát điên à? Ngay cả ngữ khí cũng thay đổi 180 độ như vậy?

“Còn mấy tiết nữa mới hết giờ Kinh tế à.”

“Thế hả, vừa khéo, chúng ta đi đến một quán bar ở ngoại thành ngồi một lát đi.” Trong đầu Trình Vi hiện lên ngay hai chữ hẹn hò.

“Thế nhưng buổi chiều vẫn phải đi học à, đi tới đi lui rất lãng phí thời gian.”

“Không phải lo, ta có xe mà!” Hần chỉ chỉ vào chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ ở bãi xe cách đó không xa.

Chu Bân nhìn dáng vẻ tươi cười này của Trình Vi, thầm nghĩ hẳn lúc này chắc là khá vui vẻ, vì vậy lại nhớ tới vấn đề cần phải chú trọng nhất hiện nay, liền dè dặt nói: “Có xe vẫn rất tốn thời gian, không bằng sẵn tiện bây giờ người đi nói chuyện với hiệu trưởng về vấn đề của Lục Hạo với Đại Thục đi!”

Trình Vi vừa nghe đến đó, lập tức sa sầm mặt.

“Tìm lão gia tử kia còn không phải quá dễ dàng hay sao, những chuyện đó ta chỉ cần động một ngón tay là có thể giải quyết xong xuôi rồi. Người gấp cái gì chứ! Uy, chuyện của bạn người thì phải quý trọng thời gian, còn việc của ta thì lãng phí thời gian đúng hay không?”

Chu Bân thầm nghĩ người này sao lại thay đổi nhanh như vậy, một giây trước vừa tươi cười, sao ngay lập tức có thể nổi bão ngay như vậy chứ?

“Ta không phải là có ý này, chỉ là đến quán bar thì lúc nào cũng có thể đi, thế nhưng chuyện của Đại Thục nếu không sớm giải quyết thỏa đáng, chờ lúc trường học đưa ra quyết định buộc thôi học thì thật sự không còn kịp rồi!”

“Quyết định thì quyết định chứ, có gì phải lo đâu.”

Chu Bân nghe xong rất tức giận, nhất thời không kiềm chế được, giật tay Trình Vi ra rồi nói: “Người cho là Đại Thục cũng có thể như người hay sao? Nhà người có tiền có thế, người luôn muốn gì được nấy, cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì đều có người ở phía sau thu xếp cho người! Thế nhưng Đại Thục không có được gia thế tốt như vậy, toàn bộ chúng ta cũng không ai có hoàn cảnh tốt như vậy! Nếu như ta có thể làm được thì cũng không phải cầu đến người làm gì cho phiền phức. Nếu... những việc này đối với người mà nói chỉ cần động một ngón tay là được, vậy vì sao không thể giúp đỡ bạn cùng lớp của người trước?”

“Ta có nói không giúp sao, ta chỉ nói là không phải làm ngay bây giờ!” Trình Vi cũng phát hỏa.

“Ta chỉ là mong muốn người có thể nhanh chóng một chút.”

“Hiện tại là ai cầu ai? Ta muốn làm thế nào cũng chưa tới lượt người quản ta!”

“Tốt lắm, người muốn thế nào liền làm thế ấy, hiện tại muốn đi đâu thì đi.”

Chu Bân xoay người đi, Trình Vi trừng mắt nhìn bóng lưng hắn đi xa dần, trong lòng khó chịu đến cực điểm, hẳn tức giận leo lên xe, ầm ầm khởi động xe, giông như trút giận mà đạp ga rồi phóng vút đi.

Tiếng động cơ xe vang ra rất xa, Chu Bân quay đầu lại nhìn thì thấy chiếc xe của Trình Vi phóng ra khỏi bãi đỗ xe. Chu Bân nhíu nhíu mày, tên kia chẳng lẽ không biết nguy hiểm là gì hay sao?

## 10. Chương 10

Editor: Tiểu Hắc

Chu Bân trở lại ký túc xá, nhưng tâm tình hẳn lúc này lại rất phức tạp, hẳn có chút hối hận vì vừa rồi không thể kiềm chế bản thân. Trình Vi nói đúng, mình hiện tại đang cần cầu hắn, quyền chủ động hẳn là

trên tay của Trình Vi. Chu Bản vừa nghĩ đến chuyện lúc này vừa lắc đầu, vì sao khi đối diện với Trình Vi hẳn lại không thể giữ bình tĩnh như với mọi người chứ?

Chu Bản đột nhiên nghĩ đến Trình Vi vừa rồi sinh khí nên lái xe bạt mạng như vậy, trong lòng khó trách khỏi có chút lo lắng, hẳn khoản không biết có nên gọi cho hẳn một cuộc điện thoại hay không? Ít nhất... để biết hẳn không có việc gì là được! Chu Bản tự nhủ, gọi điện thoại chẳng qua là để nhắc nhở người kia không nên tổn hại đến an toàn của người đi đường mà thôi.

Chuông điện thoại vang lên thật lâu nhưng không có ai nhắc máy, khi hẳn đang định cúp máy thì lại có một giọng nói nhẹ nhàng của phụ nữ nghe điện thoại làm cho Chu Bản giật mình sửng sốt. Trình Vi là đi tìm nữ nhân? Hắc hắc, Chu Bản tự chế cười chính mình ngu ngốc, cho rằng người ta còn có thể để chuyện vật đó ở trong lòng sao? Người nọ vốn không bận tâm đến chuyện này.

“Không có việc gì, ta chỉ là có chút chuyện nhỏ muốn xác nhận với Trình Vi, thật xin lỗi vì đã quấy rối các người.”

“Đừng cúp máy! Người là bằng hữu của chủ nhân số điện thoại này sao? Nơi này là bệnh viện!” Đối phương vội vàng nói.

“Bệnh viện? Trình Vi xảy ra chuyện gì sao?” Chu Bản nhíu mày nói.

“Bằng hữu của người gặp phải chuyện ngoài ý muốn, người nên báo cho người nhà của hẳn...”

Khi Chu Bản chạy tới phòng bệnh thì thấy y tá đang truyền dịch cho Trình Vi.

“Xin chào, ta là bằng hữu của người này, xin hỏi hẳn hiện nay thế nào rồi?” Chu Bản nhẹ nhàng hỏi cô y tá.

“Chân trái và tay phải bị gãy xương phải bó bột, còn lại thì chỉ bị thương ngoài da thôi. Những cái khác thì phải chờ các kết quả xét nghiệm mới có thể kết luận được.”

Chu Bản thấy Trình Vi ngủ ở trên giường, các vết thương trên mặt đều đã được băng bó cẩn thận.

“Hẳn không có vấn đề gì đúng không? Chỉ là đang ngủ thôi đúng không?” Hẳn dè dặt hỏi.

“Ta thấy bạn của người sức khỏe rất tốt, bác sỹ nói khi chụp X- quang hẳn vẫn còn sức cãi nhau nên đành phải cho hẳn thuốc an thần để hẳn nghỉ ngơi một chút.” Cô y tá cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Bất quá, có lẽ hẳn cũng sắp tỉnh lại rồi, người là người vừa gọi điện thoại phải không?”

Chu Bản nghĩ chắc người vừa nghe điện thoại là cô y tá này, liền gật đầu.

“Vậy cảm lấy hóa đơn viện phí này cho hẳn, người có thể giúp bạn người thanh toán tiền viện phí trước rồi đợi người nhà hẳn trả lại cho người được không? Người đã báo cho người nhà của hẳn chưa?”

Chu Bản gật đầu, nhận lấy các hóa đơn viện phí, kỳ thực hẳn chỉ mới báo cho thầy chủ nhiệm mà thôi, hẳn đâu có thông tin người nhà của Trình Vi, huống hồ, thân nhân của hẳn hiện nay không ở trong thành phố này.

Y tá chuẩn bị thuốc xong xuôi, đang chuẩn bị li khai, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, liền quay lại nhét một cái điện thoại vào tay Chu Bản rồi nói: “Người đợi hẳn tỉnh lại thì trả cho hẳn, còn nữa, có ai trong điện thoại chỉ có duy nhất một số không hả? Khi xảy ra chuyện thì làm sao mà báo được cho người nhà chứ? Hải tử bây giờ thật là...!”

Tuy rằng Chu Bản cảm thấy vô cùng khó hiểu, thế nhưng vẫn gật đầu, chờ y tá đi rồi mới mở điện thoại của Trình Vi ra xem, phát hiện bên trong chỉ lưu lại duy nhất một số điện thoại, hơn nữa số này cư nhiên lại chính là của mình.

Hẳn khó hiểu nhìn Trình Vi lúc này vẫn đang nằm ngủ. Đúng lúc này, Trình Vi đột nhiên mở mắt, hai người ngoài ý muốn mà nhìn chăm chăm vào nhau.

Hai người đều kinh ngạc, Chu Bản có chút xấu hổ quay đi, Trình Vi cũng vậy.

“Người tỉnh rồi sao?”

“Vì sao người lại ở đây?” Trình Vi không nghĩ tới người đầu tiên hần nhìn thấy khi mở mắt ra lại là Chu Bản, lúc này hần vừa vui vẻ lại có chút khản trương.

“Ta... bệnh viện báo tin cho ta.” Chu Bản nghĩ như vậy cũng không phải là sai sự thực đi.

Trình Vi âm ừ một tiếng, rồi trầm mặc không nói gì. Chu Bản cảm thấy hơi xấu hổ, nhớ tới trong tay vẫn đang cầm hóa đơn viện phí, liền vin vào đó để lấy cớ li khai.

Editor: Tiểu Hắc

May mắn là hôm đó Chu Bản có mang theo thẻ tín dụng, vừa đúng lúc liền phát huy công dụng. Chu Bản thanh toán viện phí, thuận tiện đi mua cho Trình Vi một suất cháo, một bát mì. Trở lại phòng bệnh, hần lại thấy một người phụ nữ mặc đầm màu đỏ tươi đứng ở cạnh giường Trình Vi, bầu không khí hình như có chút gượng gạo. Chu Bản không biết có nên đi vào hay không, lúc này hần nghe người phụ nữ kia nói.

“Tiểu Vi, có đói bụng không? Ta mua cho người chút gì đó nhé?”

Trình Vi khẽ ừ một tiếng, bộ dạng xem thường nói: “Còn ăn cái gì được, vừa nhìn thấy người là không thể ăn nổi rồi.”

Mỹ nữ kia vậy mà không những không tức giận mà còn tươi cười niềm nở muốn cầm lấy tay của Trình Vi nói: “Nói cái gì vậy, Tiểu Vi, người phải tin tưởng là ta rất quan tâm đến người a.”

“Ta đã không ăn được rồi người còn muốn ta phát buồn nôn nữa phải không?” Trình Vi nhịn không được vung tay ra chỗ khác, “Mang điện thoại lại đây cho ta!”

Mỹ nữ đó sững sốt một chút rồi lập tức lấy điện thoại trong túi ra cho Trình Vi.

Trình Vi tìm kiếm trong danh bạ của nàng một lúc, sau đó liếc mắt nhìn nàng nói: “Phiền phức muốn chết, trong danh bạ người để tên của lão nhân kia là gì thế hả? Mau gọi điện cho hần đi!”

Chu Bản nghĩ thầm, người này tính tình thật tốt, nếu như đổi lại là mình, đã sớm mặc kệ người này rồi. Nhưng mỹ nữ này thì vẫn tươi cười làm theo yêu cầu của Trình Vi.

Trình Vi cầm điện thoại, chờ người kia trả lời.

“Là ta, đã lâu không gặp rồi.”

“... ”

“Số di động của Lưu lão đầu làm hiệu trưởng trường ta đang học là bao nhiêu?”

“... ”

Trình Vi định lấy bút ghi lại, nhưng nhớ ra tay mình đang bị bó bột. Hần bĩu môi nói, “Quên đi, người gọi điện thoại cho hần, bảo hần không được đuổi học một người tên là Đại Thực ở cùng khoa với ta, còn có một người nữa tên là Lục Hạo, nói chung người bảo hộ hai người đó cho ta.”

“... ”

“Người đừng quản, nói chung không phải là giết người phóng hỏa!”

“... ”

“Thái độ của ta làm sao!”

“... ”

“Uy Uy!” Trình Vi kêu vài tiếng, rồi ném điện thoại lên giường, rất rõ ràng là đã bị đối phương cắt điện thoại trước.

Mỹ nữ vỗ vỗ vai Trình Vi, vẫn tươi cười nói: “Hai người vẫn là phụ tử, có chuyện gì có thể từ từ nói chuyện mà!”

Trình Vi khinh thường nhìn nàng, nhìn chằm chằm vào điện thoại một lúc lâu, sau đó hình như nghĩ ra cái gì đó liền cầm điện thoại lên gọi tiếp.

“Lần này xem như là ta thiếu nợ người!”

“ ... ”

Điều kiện là gì?”

“ ... ”

“Nói đùa sao? Người cho là người không giúp thì ta không thể tìm được lão đầu tử kia hay sao?”

“ ... ”

“Người... quả nhiên đủ ngoan độc.”

“ ... ”

“Chết tiệt... thành giao!”

“ ... ”

“Đại Thực với Lục Hạo.”

Nói xong Trình Vi liền ném thẳng điện thoại vào góc tường, nát vụn. Lúc này mỹ nữ kia rốt cuộc cũng có chút tức giận, thế nhưng rất nhanh liền che giấu được.

“Được rồi, nhiệm vụ của người đã hoàn thành rồi, sao còn chưa cút đi!”

Mỹ nữ đó làm nũng nói: “Tiểu Vi, ba ba người gọi ta tới chiều cổ người mà...”

“Không cần nói nhiều!” Trình Vi cầm lấy cái cốc trên bàn, giống như định ném về phía nàng, “Có đi hay không? Đừng cho là ta sẽ nể mặt lão già kia mà không dám đánh người!”

“Trình Vi!” Chu Bân sợ Trình Vi động thủ thật, lập tức chạy ào vào phòng đoạt lấy cái cốc trên tay hắn, quay đầu lại nói với mỹ nữ kia, “Tiểu thư, thật ngại quá, hắn hôm nay không được khỏe, vừa vặn đến giờ uống thuốc rồi, làm phiền người trước tiên li khai khỏi đây được không?”

Mỹ nhân kia ỷ khuất nhìn Chu Bân một chút, có lẽ nàng bị Trình Vi dọa cho sợ hãi nên liền nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Chu Bân thấy nàng đi khuất rồi mới buông tay Trình Vi ra.

“Người xem người làm cho nữ nhân nhà người ta sợ đến mức nào kia!” Chu Bân trách cứ nói.

“Ai quản cô ta thế nào chứ?” Trình Vi quay mặt ra chỗ khác. “Tám phần mười là người báo cho chủ nhiệm lớp, nên lão già chết tiệt kia mới biết ta đang ở đây.”

Chu Bân vốn cũng định thuyết giáo hắn vài câu, thế nhưng nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy của hắn, đoán được Trình Vi hắn là đang tức giận. Ngẫm lại, kỳ thực Trình Vi cũng là vì chuyện của hắn mới sinh khí.

Kỳ thực nghe thấy Trình Vi gọi điện thoại, Chu Bân thực sự cảm thấy cảm động đến bất ngờ.

“Ta có mua mì với cháo, người có muốn ăn hay không?”

Trình Vi nhìn hắn một cái, nét mặt có chút dễ chịu đi.

“Ăn!” Vừa định vươn tay ra lấy, Trình Vi đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại thu tay về nói, “Ta chỉ có một tay!”

Nhìn cánh tay phải đang bó bột của Trình Vi, Chu Bân liền cầm lấy thìa nói: “Ta ụ người ăn vậy!”

Trình Vi trên mặt tràn ngập tiểu ý, liền ngoan ngoãn há miệng chờ Chu Bân đút hắn ăn.

Chu Bân cố nén cười, đút một miếng cháo cho hắn.

Trình Vi đang cười đến ngu ngốc vừa ngậm miếng cháo vào miệng liền biến sắc.

“Làm sao vậy?” Chu Bân vội vã hỏi.

“Nóng quá!” Trình Vi vươn đầu lưỡi ra nói.

Bộ dạng chật vật này của Trình Vi khiến cho Chu Bân không nhận được phải bật cười.

“Người còn cười được!” Ngoài miệng thì mắng, nhưng trong lòng hắn vẫn rất hài lòng vì có thể làm cho Chu Bân tươi cười như vậy.

“Không có gì, xin lỗi.” Chu Bân lại múc một muổng nữa, nhẹ nhàng thổi vài cái rồi mới dứt cho Trình Vi.

Trình Vi há mồm ăn ngon lành.

“Còn nóng sao?” Chu Bân nhẹ giọng hỏi.

Trình Vi liền lắc đầu, còn thỏa mãn cười tươi.

Trình Vi cảm thấy lâng lâng giống như đang say rượu. Nhìn Chu Bân hơi chu miệng thổi cháo, hắn liền không kìm được mà muốn hung hăng chiếm lấy đôi môi đó. Giờ khắc này, Trình Vi rốt cuộc đã xác định được bản thân là có loại cảm giác này với Chu Bân.

## 11. Chương 11

Editor: Tiểu Hắc

Thế giới này thực dụng như thế nào, tiền tài và địa vị có bao nhiêu trọng yếu, lần này Chu Bân đã thực sự cảm nhận được rồi. Hai ngày sau, khi hắn đưa Trình Vi xuất viện thì Hồng Bảo gọi điện tới, nói nhà trường đã có quyết định với việc của Đại Thục và Lục Hạo rồi.

Hình phạt đối với Đại Thục và Lục Hạo là cảnh cáo, chỉ có điều là khác nhau về mức độ, hai người cùng phải kiểm điểm tại trường. Gia đình người bị thương không hài lòng với cách xử lý của nhà trường, muốn tố cáo Đại Thục nên đã mời một luật sư tới trường học, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà sau khi ra khỏi phòng Hiệu trưởng thái độ của họ liền thay đổi đến 180 độ, mọi việc đã được giải quyết hoàn toàn êm đẹp. Người ngoài nhìn vào sự kện này liền suy đoán Đại Thục và Lục Hạo ít nhất sẽ có một người có tài lực hùng hậu hoặc có một mối quan hệ nào đó, có thể khiến Lưu hiệu trưởng phải che chở cho bọn họ.

“Vậy sao? Thật tốt quá!” Nghe được tin tức này, Chu Bân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tươi cười nói.

“Ân, không nghĩ tới Ban giám hiệu trường mình lại nhân từ như vậy, xem ra học phí của ta cũng phải tính toán đóng ngay thôi!” Hồng Bảo ở đầu dây bên kia cũng thập phần hưng phấn.

“Cái gì tính cái gì a?”

“Ta nói học phí của chúng ta đóng vào cũng không uống công rồi!”

“Tiền lương của bọn họ là do nhà nước trả mà!” Chu Bân đính chính.

“Lông dê vẫn là lấy trên mình dê mà thôi!” Hồng Bảo hừ nhẹ một tiếng nói.

“Hồng Bảo người nói chuyện càng ngày càng giống Quế Bình rồi.” Chu Bân cười lớn nói.

“Không có a, đây vốn là câu nói của Tiểu Quế Tử mà.” Hồng Bảo cười hì hì nói. “A, đúng rồi, ta cũng đi đón Trình Vi được không?”

“Không cần, chúng ta đang chuẩn bị quay về trường học rồi.”

“Không phải người nói là hắn di chuyển rất bất tiện sao? Còn quay về trường học làm gì?”

“Là ta trở về xin phép thầy chủ nhiệm, tiện thể lấy thêm một ít quần áo nữa, Trình Vi cũng muốn theo ta trở về.”

“Người cũng muốn xin nghỉ a?” Hồng Bảo kêu lên, “Ký túc xá chỉ có một mình ta, buồn muốn chết!”

“Không phải Quế Bình nói mai sẽ về trường sao?” Chu Bân cười nhắc nhở, hắn đã sớm quen với việc Hồng Bảo làm nũng với hắn rồi.

“Đúng vậy, thế nhưng đêm nay không có ai ngủ với ta.”

“Chẳng lẽ người lớn như vậy rồi mà còn sợ tối sao?”

“Không được sao!”

“Được, được, được!” Chu Bản cười nói, “Bất quá Trình Vi vẫn phải ngồi xe đẩy, ở ký túc xá rất bất tiện.”

“Cũng đúng, hẳn ở chỗ này cũng không có bà con nào.”

“Àn, cho nên lúc này ta phải chiều cổ hẩn một chút.”

“Ta đây lát nữa chờ các người ở cổng trường nhé.”

“Không cần đâu, chúng ta trực tiếp đi xe vào trong sân của ký túc xá luôn. Hơn nữa lát nữa không phải người còn có giờ học sao? Công việc trong ký túc xá của chúng ta đều phải dựa vào một mình người rồi.” Chu Bản nhìn thấy hộ lý đang dìu Trình Vi ra liền nói, “Ta cúp máy trước đây, người nhớ phải đi học đấy.”

“Vậy được rồi, bye bye!”

“Àn, bye bye!”

Cúp máy, ngẩng đầu lên liền thấy Trình Vi trưng ra biểu tình mất hứng nhìn hẩn, người này lại làm sao vậy?

“Chuẩn bị xong xuôi hết rồi chứ?” Chu Bản đứng lên, đi tới cầm lấy túi hành lý đặt bên cạnh giường, bên trong là đồ dùng trong ba ngày tại bệnh viện của Trình Vi, “Ta đã kiểm tra qua rồi, hẳn là không bỏ quên cái gì đâu, chúng ta xuất phát thôi.”

Trình Vi không nhúc nhích, vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Chu Bản.

“Làm sao vậy?” Chu Bản hỏi.

“Vừa rồi người nói chuyện với ai?”

“Hong Bảo, thì sao?”

“Lúc nào người nói chuyện với hẩn cũng dịu dàng như vậy sao?” Hẩn khó chịu nói.

Bộ dạng ăn dấm này của Trình Vi khiến Chu Bản không nhịn được mà bật cười.

“Trình Vi, nếu như người là nữ sinh, chắc chắn ta sẽ nghĩ là người đang ghen với Hong Bảo đó.”

Trình Vi không có phản bác, kéo kéo tay Chu Bản nói.

“Nhất định phải là nữ sinh mới ghen được sao?”

Bởi vì biểu tình vô cùng chăm chú của Trình Vi, Chu Bản nhất thời cũng sững sốt không biết nói cái gì, hẩn cho rằng đây chỉ là câu nói đùa, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, hẩn thấy đối phương giống như là muốn hẩn trả lời, không thể làm gì khác hơn là ho nhẹ một tiếng.

“Không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.” Dứt lời Chu Bản liền nhắc hành lý đặt trên đùi Trình Vi, còn mình thì đẩy xe cho Trình Vi ra khỏi phòng bệnh.

Chu Bản cùng với Trình Vi đi taxi về trường, Chu Bản liền lên ký túc xá lấy thêm một ít quần áo, Trình Vi đi lại bất tiện nên đành ngồi ở trong xe chờ hẩn.

Một lát sau, Chu Bản mang theo một cái ba lô đi xuống, ngồi vào trong xe.

“Xong hết rồi chứ?” Trình Vi hỏi.

Chu Bản gật đầu.

“Tới khách sạn Khải Duyệt.” Trình Vi liền nói với tài xế.

Nguyên lai từ khi về nước, Trình Vi vẫn luôn ở trong khách sạn này, Chu Bản nghĩ hẩn như vậy thực sự quá xa xỉ lãng phí, liền đề nghị hẩn thuê nhà trọ ở bên ngoài. Thế nhưng Trình Vi lại cho rằng ở trong khách sạn sẽ có người phục vụ cho hẩn đầy đủ các dịch vụ, thuận tiện hơn rất nhiều.

Chu Bản ngẫm lại thấy cũng đúng, người này sẽ không bao giờ nấu cơm hay làm việc nhà, người làm thời vụ thì không thể đợi phục vụ 24/24, mà thuê hẳn một người hầu thì có lẽ Trình Vi sẽ không thích có một người xa lạ ở trong không gian của hắn. Xem ra người như thế, cũng không thể ở nhà trọ được. Dù sao chút tiền ấy đối với hắn cũng chẳng đáng là bao.

“Người lại tức giận cái gì sao?” Trình Vi ngồi trên chiếc giường lớn giữa phòng, cầm điều khiển ti vi, buồn chán chuyển qua chuyển lại, nhưng vẫn không dời mắt khỏi Chu Bản từ này đến giờ vẫn liên tục thở dài.

“Ta có thể nói gì nữa chứ?” Chu Bản cũng không phát hiện mình lại thở dài, “Ồ trong căn phòng này làm cho ta có cảm giác ái ngại, chi phí ở đây một ngày đêm có thể giúp cho hai người trên miền núi sống được cả năm đó.”

“Người là người quá đơn giản hay là đang mắng ta vậy?” Trình Vi liếc mắt nhìn hắn.

“Ai mắng người chứ, người trong lòng có quỷ hay sao mà nghĩ là ta mắng người?”

“Ta vì sao trong lòng lại có quỷ chứ? Ta cũng không có giết người cướp của a!”

“Đúng đúng đúng, ta chỉ là thuận miệng nói ra thôi, sao người lại kích động như vậy chứ?”

“Ai bảo người cứ lảm bảm suốt như vậy!”

“Đúng, ta phiền phức nên mới xen vào việc của người khác, mới tới nơi này để chăm sóc cho người.”

“Đây là việc người phải làm mà!”

“Được rồi, chúng ta kết thúc ở đây, không tranh luận nữa.” Chu Bản biết Trình Vi là đang nói đến chuyện của Đại Thục và Lục Hạo. Kỳ thực lần này Chu Bản xin nghỉ để chăm sóc hắn cũng không hoàn toàn là do hứa hẹn lúc trước, bất quá nếu bản thân hắn cho là như vậy, thì Chu Bản cũng không muốn giải thích, dù sao thì mình cũng chỉ làm những việc bản thân cho là đúng thôi.

“Ta muốn đi ngủ sớm một chút, người mau đi tắm đi.” Chu Bản cầm lấy điều khiển trong tay Trình Vi rồi tắt ti vi đi, đẩy hắn tiến thẳng vào nhà tắm.

“Ta có thể tự làm!”

“Người làm sao mà tự tắm được a! Bác sỹ đã dặn người không thể chạm tay vào nước, để ta giúp người tắm đi.” Không để ý đến phản ứng của Trình Vi, Chu Bản dứt khoát giúp đối phương cởi áo, rồi lấy khăn ướt giúp hắn lau người.

“Phía dưới thì sao bây giờ? Chính người tẩy hay là để ta giúp người?” Chu Bản lấy khuỷu tay huých vào vai của Trình Vi hỏi.

Trình Vi giật lấy khăn nói: “Đương nhiên là ta tự làm. Đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

“Xấu hổ sao?” Chu Bản cố ý trêu hắn.

“Ta là sợ người tự ti!” Trình Vi khiêu khích nhìn Chu Bản.

Chu Bản khinh thường nhìn hắn, ném khăn lên mặt Trình Vi xong liền khép cửa phòng lại đi ra ngoài.

“Ta ở bên ngoài, có gì cần thì gọi.”

“Àn!”

Một lát sau, Trình Vi thư thái đẩy xe lăn ra ngoài, Chu Bản liền đỡ hắn lên giường.

“Giờ ta đi tắm, người có cái gì cần ta lấy giúp không?” Chu Bản không muốn khi hắn đi tắm Trình Vi ngay cả muốn uống nước hay gì đó cũng không có.

“Không cần, người đi đi.”

Trình Vi ngồi trên giường, nghe được tiếng nước chảy từ bên trong truyền ra. Hắn trước đây cũng từng mang nữ nhân tới đây, thế nhưng, địa điểm giống nhau, tình cảnh giống nhau, bất đồng ở đây chính là người đang ở trong phòng tắm kia, hiện tại hắn nghe được tiếng nước trong phòng tắm khiến hắn có loại ảo giác... rất ấm áp, ngay cả ánh sáng trong phòng cũng có vẻ nhu hòa hơn một chút.

## 12. Chương 12

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Lau khô tóc, Chu Bản ngồi lên cạnh giường, hai chân buông thõng xuống sàn đung đưa như muốn làm chân khô nhanh hơn một chút để đi mau được đi ngủ.

“Nhìn chăm chăm như vậy làm cái gì?” Từ khi ra khỏi phòng tắm, Chu Bản đã phát hiện ra Trình Vi vẫn luôn chăm chú nhìn mình.

Trình Vi ho nhẹ một tiếng, rồi cuộc phải quay sang hướng khác.

“Trình Vi, người có lẽ nên ngủ ở bên này mới đúng, tuy rằng tướng ta ngủ khá tốt, thế nhưng vẫn không đảm bảo là không đạp vào cái chân bị thương của người, chúng ta đổi vị trí đi.” Dứt lời Chu Bản liền nhảy lên giường, bước qua chân của Trình Vi, “Người kéo giúp ta cái chăn lên kín cổ với.”

Trình Vi kéo chăn giúp hắn, cự ly gần như vậy, khiến Trình Vi có thể cảm thấy mùi thơm sau khi tắm rửa từ cơ thể của Chu Bản, lúc này chỉ cần hắn hơi nghiêng người là có thể dễ dàng hôn lên mặt Chu Bản. Thành thật mà nói, Trình Vi quả thật rất muốn làm như vậy.

“Uy, đừng có lục đục mãi như vậy a! Người phải tự biết là mình to con thế nào chứ!” Thanh âm của Chu Bản khiến cho Trình Vi dấy lên một cảm giác rất kỳ lạ.

“Được rồi!” Chu Bản vỗ vỗ hai tay vào nhau một chút, lại quay qua nhìn Trình Vi, “Có thể đi ngủ rồi đó!”

“Nga, vậy ngủ đi.”

Trình Vi vươn tay tắt ngọn đèn ngủ ở đầu giường đi, cả căn phòng trở thành một mảnh đen kịt, hắn cảm giác được Chu Bản đang nằm bên cạnh hắn. Trình Vi dùng chân còn lại khều cái chăn lên, Chu Bản đoán được ý định của hắn, liền ngồi lên, nhẹ nhàng đắp hết chăn lên người Trình Vi.

“Chu Bản.”

“Àn?”

“Người không lạnh sao?”

“Người lạnh à? Ta chỉnh điều hòa cao lên một chút nữa nhé.”

“Ta không lạnh, ta là nói người không đắp chăn mà không lạnh sao?”

“Tạm thời không lạnh.”

“Vào đi.” Trình Vi xốc chăn lên nói, “Đêm ngủ sẽ bị lạnh đấy.”

Chu Bản không có thói quen ngủ bên cạnh người khác, bất quá Trình Vi nói cũng đúng, suy nghĩ một chút, liền chui vào trong chăn.

“Chu Bản.”

“Àn.”

“Người nằm xa thế làm gì, có một khoảng trống lớn như vậy ở giữa thì có đắp chung hay không thì cũng có khác gì nhau đâu.”

“Ta là sợ khi ngủ sẽ đụng vào tay người.”

“Không sợ, mau ngủ đi, lạnh chết ta.”

Chu Bản cho rằng Trình Vi thật sự bị lạnh, liền nằm sát vào hắn. Chỉ là Chu Bản không thể nhìn thấy vẻ mặt đắc ý trong bóng tối của Trình Vi.

“Chu Bản.”

“Lại làm sao vậy?”

“Người muốn ngủ sao?”

“Chẳng lẽ người cho rằng ta tắt đèn nằm đây là để chơi hay sao?”

Chu Bản bắt đầu dĩ cười cười, càng ở chung lại càng phát hiện Trình Vi thật giống một tiểu hài tử, có lúc thậm chí còn hướng chính mình làm nũng. Kỳ thực ngẫm lại, một đại nam nhân như hắn mà còn làm nũng với mình quả có chút buồn nôn, nhưng Chu Bản lại nghĩ hắn như vậy mới có thể hảo hảo ở chung a.

Hai người nằm ở trên giường, trầm mặc một hồi lâu, còn có thể nghe thấy tiếng quạt gió của điều hòa thổi trong phòng nữa.

“Chu Bản.”

“Chu Bản.”

“Đã ngủ rồi...?”

“Nhanh như vậy sao...”

Chu Bản nghe thấy Trình Vi liên tục gọi mình, khóe miệng hơi cong lên, sau đó nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền ngủ mất.

Khi Đại Thục cùng Lục Hạo nhận được quyết định của nhà trường, hai người trong lúc nhất thời đều ngây dại, buông điện thoại xuống rồi mà vẫn cảm thấy không thể tin tưởng được, sao lại gặp may như vậy chứ? Không chỉ có nhà trường không xử lý bọn họ, ngay cả gia đình của người bị thương cư nhiên cũng không truy cứu nữa.

Hai người mang tâm trạng phức tạp quay trở lại trường, kế tiếp bình tĩnh tiếp tục sinh hoạt và học tập.

Lần này quay lại trường, mặc dù sự việc chỉ cách đó có hai tuần, thế nhưng Đại Thục có cảm giác như đã rất lâu rồi mới có thể trở lại đây vậy.

Lục Hạo ở một bên nhìn Đại Thục, trải qua sự việc lần này, quan hệ giữa hắn cùng Đại Thục đã có một chút thay đổi. Đại Thục vì cứu hắn thiếu chút nữa đã bị đuổi học, Lục Hạo rất cảm động, bởi vậy sau này luôn đối xử tốt với Đại Thục. Nhưng tương phản chính là, Lục Hạo tựa hồ cảm nhận được hình như Đại Thục không có ý định làm hòa với mình, đây là do hắn suy nghĩ quá nhiều sao?

“Chu Bản không nói gì thêm là khi nào hắn trở về hay sao?” Lúc bọn họ đang ăn thì Đại Thục hỏi Lục Hạo.

“Không có!” Lục Hạo nhún vai, “Bất quá quan hệ giữa hắn cùng Trình Vi trở nên tốt như vậy khiến ta có chút cảm giác ngoài ý muốn.”

“Vì sao? Hai người bọn họ cùng ở trong một phòng, cảm tình tự nhiên tiến triển cũng không kỳ quái đi?” Đại Thục nói.

“Ba người chúng ta cũng ở chung trong phòng nhưng lại không tiếp xúc được nhiều với hắn a. Bất quá cái này cũng không có gì đáng nói, có thể bọn họ là nhất kiến như cố, giống như hai chúng ta, có phải không?” Lục Hạo cười hì hì vỗ vai Đại Thục nói.

Đại Thục không nói gì thêm, cúi đầu ăn nốt miếng cuối cùng, sau đó nhanh chóng thu dọn chuẩn bị đứng lên.

Lục Hạo thấy thế cũng vội vàng ăn nốt rồi đuổi theo hắn.

“Buổi chiều tan học đi chơi bóng không? Ta có hẹn mấy người bạn rất giỏi, huynh đệ chúng ta lại tái đấu một hồi đi.”

“Không được.” Đại Thục để bát đĩa vào nơi quy định rồi nói tiếp, “Hôm nay tan học ta muốn đi thăm Trình Vi.”

“Thăm hần?” Lục Hạo không nghĩ Đại Thục lại nghĩ đến chuyện này, theo lý mà nói, mọi người trong lớp đều không tiếp xúc gì với Trình Vi, cho dù là muốn đến thăm đi nữa, có lẽ Trình Vi lại cho rằng bọn hần đầu óc có vấn đề a.

“Vậy ta đi cùng với người.”

“Người không phải là có hẹn với bạn rồi hay sao?”

“Lần sau gặp cũng được.”

“Lục Hạo, ta muốn đi một mình.” Đại Thục bình tĩnh nói, ngữ khí giống như không cho phép Lục Hạo phản đối.

Lục Hạo sững sốt một chút, trong ngực nhói lên một cái, cảm giác rất khó chịu, chỉ cần để ý một chút là người ta có thể nhận thấy lúc này hần không cao hứng lắm.

“Àn.” Lục Hạo gật đầu, cũng không nhiều lời nữa.

Đại Thục định nói thêm gì đó với hần, rồi lại không biết nên nói cái gì. Hai người cứ như vậy mang tâm sự trong lòng mà cùng nhau trở lại ký túc xá.

### 13. Chương 13

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Theo Chu Bản để ý thì tốc độ bình phục của Trình Vi quả là thần tốc, tay phải của hần đã bắt đầu có thể cử động nhẹ nhàng, quả nhiên là cường tráng. Bất quá bác sỹ cũng đã nói qua, Trình Vi chỉ bị gãy xương rất nhẹ mà thôi.

Hai người ở chung một tuần, Chu Bản càng lúc càng hiểu rõ Trình Vi hơn. Lúc này hần mới phát hiện ra Trình Vi có rất nhiều tật xấu, lớn có nhỏ có, trong đó điều khiến Chu Bản thấy không hài lòng nhất chính là Trình Vi rất lười biếng. Nói hần lười, nhưng cũng không giống những người khác, người khác thì tự mình chịu khổ, còn Trình Vi lười thì Chu Bản hần lại phải gánh chịu hậu quả a.

Rõ ràng có thể dùng một tay để làm mọi việc, thế nhưng Trình Vi vẫn rất ngoan cố bắt Chu Bản phải uy hần ăn cơm. Chu Bản bớt thời gian trở về nhà một chút, khi quay lại liền thấy hần nhịn đói nằm trong phòng chứ tuyệt đối không chịu gọi đồ ăn, ngại phiền phức. Còn có, Chu Bản mới phát hiện ra Trình Vi có đôi khi rất giống một tiểu vô lại. Lúc đầu khi Chu Bản giúp hần lau người thì hần còn có chút e ngại, thế nhưng sau khi tên kia đã quen rồi thì một chút xấu hổ cũng không có. Càng quá đáng hơn chính là, mỗi khi Chu Bản giúp hần lau người hay tắm rửa, tên kia cứ nhiên lại “ngạnh” lên. Mà lời hần nói sau đó quả thật khiến cho Chu Bản muốn một tay bóp chết hần.

“Là do người gây ra, người phải chịu trách nhiệm.” Người nọ chăm chú nhìn tiểu đệ của mình, sau đó trơ trẽn nói với Chu Bản.

“Là do người đầu óc đen tối, đâu có liên quan gì tới ta, ta cũng không phải nữ nhân, làm sao mà chịu trách nhiệm gì với người được hả?”

“Dùng tay người ấy.”

“Tự người xử lý đi!”

Trình Vi chỉ chỉ vào cánh tay vẫn đang bó bột của mình.

“Còn tay này, dùng một tay là đủ rồi.” Chu Bản chỉ vào cánh tay trái vẫn lành lặn của hần nói.

“Nó đang mệt mỏi rồi, hiện tại nó phải kiêm nhiệm chức năng của cả hai tay, chẳng lẽ người không thể để cho nó nghỉ ngơi một chút hay sao?”

“Tất cả mọi việc đều là ta làm cả, người có động một ngón tay nào vào sao?”

“Người đã làm hết mọi việc rồi, vậy thì thuận tiện...”

“Tự mình xử lý đi!” Chu Bàn xoay người đi ra. “Bao giờ giải quyết xong mới được gọi ta.”

Chu Bàn để hán một mình trong phòng tắm, bản thân thì thông thả ra ngoài, thoải mái nằm trên giường xem TV.

“Uy, đi đâu vậy, sao lại không chịu trách nhiệm với việc mình gây ra chứ?” Trình Vi ở bên trong hét lớn.

Chu Bàn mặc kệ hán, cầm điều khiển TV chuyển qua chuyển lại. Đột nhiên cảm thấy trên ngực có chút lạnh lẽo, nhìn xuống thì mới phát hiện ra trước ngực mình bị ướt một mảng lớn. Nhất định là do vừa rồi bị Trình Vi làm liên lụy. Hán liền cởi bớt cúc áo ra một chút cho mau khô, cũng không buồn đi thay cái áo khác. Liếc mắt nhìn vào cửa phòng tắm, quyết định không thèm để ý đến người kia nữa.

Lúc này chuông cửa đột ngột vang lên.

Chu Bàn tưởng là nhân viên phục vụ mang y phục lên, liền nhảy xuống đi ra mở cửa, ai ngờ người đứng ngoài cửa lúc này lại là Đại Thục.

“Đại Thục?”

Đại Thục đứng ở cửa, tươi cười với hán.

“Sao người lại ở đây?” Chu Bàn có chút kinh ngạc hỏi.

“Trình Vi bị thương, ta tới thăm hán một chút, cũng là thuận tiện đến thăm người, đã lâu không gặp hai người rồi.” Ánh mắt của Đại Thục dừng lại trước ngực Chu Bàn vài giây, lại nhìn khắp phòng một chút. “Ta tới không đúng lúc sao?”

“Nói cái gì a, mau vào đây, ngồi đi.” Chu Bàn kéo Đại Thục vào trong phòng, ấn hán ngồi xuống. “Uống cái gì không?”

“Gì cũng được.”

“Vậy uống nước khoáng đi.” Chu Bàn cười tươi đi tới cạnh quầy bar. “Kỳ thực đồ uống cũng vừa mới hết, ta chưa kịp mua thêm.”

Chu Bàn rót cho hán cốc nước, xoay người lại thì thấy Đại Thục đang dùng ánh mắt kỳ quái quan sát mình.

“Làm sao vậy?” Chu Bàn hỏi.

“Không có gì.” Đại Thục cầm lấy cốc nước: “Chỉ là phát hiện người ở đây rất tốt, hơn nữa còn rất giống như chủ nhân của nơi này.”

Chu Bàn sửng sốt một chút, vừa định nói cái gì đó, thì có tiếng của Trình Vi từ trong phòng tắm truyền ra.

“Cái người vô trách nhiệm kia, người còn không mau vào đây thì ta sẽ bị cảm đấy.”

“Được rồi.” Chu Bàn hướng về phía phòng tắm hô một tiếng.

“Không tốt, tiểu đệ đệ của ta vẫn hưng phấn như cũ, chờ người đến xử lý a.”

Đại Thục kinh ngạc mở lớn hai mắt, thế nhưng rất nhanh sau đó liền che giấu sự kinh ngạc của mình đi. Chu Bàn thật muốn đi vào bịt miệng Trình Vi lại không cho hán tiếp tục nói bậy.

Chu Bàn bắt đầu dĩ cười cười với Đại Thục, ra hiệu cho hán ý bảo chờ một chút rồi đi vào trong phòng tắm.

Đại Thục ngồi ở bên ngoài, khe hở giữa hai đầu mày của hán càng lúc càng sâu hơn.

“Bảo bối, rốt cuộc người cũng tới rồi!” Trình Vi ngồi ở trong phòng tắm, nhìn thấy Chu Bàn đi tới liền trên chọc nói.

Chu Bản trừng mắt nhìn hắn, cầm lấy khăn mặt ném lên đầu hắn: “Tự lau đi!”

Trình Vi cũng không động đậy, cứ để nguyên cái khăn trên đầu mình như vậy.

“Quý lười!” Chu Bản rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là tự mình giúp hắn lau khô tóc.

Trình Vi đắc ý cười, hắn biết rõ Chu Bản là kiểu người nhẹ dạ nhưng lại vờ như cứng rắn a.

“Đại Thục tới.” Chu Bản nói.

“Đại Thục?” Trình Vi suy nghĩ một chút rồi nói. “Bạn cùng lớp của người hả?”

Chu Bản khinh thường liếc mắt nhìn hắn: “Cái gì của ta chứ, tất cả chúng ta đều là bạn học mà, không phải sao?”

“Hắn tới làm gì?”

“Đến thăm người.”

“Thăm ta? Hắn đến thăm ta làm gì?” Trình Vi ngẫm lại, hình như ngay cả Đại Thục hình dáng thế nào hắn cũng không biết cơ mà.

“Đại khái là do quan tâm đến đồng môn, muốn đến an ủi người đi.”

“Không phải đâu, chúng ta một chút cũng không quen biết, người cũng đừng có nói với ta là hắn so với người còn giống gà mẹ... A... ai nha, nhẹ tay một chút đi!”

Chu Bản không để ý tới hắn, tiếp tục gia tăng lực đạo, giống như muốn giật đứt hết tóc của đối phương.

“Nhẹ tay một chút, bảo bối, ta nói sai rồi, nói sai rồi.” Trình Vi vừa cười vừa cầu xin tha thứ.

“Càng nói càng buồn nôn.” Chu Bản gõ vào đầu của hắn, người nọ lại hắc hắc cười lớn. Chu Bản nghĩ hắn có đôi khi thật giống một đứa trẻ ngốc nghếch.

“Người nói với hắn chuyện ta có liên quan tới quyết định của trường học sao?”

“Không có.” Chu Bản đột nhiên đình chỉ động tác, nhìn Trình Vi nói: “Có thể là những người khác nói cho hắn biết không?”

Trình Vi khoát khoát tay ý bảo không biết.

“Nếu như Đại Thục cùng Lục Hạo biết là người đã giúp đỡ thì hai người bọn họ nhất định sẽ rất cảm kích người.”

Trình Vi nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Hắn không cần những người này cảm tạ, mục đích hắn làm như vậy là vì hắn muốn nắm lấy cơ hội có thể buộc chặt người này lại bên cạnh mình.

Sau khi chính lý thỏa đáng, Chu Bản đẩy Trình Vi ra ngoài. Đại Thục vừa nhìn thấy bọn họ liền đứng lên.

“Nghe Chu Bản nói là người đến thăm ta?” Trình Vi ngồi trên xe lăn hỏi.

“Ta đến thăm người.” Đại Thục nhìn qua phía Chu Bản, cười cười: “Cũng là đến thăm hắn.”

“Ta đã nói rồi, rõ ràng là không quen biết, làm sao lại có chuyện hắn đến thăm ta chứ.”

Chu Bản ở phía sau nhéo vào lưng Trình Vi một chút, Trình Vi đau đến nhăn mặt, bắt mắt trừng mắt nhìn Chu Bản.

“Ta nói người đó, sao càng ngày càng bạo lực với ta như vậy chứ?”

Chu Bản không thèm để ý đến hắn, quay qua nhìn Đại Thục nói: “Ngồi đi, đứng lên làm gì chứ.”

“Kỳ thực ta tới là muốn thăm hai người, đồng thời cũng có một vấn đề muốn hỏi Trình Vi.” Đại Thục nói.

“Chuyện gì?” Trình Vi hỏi.

“Người có quen một người tên là Tô Mị không?”

Nghe thấy cái tên này, biểu tình của Trình Vi liền trở nên lạnh lùng.

“Không biết!”

Đại Thục sững sốt một chút, có lẽ là không ngờ hẳn sẽ phủ nhận. Thế nhưng sắc mặt của Trình Vi khiến hẳn không thể tin tưởng, Đại Thục nghĩ là hẳn có nhận thức người này, chỉ là không biết xuất phát từ nguyên nhân nào mà không muốn thừa nhận mà thôi. Thế nhưng đối phương không muốn nhắc tới, nên Đại Thục cũng không muốn hỏi thêm. Chỉ là nếu cứ như vậy thì nghi vấn của mình làm sao mà có câu trả lời đây. Vì vậy bầu không khí trong phòng bỗng trở nên ngột ngạt.

Chu Bản ho nhẹ một tiếng: “Đại Thục, vì sao đột nhiên lại hỏi như vậy? Tô Mị là ai?”

“Cái này...” Đại Thục nhìn Trình Vi một chút, sau đó mới nói: “Kỳ thực ta cũng không biết Tô Mị là ai. Chỉ là nghe nói nàng là người nhà của Trình Vi. Vì vậy ta mới cho rằng nàng có quan hệ gì đó với Trình Vi.”

“Có ý gì? Ta nghe qua cảm thấy có chút mơ hồ.” Chu Bản nghi hoặc hỏi.

“Là như thế này, sau khi nhận được quyết định của nhà trường, ta liền đi thăm học trưởng... mà ta đánh bị thương. Hẳn tên là Trương Gia Hùng, Chu Bản người hẳn là biết hẳn chứ?”

Chu Bản gật đầu, đương nhiên biết, hẳn là lớp trưởng, sau khi sự việc xảy ra hẳn cũng đã nhiều lần gặp lớp trưởng bên kia để dàn xếp vụ này.

“Nói thật, ngày đó khi ta thấy hẳn bị ta đánh ngã vào cột bóng rổ bị thương, trong đầu ta hoàn toàn trống rỗng. Ta biết lúc đó mình ra tay rất nặng. Lúc đi theo thầy vào phòng giáo vụ, ta... ta còn cho rằng người nọ đã chết.” Đại Thục cười khổ một chút. “Cuối tuần trước ta đến bệnh viện thăm hẳn, người nhà của hẳn không muốn nhìn thấy ta. Trái lại, chính Trương Gia Hùng đã bảo ta ngồi xuống một chút, hẳn có chuyện muốn nói. Lúc đó ta mới biết được, người nhà hẳn không truy cứu ta là bởi vì một người tên là Tô Mị, người đó và hiệu trưởng đã ra mặt điều đình với người nhà hẳn.”

Nghe đến đây, Chu Bản nghĩ Tô Mị hẳn là người Trình Vi nhờ xử lý chuyện này. nhưng vì sao Trình Vi lại không thừa nhận việc hẳn biết Tô Mị? Hẳn không nghĩ rằng Trình Vi là loại người “thi ân bất cầu báo” đâu. Chu Bản bình tĩnh nhìn về phía Trình Vi, phát hiện sắc mặt của hẳn vẫn khó coi như cũ.

Đại Thục tiếp tục nói: “Ta còn nghe học trưởng nói, vị Tô tiểu thư này cho người nhà hẳn mười vạn nguyên, yêu cầu bọn họ về sau không cần tiếp tục truy cứu việc này.”

Chu Bản kinh ngạc, lúc đầu hẳn cầu Trình Vi hỗ trợ, chỉ đơn thuần cho rằng dựa vào các mối quan hệ là có thể giải quyết việc này, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ phải dùng đến tiền bạc. Hơn nữa, lại tốn những... mười vạn nguyên, số tiền này nói gì cũng không thể để Trình Vi bỏ ra. Vì sao mình lại chưa từng nghĩ đến trường hợp này chứ?

“Học trưởng nói Tô tiểu thư đã để lại danh thiếp thư ký của nàng. Ta đã gọi điện hỏi vì sao Tô tiểu thư lại giúp ta. Thế nhưng thư ký của nàng nói sự việc cụ thể thì cô ấy không biết rõ lắm, bất quá Tô tiểu thư đã nói với nàng đây là đáp ứng theo yêu cầu của nhi tử một hảo bằng hữu của nàng mà thôi, bảo đảm cho bạn của hẳn không bị đuổi học. Ta tự hỏi không biết bằng hữu của Tô tiểu thư của nàng là ai, thư ký mới cho ta biết người đó họ Trình. Thế nhưng... thế nhưng ta không rõ người vì sao lại giúp đỡ ta nhiều như vậy?”

Trình Vi không nhịn được liếc mắt nhìn Đại Thục, gằn giọng nói: “Ta nói một lần cuối cùng, ta không biết nữ nhân này!”

“Thực sự không phải là người sao? Ta có tìm hiểu thì biết được công ty của Tô tiểu thư là một chi nhánh của tập đoàn Trung Hồng, mà vừa vặn, chủ tịch của tập đoàn này chính là mang họ Trình. Lần thứ hai ta gọi điện đến công ty, hỏi nhi tử của vị tiên sinh kia có phải tên là Trình Vi hay không thì nàng không có phủ nhận. Ta đã nghĩ...”

“Phiền phức quá! Ta đã nói là không biết nữ nhân kia! Còn không được sao? Muốn dong dài tới khi nào? Ta mệt muốn chết, giờ chỉ muốn đi ngủ. Chu Bản, người giúp ta thỉnh hẳn đi ra ngoài!” Trình Vi găm lên.

“Trình Vi!” Chu Bản chán nản, đại thiếu gia này lại giở chứng nữa rồi.

Trình Vi ai cũng không để ý, chau mày, cúi gầm xuống đất, không biết đang nghĩ cái gì nữa.

Nhìn hẳn như vậy, Chu Bản thở dài một hơi.

“Đại Thực, thật ngại quá, ta tiến người xuống dưới kia vậy.” Nếu như bình thường, Chu Bản nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành vi tùy hứng như vậy. Hắn cũng không phải chưa từng nhìn thấy Trình Vi tức giận, chỉ là lần này hắn có cảm giác Trình Vi rất quyết liệt. Lẽ nào chuyện Đại Thực nói đến có điều gì đó xúc phạm đến hắn hay sao?

Thang máy mở ra, Đại Thực liền cau mày, hắn hỏi Chu Bản: “Hắn vì sao phải phủ nhận? Lẽ nào thực sự không phải hắn ư?”

“Có lẽ thực sự không có quan hệ gì với hắn.”

Chu Bản so với Đại Thực thì đương nhiên có thể rõ ràng rằng sự tình này hoàn toàn có liên quan tới Trình Vi, chỉ là thái độ của Trình Vi vừa nãy, khiến hắn có cảm giác gì đó không đúng lắm.

“Người cùng Trình Vi thân thiết hơn, người nghĩ việc này có thể là do hắn giúp đỡ hay không? Hắn chưa từng nhắc qua với người điều gì sao?”

“Không có.” Chu Bản nhớ lại cuộc gọi lần trước của Trình Vi cho phụ thân hắn, xác thực cũng không tái cùng hắn nói về chuyện này.

Khi ra đến đại sảnh, Đại Thực kéo tay hắn, dùng nhãn thần như muốn nói lại thôi, khiến Chu Bản khó hiểu nhìn hắn.

“Ta...” Do dự một chút, Đại Thực ngập ngừng nói. “Trình Vi đối với người hình như không giống với những người khác trong lớp, có vẻ đặc biệt tin cậy người. Các người ở chung với nhau tốt đẹp như vậy cũng là ngoài dự liệu của ta.”

“A?” Chu Bản sửng sốt một chút rồi trừng mắt nhìn hắn. “Ách... tính tình hắn nóng nảy, bất quá khi ở chung thì cũng có thể phát hiện ra một số điểm dễ chịu. Chuyện vừa rồi, người đừng để trong lòng, trước đây ta cũng đã từng phải chịu đựng hắn vô lý như vậy đấy, hắn đối với ai cũng đều tùy hứng thế cả. Không có việc gì đâu, người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Mọi người còn phải ở chung bốn năm nữa, về sau chúng ta từ từ rồi hảo hảo ở chung đi, được không?”

Đại Thực nghĩ Chu Bản đã hiểu nhầm ý của hắn, cho rằng hắn là bởi vì hành vi của Trình Vi mà cảm thấy khó chịu. Bất quá thái độ của Chu Bản tự nhiên như thế, khiến Đại Thực vô pháp nói ra nghi vấn trong lòng hắn.

“Ta không phải là có ý này.” Đại Thực nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng sáng bóng. “Kỳ thực nếu như người giúp ta là Trình Vi, ta còn phải cảm tạ hắn mới đúng, yên tâm, ta không có tức giận. Nếu như thực sự không phải Trình Vi giúp ta, hắn cảm thấy ta phiền phức cũng là điều dễ hiểu mà.”

“Vừa nãy thấy người cau mày như vậy ta còn tưởng người không vui chứ. Còn có, từ lúc người đến ta đã cảm thấy người là lạ, không giống như người trước đây. Đại Thực, mọi chuyện đều đã qua rồi, sau này đừng... ra xung đột như vậy nữa, không chỉ có người, còn có Lục Hạo nữa, trở lại ta phải hảo hảo... Người cười cái gì?”

“Ta đột nhiên phát hiện ra rằng ta rất nhớ mấy câu lời nhai của người nha.” Đại Thực cười lớn, vỗ vai Chu Bản nói.

Thấy trên mặt hắn xuất hiện nụ cười quen thuộc, Chu Bản cũng bị ảnh hưởng, lấy tay đập vào ngực đối phương một cái.

“Được rồi, lúc nào thì trở về thế, mọi người đều nói không có người trong lớp giống như thiếu đi trụ cột vậy, mau trở về đi, đừng khiến cho chúng ta trở thành hài tử không mẹ a!”

“Chính là muốn cho một lũ bất hiếu các người biết bình thường ta có bao nhiêu trọng yếu, bao nhiêu vĩ đại, để xem sau này còn dám xem ta như bảo mẫu nữa hay không!”

“Ai nói chúng ta không biết người có bao nhiêu trọng yếu, chính là bởi vì biết người tốt, sẽ không khiến chúng ta phải chịu sưu cao thuế nặng a! Chúng ta phải hảo hảo lợi dụng nhân tài trời cao ban thưởng chứ!”

“Cũng như nhau thôi! Chờ ta trở lại...”

Điện thoại của Chu Bản đột nhiên vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Lấy điện thoại ra nhìn, là Trình Vi, câu đầu tiên là hỏi hắn tại sao lâu như vậy vẫn chưa đi lên.

Cắt điện thoại, Đại Thục bĩu môi nói:

“Nhìn xem, bây giờ còn không phải giống như bảo mẫu sao, có chăng là chuyển từ bảo mẫu công cộng thành bảo mẫu tư nhân mà thôi.”

Tuy rằng trong lòng cũng rất tán thành, thế nhưng Chu Bản vẫn không nhin được mà trừng mắt nhìn Đại Thục.

## 14. Chương 14

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Trở lại trong phòng, Chu Bản thấy Trình Vi đang nằm trên giường, bộ dạng vừa nhìn là biết hắn đang tức giận.

“A? Lợi hại như vậy sao, ta sao lại không biết người có thể tự ra khỏi xe lăn để nằm trên giường thế này?” Kỳ thực Chu Bản đã sớm nghĩ những hoạt động như vậy Trình Vi hẳn là tự làm được hết rồi, chỉ là lúc trước người kia cứ khẳng khẳng bắt Chu Bản phải dìu hắn, ôm hắn.

Trình Vi không nhìn hắn, hừ nhẹ rồi nói: “Chuyện người không biết còn nhiều lắm!”

Chu Bản ngồi vào bên giường, không nói gì nữa, mà chỉ dõi mắt nhìn Trình Vi. Đến khi Trình Vi nhin không được mà quay lại trừng mắt nhìn hắn, lúc này Chu Bản mới chậm rãi mở miệng.

“Đúng vậy, chuyện ta không biết chắc hẳn còn rất nhiều. Ta không biết vì sao người không thừa nhận là người giúp Đại Thục, ta cũng không biết các người cho đối phương nhiều tiền như vậy.”

Trình Vi chăm chăm nhìn trên trần nhà, dường như không định nói chuyện tiếp với Chu Bản.

Chu Bản thở dài một hơi: “Người không muốn nói thì thôi, bất quá mười vạn nguyên này, nói như thế nào cũng không thể để người bỏ ra được. “

“Ta lúc nào nói qua mười vạn đó là của ta bỏ ra hả. Người không phải đã nghe thấy Đại Thục nói là do nữ nhân kia chi ra hay sao hả. Đâu có liên quan gì đến ta!”

“Được rồi, Đại Thục không biết chuyện nên người còn có thể gạt hắn...”

“Người quản nhiều như vậy làm gì? Tiền của ai chi ra thì đã thế nào? Chẳng lẽ người còn muốn giúp hắn trả lại?” Trình Vi không nhin được ngắt lời hắn.

“Nếu như Đại Thục gặp khó khăn, ta có thể hỗ trợ một phần cho hắn hoàn lại!”

Trình Vi nghe xong càng thêm tức giận, trừng mắt nhìn Chu Bản: “Chuyện gì người cũng phải ôm vào người hay sao? Tốt, trả lại đi, hạn cho các người trong vòng mười ngày phải hoàn trả lại hết cho nữ nhân kia.”

“Mười ngày?” Chu Bản khó xử nói. “Người đang nói nghiêm túc sao?”

Trình Vi thấy Chu Bản hỏi như vậy, thiếu chút nữa giận đến nhảy dựng lên. Nếu không phải hiện tại hắn hành động bất tiện, hắn khẳng định bản thân sớm đã điên cuồng bóp cổ đối phương hoặc là bỏ đi ra ngoài rồi. Tên kia... tên kia rốt cuộc là thân với hắn hay là thân với đám người kia hơn hả. Hiện tại cứ nhiên coi Trình Vi hắn chỉ như một kẻ ngoại nhân. Trình Vi hắn mới là người giúp đỡ Chu Bản nhiều nhất. Thế nhưng mỗi khi đụng tới chuyện của người khác, Chu Bản thường quan tâm người khác hơn quan tâm hắn. Giống như hiện tại, Chu Bản cũng chỉ cố giải quyết chuyện của Đại Thục, căn bản không chú ý tới tâm tình của hắn. Hắn lần này thế nhưng lại thua một vỏ lớn. Oán khí không xả vào đâu được. Đây chính là tại ai cơ chứ?

Chu Bản không rõ Trình Vi vì sao lại bày ra bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình. Thế nhưng Trình Vi luôn tức giận bất thường nên hẳn cũng không để ý.

“Ta... cùng Đại Thục thương lượng một chút. Nhưng nếu như vậy ta sẽ phải nói với hân chuyện người đã giúp đỡ hân, người không phản đối chứ?”

Trình Vi chỉ nói một câu: “Các người thích trả thù lao cho ta thì sao ta lại phản đối. Chỉ là đến lúc đó, nếu người nhà họ Tô lại tiếp tục truy cứu chuyện của hân thì cũng đừng có tìm ta đòi lại số tiền này. Ta sẽ không cấp cho các người lần nữa.”

“Trình Vi! Ta rất cảm kích chuyện người giúp bọn người Đại Thục. Ta biết ta thiếu người một món nợ nhân tình rất lớn, nếu có thể trả lại nhất định chúng ta sẽ trả. Thế nhưng... thế nhưng người cũng không cần phải nói năng khó nghe như vậy chứ?”

“Ta hiện tại thì làm sao?”

Chu Bản hít một hơi, tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nói: “Ta chỉ là muốn nói, người cũng nên bình tĩnh mà cùng chúng ta bàn bạc chuyện hoàn lại tiền cho người mới được. Có thể nói số tiền mười vạn nguyên đối với người mà nói cũng chẳng là gì cả. Thế nhưng đối với chúng ta thì lại là một con số rất lớn, chỉ ít người cũng phải nói rõ ràng là số tiền này nên trả lại cho ai, chúng ta mới có thể...”

“Chúng ta, chúng ta.” Trình Vi phần nộ ngắt lời Chu Bản, mức độ khoan dung của Trình đại thiếu gia hân đã tới cực hạn rồi. “Chu Bản người có thể quan tâm tới cả thế giới này, chỉ loại trừ ta phải không.”

“Ta sao lại không quan tâm tới người? Lúc người bị thương ta không phải đều ở bên cạnh chiếu cố người hay sao? Lẽ nào người cho rằng ta vẫn không quan tâm tới người?” Chu Bản cũng sinh khí, ta không quan tâm tới hân? Thực sự là đem hảo tâm của ta ném sạch xuống sông rồi.

“Quan tâm cái quái gì chứ? Người chiếu cố ta đơn giản chỉ là vì muốn ta giúp đỡ bọn Đại Thục mà thôi, chẳng lẽ không đúng hay sao?” Trình Vi vừa mới thốt ra, trong lòng liền hối hận. Thế nhưng đã nói ra mất rồi. Cầu hân đừng nghe thấy, ta không muốn nghe thấy câu trả lời của hân.

Chu Bản tức giận trừng mắt nhìn Trình Vi, nói cũng không muốn nói nữa. Nguyên lai người này vẫn luôn nghĩ về mình như vậy. Nhớ tới chính mình vì chăm sóc vị đại thiếu gia này, ngay cả về nhà cũng chỉ dám lấy xong vật dụng cần thiết là lại vội vã đi ngay, chỉ sợ cái tên này chết đói. Cuối cùng kết quả là thế này đây. Nguyên lai người ta chỉ coi ý tốt của mình là có mưu đồ khác mà thôi. Nói không chừng ngay từ đầu người kia căn bản chỉ toàn đùa giỡn với mình. Khi mình bận rộn gấp gáp như vậy để chăm sóc cho hân thì hân lại nghĩ về mình như vậy. Chu Bản chán nản cười tự giễu bản thân mình ngu ngốc.

Trình Vi thấy Chu Bản từ trầm mặc trở thành cam chịu, nhất thời không khống chế được nóng nảy, lại tiếp tục nói:

“A! Thật khó cho người a! Khi đó nếu không phải người đáng thương, ra sức cầu xin ta, ta chưa chắc đã cấp cho người cơ hội này để tới nhìn bộ ta đâu. Người muốn cầu cạnh bản thiếu gia này còn nhiều mà, ai cần kẻ đáng ghét như người chứ.”

Biết rõ người nọ muốn cưỡng từ đoạt lý, bề cong sự thực, Chu Bản cố gắng nén cơn giận xuống.

“Ta nghĩ chúng ta hẳn là quay về vấn đề chính thôi!”

“Đúng, chuyện của ta vĩnh viễn không phải là vấn đề chính, chuyện của các bạn cùng học của người mới là vấn đề chính!” Trình Vi lớn tiếng kêu lên.

“Chúng ta không cần giống như những tiểu hài tử cứ loanh quanh bàn luận về vấn đề vô vị này có được hay không?” Chu Bản một lần nữa cố gắng bình tĩnh nói: “Ta không muốn cãi nhau với người.”

“Đừng ở trước mặt ta bày ra bộ dạng gia trưởng này. Người là cái gì của ta chứ?”

Ta là gì của người? A, hỏi rất hay! Chu Bản chậm rãi thả lỏng hai nắm tay vẫn siết chặt từ nãy tới giờ ra, vừa vặn lại bị Trình Vi nhìn thấy.

“Làm sao thế? Cuối cùng cũng không nhận được rồi sao? Người vẫn luôn nói tính tình của ta không tốt, thế nhưng vẫn cứ ở bên cạnh ta không rời, là có ý gì? Thực sự chỉ là vì chăm sóc bạn cùng lớp sao? Hay là người cho rằng chỉ cần như thế là có thể chiếm được tín nhiệm của ta?”

“Đúng, ta chẳng là gì cả, chỉ là một kẻ ngu ngốc hay xen vào việc của người khác thôi.” Chu Bân tức giận nói: “Ta làm nhiều việc như vậy là vì nịnh bợ người sao? Người cho rằng ta là vì cái gì mà chiều cố người còn cẩn thận tỉ mỉ hơn cả ba ba ta chứ? Ta là vì cái gì mà ngay cả đi học cũng phải bỏ mà phải ở đây làm bảo mẫu cho người? Mọi việc Chu Bân ta làm tất cả đều làm bằng lương tâm!”

“Ta phải bỏ qua lòng tự trọng của ta mới có thể chạy tới đây chịu đựng tính khí của người. Trình đại thiếu gia đã thấy động cơ của ta không trong sáng, ta cũng sẽ không tiếp tục ở chỗ này để tự bôi tro lên mặt mình nữa.” Nói xong Chu Bân lập tức xoay người nặng nề mở cửa bỏ ra ngoài.

Trình Vi gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa vừa đóng lại. Hắn vừa thở hổn hển vừa nhớ lại nội dung trận cãi nhau vừa rồi, thanh âm vẫn ong ong trong đầu hắn. Ta đã sai rồi sao? Cho dù ta có sai thì đã làm sao chứ? Hắn nói hằn đối với ta so với ba ba hắn còn cẩn thận tỉ mỉ hơn? Lẽ nào ta đối với hắn còn không nhẫn nại hơn so với ba ba ta hay sao? Trình Vi ta có từng phải nhường nhịn ai như hắn không? Hết lần này tới lần khác mà hắn còn chưa biết đủ sao? Hơn nữa...

Nghĩ đến kế hoạch của mình với Chu Bân, Trình Vi lập tức có điểm nhụt chí. Hắn xác thực muốn nắm chặt Chu Bân trong tay, có thể cùng Chu Bân ở cùng hai tuần, cũng thử hắn mấy lần, hình như... Chu Bân cũng không có tính hướng kia... Nhưng mà Chu Bân xác thực đã chăm sóc mình rất tốt, làm cho Trình Vi dù sao cũng không muốn buông tay.

Trình Vi thở dài nghĩ thầm, cho dù là ta nói sai, hắn... cũng không thể dễ dàng tha một chút hay sao?

## 15. Chương 15

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Mọi người trong lớp thấy Chu Bân trở về đều cảm thấy thập phần kinh hỉ. Chỉ là ngại đang trong giờ học nên đều không làm ồn ào, tránh cho lão sư chú ý đến việc Chu Bân đang lén lút đi vào trong lớp.

Chu Bân lặng lẽ ngồi xuống cuối lớp. Mấy người ở cùng phòng với hắn cũng tranh thủ lúc lão sư xoay lưng lại viết bảng để chạy xuống chỗ hắn ngồi, trong đó có cả Đại Thực, cũng mới trở về trước đó không lâu.

Hồng Bảo nhanh chân cướp được chỗ ngồi bên cạnh Chu Bân, liền vui mặt ôm lấy cánh tay hắn.

“Đại mù, đại mù, người rót cuộc cũng đã về rồi? Tốt lắm tốt lắm, làm cho người ta vui muốn chết.”

Lý Quế Bình cũng sáp vào nói: “Đúng vậy, ký túc xá không có người nên sắp trở thành đồng rác mất rồi.”

“Ân, ân.” Lục Hạo ở một bên cũng gật đầu phụ họa.

Chu Bân cười rất ôn nhu. Nếu như đổi lại là bình thường, hắn nghĩ kiểu gì mình sẽ tròng mắt lườm bọn họ. Thế nhưng hiện tại Chu Bân nghe thấy giọng nói của bọn họ, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của họ, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Trình Vi chết tiệt kia, người không biết quý trọng ta nhưng vẫn còn rất nhiều người khác biết.

Nghĩ vậy, Chu Bân khựng lại, hắn sao lại có suy nghĩ giống như một người vợ ủy khuất chạy về nhà mẹ đẻ thế này?

“Sao người lại đột ngột trở về như vậy? Trình Vi thì sao? Không cần phải chăm sóc hắn nữa hay sao?” Đại Thực nói, đây cũng là nghi hoặc của những người khác.

Chu Bản nhất thời cũng không biết trả lời bọn họ như thế nào. Không thể làm gì khác hơn là tránh nặng tìm nhẹ mà kể lại một cách sơ lược mọi chuyện. Những người còn lại cũng không quá để ý, quan trọng là bọn họ lại có thể tụ tập vui vẻ với nhau.

Tiếng cười nói ngày càng lớn, mãi cho đến khi lão sư ngừng mắt nhìn bọn họ, lúc này bọn họ mới ngậm miệng lại.

Tan học thì tất cả mọi người trong lớp đều vây quanh hắn, xung quanh Chu Bản nhất thời đều náo nhiệt hẳn lên. Cũng có không ít nữ nhân hỏi thăm tình hình sức khỏe của Trình Vi. Cho dù không muốn nhắc đến cái tên kia nhưng Chu Bản vẫn phải hảo hảo hướng các nàng báo cáo tình hình.

“Trình Vi bình phục rất nhanh sao? Vậy thật tốt quá, hẳn lúc nào thì có thể trở về đi học đây?”

“Cái này thì có lẽ phải chờ thêm một thời gian nữa.”

“Lớp trưởng, lớp trưởng, người hôm nay có phải trở lại chiếu cổ Trình Vi không? Dù sao thì ta cũng không có việc gì, nếu không ta đi cùng với người đến đó thăm hẳn được không?”

“Ta cũng đi.”

Không hẹn mà tất cả các nữ sinh đều lên tiếng muốn đi cùng Chu Bản để “an ủi bạn cùng lớp”.

Các nam sinh nhìn thấy tình cảnh này, người thì ở bên cạnh bĩu môi, người thì cắn răng chịu đựng. Chu Bản vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn một nhóm nữ sinh đang hăng hái bưng bưng này, nụ cười trên mặt trở nên bối rối. Đừng nói đến việc hắn vừa mới cãi nhau với Trình Vi, kể cả lúc bình thường mà hắn đột nhiên mang tới một đám người xa lạ quay trở lại, không cần nghĩ hắn cũng có thể đoán được đại thiếu gia kia sẽ có phản ứng thế nào. Hơn nữa trong đó còn có mấy nữ sinh nữa chứ. Nói mới nhớ, trong vòng hai tuần ở cùng Trình Vi, ngoại trừ người kia có đôi lúc sẽ đùa giỡn hắn một chút, Chu Bản còn phát hiện ra người kia đối với các nữ nhân vây quanh đều không có sắc mặt hòa nhã gì. Cho nên, tốt nhất là không nên dẫn các nàng đến, miễn cho hai bên đều cảm thấy không thoải mái.

“Sợ rằng không thể, ta... ngày hôm nay không quay về đó.” Chu Bản nói với các nữ sinh vây quanh mình.

“Vì sao?” Các nàng kinh ngạc nói.

“Vậy không có ai chăm sóc Trình Vi sao?” Các nàng đau lòng nói.

“Lớp trưởng, người bận gì sao? Nếu không ta thay người đến chăm sóc Trình Vi được không?” Một nữ sinh hỏi hộp hỏi.

“Người không phải nói đêm nay muốn đi nghe tọa đàm sao? Để ta đi được rồi.” Đây gọi là nữ sinh nội chiến a.

“Ha ha...” Lý Quế Bình cười đến đau cả bụng, hai mắt lóe sáng, tám mươi phần là lại nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì đó rồi.

“Ta đề nghị đem cơ hội chăm sóc Trình Vi một đêm ra bán đấu giá, ai trả cao nhất sẽ được. Chu Bản làm chủ trì, toàn bộ tiền lời đều thuộc về phòng 505.”

“Phòng 505 là phòng của ai?” Có người hiếu kỳ hỏi.

“Phòng của Trình Vi.” Lý Quế Bình trả lời: “Người không có ở đây, tiền bán đấu giá đương nhiên sẽ thuộc về phòng của hắn đúng không?”

“Chậm đã, lớp trưởng với Trình Vi ở cùng một phòng trong ký túc xá, người cùng phòng với lớp trưởng, vậy phòng 505 không phải là phòng của người hay sao?”

Hiện trường nhất thời ầm ĩ hẳn lên, Lý Quế Bình nhún vai cười hắc hắc.

“Lớp trưởng...” Mấy nữ sinh chính là vẫn chưa hết hy vọng, túm lấy áo của Chu Bản ra sức lôi kéo.

“Ta không quay về đó là bởi vì đã có bạn gái của Trình Vi tới chăm sóc hắn rồi. Chúng ta vẫn là không nên quấy rầy bọn họ thì hơn.” Chu Bản rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là dựng lên một câu chuyện giả để đối phó.

Không ngờ cái này lại khiến cho các nàng thất vọng cực độ, vừa vặn chuông lại vang lên, mọi người liền trở về chỗ tiếp tục giờ học mới.

Lúc ăn cơm chiều, Chu Bân tự nhiên nghĩ tới lần trước khi mình đi mua đồ từ cửa hàng trở về thì thấy Trình Vi chịu đói nằm ở trên giường. Không biết hiện tại tên kia có biết tự đi ăn cơm hay không, hay là ngay cả việc gọi phục vụ mang đồ ăn lên cũng lười nữa.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng bồn chồn của Chu Bân, hỏi hắn là có việc gì thì hắn chỉ nói là hơi mệt một chút mà thôi.

Đại Thục nhìn Chu Bân một hồi lâu, sau đó mới cẩn cẩn dực dực hỏi: “Thật sự là bạn gái của Trình Vi đã đến đó sao?”

Chu Bân thiếu chút nữa quên mất việc mình nói dối trong phòng học. Dù sao thì cũng không biết làm cách nào để nói rõ ràng cho bọn họ, Chu Bân ngấm lại liền cố sức gật đầu.

“Bạn gái của Trình Vi có xinh đẹp lắm không?” Hồng Bảo hiếu kỳ hỏi thăm.

“Àn, đẹp.” Chu Bân có chút chột dạ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu cắm cúi ăn.

“Đẹp đến thế nào? Có gì đặc biệt không? Thân hình nóng bỏng, hay là bộ dạng khả ái?” Hồng Bảo tiếp tục truy vấn.

Chu Bân không ngờ Hồng Bảo lại đưa ra những câu hỏi này, may mà Đại Thục lúc này lại giúp hắn giải vây.

“Tiểu hài tử hỏi nhiều như vậy để làm chi.”

“Người ta hiếu kỳ thôi mà. Người xem bộ dạng của Trình Vi vừa nhìn là biết hắn là đại thiếu gia rồi, có thể làm bạn gái của hắn a, nhất định là vợ vật.” Hồng Bảo hưng phấn nói: “Ai nha, ai dám cốc đầu ta thể hả?”

Lý Quế Bình thuận tay khoác lên vai Hồng Bảo: “Bảo Bảo, là ca ca đang đánh thức người dậy, tránh để người suy nghĩ nhiều mà ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành đó.”

Những người khác đều cười lớn, ngoại trừ tiểu đệ Hồng Bảo là bĩu môi không nói gì.

Ăn xong Chu Bân cùng mọi người quay về ký túc xá. Chu Bân nhớ tới thói quen không ngủ cùng người khác của hắn. Lại nghĩ đến cuối cùng hắn cũng có thể tự nghiệm ra đạo lý long sàng của người khác cũng không bằng ổ chó của mình. Vậy mà đến bây giờ trở lại với cái giường thân yêu, hắn lại phát hiện ra bản thân cũng không nhớ cái giường này nhiều như hắn vẫn nghĩ.

Làm sao lại nghĩ đến người kia rồi. Chu Bân lắc đầu, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Đại Thục.

Chu Bân không rõ vì sao Đại Thục lại dùng thần tình như vậy nhìn mình, liền đánh mắt hỏi hắn.

Đại Thục đi tới ngồi bên cạnh Chu Bân: “Người... có phải là không vui hay không?”

Bị hắn hỏi như vậy khiến Chu Bân không khỏi sững sốt.

“Có liên quan tới Trình Vi sao?”

Kinh ngạc nhìn Đại Thục, Chu Bân không nghĩ tới hắn sẽ hỏi mình như vậy.

“Cũng... không hoàn toàn là vì hắn.”

“Có phải là sau khi ta rời đi các người đã xảy ra chuyện gì hay không? Không phải là bạn gái của Trình Vi gây khó dễ gì cho người đấy chứ?”

“Sao?” Chu Bân không biết vì sao Đại Thục lại nghĩ như vậy.

“Đều không phải, đương nhiên là không phải. Người ta sao lại làm khó cho ta chứ, ta chỉ không muốn làm bóng đèn nên mới trở về thôi.”

Chu Bân có điểm chột dạ, thế nhưng Đại Thục lại nghĩ theo một hướng khác.

“Chu Bản, nếu có cái gì không vui có thể nói với ta, ta có thể cùng người uống rượu.” Đại Thục vỗ ngực nói.

Mặc dù hoàn toàn không hiểu, thế nhưng Chu Bản vẫn gật đầu nói: “Hảo, yên tâm, nếu như ta thực sự muốn đi uống rượu, chắc chắn sẽ không thể thiếu người.”

Đại Thục nghe hắn nói xong, thỏa mãn gật đầu, vỗ vỗ vai hắn, liền quay trở về giường mình.

Lúc này mọi người trong ký túc bắt đầu xếp hàng đi tắm. Chu Bản nửa nằm nửa ngồi ở trên giường nhìn mọi người ra ra vào vào, lại lần nữa tìm thấy cảm giác quen thuộc. Mãi cho đến lúc người cuối cùng cũng tắm rửa xong thì đồng hồ cũng đã điểm 11 giờ.

Tiện tay cầm lấy điện thoại di động đặt lên bàn, liền phát hiện thấy có một tin nhắn mới. Trong lòng Chu Bản đột nhiên nhói lên một cái, ê ăm đau nhức, người nọ tự động nói ra những lời như vậy, vì sao mình còn cảm thấy thương xót cho hắn?

Trên màn hình của điện thoại hiện lên ba từ “Ta sai rồi.”

Chu Bản giống như theo bản năng, ngay lập tức liền gọi điện cho đối phương.

Bên kia tiếp điện thoại, nhưng cả hai người vẫn chưa ai nói gì, đều chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của cả hai bên.

Cuối cùng Chu Bản không nhịn được đành mở miệng: “Đã ăn gì hay chưa?”

“Chưa...”

Nghe thấy tiếng nói vô lực của Trình Vi, Chu Bản tức giận mắng hắn một câu ngu ngốc, sau đó liền ngắt điện thoại. Nhìn đồng hồ đeo tay, còn 3 phút nữa là ký túc xá đóng cửa rồi. Chu Bản ngay cả giày cũng không kịp thay, chỉ cầm được tiền với điện thoại chạy ngay ra ngoài.

## 16. Chương 16

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Lúc Chu Bản mở cửa phòng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là một đồng hồ hỗn độn, hiển nhiên đây là kiệt tác của người nào đó sau khi nổi giận rồi.

Đi tới cạnh giường, người ở trong phòng nghe thấy tiếng mở cửa liền mở mắt trừng trừng, oán hận nhìn hắn.

Chu Bản đưa cho hắn cháo với mỳ xào, Trình Vi cũng không có cử động gì tỏ vẻ là sẽ tiếp nhận. Chu Bản không thể làm gì khác hơn là tự mình hầu hạ hắn vậy.

Chu Bản múc một thìa cháo, đưa lên miệng thổi cho bớt nóng rồi đưa lên ngang miệng Trình Vi.

Trình Vi ngoan ngoãn hé miệng, cứ thế một ngụm lại một ngụm ăn hết cháo Chu Bản múc cho. Nếu như cháo quá nóng, Trình Vi cũng không mở miệng mà chỉ dùng môi đẩy đẩy vào cái thìa. Chu Bản cũng sẽ cẩn thận tỉ mỉ để ý thấy Trình Vi ăn hết mới dứt tiếp thìa thứ hai.

Tất cả mọi việc đều được tiến hành trong im lặng. Chu Bản kinh ngạc phát hiện ra nguyên lai hai tuần ở chung với nhau đã khiến bọn họ ăn ý với nhau đến không ngờ. Bình thường Trình Vi chuyện gì cũng làm náo loạn ầm ĩ lên, mỗi ngày đều như vậy. Chỉ là lần này nháo xong, Chu Bản cảm thấy bọn họ lại thân thiết hơn một chút, thật kỳ quái.

Cảm giác được đối phương không chút che giấu ánh mắt nóng bỏng của mình, Chu Bản bị hắn nhìn đến mắt tự nhiên.

Khóe miệng Trình Vi bị bỏng, Chu Bản định lấy khăn lau cho hắn thì lại bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy.

Đang giương mắt nhìn hắn như muốn hỏi người định làm gì, lại thấy gương mặt hắn càng ngày càng tiến lại gần mình. Chu Bản chưa kịp phản ứng gì nhiều thì thấy vẻ tươi cười lại một lần nữa hiện trên mặt Trình Vi.

“Ha ha, ha ha...” Trình Vi chỉ chỉ vào khoe miệng hắn.

Chu Bản sờ sờ môi mình, cư nhiên môi hắn cũng bị dính bản.

Chu Bản ngưng ngừng trừng mắt nhìn Trình Vi, vừa muốn mắng một câu, điện thoại trong túi quần lại vang lên.

“Đại mụ, người đang ở đâu?”

Là Hồng Bảo, Chu Bản vỗ vỗ đầu, chính mình đi quá vội, nên đã quên nói với họ rồi.

“Ta đang ở chỗ Trình Vi.”

“A? Làm sao mà đi ra ngoài cũng không nói với chúng ta một tiếng, chúng ta thiếu chút nữa còn muốn báo cảnh sát đây.”

“Thật ngại quá, đã quên đã quên.” Chu Bản cười cười nói.

“Người không phải nói là bạn gái của Trình Vi đã tới chăm sóc hắn rồi sao? Người còn chạy tới đó làm gì nữa?”

Chu Bản thấy Trình Vi nhìn mình, liền đem điện thoại ra ban công, lúc này mới nói: “Hắn cãi nhau với bạn gái, cho nên ta phải quay lại đây gấp.”

“A? Mỹ nữ đi mất rồi sao? Ai, ta còn định ngày mai đến nhìn thử mặt nàng xem thế nào.” Hồng Bảo tiếc hận nói.

“Lần sau đi, chắc chắn vẫn còn cơ hội mà.”

“Vậy lần sau nàng vừa xuất hiện thì người phải báo ngay cho ta biết nhé.”

“Ừ, được rồi.” Chu Bản nhìn lên bầu trời đêm, trong lòng thầm mong hài tử nói dối sẽ không bị sét đánh.

Cắt điện thoại, quay vào trong phòng thì lại thấy Trình Vi vẻ mặt mất hứng nhìn hắn, giống như một hài tử bị ủy khuất nhưng lại không dám làm càn.

“Vì sao nghe điện thoại thôi mà cũng phải đi ra ngoài, có gì không thể để cho ta nghe hay sao?”

“Nói cái gì vậy?” Chu Bản cũng không thể nói cho hắn biết là mình bịa chuyện về hắn. “Ăn no rồi sao?”

“Ăn.” Trình Vi không tình nguyện nhưng cũng không dám hỏi tiếp nữa.

“Có muốn đứng lên một chút hay không?” Vì muốn tốt cho tiêu hóa, mỗi lần cơm nước xong Chu Bản đều hỏi Trình Vi có muốn đứng lên một chút hay không.

“Ăn.”

Chu Bản ngồi xổm xuống, đem cánh tay không bị bó bột của Trình Vi khoác lên vai mình, sau đó chậm rãi đứng lên. Trình Vi liền nương theo động tác của hắn mà đứng lên.

Hai người vừa nãy còn tranh cãi âm ỉ như hai hài tử, nay lại cứ như vậy đứng sừng sững trong phòng, tuyệt không nói một tiếng nào.

Tuy rằng không biết đối phương đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà hai người đều rất ăn ý hưởng thụ sự yên lặng bọn họ khó mà có được.

Trình Vi hình như có chút mệt mỏi, vùi đầu vào cổ Chu Bản, giống như không có ý định ngẩng lên.

“Muốn ngủ sao?” Chu Bản nhẹ giọng hỏi.

Trình Vi vẫn vùi đầu vào cổ Chu Bản, cứ thế lắc lắc đầu, giống như một tiểu hài tử đang làm nũng. Chu Bản cảm thấy cổ mình có điểm ngứa ngáy.

“Thế nhưng ta muốn ngủ rồi.” Chu Bân cười khổ nói.

“Thế thì chúng ta đi ngủ thôi.” Trình Vi rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn Chu Bân, lộ ra vẻ tươi cười đến mê người.

Nhìn khuôn mặt này, Chu Bân đột nhiên hiểu rõ vì sao nữ sinh trong lớp mỗi khi nhắc tới Trình Vi thì hai mắt sẽ biến thành hình trái tim. Người này xác thực rất tuần tú, đặc biệt là những lúc hân cười lộ lên như thế này.

Tắt đèn, Trình Vi chủ động kéo chăn lên đắp kín cho cả hai. Cánh tay lúc trước vẫn khoác lên vai Chu Bân nay lại biến thành nắm chặt lấy bàn tay hắn, điều này làm cho Chu Bân cảm thấy rất là không tự nhiên.

Chu Bân không rõ Trình Vi lúc này là bị làm sao, cứ đối hắn mà động tay động chân. Thế nhưng trước đây hắn cũng từng đùa giỡn với mình như vậy, kể cả làm nũng với hắn cũng không phải là lần đầu tiên. Chỉ là... lúc này cảm giác đặc biệt kỳ quái, có chút... không bình thường... Hắn vừa nãy... có phải là vừa hôn mình hay không?

Nhớ tới cọng hành ban đầu dính trên khóe miệng Trình Vi, chẳng hiểu làm cách nào lại chạy đến dính trên miệng mình, mặt Chu Bân thoáng cái nóng bừng lên, tên kia thực sự đã hôn mình???

“Chu Bân.”

“Cái gì!” Đang tức giận, Chu Bân hung dữ nói.

“...”

Trầm mặc mấy phút đồng hồ, cả hai người đều không nói gì cả. Chu Bân hoài nghi không biết có phải là do ngữ khí của mình quá nặng nề nên đã khiến đại thiếu gia mất hứng hay không?

“Tô Mị là bạn thân của mẹ ta, đồng thời cũng là tình nhân của ba ba ta.”

Chu Bân kinh ngạc nhìn về phía Trình Vi, nhưng trong bóng tối hắn không thể nhìn thấy người kia có biểu tình gì.

“Lúc mẹ ta qua đời, ba ba ta đang cùng nữ nhân kia đi nghỉ tại Hawai. Có muốn biết mẹ ta chết như thế nào không?”

Chu Bân không nói gì, lẳng lặng nghe Trình Vi nói tiếp.

“Nàng muốn tới Hawai, kết quả bị tai nạn máy bay, nổ ở Thái Bình Dương. Thi thể không tìm được, trong linh cữu của nàng chỉ là những món trang sức và y phục khi còn sống mẹ ta thích nhất mà thôi, ngay cả thi thể cũng không có.”

Trầm mặc một lúc lâu, tuy rằng giọng nói của Trình Vi vô cùng bình tĩnh, cũng không thấy rõ mặt hắn có biểu tình gì, thế nhưng tiếng hô hấp dồn dập của hắn vang lên trong căn phòng yên tĩnh như thế này đã cho Chu Bân biết rõ cảm xúc lúc này của Trình Vi. Chu Bân nhẹ nhàng ôm lấy Trình Vi, bàn tay trong chăn cũng vô thức nắm chặt lấy tay của hắn.

“Nữ nhân kia cho rằng mẹ ta chết rồi thì bà ta có thể danh chính ngôn thuận trở thành phu nhân của tập đoàn Trung Hồng.” Trình Vi cười nhạt một tiếng. “Hanh, đương nhiên là do năm đó ta kiên quyết phản kháng, cho nên tới tận bây giờ nhiều nhất bà ta cũng chỉ có thể lấy tư cách là tình nhân lâu nhất của cha ta mà đi thu thập những nữ nhân khác bên ngoài của cha ta mà thôi.”

“Vậy bà ta hẳn là rất hận ngươi?” Chu Bân nhẹ giọng hỏi.

“Hận, đương nhiên là hận! Ta còn tự tay giết chết thân đệ đệ của mình. Ta đẩy nữ nhân kia từ cầu thang lầu hai xuống, thai bị chết lưu. Chỉ là khi đó ta chỉ mới 10 tuổi, bọn họ không thể làm gì được ta.”

“Ngươi cũng không phải cố ý, đúng không?”

“Cái này không phải là trọng yếu! Dù sao thì ta cũng không hề hối hận.”

Chu Bản vẫn cho rằng Trình Vi chỉ là một hải tử bị gia thế của gia đình làm hư mà thôi, không nghĩ tới lúc nhỏ hẳn lại có quá khứ như vậy. Hóa ra tính cách khó chịu của hắn như ngày hôm nay cũng đều có nguyên nhân cả.

“Về sau ta cũng không nhìn thấy bà ta lần nào nữa, bất quá ta nghe nói là bà ta cũng không thể sinh con được. Bà ta lo lắng cha ta sẽ bỏ rơi bà ta, cho nên đã thay đổi sách lược, đến lấy lòng gia gia ta, lão nhân kia già cả lú lẫn, cứ nhiên coi bà ta như vợ mình.”

Gia gia cùng phụ thân đều là thân nhân của hắn, thế nhưng Trình Vi đối với bọn họ có vẻ như hoàn toàn không có một chút kính trọng nào. Điều này làm cho Chu Bản cảm thấy không thoải mái. Thế nhưng thân là người ngoài cuộc, Chu Bản cũng không thấy có gì không tốt.

“Cho nên khi người biết được người xử lý chuyện của Đại Thục cùng Lục Hạo là Tô Mị, người mới mất hứng đúng không?” Chu Bản bắt đầu hiểu vì sao buổi trưa nay thái độ của của hắn đột nhiên lại thay đổi nhanh như vậy.

Hai người trầm mặc một chút, Trình Vi nói rằng: “Cha ta ở bên ngoài có rất nhiều tình nhân, người lần trước người gặp ở trong bệnh viện chính là một người trong số đó. Lần này ta cho rằng chỉ là do họ Tô kia làm trò, nên mới tức giận, ai ngờ bà ấy vẫn còn liên hệ với cha ta. Hiện tại cứ nhiên còn khiến ta chịu thiệt như vậy, khiến ta vô duyên vô cớ thiếu bà ta một món nợ nhân tình. Cố ý, cha ta tuyệt đối là cố ý!”

“Trình Vi, xin lỗi.” Chu Bản nghĩ việc này mình ít nhiều gì cũng có trách nhiệm. “Là ta hại người tự đứng lại thiếu nợ người kia, mười vạn nguyên kia ta sẽ cố nghĩ biện pháp...”

“Không cần nhắc lại chuyện này nữa!” Trình Vi ngắt lời hắn. “Nếu sự việc này là do nữ nhân kia giải quyết, vậy thì ta với các người hoàn tại số tiền kia cũng không cải biến được gì!”

“Thế nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả. Các người nhiều tiền lắm hay sao? Ta nói cho các người biết, số tiền này đối với nữ nhân kia không đáng là gì cả. Bà ta căn bản sẽ không để cho các người tìm ra bà ta. Bà ta làm như vậy không phải là muốn được Đại Thục hoàn lại tiền, mà là muốn ta phải thiếu nợ bà ta. Muốn thể hiện trước mặt mọi người là bà ấy đối với ta rất tốt.”

“Trình Vi, thế nhưng...” Chu Bản cũng không biết nên nói cái gì. “Thế nhưng ta có thể làm được việc gì đó hay không? Thành thật mà nói, khiến người phải thua thiệt như vậy ta cảm thấy rất áy náy.”

“Giờ người mới cảm thấy áy náy hay sao? Không biết người nào đó ngày hôm qua bỏ mặc một thương binh chết đói trong phòng.” Trình Vi oán giận nói. “Ta đây rất ủy khuất. Ta là thi ân bất cầu báo, người lại lấy oán trả ơn, uống nước không trả tiền, là chó cắn Lữ Động Tân.”

Nghe người nợ lậm dụng thành ngữ, Chu Bản cố nhịn cười nói: “Được rồi, ta chính thức xin lỗi người chuyện trưa ngày hôm nay, được chưa. Thế nhưng người cũng không thể làm ra cái bộ dạng này, đói bụng thì chỉ cần gọi điện cho phục vụ mang đồ ăn lên là được rồi, không phải sao?”

“Không được! Chức trách của người là phải chiếu cố mọi sinh hoạt về ăn, mặc, ở, đi lại của ta.”

“Ta không phải vẫn ở bên cạnh người 24/24 hay sao?”

“Mặc kệ, ai vừa luôn miệng nói áy náy hả?”

“Hảo hảo hảo, ta sẽ tận lực, như thế còn không được sao?” Biết rõ mình không thể nói lại người kia được, Chu Bản đành dùng ngữ khí khi dỗ dành hải tử mang ra dỗ hắn.

“Không phải là sẽ tận lực, mà người phải tận lực.” Trình Vi khôi phục ngữ khí bá đạo nói.

Không lay chuyển được người này, Chu Bản quyết định nói sang chuyện khác.

“Vậy chuyện món tiền đó thì ta nên nói với Đại Thục như thế nào đây?”

“Người làm sao vậy? Thiếu tiền là hắn chứ không phải là người. Ta cảnh cáo người, người cũng đừng có vác cái khoản nợ này lên người mình đấy.”

“Người khẩn trương như thế làm gì, ta có nói gì sao, ta chỉ dự định nói thật cho Đại Thục biết...”

“Không được! Nếu thế thì cũng như nhau cả thôi. Nữ nhân kia tuyệt đối không thiếu tiền. Bà ta không đi tìm Đại Thục chứng minh bà ta không cần Đại Thục trả lại tiền.”

“Nếu như Đại Thục không muốn thiếu nợ người kia thì sao?”

“Nếu như hần thực sự ngu ngốc như vậy, ta cũng sẽ không từ chối.”

Chu Bân suy nghĩ một chút, quyết định sẽ tìm lúc nào đó thuận tiện để nói với Đại Thục về việc này. Mười vạn nguyên thực sự không phải là con số nhỏ, hần muốn Đại Thục hiểu rõ nguyên nhân của việc này.

## 17. Chương 17

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Mơ hồ tỉnh dậy, Chu Bình nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, hơn nữa hình như trong lúc hần ngủ cũng liên tục có tiếng chuông điện thoại, khiến hần không thể ngủ yên. Chu Bình cũng muốn ngồi dậy nghe điện thoại, thế nhưng hần phát hiện ra lúc này toàn thân vô lực, ngay cả mở mắt ra cũng không muốn.

Không biết là có chuyện gì không nhỉ? Có chút khô miệng, nhưng mà không có ai rót nước cho ta cả? Bân Bân, ba ba rất nhớ ngươi, ô ô... Nghĩ nghĩ một lúc, sau đó Chu Bình lại mơ mơ màng màng ngủ mất, trước khi mất đi ý thức, hình như hần còn mơ hồ nghe thấy tiếng động trước cửa nhà.

...

“Ba! Ba! Ba...”

“Bình ca! Bình ca...”

“Ân... Ngô.”

Đau quá đi, cảm giác mặt mình bị người khác đập mạnh lên, Chu Bình khó nhọc mở mắt ra, liền thấy hai khuôn mặt lo lắng đập vào mắt hần.

“Tỉnh lại đi!”

“Ba!”

“...” Há mồm định nói sao các ngươi lại ở đây, nhưng lại phát hiện ra cổ họng mình đau nhức không phát ra tiếng được.

“Uống một chút nước đã!” Vương Hiểu Thư nâng Chu Bình dậy, để hần dựa vào trong lòng mình, cẩn cẩn dục dục đưa nước cho hần uống.

Chu Bình uống nước xong, lại nghỉ ngơi một chút, cả người cảm thấy thoải mái hơn, bất quá đầu hần vẫn có chút choáng váng.

“Ba ba, ngươi bị sốt, có biết hay không hả?” Chu Bân đứng ở một bên nhìn bộ dạng yếu ớt của phụ thân, vừa thương lại vừa tức giận, viền mắt cũng đỏ lên. “Nếu không phải Vương thúc cảm thấy không yên tâm, chạy về xem thì ngươi... ngươi sẽ... phi, phi, phi. Ngươi sẽ bị ngắt ở trong nhà đến bao giờ mới có người phát hiện ra hả?”

Chu Bình giống như hải tử có lỗi, không dám lên tiếng, dùng cặp mắt đáng thương hể hể nhìn nhi tử của mình.

Thấy ba ba như vậy, Chu Bân lập tức nhứt chí bại trận, bắt đầu dĩ thử dài: “Ba ba, ta không phải muốn mắng ngươi... ngươi... ai, không sao là tốt rồi, chúng ta đưa ngươi đi khám bác sỹ.”

“Khám bác sỹ? Sẽ bị tiêm sao?” Chu Bình sợ nhất là phải tiêm.

“Người nói sao?” Không nói hai lời, Chu Bản nâng hần dậy nói.

“Để ta ôm hần, ta thấy Bình ca hình như không tự đi được đâu.” Vương Hiểu Thư ngồi xổm xuống để cõng Chu Bình trên lưng, sau đó quay ra bảo Chu Bản xuống dưới gọi xe taxi.

“Người không lái xe tới sao?”

“Khi đi đến đây thì bị đụng xe, hỏng rồi.”

“Cái gì? “

“Đừng nói nữa, mau đưa ba người đến bệnh viện trước đã.”

Chu Bản gật đầu, sau đó lập tức chạy xuống lầu.

“Kỳ thực... Ta nghĩ ta đã tốt hơn rất nhiều rồi, chúng ta không cần đến bệnh viện, có được không?” Chu Bình nằm ở trên lưng Vương Hiểu Thư nhỏ giọng nói.

“Phải tiêm thì mới mau khỏe lại được.” Vương Hiểu Thư ôn nhu dỗ dành nói.

“...”

Vương Hiểu Thư bị hần liếc mắt xem thường, không thể làm gì khác hơn là cười khổ cam chịu.

“Bình Bình ngoan, bác sỹ tiêm người bao nhiêu lần thì lần sau ta sẽ đưa ra ngoài uống bảy nhiều chén rượu.”

“Đừng nói chuyện uống rượu với ta, sau này ta sẽ không bao giờ... uống rượu với người nữa!” Chu Bình không biết là do nguyên nhân gì mà mặt đỏ phừng phừng lên. “Còn nữa, lần trước không phải ta đã nói với người là không được gọi ta là Bình Bình nữa rồi mà.”

Vương Hiểu Thư không phản ứng gì, chỉ yên lặng cõng Chu Bình xuống lầu.

Vừa vặn lúc bọn họ tới bệnh viện thì cũng là ngày Trình Vi đến đó tái khám. Vốn là Chu Bản muốn đi cùng với Trình Vi, thế nhưng lại nhận được điện thoại của Vương Hiểu Thư nên hần đành vội vã chạy về nhà.

Vương Hiểu Thư cũng trùng hợp gặp được một người bạn học cũ trong bệnh viện, nên rất thuận lợi đã thu xếp được phòng bệnh cho Chu Bình nằm truyền nước.

Chu Bản chạy ra chạy vào thanh toán viện phí, mang nước, lấy thuốc, lúc trở về vừa lúc thấy Vương Hiểu Thư đắp lại chăn cho ba ba hần. Ngấm lại, hần thật sự rất biết ơn Vương Hiểu Thư. Bình thường Vương Hiểu Thư luôn chăm sóc cẩn thận cho ba ba hần, bây giờ còn cứu ba ba hần một mạng, nếu không ba ba hần cứ mê man một mình ở trong phòng thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

“Vương thúc thúc, cảm tạ người!”

“Đứa ngốc này, dựa vào giao tình giữa ta và cha người, còn phải khách khí với ta như vậy sao?” Vương Hiểu Thư cười cười vỗ vai Chu Bản.

“Ta nào có khách khí với người, ta thực sự không nhịn được muốn nói với người một tiếng cảm tạ, bao năm qua ta vẫn luôn xem người như người thân trong nhà mà.”

“Ta cũng coi người như hài tử của ta mà.” Vương Hiểu Thư vui vẻ nói.

“Ta có thể có ba ba trẻ tuổi như vậy sao?” Chu Bản cười nói

“Ta luôn muốn có một nhi tử như người.” Vương Hiểu Thư ôm lấy vai Chu Bản, chọc chọc vào mặt hần nói: “Bản Bản, người nói xem có thêm cha nuôi yêu thương người không tốt sao?”

“Hảo, ta có thêm một người cha nuôi trẻ tuổi, tương lai đầy hứa hẹn đương nhiên là rất tốt. Vương thúc thúc, người đừng chọc vào người ta nữa, đau quá.”

Thuyết phục được Chu Bản, Vương Hiểu Thư thỏa mãn vui vẻ buông tay: “Vậy chờ ba ba người tỉnh lại thì người phải nói rõ chuyện người nhận ta là ba nuôi đấy nhé.”

“A?” Chu Bản vốn tưởng rằng đó chỉ là nói đùa, hóa ra Vương thúc là nghiêm túc sao. “Người nói cho ba ba ta cũng được mà.”

“Vậy nếu như Bình ca phản đối thì người phải đứng về phía ta đó.”

“Ba ba sao lại phản đối chứ?”

“Ta nói là chẳng may thôi mà, người sẽ đứng về phía ta chứ?”

“Nga, không thành vấn đề, dù sao thì ta cho rằng cha ta sẽ không phản đối đâu.”

Vương Hiểu Thư cười gật đầu.

Chu Bân nhìn phụ thân vẫn còn đang ngủ say, lại nhìn bình nước đang truyền, thầm nghĩ còn phải một lúc nữa mới xong.

“Vương thúc thúc, hôm nay người có bận gì không?”

“Không có, ngày hôm nay chuyện của Bình ca là quan trọng nhất.”

“Vậy là tốt rồi. Ta có một người bạn ngày hôm nay cũng phải tới đây khám, ta phải đi thăm hẩn một chút, sau đó còn đưa hẩn về. Chắc cũng phải mất gần một tiếng rưỡi mới có thể trở về, ba ba ta nhờ người chiếu cố có được không?”

“Đương nhiên có thể. Nhi tử, người cứ yên tâm đem ba ba người giao cho ta đi!” Vương Hiểu Thư như được gãi đúng chỗ ngứa, vui vẻ vỗ ngực đáp ứng.

Chu Bân đối với Vương thúc thúc này vốn cũng rất tin tưởng, liền nhanh chóng đi đến chỗ Trình Vi.

Bác sỹ trưởng khoa tử mĩ kiểm tra cho Trình Vi xong, cuối cùng mới thỏa mãn gật đầu cười, nói cho bọn họ biết là tuần sau có thể tháo bột rồi. Bác sỹ còn nói tốc độ khôi phục rất nhanh, so với người bình thường có lẽ sẽ hồi phục sớm hơn một tuần.

Trình Vi nghe xong lời này của bác sỹ, liền đắc ý cười tươi nhìn Chu Bân đang ngồi bên cạnh, đổi lấy cái liếc mắt khinh thường của Chu Bân.

“Về mặt thể là sao, lúc bị thương thì sao không thấy người vênh váo như thế này đi.”

Trình Vi liền bắt mồm bĩu môi không nói gì.

“Bây giờ ta đưa người về, đợi lát nữa ta còn phải quay lại xem ba ba ta thế nào rồi.” Chu Bân nói.

“Ta cũng đi.”

“Người cũng muốn đi?”

“Àn.” Trình Vi gật đầu.

“Vậy được rồi.”

Chu Bân liền đẩy Trình Vi vào phòng bệnh mà Vương thúc thúc sắp xếp cho ba ba hẩn. Lúc này Chu Bình vừa tỉnh dậy, tinh thần khá hơn lúc trước rất nhiều, thể nhưng sắc mặt còn đỏ hơn cả lúc trước.

Chu Bân lập tức đi qua sờ trán của cha hẩn: “Kỳ quái, hình như là hạ sốt rồi mà. Ba ba, sao mặt của người còn đỏ hơn lúc trước thế? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

“Bân Bân yên tâm, ba ba người không sao cả đâu.” Vương Hiểu Thư kéo bàn tay vẫn đang đặt trên trán Chu Bình ra, mỉm cười nói. “Ta vừa cùng Bình ca nói chuyện phiếm, nói việc người nhận ta là cha nuôi, Bình ca nhất thời vui vẻ, kích động nói nhanh quá nên khó thở, liền biến thành như vậy đấy.”

“Ba ba, người xem, người không cần kích động như vậy chứ?” Chu Bân nhẹ nhàng vỗ về trên lưng của phụ thân, giúp hẩn thuận khí.

“Đều không phải, Bân Bân, người nghe ta nói này...”

“Bân Bân, đây là bạn học của người sao?” Vương Hiểu Thư ngắt lời Chu Bình.

“Nga.” Chu Bân lúc này mới nhớ mình vừa bỏ mặc Trình Vi qua một bên, may là Trình Vi vẫn chưa có vẻ gì là không nhận được.

Chu Bân đơn giản giới thiệu một phen, Vương Hiểu Thư tựa hồ rất có hứng thú với Trình Vi.

“Không biết ta đoán có sai không, nhưng... cái này hẳn là do tai nạn giao thông phải không?”

“Đúng ạ, bất quá cuối tuần này có thể tháo bột rồi.” Trình Vi nói.

“Nga, vậy thật tốt quá.” Vương Hiểu Thư dừng một chút. “Vậy đợi lát nữa Bân Bân sẽ đưa Tiểu Vi về chứ?”

“Àn.” Chu Bân gật đầu. “Trình Vi không phải là người địa phương, ở ký túc xá cũng không tiện, trong khoảng thời gian này ta đều ở trong khách sạn để chiếu cố hẳn.”

“Ta đã nói Bân Bân là một hảo hời tử mà.” Vương Hiểu Thư cười đến phi thường xán lạn. “Vậy người yên tâm tiếp tục ở đó chiếu cố Tiểu Vi đi, Bình ca đã có ta rồi. Mấy ngày nay có ta ở đây, người cứ yên tâm chăm sóc Tiểu Vi đi.”

“Cái gì.” Cả hai cùng đồng thanh nói. Thế nhưng Chu Bình thì hoảng hốt kêu lên, còn Chu Bân lại gật đầu nói: “Cũng tốt.”

“Vậy quyết định như thế đi.” Vương Hiểu Thư đứng lên vỗ vỗ tay nói.

“Bân Bân... người mặc kệ ba ba sao?” Chu Bình thương cảm nhìn con mình.

“Có Vương thúc thúc chiếu cố người, ta rất yên tâm.”

“Nhưng mà ta không yên tâm.” Chu Bình kêu lên, nhưng mà cổ họng lại bị đau, âm lượng căn bản không thể làm cho người khác cảm thấy là hẳn đang kháng nghị.

“Người có gì không yên tâm?” Chu Bân hỏi.

“Hắn, hắn, hắn...” Chu Bình cả nửa ngày trời không nói ra được bất cứ lý do gì.

“Được rồi, liền quyết định như thế đi. Ba ba, người cũng không đành lòng để ta bỏ lại Trình Vi đang bó bột như vậy ở một mình đúng không?”

“Thế nhưng, thế nhưng, ta ở nhà một mình cũng được. Ta đã lớn như vậy rồi, ở nhà một mình cũng không có vấn đề gì, được không?”

“Hóa ra người cũng biết là mình đã lớn rồi cơ đấy. Vậy người trả lời ta vì sao người lại ngất ở trong phòng một mình? Không được, giờ nghĩ lại ta vẫn còn thấy sợ. Vương thúc thúc, ba ba ta nhờ cả vào người, hẳn không nghe lời người có thể gọi điện thoại cho ta.”

“Bân Bân...” Chu Bình lúc này khóc không ra nước mắt. Trong lúc vô tình lại nhìn đến Trình Vi, đột nhiên nảy ra một ý: “Tiểu Vi, ta thấy hay là thế này, ta dùng Vương Hiểu Thư để đổi với Bân Bân được không?”

“Ba...” Chu Bân trách cứ nhìn chằm chằm vào phụ thân mình, cho rằng hẳn không nên nói đùa như vậy. Làm như thế thật sự khiến người khác bị tổn thương, cho dù Chu Bân luôn luôn cho rằng Vương Hiểu Thư sẽ không để bụng chuyện này.

Trình Vi nhìn cha của Chu Bân, lại nhìn Chu Bân, rồi nhìn nhìn Vương Hiểu Thư, bình tĩnh nói: “Chu thúc thúc, có thể ở chung với ta, cùng ta ngủ trên một chiếc giường cũng chỉ có Chu Bân, những người khác ta không quen, cũng không thích.”

“Nga?” Vương Hiểu Thư nghe xong liền dương dương tự đắc mỉm cười quan sát Trình Vi một phen.

Trình Vi cũng điềm tĩnh, nhìn kỹ Vương Hiểu Thư, thậm chí còn mỉm cười nhìn thẳng vào mắt đối phương, mãi cho đến khi trong mắt Vương Hiểu Thư hiện lên tiểu ý sâu xa mới thôi.

Chu Bân nghe Trình Vi trả lời xong, chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy trong tích tắc tim mình đập nhanh hơn một chút. Hắn len lén trừng mắt nhìn Trình Vi, trách Trình Vi tại sao lại nói chuyện khó hiểu như vậy.

“Đổi Vương tiên sinh đến chiếu cố ta thì miễn đi, ta nghĩ ta ở một mình cũng không phải là không được, tuy rằng ta hoạt động có chút bất tiện.” Trình Vi hơi nhún mày nói.

Nhìn hậu bối vẫn còn phải ngồi trên xe lăn lại nhường nhịn mình như thế, Chu Bình liền ngại ngần không nói gì.

“Nếu như ba ba kiên trì như vậy, thì ta đưa Trình Vi về rồi sẽ quay lại với người.”

“Không cần, không cần.” Chu Bình đầu hàng rồi. “Bất quá, Bản Bản, ta thực sự ở một mình được mà, không cần phiền phức Vương thúc thúc của người đâu.”

“Bình ca, người nói cái gì vậy? Chúng ta là hảo bằng hữu nhiều năm như vậy rồi mà người còn khách sáo với ta thế sao?”

“Không phải, nhưng thực sự không cần phiền phức như vậy mà.”

“Không phiền phức, công ty ta gần đây rất rảnh rồi.” Vương Hiểu Thư xoay người nói với Chu Bản. “Sắp đến giờ tan tầm rồi, các người trở về sớm một chút, không thì lại bị tắc đường mất.”

“Àn, vậy ta đi nhé.” Chu Bản biết phụ thân đã hạ sốt rồi nên cũng yên tâm hơn. “Ba ba, vậy ta đi trước nhé!”

“A?” Chu Bình lưu luyến không muốn rời nhi tử. “Nga...”

Chu Bản đẩy xe của Trình Vi đi dần đến cửa phòng bệnh chuẩn bị li khai.

“Chu thúc thúc, cảm tạ người rất nhiều, lúc nào ta tháo bột xong ta sẽ đến thăm người.” Trình Vi quay đầu lại nói.

“Nga, hảo hảo.” Chu Bình miễn cưỡng cười nói.

Vương Hiểu Thư đưa hai người ra đến cửa: “Bản Bản, cuối tuần này người lại đưa Tiểu Vi đến để tháo bột đúng không? Đến lúc đó ta lái xe đến đưa các người đi được không?”

“Tốt thôi, nếu như lúc đó người rảnh rồi.” Chu Bản một bên đẩy xe, một bên quay đầu lại nói.

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Vương Hiểu Thư nhô đầu ra hô lớn: “Bản Bản a, vậy người hảo hảo chiếu cố Tiểu Vi đi, ta sẽ chiếu cố tốt cho ba ba người.”

Nghe thấy tiếng của Vương Hiểu Thư thì hai người đã bước vào trong thang máy rồi.

“Người cười cái gì?” Chu Bản hỏi Trình Vi.

“Không, ta chỉ cảm thấy Vương thúc thúc kia của người đối với ba ba người rất tốt.”

“Đúng vậy, Vương thúc thúc đối với cha ta hoàn toàn không thể chê, có thể có được một bằng hữu tốt như vậy là phúc khí của ba ba ta.”

“Ta thấy hai người bọn họ có vẻ là không bằng tuổi nhau, hai người đó có quan hệ thế nào vậy?”

“Ba ba ta là chủ nhiệm của viện bảo tàng, Vương thúc thúc là một người sưu tập đồ cổ. Ba ba ta có nói qua hai người bọn họ là do bạn bè giới thiệu mà biết nhau. Thế nhưng Vương thúc thúc lại nói trước đây hẳn từng gặp qua cha ta, chỉ là ba ba ta không nhớ rõ mà thôi.”

“Nga...” Trình Vi gật đầu, giống như đang suy nghĩ gì đó.

“Chu Bản.”

“Àn.”

“Các người là gia đình đơn thân(\*)?”

“Mẹ ta đã qua đời, năm ấy ta mới 10 tuổi.”

Trình Vi không nghĩ tới hai người bọn họ đều cùng mất mẹ khi mới 10 tuổi, mà Chu Bản lại chưa từng đề cập qua với hắn. Cho dù buổi tối hôm đó là lần đầu tiên hắn hướng người khác thành thật kể lại chuyện của mình, mà Chu Bản cũng không nói với hắn bất cứ điều gì.

“Người làm sao vậy?” Chu Bản lắc lắc Trình Vi. “Sao lại chống cảm như vậy?”

“Không có việc gì.”

Trả lời hần như vậy nhưng trong thâm tâm Trình Vi hiểu rõ mình chán ghét loại cảm giác không biết điều gì về Chu Bàn như thế này.

---

Chú thích:

(\*) đan thân: gia đình mồ côi cha hoặc mồ côi mẹ.

## 18. Chương 18

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Ngày hôm nay nữ sinh trong lớp đi học đông đủ không thiếu một người nào. Bởi vì các nàng đã nghe được thông tin từ Lý Quế Bình, suất ca thần bí của lớp chúng ta ngày hôm nay sẽ đi học. Chỉ tiếc là ngày hôm nay hai tiết đầu lại được nghỉ, khiến cho các nàng có cảm giác quyền lợi bị tước đoạt mất.

Quả nhiên, khi còn ba phút nữa là vào giờ học, mục tiêu của các nàng chậm rãi cùng lớp trưởng tiến vào phòng học, thần sắc khỏe mạnh, bước đi vững vàng, khí thế bức người. Không thể tưởng tượng người này mới thời gian gần đây còn phải ngồi xe lăn.

“Lớp trưởng, người rút cuộc đã về rồi?”

“Lớp trưởng, ta muốn cùng người nói chuyện này một chút...”

“Lớp trưởng, nếu như người cần chép bài thì ta có...”

Ngồi xuống không bao lâu, liền có rất nhiều nữ sinh mượn cớ sang để nhìn trộm Trình Vi, thuận tiện lấy hần làm lý do.

Lúc đầu Trình Vi còn trả lời vài câu, càng về sau đại thiếu gia này càng có vẻ không nhin được, rất may là đã đến giờ vào học rồi.

Không biết là tình cờ hay là do Trình Vi dễ làm người khác chú ý, nhưng thầy giáo vừa tiến vào, cứ nhiên nhìn thẳng vào Trình Vi, còn trừng mắt nhìn chăm chăm vào hần. Trình Vi tuy rằng không hiểu nguyên nhân, nhưng cũng là không cam lòng tỏ ra yếu thế mà trừng mắt nhìn đáp trả.

Chu Bàn ngồi bên cạnh Trình Vi nhìn thấy tất cả liền thấp giọng nói: “Đừng có trừng mắt nhìn thầy nữa, còn nhớ tiết học duy nhất người đến trường lúc trước không hả?”

Trình Vi suy nghĩ một chút rồi nói: “Không, làm sao ta nhớ được, có chuyện gì?”

Hồng Bảo ngồi gần hai người liền xen vào: “Chính là cũng trong giờ của thầy giáo này, người còn cãi nhau với thầy đấy!”

“Giáo viên bị ta mắng có rất nhiều người mà. Lão đầu này thì có gì đáng để nhắc tới.”

Lý Quế Bình ở phía sau gơ ngón cái lên ra hiệu với hần ra vẻ thán phục.

“Trình Vi, Trình Vi, mừng người khỏe mạnh và quay lại đi học, ta có một lễ vật tặng cho người!” Hồng Bảo vỗ vỗ vai Trình Vi nói.

“Lễ vật gì?”

“Ta – da!” Hồng Bảo gơ điện thoại của hần ra.

“Uy, Hồng Bảo Bảo, tiến bộ như vậy sao, tặng hần điện thoại di động cơ à?” Lý Quế Bình nói.

“Không đúng, không đúng.” Hồng Bảo chỉ vào màn hình điện thoại nói: “Là tặng hẳn bức ảnh này.”

“Ảnh gì?” Lý Quế Bình đoạt lấy xem trước, sau đó nhếch miệng cười nói: “Ồ, cái này đẹp lắm à nha!”

“Ảnh gì vậy, cho ta xem nào.” Lục Hạo cũng hiếu kỳ nói.

“Cái này mà cũng có thể xem là lễ vật sao?” Lục Hạo xua tay nói, nhìn Trình Vi với Chu Bân: “Chẳng phải đây chỉ là ảnh hai người chụp chung thôi sao?”

“Àn?” Trình Vi sau khi nghe thấy thế liền giật lấy điện thoại trên tay Lục Hạo để nhìn, sau đó kinh hỉ ngẩng đầu nhìn Hồng Bảo: “Chụp lúc nào vậy?”

“Người không phát hiện khung cảnh là ở trong lớp học sao? Chính là tại phòng học này, khi người dựa đầu lên vai đại mù của chúng ta ngủ rất say đó!”

“Gửi sang cho ta đi!” Trình Vi cũng không đợi đối phương trả lời, liền tự động mở máy rồi gửi sang điện thoại của mình.

“Nhìn xem, hẳn rất thích lễ vật của ta đấy!” Hồng Bảo đắc ý nhìn Lục Hạo.

Mọi người đều có thể nhìn ra Trình Vi xác thực là rất thích bức ảnh này. Lục Hạo cũng không nói gì, bất quá chính là không quen nhìn thấy tiểu tử kia đắc ý, liền bóp nhẹ lên cái mặt tròn vo của hắn.

“Đau quá...”

“Gọi đại mù của người ra giúp đỡ đi.”

“Đại mù...”

Hồng Bảo vừa định dựa đầu lên vai Chu Bân, lại bị một cánh tay rắn chắc chặn lại. Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Trình Vi đang duỗi tay phía sau lưng Chu Bân, đẩy trán hắn lên.

“Giơ tay ra.” Trình Vi nói, sau đó nhanh chóng đem điện thoại trả lại cho Hồng Bảo: “Cám ơn người.”

“Được rồi...” Hồng Bảo vẫn còn đang vui vẻ thì phát hiện bức ảnh đó đã bị xóa mất. “Ôi chao, sao người lại xóa đi rồi?”

“Người không phải nói là tặng cho ta sao?”

“Thế nhưng ta cũng không đồng ý cho người xóa đi.”

“Lúc này nên tỏ thành ý một chút đi, tặng lễ vật cho người khác thì mình làm sao lại không có một chút tổn thất nào thì coi sao được?”

“Ồ, nhưng mà bức ảnh này người ta chụp tốt lắm, người ta dự định sau này đem đi dự thi mà.”

“Ảnh chụp bằng điện thoại mà người cũng định mang đi thi sao?”

“Về sau ta sẽ mua máy chụp ảnh chuyên nghiệp mà, người ta vẫn đang để dành tiền!”

“Sao ta lại không thấy người tiết kiệm được chút tiền nào thế?” Lý Quế Bình nói.

“Ta vẫn đang lập kế hoạch tiết kiệm tiền mà.”

“Quên đi, tiêu bằng hữu, tiết kiệm tiền sẽ ảnh hưởng đến phát dục đấy.” Lý Quế Bình cùng Lục Hạo cùng đồng thanh nói.

Trình Vi mặc kệ đám người đang náo loạn ở phía sau, vui vẻ mở tấm ảnh trong điện thoại ra xem lại.

Chu Bân ngó sang nhìn, nhưng do ngược sáng nên hắn không nhìn rõ lắm.

“Gửi qua cho ta đi.”

Vừa dứt lời, điện thoại của Chu Bân liền có tin báo đã nhận được hình ảnh. Quả thực khiến Chu Bân kinh ngạc, tại sao tốc độ của người này sao lại nhanh như vậy.

Chu Bân mở bức ảnh đó ra, trong ảnh chính là hắn với Trình Vi. Trình Vi rất thư thái ngủ trên vai hắn, mà chính hắn lại đang cúi đầu nhìn Trình Vi. Chu Bân đột nhiên đỏ mặt, có lẽ là do góc độ chụp của Hồng

Bảo, thời điểm lại vừa khéo, khiến cho hình ảnh của hai người vô cùng hài hòa tự nhiên. Chu Bản đột nhiên nhớ tới lời Lý Quế Bình vừa nói, ảnh này quả thật rất đẹp.

## 19. Chương 19

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Vừa quay về ký túc xá, Trình Vi liền than vãn là chật chội quá, hần ngủ không quen. Thế nhưng ngay sau đó, hần lại quay sang trèo lên giường của Chu Bản.

“Hai người nằm không phải càng chật chội hay sao?”

“Chật thì chật, nhưng ta không quen giường, nếu không ngủ với người ta sẽ không ngủ được!”

“Đây là cái lý do gì thế hả?”

“Bởi vì hiện tại ta đã có thói quen mới là ngủ với người rồi.”

Chu Bản thật sự rất muốn đá hần xuống giường. Thế nhưng nghĩ đến hần là người bệnh vừa mới bình phục nên nhủ thầm trong lòng là đành cố nhịn một đêm nữa. Kết quả ngày hôm sau tỉnh dậy thì thấy mình đã biến thành gấu trúc mất rồi. Chu Bản lập tức quyết định đêm nay nếu Trình Vi không chịu về giường hần ngủ thì nhất định phải đuổi hần về khách sạn.

“Oa, lớp trưởng, tối hôm qua người đi rình ai hay sao thế?”

“Ngủ không ngon.” Chu Bản ngáp dài nói.

“Ta ngược lại còn ngủ rất ngon a!” Trình Vi cười tủm tỉm nói rồi khoác tay lên vai Chu Bản.

“Trình Vi, chào buổi sáng!” Mấy nữ sinh chủ động đi tới chào hỏi.

“Chào buổi sáng!” Ngày hôm qua tâm tình của Trình Vi vô cùng tốt, nên hôm nay phá lệ tặng cho các nàng một nụ cười, khiến cho nữ sinh trong lớp mới sáng sớm đã vô cùng kích động.

Chu Bản cứ gà gât ngủ suốt buổi sáng, đêm qua hần hầu như là không ngủ được. Tối qua hai nam sinh cùng ngủ trên một cái giường đơn, thân hình của Trình Vi lại to lớn, khiến cho hần đến tựa mình cũng không được, Chu Bản không thể làm gì khác hơn là phải nằm nghiêng để ngủ. Khi hần đang mơ mơ màng màng ngủ thì Trình Vi chợt nghiêng người, còn khoát tay lên người hần. Chu Bản lúc đó cũng đang buồn ngủ nên đành mặc kệ. Thế nhưng Trình Vi sau đó lại càng tiến sát vào người hần, cuối cùng là từ phía sau vòng tay ôm lấy hần, Chu Bản thậm chí còn cảm thấy được hơi thở của Trình Vi phả lên cổ hần. Lỗ tai của Chu Bản bị hơi thở của Trình Vi phủ lên, khiến hần tỉnh ngủ ngay lập tức.

Chu Bản không thể xác định là Trình Vi đã ngủ hay chưa, cũng như động tác vừa rồi của hần là cố ý hay vô tình, nên đành làm bộ vô thức để bỏ qua cánh tay của Trình Vi, thế nhưng không thành công. Cuối cùng Chu Bản không thể làm gì khác hơn là đành từ bỏ, nằm yên một chỗ mặc cho Trình Vi ôm. Chu Bản cho rằng mình rất nhanh cũng có thể đi ngủ, ai ngờ hần nằm thật lâu thật lâu mà vẫn không thể ngủ được, đầu óc tự nhiên lại cứ suy nghĩ miên man. Có một số việc càng nghĩ lại càng loạn, giống như tối hôm qua vậy. Chu Bản lại nhớ tới việc của Trình Vi, ví dụ như vì sao Trình Vi lại đặc biệt thích ở bên cạnh hần, đêm đó tại sao Trình Vi lại hôn hần. Còn có, tuy rằng tính tình của Trình Vi không tốt, thế nhưng đối với mình thì rõ ràng là rất nhường nhịn, đặc biệt là sau lần cãi nhau đó. Hần vì sao lại đối với mình đặc biệt như vậy? Nếu như nói Trình Vi muốn trở thành hảo bằng hữu của mình, thì cảm giác cũng không đúng. Chu Bản cảm thấy là lạ, thái độ của Trình Vi đối với hần giống như là đối với ái nhân vậy. Đồng tính luyến ái hần không phải là không biết, thế nhưng Trình Vi sẽ là... sao? Hay là do ảo giác của chính mình? Chu Bản lại nhớ tới lần đầu tiên gọi điện cho Trình Vi, tên kia hình như là đang cùng một nữ nhân làm chuyện đó thì phải...

“Lớp trưởng! Thầy gọi người kia!”

“Chu Bản!” Trình Vi lấy khuỷu tay đẩy hấn một chút.

Chu Bản đột nhiên bị lay tỉnh, vẫn trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ lập tức theo phản xạ mà kéo Trình Vi đang ở bên cạnh hấn hỏi: “Àn? Muốn uống nước à?”

Trong phòng học phát ra tiếng cười râm ran, mọi người trong lớp tận lực cố nhịn cười. Thầy giáo ho khan một tiếng, nghiêm khắc nhìn Chu Bản.

Chu Bản thấy phản ứng của mọi người cùng vẻ mặt cười xấu xa của Trình Vi, liền muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống trốn đi thôi.

“Xin lỗi...” Chu Bản chậm rãi đứng lên, ngại ngùng nói với thầy giáo.

“Quên đi, xem ra người cũng không biết vừa rồi ta nói cái gì, việc này cứ để lớp trưởng tạm thời giúp ta hoàn thành đi. Tan học!”

Chờ thầy giáo ra khỏi phòng học, Lý Quế Bình khoác tay Hồng Bảo, vô cùng thân thiết nói: “Cục cưng, muốn uống nước sao?”

Hồng Bảo lập tức giả bộ ngọt ngào nói: “Àn, nhưng mà ta muốn người uy ta...”

“Đứa ngốc, cái này thì đương nhiên rồi!”

Mọi người đang cười nghiêng ngả. Đột nhiên nghe thấy có người thô lỗ đẩy bàn. Mọi người quay ra nhìn thì thấy Chu Bản đang muốn đi ra ngoài, lại bị bàn của những người khác cản trở.

Lý Quế Bình lại ôm lấy Hồng Bảo: “Cục cưng, ta không ra được...”

“Từ từ cũng được, ta chờ người cả đời...”

“Đủ rồi, đừng đùa nữa!”

Chu Bản mặt đỏ tía tai kêu lên, khiến cho cả lớp bị dọa nhảy dựng lên. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Chu Bản phát hỏa, ngay cả Trình Vi cũng kinh ngạc nhìn Chu Bản.

Chu Bản cũng không biết bản thân mình đang bị làm sao, vừa rồi không hiểu sao hấn lại giống như mèo bị giẫm phải đuôi mà phát cuồng lên.

“Xin lỗi!” Chu Bản chỉ bỏ lại một câu rồi bỏ ra ngoài.

Trình Vi liền đuổi theo hấn, Hồng Bảo cùng Lý Quế Bình cũng muốn đuổi theo, lại bị Đại Thục kéo lại.

“Người kéo chúng ta lại làm gì?”

“Không phải Trình Vi chạy theo hấn rồi sao? Các người đừng đi theo.” Đại Thục nói.

“Đương nhiên phải chạy theo xem tình hình hấn chứ, rất có thể Đại mụ đang sinh khí với ta rồi.”

“Các người vốn không nên trêu hấn như vậy.”

“Ai biết được hấn lại vì trò đùa này mà nổi giận chứ?” Lý Quế Bình lầm bầm nói.

Kỳ thực tất cả mọi người không ai nghĩ tới Chu Bản sẽ vì cái này mà cảm thấy tức giận. Bình thường có đùa cái gì quá phận một chút thì Chu Bản cũng sẽ không tức giận, cho nên lần này mọi người đều cảm thấy có điểm ngoài ý muốn.

Chu Bản chạy trốn rất nhanh, nhưng mà Trình Vi mới tháo bột lại chạy theo đằng sau mà không ngừng gọi hấn. Chu Bản rất muốn lờ Trình Vi đi, thế nhưng lại sợ Trình Vi chạy quá nhanh sẽ bị thương, vì vậy liền dừng lại, trừng mắt nhìn Trình Vi.

“Người chạy theo ta làm gì?”

“Vậy người chạy nhanh như thế để làm gì?”

“Ta chạy thì có liên quan gì đến người?”

“Người bị làm sao thế? Phản ứng giống như mèo bị giẫm phải đuôi thế?”

Không nói đến thì thôi, nói đến thì Chu Bản lại bắt đầu xù lông lên rồi.

“Đúng, cho nên người cách xa ta ra một chút, ta hứng lên thì sẽ cắn người. Đặc biệt là người, nhìn thấy là ngứa răng rồi!”

Không ngờ Trình Vi cũng không tức giận, giơ tay ngang mặt Chu Bản nói: “Vậy cho người cắn.”

“Người nghĩ rằng ta không dám?”

Trình Vi vẻ mặt tự tin nhìn Chu Bản, Chu Bản thấy vậy lại càng phát hỏa. Chính là cái tên này hại hắn tới qua không ngủ được, hại hắn đi học mà cứ ngủ gà ngủ gật, hại hắn bị xấu mặt trước tất cả mọi người, hại hắn không thể bỏ đi thói quen chăm sóc tên kia khi bị thương. Nói chung là hại hắn phải suy nghĩ miên man, không yên ổn. Vừa nghĩ đến đây, Chu Bản liền ôm lấy cánh tay của Trình Vi mà hung hăng cắn xuống, ngay lập tức một tiếng hét thất thanh truyền ra.

“Người cắn ta thật à?”

“Người bảo ta cắn mà.”

“Ta bảo người cắn là người cắn thật à?”

“Hanh!” Chu Bản khoanh tay trước ngực nói: “Đáng đời người!”

“Người...” Trình Vi véo nhẹ mũi Chu Bản rồi mới buông tay: “Thôi vậy.”

“Người có thể không tính toán với ta sao...” Chu Bản nói, cũng biết mình đang ngang ngược, thế nên thanh âm cứ nhỏ dần nhỏ dần, không ngờ Trình Vi vẫn nghe được.

“Tâm tình tốt lên rồi chứ?” Trình Vi khoác tay ôm vai Chu Bản nói.

Lúc này Chu Bản mới nhìn thấy rõ dấu răng trên cánh tay của Trình Vi, rất sâu, may là không bị chảy máu.

“Người thấy ta có nể mặt người hay không. Nếu là người khác, đừng nói có thể cắn ta, chính là còn chưa kịp nắm lấy cánh tay của ta đã bị ta đánh cho một quyền hôn mê bất tỉnh rồi.”

“Lại tự đánh bóng mình rồi.” Chu Bản nhin cười, kỳ thực hắn tin tưởng Trình Vi quả thực có thân thủ tốt như vậy.

“Mau nói đi, vừa rồi tại sao lại tức giận như vậy chứ?” Trình Vi mang theo nửa phần chờ mong hỏi.

“Ta có tức giận đâu.” Chu Bản cúi mặt, né tránh ánh mắt của Trình Vi.

“Nếu như không tức giận thì tại sao lại chạy trốn như vậy?” Trình Vi cắn cắn dục dục hỏi. “Bọn họ đùa như vậy khiến người xấu hổ hay sao?”

“Người thần kinh à.” Chu Bản lập tức phủ nhận. “Ta... ta chỉ là... đột nhiên nhớ ra một chuyện còn phải làm, nên mới vội vã chạy đi mà thôi.”

“Nga! Chuyện gì mà phải đi gấp như thế?”

“Ta... ta đã quên là ba ba ta gọi điện bảo ta hôm nay phải về nhà một chuyến.”

“Thật sao?” Trình Vi bán tín bán nghi nhìn Chu Bản. “Ta lái xe đưa người về được không, xe ta mới sửa xong rồi.”

“Người vừa mới hồi phục, còn dám lái xe sao?”

“Chút chuyện vặt ấy làm sao có thể ảnh hưởng đến ta chứ.”

“Không cần, ta tự đi cũng được.”

“Ta cũng muốn đến thăm Chu bá bá.”

“Chỉ là một lão nhân thôi, không có gì hay ho cả.”

“Cha người nhìn có già đâu.”

“Nói tóm lại là, ta sẽ không ngồi xe người, ta không tin vào tay lái của người.”

Dây đưa một lúc lâu, hai người đành phải cùng nhượng bộ. Trình Vi lái xe đưa Chu Bản đến bến xe buýt, Chu Bản đi xe về nhà. Sau đó Trình Vi liền lái xe tới quán bar uống rượu.

Chu Bản một mình đứng đợi xe buýt, không nhận được mà lắc đầu than thở. Kỳ thực ba ba không có gọi hắn về nhà, lúc đó hắn chỉ là mượn cớ này để nói với Trình Vi mà thôi.

Xe buýt rất nhanh đã tới, Chu Bản suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lên xe. Dù sao thì buổi chiều cũng không có tiết học, về nhà lấy thêm chút đồ cũng tốt, ba ba hiện tại hắn là đang ở viện bảo tàng rồi.

## 20. Chương 20

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Chu Bình không nghĩ tới hôm nay con hắn sẽ trở về, lại còn lặng lẽ đi vào nhà như vậy. Đến khi hắn phát hiện ra thì con của hắn đã kinh ngạc, trợn mắt, ngây ngốc đứng ở cửa phòng. Nếu như không phải Vương Hiểu Thư vẫn còn đang ở trong người hắn thì chắc chắn hắn đã bỏ chạy rồi.

Sự tình phát triển như thế nào, Chu Bình cũng không nhớ rõ nữa. Khi hắn định thần lại thì chỉ còn một mình hắn ở trong phòng, trên người chỉ đắp một cái chăn. Mơ hồ nhớ lại thì cũng chỉ nhớ được hình ảnh Vương Hiểu Thư mang theo con của hắn ra khỏi phòng, nghĩ vậy, Chu Bình liền đổ mặt.

Bản Bản nhìn thấy mất rồi.

Trong phòng khách, Vương Hiểu Thư cẩn thận quan sát biểu tình của đứa con nuôi. Chu Bản vẫn không nói gì, nhưng chỉ cần nhìn vào biểu cảm trên mặt hắn cũng biết được hắn đang ở trong trạng thái ngạc nhiên không gì sánh được.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, có lẽ phải đến nửa tiếng đồng hồ, mãi cho đến khi trong phòng của Chu Bình truyền đến tiếng đổ vỡ thì hai người mới vội vã chạy vào, nhìn thấy Chu Bình bị vấp vào khăn trải giường mà ngã ra đất.

“Bình Bình, người có sao không?” Vương Hiểu Thư phóng tới trước mặt Chu Bình, tỉ mỉ kiểm tra toàn thân hắn.

Chu Bình vốn da mặt mỏng, lúc bị nhĩ tử nhìn thấy cũng đã xấu hổ lắm rồi. Hiện tại rơi vào tình trạng xấu hổ như vậy, mặt lại càng đỏ hơn.

“Đừng như vậy!” Chu Bình thấp giọng quát, ngăn lại hành động thân thiết này của Vương Hiểu Thư.

“Sẽ bị lạnh.” Vương Hiểu Thư không để ý đến sự phản kháng của Chu Bình, liền ôm hắn nằm lên giường.

“Mau buông ta ra.”

“Người nghĩ rằng ta để người nằm trên mặt đất rồi bị cảm lạnh thì Bản Bản sẽ coi chuyện vừa này nó nhìn thấy như ảo giác hay sao?”

Chu Bình liền ngậm miệng, hắn hiện tại ngay cả dũng khí để nhìn vào nhĩ tử của mình cũng không có.

“Người cứ yên tâm ở trong này nghỉ ngơi, ta muốn nói chuyện nghiêm túc với Bản Bản.” Vương Hiểu Thư quay đầu lại nhìn Chu Bản lúc này vẫn đang hoang mang đứng đó. “Chúng ta ra ngoài tâm sự một chút, ta có chuyện muốn nói với người.”

Lần thứ hai bị lôi ra phòng khách, lúc này Chu Bản mới có thể khép miệng lại, ánh mắt cũng bắt đầu có tiêu điểm. Vương Hiểu Thư cuối cùng cũng tìm được cơ hội thích hợp để nói với hắn chuyện này.

“Bản Bản, chuyện vừa rồi người cũng đã nhìn thấy đấy.”

Chu Bản thần tình phức tạp nhìn chằm chằm vào Vương Hiểu Thư, vẫn không nói câu nào.

“Ta và ba ba người là lưỡng tình tương duyệt, nên mới có chuyện như vậy.”

Chu Bản cau mày, nhưng vẫn là lắng nghe mà chưa nói gì.

“Ta rất thích ba ba người, không, phải nói là ta yêu hấn. Ta muốn ở cạnh ba ba người suốt đời này, người... có thể chấp nhận quan hệ của chúng ta không?”

Chu Bản mím môi, liền nhắm mắt lại, cúi đầu suy nghĩ.

“Bản Bản, ta và ba ba người đều rất cần sự chấp thuận của người, chúng ta vẫn luôn muốn có được sự ủng hộ của người. Chỉ là... không biết phải mở miệng nói với người như thế nào.

“Các người đã ở cùng một chỗ bao lâu rồi?” Chu Bản rút cuộc cũng mở miệng hỏi.

“Chúng ta chính thức ở cùng một chỗ là sau lần ba ba người bị bệnh lần trước. Bất quá, thật lâu trước đó chúng ta đã phát hiện tình cảm giữa hai chúng ta đã không còn đơn thuần là tình bạn như lúc trước. Chẳng qua là chúng ta vẫn luôn tự lừa dối chính mình bao nhiêu năm qua mà thôi.” Vương Hiểu Thư cười khổ.

“Ba ba ta cũng thích người?” Chu Bản có chút khó tin. Trước đó hấn thật sự không nhận ra ba ba hấn có một chút dấu hiệu gì là không bình thường về phương diện này.

“Nếu như ba ba người không thích ta, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện vừa rồi đâu.”

Chu Bản nhớ tới tình cảnh lúc hấn đẩy cửa ra, mặt không tránh được mà đỏ bừng lên. Hấn cũng chưa từng nghe thấy phụ thân phát ra thanh âm... hưởng thụ như vậy. Có lẽ, ba ba hấn cũng thích Vương thúc thúc.

“Bản Bản, người vẫn luôn là một hài tử biết thông cảm, người có thể chấp nhận chúng ta chứ?”

Chu Bản thở dài một hơi: “Ta không biết, việc này quá đột ngột, các người... cho ta chút thời gian.”

Vương Hiểu Thư nghe xong lập tức thở phào nhẹ nhõm, cảm kích vỗ vỗ vai Chu Bản.

Chu Bản nhìn vào cửa phòng của ba ba: “Về phía ba ba ta, nhất thời ta cũng không biết phải làm như thế nào. Người nói với hấn, phải hảo hảo chăm sóc bản thân, ta suy nghĩ xong sẽ quay về nói chuyện với hấn cho rõ ràng.”

Ngồi đó thêm một lúc nữa, cũng không biết nên nói gì, Chu Bản bối rối cầm lấy ba lô sau đó liền rời đi.

Ngồi trên xe buýt, Chu Bản vẫn nhớ lại lúc trước, khi hấn, cùng phụ thân và Vương thúc thúc ở cùng nhau. Càng nghĩ càng thấy trì độn, làm sao hấn lại không phát hiện ra chỗ không thích hợp giữa hai người bọn họ cơ chứ? Hiện tại ngồi nghĩ lại, từ sau khi Vương thúc thúc về nước và quen biết ba ba hấn, cũng đã mười năm rồi. Quả thực Vương thúc thúc đối với cha con hấn đều rất tốt. Hơn nữa cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói Vương thúc thúc có bạn gái. Về phương diện tình cảm này, Chu Bản vốn không có suy nghĩ nhiều, lại càng không nghĩ tới việc ba ba và cha nuôi mình ở cùng một chỗ. Thế nhưng ngày hôm nay cư nhiên lại nhìn thấy cảnh bọn họ đùa giỡn thân mật với nhau ngay trước mặt hấn, điều này cũng không thể khiến Chu Bản có thể thay đổi suy nghĩ ngay được.

Không biết từ lúc nào mà chuyện của hai người đó lại biến thành như vậy? Vương thúc thúc cho tới nay đều ở bên cạnh chiếu cố hai cha con họ. Khi còn bé, mỗi lần ba ba đi công tác, Vương thúc thúc đều đón hấn về nhà để chăm sóc. Ba ba vốn vô tâm, lại còn vội vàng đi giám định cổ vật, có khi còn quên đóng học phí cho hấn, may mà có Vương thúc thúc ở đó giúp hấn giải quyết mọi việc. Chu Bản vẫn nghĩ Vương thúc thúc thực sự tốt, hấn vẫn luôn muốn Vương thúc trở thành một thành viên trong gia đình của mình.

Chu Bản nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thở dài, chỉ là không nghĩ tới Vương thúc thúc sẽ trở thành một thành viên trong gia đình họ thông qua cách này mà thôi.

## 21. Chương 21

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

“Người cứ ngây ra mà nhìn chăm chăm vào ta là có ý gì?”

Chu Bản định thần lại, lúc này mới ý thức được hắn đang nhìn chăm chăm vào Trình Vi. Thế nhưng đầu óc hắn thì đã đi đến tận đâu rồi không biết, hắn ho khan một tiếng, nói: “Đờ ra rồi còn có ý gì được nữa hay sao?”

“Đại mù, hướng mười giờ.” Hồng Bảo thấp giọng nói vào tai Chu Bản.

Chu Bản nhìn theo hướng hắn nói, là một nữ sinh đang ngây ngốc ngấm Trình Vi.

“Còn có hướng bốn giờ.”

Chu Bản lại quay ra nhìn, lại một... nữ sinh khác đang lén nhìn Trình Vi, nữ sinh này thấy Chu Bản quay ra nhìn liền gục đầu vào sách.

Trình Vi lộ ra biểu tình đặc ý: “Người không nói thì ta sẽ hiểu lầm người và các nàng đều cùng có một ý tứ với nhau đó.”

Chu Bản khinh thường nhìn hắn, một lần nữa nằm úp sấp trên bàn. Một lát sau thì hồi phục lại tinh thần, liền phát hiện mình đang dừng ánh mắt lại ở chỗ Trình Vi. Chu Bản ảo não gục mặt vào hai cánh tay, lặng lẽ thở dài. Hắn không nghĩ tới chuyện này lại phiền phức như vậy. Vốn chỉ nghĩ rằng mình có thể chấp nhận được chuyện của ba ba và Vương thúc thúc, hiện tại làm sao ngay cả chính mình cũng lâm vào mê cung như vậy.

Lúc tan học, thầy chủ nhiệm đột nhiên xuất hiện trong phòng học, mỉm cười đáp lại một số học sinh rồi chậm rãi đi đến chỗ Chu Bản đang ngồi.

“Thầy Lâm.” Chu Bản lễ phép chào hỏi.

“Chu Bản, đã về rồi à?”

“Àn, ta đã quay về từ hôm qua rồi thưa thầy.”

“Vẫn theo kịp chương trình học chứ?” Lâm lão sư vỗ nhẹ lên vai hắn hỏi.

“Có thể.” Chu Bản nghĩ thầm, những chương trình học này cũng không quá khó khăn, hắn vẫn có thể nắm bắt được.

Thầy Lâm nhìn Trình Vi đang ngồi bên cạnh Chu Bản, liền thân thiết hỏi: “Trình Vi, đi học lại rồi sao? Chân người đã khôi phục hoàn toàn rồi chứ?”

Trình Vi căn bản đối với người này không có hứng thú, tùy ý ừ đại một tiếng.

Chu Bản thấy thầy giáo bị thái độ của Trình Vi làm cho xấu hổ, liền nói: “Trình Vi, đây là chủ nhiệm lớp chúng ta, thầy Lâm.”

“Àn, nga.” Trình Vi lại liếc mắt nhìn thầy giáo, sau đó lại cúi đầu nghịch điện thoại.

Chu Bản lén thở dài, lập tức chuyển hướng câu chuyện, tận lực che giấu sự xấu hổ vừa rồi của thầy giáo.

“Thầy vừa có giờ dạy ở gần đây ạ?”

“Không phải, ta vừa mới họp ban Giám hiệu. Tháng sau là kỷ niệm ngày thành lập trường, các người có dự định chuẩn bị tiết mục nào không?”

“Còn chưa có dự định gì, thầy có ý tưởng gì không ạ?”

“Đóng kịch thì sao?”

“Đóng kịch? Có phải là hơi dài một chút không?”

“Hắn là sẽ không. Năm trước có hát, khiêu vũ, cũng có tiểu phẩm, nếu như các người có thể đóng kịch, khẳng định sẽ làm cho người xem cảm thấy mới mẻ.”

“Nếu như muốn đóng kịch, đầu tiên là phải chọn kịch bản, sau đó tổ chức luyện tập. Thế nhưng cuối tháng này đã sơ tuyển rồi, ta sợ không đủ thời gian, hơn nữa...” Chu Bản cười cười. “Chúng ta ban ngày đi học đều rất mệt mỏi rồi, nên cũng không muốn quá lao lực nữa.”

Chủ nhiệm nghe xong, bắt đầu dĩ cười cười:

“A, lần này có thể hợp tác với các khoa khác, người đã biết chuyện này hay chưa?”

“Biết.” Chu Bản gật đầu nói.

“Vừa rồi một cô giáo bên lớp của khoa tiếng Trung có tới hỏi mượn ta mấy nam sinh, lớp bọn họ âm thịnh dương suy, có kịch bản nhưng không có diễn viên. Việc này ta vốn không định nhúng tay vào, muốn để các người tự do phát huy tài năng. Nhưng các người đã lười suy nghĩ thì có lẽ cứ cử ra mấy nam sinh qua hợp tác với bọn họ đi.”

“Lớp nào vậy?”

“Ta cũng không nhớ lắm. Ta sẽ cho người số điện thoại di động để tiện liên hệ nhé.”

“Vâng.”

Sau khi Chu Bản liên hệ với cô giáo, liền hẹn gặp lớp trưởng bên kia. Đó là một người rất có khí chất, một nữ nhân ôn nhu dịu dàng, tên là Tô Tử Mặc.

Chu Bản cùng Tô Tử Mặc thương lượng, mọi việc về kịch bản, bối cảnh, trang phục, phân vai toàn bộ do các nàng phụ trách, còn đạo cụ, sân bãi, gì gì đó đều do lớp của hắn làm. Kết luận lại chính là nữ sinh góp trí tuệ, nam sinh góp sức lao động.

Buổi học ngày hôm sau Chu Bản liền tập hợp toàn bộ nam sinh trong lớp lại. Trái ngược với dự đoán của Chu Bản, bọn họ nghe thấy kế hoạch thì đều rất tích cực. Thì ra là do lớp của Tô Tử Mặc có thể nói là nhiều người đẹp nhất trong khoa tiếng Trung. Hơn nữa, hoa khôi của năm nay cũng nằm trong lớp các nàng.

Chu Bản nghe xong cảm thấy ớn lạnh cả người. Cũng tốt, mặc kệ động cơ của bọn họ là gì, dù sao thì có thể giúp mọi người tích cực như vậy thì đều là điều tốt.

Tô Tử Mặc đến muộn, thế nhưng không có nam sinh nào tỏ ra giận dữ, bởi vì nàng còn đưa những người tham gia vở kịch trong lớp của nàng cùng đến. Quả nhiên, mỗi người đều là mỹ nữ, đặc biệt là nữ sinh tên Diệp Doanh Doanh sẽ diễn vai chính kia.

Đơn giản giới thiệu xong, Tô Tử Mặc bắt đầu nói rõ cho mọi người nội dung khái quát của kịch bản cũng như những yêu cầu với vai diễn.

Khi Chu Bản hỏi người nào trong lớp hắn muốn tham gia đóng kịch thì hầu hết mọi người đều đồng ý cả hai tay. Đương nhiên là ngoại trừ Trình Vi lúc này đang lười biếng dựa vào ghế. Nguyên nhân duy nhất hắn vẫn còn ngồi ở đây là bởi vì hắn phải đợi Chu Bản cùng đi ăn với hắn.

Diệp Doanh Doanh từ lúc tiến vào đây vẫn luôn để ý tới Trình Vi, nàng vốn đã quyết định chọn người này làm nam nhân vật chính trong kịch bản. Thế nhưng Trình Vi lại không tích cực tham gia như những người khác, điều này làm cho nàng không cao hứng lắm. Nàng đi tới bên cạnh Chu Bản, nói nhỏ điều gì đó với hắn.

Chu Bản nghe xong thì có chút bối rối nhìn Trình Vi, sau đó quay lại nói với nàng vài câu. Hai người thương lượng một hồi, thấy nàng quá mức kiên trì, Chu Bản không thể làm gì khác hơn, đành phải quay ra nói với Trình Vi.

“Doanh Doanh cho rằng người rất phù hợp với hình tượng nam chính, người có hứng thú tham gia không?”

“Cũng được, thế nhưng nữ chính thì phải đổi thành người diễn.” Trình Vi nhìn thẳng vào Chu Bản mà nói.

Chu Bản vốn đã biết Trình Vi sẽ không chịu, đành bất đắc dĩ quay ra nhìn Diệp Doanh Doanh tỏ vẻ bất lực.

Diệp Doanh Doanh cắn cắn môi, nhưng biểu tình trên mặt lại rất bình tĩnh, còn cười đáp lại Chu Bản.

Việc phân vai có chút rắc rối. Chu Bản vốn nghĩ rằng chỉ cần nửa tiếng đồng hồ là xong, kết quả lại kéo dài tới hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa quyết định được vai nam chính. Nguyên nhân là bởi vì Diệp Doanh Doanh ai cũng không hài lòng, nàng vẫn là chưa hết hy vọng mà nhìn chăm chăm vào Trình Vi.

Trình đại thiếu gia vẫn không hề hay biết, bởi vì từ nửa tiếng đồng hồ trước do hấn cảm thấy nhàm chán không chịu được nên đã gục đầu lên bàn ngủ mất rồi. Mà khi Chu Bản đánh thức hấn thì phòng học chỉ còn lại hai người bọn họ cùng Tô Tử Mặc và Diệp Doanh Doanh.

“Kỳ thực ta định gọi người dậy đi ăn trước cùng với bọn Lý Quế Bình, thế nhưng nhìn người đang ngủ ngon, hấn là cũng chưa đói lắm nên lại thôi.”

“Hiện tại có thể đi được chưa?” Trình Vi vừa mới tỉnh ngủ, cũng rất đói bụng rồi.

“Àn, đi thôi. Tử Mặc và Doanh Doanh muốn đi ăn cùng chúng ta.” Chu Bản ôn hòa cười với hai nàng.

Trình Vi nhún nhún vai, cũng không phản đối.

Bởi vì đã qua thời gian ăn trưa, nên khi bọn hấn tới thì chỉ còn lại một ít đồ ăn đều đã nguội lạnh.

“Nếu vậy thì ăn tạm với cơm cũng được.” Trình Vi nói nhỏ bên tai Chu Bản.

Chu Bản nghe xong lại cảm thấy có chút thoải mái, hấn biết Trình Vi chịu ăn những thứ này đều là do nể mặt mình mà thôi.

Đồ ăn đều đã nguội, nên Chu Bản quay sang hỏi ý hai nữ sinh kia, cuối cùng là đồng ý cùng nhau ra ngoài ăn trưa.

Trình Vi chọn một nhà hàng cao cấp. Khi hai nữ sinh kia đi lên phía trước, Chu Bản kéo kéo áo Trình Vi, nói nhỏ với hấn: “Ồ đây đắt lắm!”

“Ta mời.”

Chu Bản là người địa phương, hấn biết ở chỗ này đắt muốn hù chết người. Chu Bản thì nghĩ không cần lãng phí nhiều tiền như vậy chỉ để ăn một bữa trưa. Thế nhưng hai người kia đã ngồi xuống rồi, hấn liền không nói gì nữa.

Diệp Doanh Doanh hiển nhiên không phải lần đầu tiên ăn ở nhà hàng cao cấp này, nàng rất thuần thục gọi món ăn khai vị, món chính cũng như điểm tâm. Trình Vi cũng vậy. Chu Bản thì chỉ chọn một phần ăn kinh tế, là suất ăn rẻ nhất và có thể ăn no ở đây. Diệp Doanh Doanh liếc xéo Chu Bản, chỉ là trong thoáng chốc những ánh mắt này lại vừa vịn bị Chu Bản nhìn thấy, nàng lập tức thu hồi ánh mắt cao ngạo đó, cười cười với hấn.

Trình Vi hỏi Chu Bản có muốn gọi thêm cái gì hay không, Chu Bản lắc đầu rồi khép thực đơn lại.

“Xin hỏi vị tiểu thư này muốn dùng món gì?” Bồi bàn hỏi Tô Tử Mặc.

Tô Tử Mặc nhìn thực đơn một lượt, sau đó trả lại cho bồi bàn, cười cười nói: “Cũng cho ta một phần ăn kinh tế đi, cảm ơn.”

“Thỉnh các vị chờ trong chốc lát, chúng ta sẽ nhanh chóng đưa món ăn lên.”

Kết quả khi bắt đầu ăn thì bàn ăn bốn người này có chút không phù hợp. Chu Bản cùng Tô Tử Mặc thì phần ăn được đưa lên cùng một lúc, hiển nhiên rất nhanh là có thể ăn xong rồi. Mà Trình Vi cùng Diệp Doanh Doanh thì lại chậm rãi ăn từng món một. Khi Chu Bản cùng Tô Tử Mặc ăn xong rồi thì hai người kia mới ăn đến món chính.

Ngồi chờ không cũng buồn chán, Chu Bản liền cùng Tô Tử Mặc nói chuyện phiếm. Tính cách của hai người tương đồng, đều thuộc kiểu người ôn hòa, hơn nữa lại cùng là lớp trưởng, tự nhiên sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau. Từ các hoạt động ở trường hay cách dạy của các giáo viên ở trong trường đến việc sinh hoạt trong

ký túc xá, bọn họ nói chuyện rất vui vẻ. Thịnh thoảng Diệp Doanh Doanh cũng sẽ góp vào vài câu, nhưng Trình Vi thì hoàn toàn bị bỏ sang một bên. Chuyện bọn họ nói đều là chuyện ở trường, chuyện này thì hẳn hoàn toàn không biết gì, cho nên cũng không tham gia cùng được. Nhưng thật ra Diệp Doanh Doanh luôn cố gọi chuyện với Trình Vi. Nếu như là bình thường, Trình Vi sẽ hoàn toàn không phản ứng lại với mấy vấn đề này. Thế nhưng thấy Chu Bản cùng Tô Tử Mặc nói chuyện vui vẻ như vậy, hẳn đồ kị muốn chết. Xuất phát từ tâm lý trả thù nên hẳn liền cùng với Diệp Doanh Doanh trò chuyện rất hăng say. Hẳn muốn quan sát một chút, xem đến tốt cùng liệu Chu Bản có đồ kị giống như hẳn hay không.

Kết quả đương nhiên là làm cho hẳn thất vọng. Chu Bản còn chẳng buồn liếc mắt nhìn bọn họ, mà chỉ chú tâm nói chuyện với Tô Tử Mặc, còn cười rất hài lòng. Lúc bọn họ muốn trở về thậm chí còn kéo ghế cho nàng và cùng nàng sóng vai đi ra khỏi nhà hàng.

Gọi một cái taxi, hai nữ sinh kia liền lên xe. Trình Vi đột nhiên nói hẳn không muốn quay về trường học.

“Ta không thể đi cùng người, chiều nay ta còn một môn nữa.” Chu Bản thản nhiên nói.

Trình Vi mất hứng liếc hẳn, cuối cùng xoay người gọi một cái taxi nữa.

“Trình Vi, người muốn đi đâu?” Diệp Doanh Doanh ngoác ra ngoài cửa xe hỏi.

“Đi mua xe.”

“Mua xe? Thế nhưng người mới...” Chu Bản lo lắng, đang muốn bảo Trình Vi không cần mua xe mới, thì Diệp Doanh Doanh lại ngắt lời hẳn.

“Trình Vi, người muốn đi mua xe sao? Ta có thể đi cùng người không? Ta cũng muốn tìm hiểu phương diện đó một chút.”

Trình Vi liếc mắt nhìn Chu Bản.

“Được.”

Thấy Trình Vi đồng ý, Diệp Doanh Doanh lập tức chuyển sang ngồi cùng xe với hẳn. Chu Bản thấy vậy liền không nói gì nữa, cũng lên xe để quay về trường.

“Gia cảnh của Trình Vi hẳn là không tồi?” Tô Tử Mặc hỏi.

“Àn, nghe nói nhà hẳn có một tập đoàn rất lớn, ngoài ra còn có nhiều hạng mục đầu tư khác.”

“Nghe nói trước đây hẳn thường lái một chiếc Ferrari màu đỏ, ngày hôm nay ta còn tưởng có thể mở rộng tầm mắt một chút.”

“Cái xe đó là loại dành cho hai người thôi.” Chu Bản nói. “Hẳn còn có một cái BMW nữa, nhưng mà hẳn để ở chỗ khác.”

“Đã có hai chiếc xe rồi, mà hẳn còn muốn mua xe nữa sao?”

“Hẳn có rất nhiều tiền.” Chu Bản nói, thế nhưng trong thâm tâm hẳn cũng cho rằng Trình Vi làm vậy là quá xa xỉ.

“Trình Vi gia cảnh tốt như vậy, hơn nữa ngoại hình lại xuất chúng, trách không được lại có nhiều nữ sinh thích hẳn như vậy.”

Chu Bản nghi hoặc nhìn Tô Tử Mặc.

Tô Tử Mặc cười cười: “Có điều này nam sinh các người có lẽ không biết. Nhưng trong trường có rất nhiều nữ sinh đều thầm để ý đến Trình Vi, hỏi thăm xem hẳn là người ở khoa nào, thế nhưng hẳn lại chỉ đến lớp có vài lần.”

“À?”

“Ha ha, những điều này các người hẳn là không biết đi?”

“Xác thực là không biết.” Chu Bản đang suy nghĩ, có lẽ may ra chỉ có Lý Quế Bình biết thôi.”

“Hơn nữa cũng có rất nhiều người để ý đến người đấy.”

“Ta?” Chu Bản cho rằng cái tin tức này rất là ngoài ý muốn.

“Bởi vì người rất thân thiết với Trình Vi, chỉ cần ở gần người thì cơ hội nhìn thấy Trình Vi là rất lớn.”

Chu Bản kinh ngạc nhìn nàng. Việc này cũng quá là khoa trương đi, hắn cũng chẳng biết nói gì, bất đắc dĩ cười cười với nàng.

“Nguyên lai ta cũng nổi tiếng quá nhỉ, có lẽ phải đi cảm tạ Trình Vi thôi.” Trong giọng nói có chút tự giễu.

“Hiện tại hoa khôi của trường ta đang cùng một chỗ với Trình Vi, kỳ thực vừa nãy ta cảm thấy có lẽ chúng ta không nên làm bóng đèn.” Tô Tử Mặc cười nói rất tự nhiên, cảm giác giống như nàng thật sự là suy nghĩ vì bạn bè.

“Bọn họ ở chung một chỗ cũng rất xứng đôi.” Tô Tử Mặc quay đầu lại nhìn Trình Vi, hưng phấn nói. “Ta nghĩ hai người bọn họ hẳn là đều có hảo cảm với nhau. Người thấy thế nào?”

Chu Bản sững sốt một chút, vừa rồi thì quả thật hắn cũng thấy thái độ của Trình Vi với Diệp Doanh Doanh xác thực là nhiệt tình hơn so với những nữ sinh khác. Tô Tử Mặc nói cũng có lý, không phải nữ nhân đều có cảm giác tương đối chuẩn trong việc này hay sao?

“Ta không biết.” Chu Bản lắc đầu.

Trình Vi tức giận, Trình Vi lãnh khốc, Trình Vi ôn nhu, Trình Vi giống như tiểu hài tử làm nũng với hắn, hiện tại Chu Bản có chút mong muốn nhìn thấy Trình Vi đang yêu sẽ như thế nào. Chỉ là, hình như hai người kia ở cùng nhau khiến hắn có chút chướng mắt, nếu thay đổi tượng khác thì có lẽ sẽ tốt hơn.

## 22. Chương 22

Editor: Tiểu Hắc

Buổi tối Trình Vi không có quay về ký túc xá, cái này cũng không có gì mới mẻ, vì từ trước Trình Vi vẫn luôn trong tình trạng ở ký túc được một ngày thì ở khách sạn hai ngày. Nhưng đến khi hai lớp tập trung lại để luyện tập thì một người bạn cùng phòng của Diệp Doanh Doanh mới vô tình nói ra, nguyên lai đêm đó Diệp Doanh Doanh cũng không quay lại ký túc xá, lúc này cùng đối chiếu với lời kể của đám nam sinh, thế nên trong khoa liền truyền nhau một cái tin đồn, cứ thế truyền nhau, rồi thành tam sao thất bản. Hoa khôi của học viện qua đêm ở bên ngoài, đề tài này rất chi là đặc sắc.

Cuối cùng vai nam chính được giao cho Đại Thực, bởi vì dựa trên yêu cầu của kịch bản thì vai nam chính cao hơn hẳn dáng người cao gầy của Diệp Doanh Doanh, ngoại trừ Trình Vi thì chỉ có Đại Thực và Lục Hạo là đạt yêu cầu, thế nhưng Lục Hạo không muốn diễn, chủ yếu là vì ngại phiền phức, Chu Bản cùng Lý Quế Bình biết Lục Hạo tương đối khó thuyết phục, vì vậy đành chuyển mục tiêu sang Đại Thực. Cuối cùng Đại Thực không chịu nổi oanh tạc, đành gật đầu đáp ứng. Cứ như vậy, khâu kịch bản và phân vai cũng đã hoàn tất, lúc này Lý Quế Bình trước đây còn một mục thuyết phục Đại Thực lại làm ra về đồ kị.

“Ta đây nhường cho người diễn đấy!” Đại Thực vốn lo lắng mình sẽ diễn không tốt liền dùn dấy.

“Không được! Nói thế nào thì ta cũng là lớp phó, ta là xuất phát từ lợi ích của tập thể, người có dáng người cao lớn, khuôn mặt cũng coi như là anh tuấn đã hoàn toàn đánh bại lòng đồ kị của ta, vai nam chính ngoài người ra thì còn ai vào đây nữa.”

“Huynh đệ, trực tiếp thừa nhận người không xứng đôi với mỹ nữ thì ta sẽ cảm thấy sang khoái hơn đấy.”

“Được, lão gia ngài hôm nay muốn nghe cái gì thì tiểu nhân sẽ hy sinh cái tôi vì tập thể mà thỏa mãn ngài.”

“Ái chà, không ngờ cái kẻ vắt cổ chày ra nước này cũng có ngày chịu hy sinh như vậy.” Đại Thực vốn định trêu Lý Quế Bình thêm vài câu, nhưng lại thấy Chu Bản cuối cùng cũng sắp xếp bối cảnh sân khấu xong lúc này mới đi xuống thì hắn lập tức kêu lên, “Chu Bản, người qua đây một chút.”

Chuyện gì vậy?” Chu Bản đi đến bên cạnh hắn rồi hỏi.

“Câu thoại này này, người có thể nói với Tô Tử Mặc để sửa lại được không, ta van người đấy, câu này ta không thể nói ra được.”

“Câu nào?”

“Câu này!” Đại Thục chỉ vào kịch bản nói.

Chu Bản cúi xuống đọc một chút, khoe miệng khê cong lên.

“Xem đi, xem đi, người cũng hiểu rồi đúng không?” Đại Thục cười khổ nói, “Buồn nôn muốn chết! Bảo nàng sửa lại sao cho nho nhã một chút, ta sợ mình sẽ làm trò cười cho mọi người mất.”

“Vậy vì sao người không trực tiếp nói chuyện với nàng đi?”

“Ta sợ nói không khéo sẽ khiến tác giả tự ái a, người nói khéo với nàng, ta nghĩ mình phải sửa ở đoạn này, đoạn này, cả đoạn này nữa...” Đại Thục giở kịch bản ra rồi chỉ vào mấy chỗ với Chu Bản.

Chu Bản đều đọc một chút, cố nén cười rồi nói, “Được rồi, buổi trưa ta sẽ thương lượng với nàng, trước tiên người cứ cố gắng học đoạn thoại này đi nhé.”

Đại Thục gật đầu, sau đó quay lại chỗ ngồi của hắn để học kịch bản.

“... Ta hiểu rõ được rằng mình đã ái thượng người vô cùng sâu đậm.”

Trình Vi vừa bước vào cửa ký túc xá thì chợt nghe thấy thanh âm của Chu Bản vang lên, đoạn trước thì hắn nghe không rõ, thế nhưng câu vừa rồi thì hắn lại nghe được vô cùng rõ ràng, trong lòng hắn liền dao động.

“Cảm tạ người, ngay từ đầu ta vẫn cảm thấy rất ngại khi nói với người, ta sợ người nghe xong sẽ mất hứng a.” Chu Bản vẫn không phát hiện ra Trình Vi đang đứng ngay sau lưng hắn, vênh tai lên nghe rõ từng lời hắn nói.

“Hảo, lúc nào?” Chu Bản vẫn chăm chú nói qua điện thoại, ngữ khí thập phần vui vẻ, “Hảo! Ta chờ tin nhắn của người.”

Vừa tắt điện thoại xong, Chu Bản quay người lại thì thấy Trình Vi đang đứng ngay trước mặt mình, lại thấy gương mặt như muốn giết người của hắn thì lại càng hoảng sợ.

“Đứng ở đây làm gì thế?”

“Làm chuyện gì sai trái nên sợ người khác nghe thấy hay sao?” Trình Vi giả vờ trấn tĩnh, lạnh lùng nói.

“Đại mù nói chuyện yêu đương cho nên sợ người khác nghe thấy đó!” Hồng Bảo đang nằm trên giường xem tranh biếm họa cũng lộ đầu ra góp chuyện.

“Cùng ai?” Trình Vi hỏi Hồng Bảo.

“Nói vớ vẩn!” Chu Bản biết Hồng Bảo đều đã nghe thấy rõ ràng cuộc nói chuyện của mình, thế nhưng tiểu tử này ở gần Lý Quế Bình nhiều đêm ra lại học theo thói ba hoa của hắn. Chu Bản không muốn Trình Vi hiểu lầm, liền dùng nhãn thần cảnh cáo Hồng Bảo không được nói lung tung.

“Úc, Đại mù sinh khí rồi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đây.” Hồng Bảo cợt nhả cười, giơ bức tranh đang xem ra chặn ánh mắt của Chu Bản, “Hài nhi câm miệng là được.”

Nhưng mà Trình Vi thấy hành động của Chu Bản xong thì sắc mặt lại càng thêm âm u, nếu như Chu Bản có thể dùng thái độ bình thường mà nói chuyện thì có lẽ Trình Vi sẽ cảm thấy an tâm hơn một chút.

Trình Vi không lên tiếng, lẳng lặng ngồi lên giường của Chu Bản. Từ sau khi Trình Vi trở lại ký túc xá thì hắn liền coi giường của Chu Bản thành của mình mà sử dụng, hắn luôn miệng nói ngủ giường này không quen, khăng khăng đòi ngủ cùng với Chu Bản, nếu như Chu Bản bắt hắn quay về giường kia thì hắn liền đi ra thuê khách sạn để ngủ, bởi vì hắn nói không ngủ được.

Những người khác đều đã đi ra ngoài chơi bóng rổ, ký túc xá có vẻ rất an tĩnh, chỉ là Hồng Bảo đang xem tranh thỉnh thoảng lại khe khẽ cười nhẹ. Chu Bân ngồi trước máy tính, viết báo cáo về hoạt động của lớp. Trình Vi dựa lưng vào đầu giường, bần thần nằm ở trên giường, chăm chú nhìn vào Chu Bân, bất tri bất giác cảm thấy có chút xuất thần. Giường của Chu Bân luôn gọn gàng sạch sẽ, phẳng phất có thể cảm nhận được mùi hương của Chu Bân, điều này khiến hắn cảm thấy thoải mái và vô cùng an tâm, cứ thế thả lỏng dần rồi đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên một tiếng cười to khiến Trình Vi giật mình tỉnh giấc, hắn ngồi dậy, mới phát hiện trên người được đắp thêm một cái chăn mỏng, hóa ra hắn đã ngủ quên từ lúc nào không biết.

Trình Vi đi sang giường của Hồng Bảo, đánh mạnh vào hông hắn một cái, Hồng Bảo kêu lớn.

“Sao người lại đánh ta?” Hồng Bảo hai tay ôm hông nói.

“Ai bảo người lớn tiếng làm ta tỉnh giấc.” Trình Vi làm ra vẻ tất nhiên nói, “Đại mù của người đâu?”

“Đại mù không ở nhà hay sao?” Hồng Bảo buông quyển truyện xuống rồi nhìn xung quanh vài lần, “Không biết, hay là đi tìm người yêu rồi cũng nên.”

Trình Vi sầm mặt, “Vừa rồi Chu Bân đã nói chuyện với ai?”

“Điện thoại nào? Bình thường có rất nhiều người gọi điện đến cho Đại mù a.”

“Là cái người mà người nói hắn đang nói chuyện yêu đương đó.”

“A?” Hồng Bảo suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nói, “Nga, ha ha, người nói cái kia a, ha ha!”

“Người có biết đối phương là ai hay không?” Trình Vi cố nhấn nạt hỏi.

“Là tài nữ Tô Tử Mặc ở bên khoa tiếng Trung!”

“Tô Tử Mặc? Là nữ sinh hợp tác biên tập kịch bản với Chu Bân?” Trình Vi trong lòng có chút bất an, “Bọn họ... đang... yêu nhau sao?”

“Àn, rất có khả năng!” Hồng Bảo vừa dứt lời thì lại không nhin được mà bật cười ha ha.

“Có ý gì?” Trình Vi nhú mày hỏi.

“Cái gì có ý gì?”

Trình Vi phát hiện ra việc nói chuyện với cái người này quả thật vô cùng lao lực, “Nói cách khác người cũng không biết là bọn họ có yêu nhau hay không, àn?”

“Tiểu Quế Tử nói, cái này gọi là rất khả nghi.”

Trình Vi cũng không tiếp tục nghe hắn ba hoa, chậm rãi đi ra ban công, lấy điện thoại ra gọi cho Chu Bân. Tiếng chuông điện thoại mới vang lên hai lần, lập tức liền có người nhấc máy.

“Ở đâu?”

“Chuyện gì?”

“Lúc đó cũng muộn rồi, theo ta ra ngoài ăn đi.”

“Thế nhưng hiện tại ta không rảnh.”

“Người đang làm gì?”

“Đều là công việc của lớp, a, người chờ một chút...” hình như bên kia có người nói gì đó với Chu Bân, một lát sau thì Chu Bân lại nói, “Ta đang vội, chút nữa ta sẽ gọi lại cho người, bye!”

Cuộc gọi kết thúc, âm thanh này khiến Trình Vi cảm thấy rất là chán nản, bất quá hiện tại biết Chu Bân đang làm việc khiến hắn yên tâm hẳn, tâm trạng buồn chán vừa rồi cũng đỡ hơn được một chút.

“Uy.” Trình Vi trở lại phòng ngủ, thấy Hồng Bảo còn đang nằm xem gì đó mà cười lớn liền hỏi, “Đọc cái gì mà cười lớn như vậy?”

Hồng Bảo cười đến nói không ra lời, trực tiếp đưa thứ đó tới trước mặt Trình Vi.

Trình Vi vừa nhìn thấy.... trán liền nổi đầy hắc tuyến, tiểu tử từng này tuổi rồi mà còn đọc Chú Thoòng, lại còn cười thành cái dạng này! Phải biết rằng loại truyện này thì ngay cả trẻ em mười tuổi cũng chẳng thèm nhìn đến nữa rồi!

“Chỉ số thông minh của ngươi là bao nhiêu?”

“Cái này ta chưa đo, làm sao?” Hồng Bảo vẫn chưa nhận ra là Trình Vi đang châm chọc hắn, vẫn chăm chú trả lời.

“Chịu không nổi ngươi.” Trình Vi liếc mắt nhìn hắn, mặc áo khoác vào rồi đi ra cửa.

“Đi đâu vậy?” Hồng Bảo hiếu kỳ hỏi.

“Đi ra ngoài một chút, ta không muốn nghe tiếng cười ngu ngốc của ngươi.”

Hồng Bảo làm mặt quỷ với Trình Vi rồi tiếp tục đọc truyện tranh của hắn.

Nhập học được ba tháng, Trình Vi đối với trường học vẫn như cũ rất là xa lạ, hắn mới chỉ đi đến mấy nơi như phòng học, ký túc hay là bãi đỗ xe. Hắn nhớ lại cái đêm Chu Bản mang hắn đi dạo một vòng ở vườn trường, thế nhưng khi đó quá tối, hơn nữa người nọ lại đang ở bên cạnh hắn, bầu không khí vui vẻ giữa hai người khiến hắn không thể thưởng thức cảnh đêm trong vườn trường được.

Chu Bản nói với hắn rằng trường này cơ sở vật chất kỳ thực rất tốt, ngày hôm nay Trình Vi đi dạo một chút thì cảm thấy quan điểm của hắn và Chu Bản có rất nhiều điểm tương đồng. Cây cối thì không nói, bởi vì trường này đặt tại vùng ngoại thành, hoa cỏ cây cối tự nhiên có thể chăm sóc rất khá. Mặt khác Trình Vi còn phát hiện trong trường còn rất nhiều khu vực dành cho sinh viên sinh hoạt ngoại khóa như sân bóng rổ, sân bóng đá, sân tennis... Bên trong còn phát hiện một cái hồ nhỏ, Trình Vi thấy có người còn mang theo đồ đến đây câu cá.

Cái hồ này, hôm đó Chu Bản cũng dẫn hắn ra đây ngồi một lúc, Trình Vi không nhớ rõ là hôm đó hai người đã nói những gì, thế nhưng hắn vẫn nhớ rõ là hai người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng sau đó các cặp tình nhân ra đó ngồi tâm tình ngày càng nhiều, cuối cùng Chu Bản có chút ngại ngùng, vội vã kết thúc trọng tâm câu chuyện rồi muốn dẫn hắn đi sang chỗ khác.

Trình Vi nhớ lại biểu tình khả ái của Chu Bản đêm đó, thì cư nhiên lại nhìn thấy Chu Bản.

“Chu.. .” Mới gọi được một tiếng, Trình Vi mới phát hiện ra nguyên lai bên cạnh Chu Bản còn có một nữ nhân nữa.

Đứng bên cạnh hồ nên không khí có chút lạnh, nữ nhân kia run rẩy một chút, Chu Bản thấy thế liền cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên cho nữ sinh đó. Không biết nữ hài đó nói với hắn cái gì mà sau đó hai người nhìn nhau cười. Khi nữ nhân kia quay mặt lại thì Trình Vi đã nhận ra nàng là ai.

Cơn giận của Trình Vi liền bùng lên, vừa rồi Chu Bản rõ ràng là nói hắn đang làm việc của lớp, kết quả lại thấy hắn cùng Tô Tử Mặc ở bên hồ khanh khanh ta ta! Trình Vi lập tức sải bước qua đó..

Chu Bản thấy Trình Vi đột nhiên xuất hiện thì có chút kinh ngạc nhưng cũng trấn tĩnh lại rất nhanh chóng, lạnh lùng nhìn khuôn mặt đang giận dữ của Trình Vi, hai người cứ như vậy một băng một hỏa đối mặt với nhau.

“Hai người các ngươi làm sao vậy?” Tô Tử Mặc ở bên cạnh nhin không được lên tiếng phá vỡ thế giằng co của họ.

“Ai biết đại thiếu gia hắn đang lên cơn cái gì chứ.” Chu Bản cười cười nói.

“Còn nói không rảnh a!” Trình Vi trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi nói đang bận là chỉ những... loại chuyện này?”

Chu Bản nhú nhú mày, “Ngươi muốn đi hóng gió thì có thể tìm người khác, không phải ai cũng nhàn rỗi giống như ngươi!”

Trình Vi nghe xong tức giận siết chặt hai tay. Tô Tử Mặc thấy vậy, sợ hai người sẽ làm âm ỷ lên liền kéo tay Chu Bản ý bảo hấn kiềm chế một chút, ai ngờ Trình Vi nhìn thấy hành động của nàng lại càng thêm tức giận.

“Hai người các người đang có phải đang hẹn hò với nhau hay không?” Trình Vi ghen tức đến không chịu nổi, liền trực tiếp hỏi.

Tô Tử Mặc kinh ngạc nhìn Trình Vi, đang muốn mở miệng, lại bị Chu Bản giành trước.

“Liên quan gì đến người chứ? Chính người hãy lo quản tốt chuyện của mình đi đã.”

“Không có gì liên quan tới ta?” Trình Vi cười lạnh nói, đồng thời cũng là cười tự giễu chính bản thân mình, Trình Vi hấn căn bản là không có tư cách đi chất vấn người khác về loại sự tình này, nói cho cùng thì tất cả đều là do hấn tự mình đa tình, con mẹ nó, thật đúng là phải hảo hảo cảm ơn người này đã nhắc nhở hấn a!

“Chuyện của người ta không muốn quan tâm!” Trình Vi kéo Tô Tử Mặc sang một bên, “Nhưng ta không đồng ý để người cùng nàng cùng một chỗ!”

Chu Bản trầm mặt, nghiêm túc nói, “Người còn nhỏ lắm sao? Còn muốn bắt cần đến khi nào?”

“Người còn không để yên, hiện tại là ai sai? Vì sao ta phải ở đây nghe người thuyết giáo?” Trình Vi quát lớn.

“Người không muốn nghe càng tốt, ta còn đang lười nói a!” Chu Bản gỡ tay Trình Vi đang kéo Tô Tử Mặc ra, “Người thích ngoạn thế nào ta không xen vào, nhưng Tử Mặc là bằng hữu của ta, thỉnh tôn trọng nàng một chút.”

“Lẽ nào chúng ta không phải bằng hữu sao?” Trình Vi nhìn về phía Tô Tử Mặc.

Tô Tử Mặc bị mắc kẹt ở giữa hai người, có vẻ hơi ngại ngùng.

“Đương nhiên, tất cả mọi người đều làm bằng hữu, hơn nữa ta tin tưởng tình bạn giữa hai người các người chắc chắn là sâu sắc hơn với ta.” Tô Tử Mặc nhẹ nhàng nói, “Cho nên ta đề nghị không bằng các người trước tiên đều tránh đi nơi khác để bình tĩnh lại, tránh tổn thương nhau, còn nếu không thì hiện tại ở đây hảo hảo nói chuyện với nhau đi.”

Tô Tử Mặc nói xong, hai người kia đều không lên tiếng, cũng không thềm nhìn đối phương, cứ tiếp tục đứng như vậy.

“Ta nghĩ các người nên hảo hảo nói chuyện đi, là bằng hữu không phải là nên thoải mái với nhau chứ? Các người sao lại giống như đôi tình nhân đang giận dữ nhau vậy hả?” Tô Tử Mặc thấy sắc mặt hai người đều có vẻ hòa hoãn hơn một chút, liền cười nhẹ nói, “Ở đây rất lạnh, ta quay về đây, Chu Bản áo khoác này trả lại cho người. Nếu như kịch bản còn có chỗ nào cần sửa chữa thì bảo Đại Thực trực tiếp đến tìm ta, đừng ngại, ta sẽ khiêm tốn tiếp thu tất cả các ý kiến của mọi người mà.”

Chu Bản gật đầu, nhận lại áo khoác, “Hảo, kịch bản kia ta cầm về trước, sau đó sẽ photo lại một phần nữa cho người.”

“Àn, vậy ta đi trước.” Tô Tử Mặc nghiêng đầu cười như chào tạm biệt Trình Vi lúc này đang đứng sau lưng Chu Bản, “Tái kiến!”

Trình Vi sững sốt một chút rồi gật đầu với nàng, “Tái kiến.”

Tô Tử Mặc đi rồi, bầu không khí giữa hai người có chút kỳ quái, tức giận còn chưa tan hết, cho nên bọn hấn cũng không muốn mở miệng nói chuyện, Tô Tử Mặc nói đúng, nói chuyện lúc tức giận thì chỉ khiến cho hai người bị tổn thương lẫn nhau mà thôi.

Lúc này có một đôi tình nhân đi tới cách đó không xa để tâm tình, thậm chí ở bên này Chu Bản có thể nghe thấy thanh âm của họ một cách rõ ràng. Chu Bản đi dọc theo bên hồ, Trình Vi cũng đi theo phía sau hấn. Lúc này đôi tình nhân kia bắt đầu chơi trò đuổi bắt, nữ sinh kia vì muốn tránh né sự truy đuổi của người yêu mà đổi hướng di chuyển, thiếu chút nữa đã đụng vào Chu Bản. Chu Bản nghiêng người tránh được, thế nhưng lại bị mất trọng tâm, lảo đảo như sắp ngã. Đúng lúc đó liền có một cánh tay vững vàng

nắm lấy khuỷu tay hắn kéo lên, sau đó hắn lại bị người đó gắt gao ôm vào trong ngực. Trong một khắc đó, Chu Bản có thể nghe thấy cả nhịp tim mạnh mẽ của người đó.

“Khụ khụ!” Một lão nhân gia đang tản bộ bên hồ nhìn hai người bọn họ như thế thì không biết là vô tình hay cố ý mà ho khan vài tiếng, đem bọn họ đưa về hiện thực.

Chu Bản nhẹ nhàng đẩy Trình Vi ra, không dám nhìn thẳng vào hắn mà nói, “Cảm tạ!”

Trình Vi không nói gì, nhưng Chu Bản có thể cảm thấy được hắn đang nhìn thẳng vào mình, ánh mắt đó của Trình Vi làm cho hắn cảm thấy không thoải mái.

“Ta muốn đem kịch bản giao lại cho Đại Thực, người...”

“Ta đi cùng người.” Trình Vi đáp.

“Àn.” Chu Bản gật đầu.

Chu Bản lấy điện thoại ra gọi cho Đại Thực, sau đó cùng Trình Vi đi tìm hắn. Dem kịch bản đã được Tô Tử Mặc sửa lại rồi giao cho Đại Thực thì Đại Thực rất kinh ngạc.

“Tốc độ của nàng không phải là quá nhanh sao?” Đại Thực mở kịch bản ra xem, thấy những chỗ hắn cần sửa nhất đã được sửa chữa tốt rồi, mặt trên cũng lưu lại những nét chữ mềm mại của Tô Tử Mặc.

“Nàng sửa xong liền đưa cho ta ngay, người nhìn xem, nếu không còn vấn đề gì nữa thì photo lại một phần nữa giao lại cho nàng, nếu như còn chỗ nào cần sửa thì người trực tiếp qua gặp nàng để trao đổi là được.”

“Được!” Đại Thực gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Ta cuối cùng cũng minh bạch vì sao mọi người lại gọi nàng là tài nữ rồi, quả thật là không sai.”

Trên đường trở về, Trình Vi kéo tay Chu Bản, “Người vừa rồi là vì chuyện kịch bản nên mới gặp mặt Tô Tử Mặc đúng không?”

“Đúng.”

“Các người không hẹn hò?”

“Không có.”

“Không có gì ám muội?”

“Không... có!”

Nghe được Chu Bản trả lời rõ ràng như vậy, tảng đá lớn trong lòng Trình Vi cuối cùng cũng có thể thả xuống, “Vậy vì sao vừa rồi người không phủ nhận?”

“Vì sao ta muốn đi gặp ai đó lại phải giải thích với người nhiều như vậy? Ta có hỏi đến việc của người cùng Diệp Doanh Doanh sao?” Chu Bản thu tay lại, “Người không cảm thấy biểu hiện của người rất kỳ quái sao?”

“Có gì kỳ quái chứ? Còn nữa, cái gì mà chuyện của ta với Diệp Doanh Doanh, người nói chuyện rõ ràng một chút được không?”

“Hảo, nói rõ ra cũng được, ta cảm thấy tính chiếm hữu của người với ta quá mạnh, khiến ta nghĩ...” Chu Bản không thể nói tiếp được.

“Nghĩ cái gì?” Trình Vi ngữ khí gây sự hỏi lại.

“Nói chung ta nghĩ chúng ta nên có không gian riêng cho mỗi người nhiều hơn, người cũng nên có thêm những bạn bè khác trong trường nữa.” Chu Bản hít một hơi, “Người kết bạn với Diệp Doanh Doanh cũng tốt, thế nhưng ta không tán thành việc người dùng thái độ đùa giỡn đối với người cùng trường, danh dự đối với nữ hài tử mà nói là chuyện vô cùng trọng yếu.”

“Người đến tột cùng là muốn nói cái gì?” Trình Vi càng nghe càng thấy buồn cười, “Người đang hiểu lầm ta với Diệp Doanh Doanh đang hẹn hò có phải không?”

“Ta không biết mình đang hiểu lầm cái gì nữa.”

“Cái người đang nói bây giờ chứng tỏ người đã hiểu nhầm ta rồi.

Trình Vi bước tới gần Chu Bản. Chu Bản lại lui về sau một bước, lấy tay đặt lên ngực Trình Vi như muốn ngăn cản, hẳn đang nói ra suy nghĩ của mình, không muốn bị Trình Vi quấy rầy suy nghĩ của hẳn.

“Vừa rồi Tử Mặc nói với ta Diệp Doanh Doanh từng tâm sự với nàng chuyện của hai người các người, chỉ là thái độ của người lúc lạnh lùng lúc nồng nhiệt, làm cho nàng đến tột cùng không biết là trong lòng người đang muốn thế nào.”

Trình Vi cười nhạt một tiếng, nhìn chằm chằm vào Chu Bản, “Đừng nói với ta là người tin lời nàng nói chứ?”

Chu Bản nghiêm túc nói, “Ta có tin hay không hoàn toàn không trọng yếu, quan trọng là... thái độ của người, ta không biết... thế giới của những kẻ có tiền như thế nào, nhưng nếu như người không nghiêm túc...”

“Ta chỉ nói một lần, ta đối với nàng một chút hứng thú cũng không có.”

Chu Bản trầm mặc một lúc, sau đó thản nhiên nói, “Tử Mặc cho ta xem một tấm ảnh trong điện thoại, là ảnh hai người đang hôn nhau tại quán bar.”

Trình Vi nhú mày, hẳn đang nghĩ lại xem khi đó rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Thấy Trình Vi không lên tiếng, Chu Bản cho rằng lần này là hẳn không viện được cớ nào để biện hộ nữa, coi như là hẳn đã thừa nhận đi. Chu Bản nói, “Vốn ta cũng không muốn thảo luận chuyện của người khác, nhưng lần này là do ta bị người khác nhờ vả, họ muốn xác định thử xem thái độ của người như thế nào. Người đã nói người không có hứng thú với Diệp Doanh Doanh, vậy thì đừng làm cho người ta hy vọng.”

“Là ai nhờ vả người? Là Tô Tử Mặc sao? Bằng không người căn bản cũng sẽ không quan tâm là ta đang hẹn hò với ai đúng không?”

“Ta là lấy tư cách bằng hữu để quan tâm đến người, nhưng người muốn hẹn hò với ai thì ta cũng không có tư cách để can thiệp. Đúng, là Tô Tử Mặc nhờ ta tới hỏi người, nàng cũng chỉ là quan tâm đến bạn bè của mình mà thôi.”

Trình Vi tức giận trừng mắt nhìn Chu Bản, nhưng Chu Bản cũng không để ý đến hẳn, nói xong quan điểm của mình rồi liền xoay người rời đi. Đi được một đoạn cũng không nghe thấy tiếng bước chân đi theo, Chu Bản quay đầu lại nhìn thì thấy Trình Vi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ đó.

Nhìn Trình Vi đứng sừng sững ở đó, trong lòng Chu Bản dường như có chút khó chịu, hẳn cũng không muốn suy nghĩ nhiều, thời gian này trong lớp cũng như trong hội học sinh có rất nhiều việc cần hẳn đi xử lý. Hẳn tự nhủ mình là do quá bận nên mới hay suy nghĩ lung tung, chờ đến khi mọi việc được xử lý xong rồi thì hẳn có thể khôi phục lại tâm trạng bình tĩnh như cũ.

## 23. Chương 23

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Vở kịch do hai lớp của Chu Bản và Tô Tử Mặc hợp tác phải nói là rất thành công, thuận lợi vượt qua sơ tuyển để được biểu diễn vào dạ tiệc nhân dịp ngày thành lập trường, rồi cũng hoàn tất tiết mục này trong dạ tiệc, kết quả cuối cùng còn khiến rất nhiều anh chị khóa trên phải thấy kinh ngạc.

Cả hai lớp đều rất hài lòng, đặc biệt là những người trực tiếp tham gia vào tiết mục này, bất luận là tham gia ở phía trước hay phía sau sân khấu, khi hiệu trưởng tuyên bố tiết mục đạt giải nhất thì mọi người đều nhảy dựng lên hoan hô vô cùng vui vẻ.

“Hong Bảo, Hong Bảo, dừng lại, dừng kéo ta nữa.” Lục Hạo đẩy Hong Bảo lúc này đang vui đến phát điên ra.

“Người không vui sao? Là giải nhất đó!” Hong Bảo hưng phấn kêu lên, “Tiền thưởng cho giải nhất là 2000 đồng a.”

“Vui, rất vui, thế nhưng người sắp kéo đứt cổ ta rồi.” Lục Hạo vỗ mặt Hong Bảo nói, “Tiểu Quế Tử của người có phải đã cho người uống thuốc tăng lực không hả?”

“Đau quá...” Hong Bảo xoa xoa mặt, chạy ra sau lưng Lý Quế Bình để tị nạn, thì thấy Lý Quế Bình đang lăm lăm điện thoại trước mặt, miệng thì lăm bắm cái gì đó.

“Tiểu Quế Tử, người đang làm gì đó?”

Lý Quế Bình đảo đảo mắt, hai mắt lóe sáng, nhếch môi cười, “Ta đang tính toán xem chúng ta nên dùng số tiền này như thế nào.”

Ba ngày sau khi tổ chức lễ hội, sau khi thu thập ý kiến của mọi người trong lớp, cũng cân nhắc qua bản hạch toán của Lý Quế Bình, trừ đi tiền thuê đạo cụ, trang phục... cuối cùng quyết định đem số tiền thưởng còn lại của cả hai lớp ra cùng đi dã ngoại.

Buổi chiều không có lớp, Chu Bản liền tập hợp tất cả mọi người lại trong phòng học.

“Lúc đầu chúng ta định đi hát karaoke, nhưng mà hai lớp chúng ta tính ra khoảng hơn 80 người, micro thì tối đa chỉ có ba, bốn cái, hơn nữa có thể có người không thích hát, cho nên đề nghị này chúng ta phủ quyết.” Chu Bản đứng trên bục giảng nói, “Có người đề nghị đi cắm trại, cũng không tồi, nhưng đồng thời cũng có người nói đi cắm trại không có gì đặc biệt, đề nghị biểu quyết thêm.”

Chu Bản lại nói, “Chúng ta chỉ có thể cố gắng thỏa mãn nhu cầu của đa số mà thôi, ta cũng rất mong mọi người đều có thể vui vẻ tham gia. Bởi vì sau khi bàn bạc, chúng ta hôm qua đi khảo sát thì tìm thấy một chỗ rất thích hợp với hoạt động lần này.”

Tất cả mọi người đều háo hức nghe Chu Bản nói tiếp.

“Những người là người ở đây chắc hẳn đều biết đến Tung Vân sơn đúng không? Nơi đó phong cảnh rất đẹp, dưới chân núi còn có một khách sạn nhỏ, sau khi tìm hiểu thì có thể ở được khoảng 60 người, bên trong cũng có phòng karaoke, mặt chược, bóng bàn, cầu lông, tùy ý chúng ta sử dụng.”

Thấy mọi người bắt đầu bàn luận sôi nổi, Chu Bản nói tiếp, “Nếu không thích các hoạt động trong nhà thì có thể chơi thả diều, câu cá...”

“Lớp trưởng, đề nghị này quả là hấp dẫn, nhưng người vừa nói khách sạn chỉ có thể chứa được 60 người, vậy 20 người còn lại phải làm thế nào?”

“Nếu như hai lớp chúng ta cùng đi đầy đủ thì chính xác sẽ có 20 người không có phòng, thế nhưng khách sạn sẽ cung cấp lều bạt cho chúng ta, cắm trại dã ngoại cũng là một kinh nghiệm tốt, bất quá mọi người không cần lo lắng, cán bộ hai lớp đã cùng thương lượng, nếu như mọi người không muốn ở trong lều thì chúng ta sẽ ở đó.”

“Lớp trưởng, còn lại không đến 2000 đồng cũng có thể ở trong khách sạn sao? Có bao ăn không?” Lại có người nói.

Chu Bản cười cười, “Bao ăn, thế nhưng khuyến cáo mọi người vẫn nên mang thêm đồ ăn vặt hay là lương khô để phòng ngừa vạn nhất. Về mặt chi phí thì mọi người cứ yên tâm, nơi này tương đối hẻo lánh, vốn sẽ không đắt đỏ, hơn nữa chúng ta đã cùng Lý Quế Bình tính toán kỹ càng rồi, chắc chắn không thành vấn đề.”

Phía dưới thảo luận ngày càng hăng hái, từ khuôn mặt hưng phấn của mọi người thì Chu Bản đoán chắc rằng hoạt động lần này đã được quyết định xong rồi.

“Chúng ta sẽ xem xét lại những vấn đề mọi người vừa nói, mong mọi người tích cực tham gia, những ai tán thành tham gia hoạt động này thỉnh giờ tay lên.”

Chu Bản vừa nói xong, hầu hết mọi người đều giơ tay lên, chỉ có vài người không tham gia, hẳn cũng không có ý kiến gì.

“Đa số mọi người đều tham gia, như vậy đi, có ai phản đối hoạt động lần này thì mời giơ tay lên.”

Lúc này không có ai giơ tay lên cả, qua vài giây thì có một nam sinh chậm rãi giơ tay, người này lập tức trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

“Người phản đối?”

“Đều không phải... Ngày đó ta có việc không đi được, muốn hỏi xem những ai không tham gia lần này có được lấy lại phần tiền của mình không?” Người này nói xong liền thấy mắt mọi người đều lộ ra hung quang, lập tức đổi giọng, “Ha ha, ta chỉ nói đùa thôi mà, đùa một chút, đùa một chút thôi mà...”

“Các anh em, lên!”

Không biết là ai nói câu đó, sau đó các nam sinh trong lớp cùng nhau hướng về phía nam sinh đó mà xông lên cho hẳn một trận, các nữ sinh thấy cảnh này đều phá lên cười.

“Trình Vi, cuối tuần này người có đi không?”

Một nữ sinh ngồi phía sau Trình Vi lên tiếng hỏi. Điều này cũng là vấn đề mà rất nhiều nữ sinh trong lớp muốn hỏi, bởi vì mọi người vốn có ít cơ hội giao lưu với Trình Vi, hoạt động lần này chính là cơ hội lớn để tiếp xúc được với hắn nhiều hơn. Thế nhưng đồng thời lần này còn có các người đẹp có tiếng của lớp kia đi cùng, khiến cho các nàng cảm thấy có chút nguy hiểm, mâu thuẫn a.

Nghe được có người hỏi Trình Vi vấn đề này, Chu Bản ngẩng đầu lên nhìn Trình Vi, ngay khi hai ánh mắt chạm nhau thì hai người đều tránh sang hướng khác.

Từ trận tranh cãi lần trước, Trình Vi với Chu Bản cũng không có ngồi nói chuyện với nhau thêm lần nào. Nhưng mà kỳ quái chính là, thời gian Trình Vi xuất hiện ở trên lớp lại nhiều hơn, chỉ có khác một điều là nếu như trước đây nhất định hẳn phải ngồi bên cạnh Chu Bản, thì hiện tại hẳn lại ngồi bên cạnh Hồng Bảo, Lý Quế Bình hoặc là Lục Hạo, đương nhiên, cũng chỉ là cách Chu Bản có vài người mà thôi. Cho nên sự thay đổi của hai người bọn họ, ngoại trừ những người ở cùng trong phòng thì những người khác cũng không có ai cảm nhận được.

Trình Vi không lên tiếng, Lý Quế Bình đang ngồi bên cạnh hắn liền quay ra nói với nữ sinh đó, “Trình Vi đương nhiên có đi!”

“Thực sự?” Nữ sinh đó nghi hoặc hỏi.

“Tùy tâm trạng.” Trình Vi miễn cưỡng mở miệng nói.

“Không cần suy nghĩ.” Hồng Bảo lộ ra biểu tình hào hứng, “Chắc chắn đi mà, phòng chúng ta năm người, vừa vặn có thể cùng nhau ở trong một lều trại a.”

Thấy Chu Bản đang cúi đầu đọc sách, Hồng Bảo liền nói, “Đại mù, mau đi dụ dỗ Trình Vi đi đi mà!”

Hồng Bảo lôi kéo cánh tay Chu Bản, “Cắm trại ngoài trời lần này năm người chúng ta cùng nhau ở chung đi.”

Kỳ thực trong lòng Chu Bản cũng mong Trình Vi có thể tham gia, thế nhưng hắn vẫn là bảo trì trầm mặc.

Lý Quế Bình thấy Chu Bản không lên tiếng, lập tức nói xen vào, “Phòng chúng ta cùng biểu quyết, ai không tham gia tức là phiếu trắng, ai quyết định cho dù có phải bắt cóc cũng phải mang Trình Vi đi dã ngoại thì mau giơ tay.”

Hồng Bảo, Lý Quế Bình và Lục Hạo đương nhiên không chút do dự mà giơ tay.

“Hảo! Đa số thông qua! Ngày đó Trình Vi không đi cũng không được.”

Kỳ thực Trình Vi mong rằng Chu Bản chủ động bảo hắn đi, nhưng mà người nọ lại một lần nữa làm cho hắn thất vọng, không phải sao?

## 24. Chương 24

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Ngay từ đầu Chu Bản vẫn cho rằng các nữ sinh sẽ muốn ở trong khách sạn, nhưng khi báo danh lại có rất nhiều người muốn ở lều trại, nói là muốn thử nghiệm cảm giác đóng quân dã ngoại. Cho nên cuối cùng khi bọn họ đến khách sạn này thì chỉ nghỉ lại một buổi sáng, đến buổi chiều mọi người liền tất bật dựng lều trại. Lúc đầu dự định cắm trại ngay bên cạnh khách sạn, nhưng sau đó chẳng biết có ai kiến nghị là muốn hòa cùng thiên nhiên, càng lúc càng có nhiều người hưởng ứng. Vì vậy địa điểm cắm trại liền được dời đến cạnh một cái thác nước nhỏ, nơi này có một phiến đá rất lớn và bằng phẳng, còn có một dòng suối nhỏ, quả thật vô cùng thích hợp.

Rất nhiều người đều là lần đầu tiên đi dã ngoại như thế này, mà việc dựng lều trại thì đều phải tự động tay động chân làm. Có nữ sinh thậm chí còn không biết phải bắt đầu từ đâu, không thể làm gì khác hơn là ngây người đứng nhìn nhau. Lúc này mấy nam sinh trong lớp Chu Bản liền mượn cơ hội thể hiện trước mặt các nàng. Tuy rằng có nhiều cái trại còn xiêu vẹo, hoặc là có cái vừa dựng lên đã đổ sụp xuống ngay, nhưng mọi người đều cảm thấy vui vẻ, có khi còn có tiếng hét chói tai của các nữ sinh, nam nữ phối hợp với nhau để dựng trại, tuy phải động tay động chân nhiều nhưng tuyệt đối không cảm thấy chán nản.

“Oa! Thật là lợi hại!” Mấy nữ sinh đứng ở trước một cái trại được dựng lên thật vững chãi, hưng phấn kêu lên: “Đẹp quá, cảm ơn người!”

Mọi người nghe vậy đều quay lại nhìn, thấy Trình Vi lúc này ổng tay vẫn còn kéo đến tận bắp tay đang được mấy nữ sinh vây lại.

Bọn Lý Quế Bình lập tức đi đến, đi quanh trại đánh giá một vòng, sau đó kinh ngạc không ngớt.

“Không nghĩ tới người đầu tiên dựng trại xong trong tất cả chúng ta lại là người!” Lục Hạo vỗ vai Trình Vi nói: “Thật là thâm tàng bất lộ mà!”

Trình Vi đắc ý nhún mày: “Đương nhiên, bất quá ta không nghĩ tới các người lại mất nhiều thời gian như vậy.”

Lúc này một đồng nam sinh liền hợp sức kéo Trình Vi sang một bên, bắt hắn khai ra bí quyết để dựng trại nhanh như vậy. Trình Vi đầu tiên là liếc mắt nhìn bọn họ, sau đó liền giảng giải tại chỗ. Mọi người đều muốn có thể tạo uy phong trước mặt các nữ sinh, nên đều học rất chăm chú. Chờ thầy giáo Trình giảng giải xong, tất cả mọi người đều lộ ra thần tình bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời cũng lộ ra bộ dạng nôn nóng muốn làm thử. Quả thực nửa giờ sau, hơn hai mươi cái trại đã được dựng lên một cách vững chắc ở bên bờ suối.

Lúc này mới là 4 giờ chiều, giải quyết xong vấn đề lều trại là giải quyết được chỗ ngủ, cho nên mọi người bắt đầu tản ra để chơi đùa. Có người thì ngồi tán gẫu, có người thì đi thả diều, có mấy người thì nhảy xuống suối mà đùa nghịch. Chu Bản cũng dặn dò mọi người nhất định phải chú ý an toàn, đúng sáu giờ thì quay lại ăn cơm.

Trong trại vẫn còn rất nhiều việc cần phải thu xếp. Chu Bản cùng Tô Tử Mặc liền tập hợp mấy người cùng là cán bộ lớp lại, nữ sinh thì chuẩn bị thức ăn, nam sinh thì thu thập củi để chuẩn bị đốt lửa.

Thời tiết trên núi thay đổi rất nhanh, đến sáu giờ thì trời đã bắt đầu tối đen lại, nhiệt độ giảm xuống một cách rõ rệt. Rất nhiều người đã quay trở về trại, mọi người cùng nhau nhóm lửa nấu cơm.

Khi ăn cơm thì nhóm của Chu Bản đặc biệt náo nhiệt. Đồ ăn của bọn họ đều được các nữ sinh chủ động mang tới cho, mấy nam sinh bên cạnh ghen tị đến chảy cả nước miếng, nói muốn gia nhập trại của bọn họ, thế nhưng đều bị Lục Hạo cùng Lý Quế Bình đuổi đi hết.

Chu Bản với Trình Vi, hai người ngồi đối diện nhau, thế nhưng suốt cả bữa ăn cũng không nói với nhau câu nào.

“Trình Vi, hôm nay ta thấy người có điểm gì đó không thích hợp.” Hồng Bảo cắn một miếng thịt bò rồi nói.

Trình Vi ngồi bên cạnh Hồng Bảo, liếc mắt nhìn hẳn: “Có cái gì không thích hợp?”

“Àn... Không biết phải nói với người như thế nào a...” Hồng Bảo suy nghĩ một chút. “Dù sao thì ta vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó!”

“Thiếu cái gì cơ?” Lục Hạo cũng chen vào một câu.

“Không biết.”

“Nói thế mà cũng nói được.” Lục Hạo nói.

Hồng Bảo nhún vai, sau đó tiếp tục ăn thịt bò của hẳn.

Chu Bàn lúc này đang cầm củi làm gì đó bên cạnh bếp lò. Tuy rằng không có ngỗng đầu, thế nhưng hẳn vẫn cảm giác được ngoài hơi nóng của bếp hắt ra thì còn có một nguồn nhiệt khác trút xuống mặt mình. Chỉ là hẳn không muốn ngắt đầu tìm hiểu nguyên nhân của hơi nóng đó mà thôi.

Lúc này có mấy nữ sinh đi tới, nói là vì Trình Vi hôm nay đã giúp bọn họ dựng trại, nên các nàng mang qua một chút thịt gà nướng để cảm tạ Trình Vi.

Chờ mấy nữ sinh đó đi rồi, Hồng Bảo, Lý Quế Bình cùng Lục Hạo liền tiến đến xử lý đĩa thịt gà. Bọn họ cùng nhau cảm thán: “Ồ cùng một đội với Trình Vi và Chu Bàn thật là tốt, không cần làm gì cũng có đồ ăn no nê.”

Cơm nước xong, mọi người đều ngồi quanh đồng lửa để tán gẫu và sưởi ấm. Lúc này, Tô Tử Mặc đi vào trại của nhóm Chu Bàn, thần sắc có chút khẩn trương.

“Lớp chúng ta thiếu một người, chúng ta đã đi tìm mà không thấy!” Tô Tử Mặc nói.

“Có chuyện rồi.” Chu Bàn nhíu mày, đứng lên: “Liên hệ với khách sạn chưa? Có thể là bạn ấy đi vào đó chẳng?”

Tô Tử Mặc lắc đầu, nét mặt lo lắng nói: “Bạn cùng phòng của nàng nói khoảng năm giờ chiều thì nàng đi về khách sạn để tắm rửa, có thể ăn ở bên đó, bảo mọi người không cần chờ. Thế nhưng những bạn ở trong khách sạn thì lại nói chưa từng thấy nàng xuất hiện bên đó. Điện thoại của nàng ấy thì tắt máy, không liên lạc được, không biết là có phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không nữa!”

“Trước tiên phải bình tĩnh, đừng hoảng hốt.” Chu Bàn nhẹ nhàng vỗ vai nàng như trấn an: “Ta sẽ tập trung vài nam sinh đến đây. Chút nữa người hãy nói tên cùng vài đặc điểm của bạn kia, chúng ta sẽ tổ chức đi tìm. Các người bình tĩnh ở lại chỗ này, tuyệt đối đừng đi lung tung.”

Tô Tử Mặc gật đầu.

Trước khi các nam sinh xuất phát đi tìm, Chu Bàn nhìn đồng hồ một chút, 8h30. Hẳn căn dặn mọi người phải chú ý an toàn, phải mang theo đèn pin và điện thoại di động, cứ ba người một đội, sau đó bắt đầu tản ra tìm kiếm.

Chu Bàn, Hồng Bảo cùng Lý Quế Bình chung một tổ, các tổ đều đã chia nhau ra để tìm kiếm, bọn họ liền đi dọc lên trên núi để tìm người.

Tung Vân sơn vốn không phải là một địa điểm du lịch nổi tiếng, cũng không thu hút nhiều du khách. Người dân ở đây hầu hết cũng đã chuyển ra thành thị, cho nên ở đây cũng khá lạc hậu, trời vừa tối thì liền đen kịt một mảng, trên núi ngay cả đèn đường cũng không có.

Nhóm của Chu Bàn mỗi người đều tự cầm một cái đèn pin, cẩn cẩn dục dục đi dọc theo sơn đạo, thỉnh thoảng lại gọi lớn tên của nàng kia.

Biết Hồng Bảo sợ tối, Chu Bàn dọc theo đường đi đều nắm chặt lấy tay hẳn, muốn giúp hẳn bớt sợ hãi một chút. Lý Quế Bình thì hết lần này tới lần khác ở một bên mà đùa giỡn Hồng Bảo, sau đó lại nói ta không có hù dọa hẳn.

Lúc này trong bụi cỏ đột nhiên phát ra âm thanh sột soạt. Hồng Bảo lúc này thần hồn nát thần tính, liên kêu to một tiếng. Sau đó lại thấy có bóng đen từ trong bụi cỏ đi ra, hắn liền quay đầu bỏ chạy ngay lập tức. Chu Bân muốn kéo Hồng Bảo lại, thế nhưng lại bị hắn kéo đi, kết quả hai người cùng nhau ngã lăn xuống dốc.

Lý Quế Bình vội vã đuổi theo, luôn miệng hỏi bọn hắn có việc gì hay không.

Cánh tay Chu Bân chỉ bị trầy da một chút, nhưng Hồng Bảo thì lại có chút thâm, đầu hắn đập vào cái biển báo “Cấm đốt pháo”, may mà không bị va đập quá mạnh. Thế nhưng hai đầu gối đều chảy máu, đau đến phát khóc, hai vai hắn run rẩy, nước mắt chảy nhoe nhoét. Hai người còn lại thấy thế đều vội vã trấn an hắn, giống như đang dỗ tiểu hài tử nói đừng sợ, đừng sợ, không đau không đau, ngoan nào... phương pháp nào cũng áp dụng hết.

“Ng Sloan nào, đừng khóc nữa, ta thổi thổi cho ngươi, rất nhanh sẽ không đau nữa, có được không?” Lý Quế Bình cúi xuống thổi vào đầu gối cho Hồng Bảo, đột nhiên nghe thấy có người xì một tiếng bật cười.

Lý Quế Bình trừng mắt nhìn Chu Bân, Chu Bân ho nhẹ một tiếng rồi cố nhịn cười, thế nhưng hai vai hắn vẫn là run nhẹ không ngừng.

“Nhưng mà thật sự rất đau a!” Hồng Bảo run rẩy nói, nhìn nhìn hai bàn tay mình, cũng trầy da hết rồi, lại còn chảy máu nữa.

“Ta công ngươi xuống núi, có được không?” Lý Quế Bình hỏi.

Hồng Bảo lắc đầu, nhìn về phía Chu Bân.

“Ta dìu ngươi đi.” Chu Bân vừa định đứng lên, lại thấy nhói một cái, hắn nhíu mày, dùng đèn pin soi vào mắt cá chân của mình.

“Sao vậy?” Lý Quế Bình hỏi hắn.

“Hình như là bị tẹo chân rồi.” Chu Bân đi thử vài bước, quả là rất đau, nhưng cũng không đến mức không đi được. “Còn có thể đi được, đi thôi, ngươi công Hồng Bảo lên đi.”

Lý Quế Bình gật đầu, ngồi xổm xuống trước mặt Hồng Bảo. Chu Bân cố gắng đưa Hồng Bảo lên trên lưng hắn, sau đó cẩn thận đi phía sau soi đèn pin cho bọn họ.

Tuy rằng Hồng Bảo không phải quá nặng, nhưng đường đi lại gập ghềnh, nên Lý Quế Bình cũng rất vất vả. Chu Bân càng ngày càng chậm, dần dần không theo kịp tốc độ của Lý Quế Bình.

“Ngươi còn đi được không?” Lý Quế Bình lo lắng nhìn Chu Bân.

“Bắt đầu không chịu được rồi.” Chu Bân ngồi bệt xuống, lấy tay sờ vào mắt cá chân, cắn răng nói: “Hồng Bảo, ngươi có thể tự cầm đèn pin không?”

“Ân!” Hồng Bảo gật đầu.

“Vậy ngươi soi đường cho Lý Quế Bình đi xuống núi, ta ngồi ở đây một lát rồi lại đi.”

Lý Quế Bình do dự, sau đó không yên tâm mà nói: “Ngươi nhớ đường chứ? Đi một mình xuống núi được không?”

“Ta mới là người phải lo lắng các ngươi không nhớ đường xuống núi mới đúng.” Chu Bân cười cười: “Ta nghỉ một chút, sau đó sẽ đi tiếp. Ngươi công Hồng Bảo trên lưng cũng hơi nặng, đừng lãng phí sức lực chờ ta. Đến lúc đưa hắn về nơi cắm trại thì nhớ phải gọi điện cho ta, nếu như lúc đó ta thật sự không đi được thì sẽ gọi ngươi lên đón ta.”

“Vậy cũng được, ngươi ngồi nghỉ rồi thông thả mà đi. Hay là ngồi chờ ta, ta đưa Hồng Bảo về rồi quay lên đây đón ngươi.”

“Ân, mau đi đi.” Chu Bân liền giục bọn họ.

Lý Quế Bình xốc Hồng Bảo lên lưng, rồi quay đầu lại nói với Chu Bân: “Chúng ta đi đây, ngươi cẩn thận một chút.”

“Các người cũng cẩn thận một chút.” Chu Bàn gật đầu, ngồi dưới đất nhìn bóng theo bóng của hai người đó, mãi cho đến khi họ đi khuất mới thôi.

Chu Bàn nghỉ ngơi một hồi, cảm giác chân đỡ đau hơn một chút, liền đứng lên đi thêm một đoạn, sau đó lại dựa vào một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi.

Ban đêm ở Tung Vân sơn khá lạnh, tiếng gió thổi lá cây xào xạc, thỉnh thoảng lại có tiếng động gì đó vọng đến. Chu Bàn nghĩ thầm: May là đã cho Hồng Bảo đi về trước, nếu bắt Hồng Bảo ở lại chỗ này một mình, không hù chết hẳn mới là lạ.

Chưa kịp cảm thán xong thì Chu Bàn đột nhiên nghe thấy một âm thanh rất lạ!

## 25. Chương 25

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Hơn 10 giờ, trong lều truyền ra tiếng cãi nhau. Lại còn có một âm thanh trầm trầm không ngừng khuyên can vang lên.

Trình Vi bị hai người giữ lại, mà Lý Quế Bình cũng bị hai người trong lớp lôi kéo, thế nhưng cả hai vẫn không ngừng trừng mắt nhìn đối phương.

“Thế nào? Không có ai nghe máy sao?” Tô Tử Mặc lo lắng hỏi Đại Thục.

Đại Thục lắc đầu, chau mày.

Mọi người đều trầm mặc.

“Ta từng nghe bà nội ta nói qua, Tung Vân sơn có lợn rừng, sẽ ăn thịt người a!” Một nữ sinh nhỏ giọng nói với người bạn đang đứng bên cạnh nàng. Thế nhưng trong không gian yên tĩnh như vậy, lời nói của nàng khiến mọi người lại càng căng thẳng hơn, mọi người bắt đầu lao xao bàn tán.

“Chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

“Còn chưa tới hai mươi tư giờ đồng hồ a!”

“Các nàng nói hoạt động lần này chúng ta không báo với giáo viên chủ nhiệm, sợ rằng...”

“Có cần đi tìm lần nữa không?”

“Thế nhưng trên núi rất tối, ta sợ lắm!”

“Rõ ràng là đi tìm người, sao lại biến thành bị người tìm a?”

“Đã không thấy một người, giờ lại thêm một người nữa. Thật là kỳ quái!”

“... ”

Trình Vi nghe thấy những lời này lại càng cảm tức, hất đẩy hai người bên cạnh ra, cầm lấy đèn pin rồi chạy ra ngoài. Những người khác còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của họ tự bao giờ.

Đại Thục có thể đoán được ý định của Trình Vi. Thế nhưng lúc đó hắn đang gọi điện thoại, cũng không kịp ngăn cản. Đuổi theo một đoạn nhưng cũng không thấy bóng dáng của Trình Vi, bởi vì chưa kịp mang theo đèn pin, hắn cũng không thể tiếp tục đi theo. Đại Thục gọi điện thoại cho Trình Vi, thế nhưng đối phương lập tức từ chối cuộc gọi, biểu thị rõ ràng là không muốn nghe điện thoại của hắn.

Đại Thục cực kỳ bức bối, buột miệng mắng: “Mẹ nó! Đừng nói là lại lạc mất thêm một người nữa.”

Trình Vi gấp rút đi lên núi, trên đường đi không ngừng gọi điện thoại cho Chu Bản, thế nhưng vẫn như cũ không có ai bắt máy. Trong lòng hần nóng như lửa đốt, luôn miệng kêu lớn tên Chu Bản, nhưng vẫn không có ai đáp lại.

Đi thêm một chút, có lẽ là khoảng nửa giờ đồng hồ, rốt cuộc nghe thấy tiếng chuông điện thoại rất quen thuộc vang lên bên sườn núi. Trình Vi đi theo tiếng động đến bên cạnh một tảng đá thì nhận được một cái điện thoại, là của Chu Bản.

Điện thoại vẫn không ngừng rung lên, Trình Vi liền nghe máy.

“Ừ.”

“Ừ! Chu Bản, người đang ở đâu vậy? Mọi người đều đang đi tìm người a! Ta...” Bên kia là tiếng Lý Quế Bình đang vô cùng kích động.

“Ta là Trình Vi.” Trình Vi ngắt lời Lý Quế Bình: “Ta vừa nhận được điện thoại của Chu Bản, nhưng không nhìn thấy hần.”

“Người tìm thấy điện thoại của Chu Bản ở đâu?”

“Giữa sườn núi, không biết nên tả thế nào cho chính xác. À, nơi này có một tấm biển cấm đốt pháo!”

“Có phải người đang đứng đối diện với mặt đường hay không?”

“Đúng!” Trình Vi trả lời.

Điện thoại bên kia trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nói: “Đó hẳn là nơi Chu Bản và Hồng Bảo bị ngã, có lẽ lúc đó hần đã đánh rơi điện thoại.”

Trình Vi nhíu nhíu mày, đây cũng không phải tin tức tốt lành gì, chỉ có thể chứng tỏ rằng điện thoại đã sớm không ở bên người Chu Bản, mà đây cũng không phải địa điểm gần với nơi hần mất tích.

“Hiện tại chúng ta cũng đang đi tìm, người cũng cẩn thận một chút. Còn có, nhớ giữ liên lạc.” Lý Quế Bình nói.

“À.” Trình Vi kết thúc cuộc gọi. Hần nhìn bốn phía, sau đó quyết định đi dọc theo đường về. Nếu như không có gì sai sót, nếu Chu Bản có thể cố gắng đi tiếp, sau đó tại ngã ba thì do dự một chút, sau đó đã chọn lầm đường.

Trình Vi tự trấn an chính mình, người nọ chỉ là bị lạc đường mà thôi.

“Chu Bản!”

Nghe được thanh âm của người nọ, Chu Bản còn tưởng mình nghe nhầm. Nhưng mà tiếng kêu kích động của nữ sinh ở bên cạnh hần khiến hần ý thức được vô cùng rõ ràng, thanh âm vừa rồi là thật.

“Trình Vi!” Chu Bản cũng hướng lên phía trên hô lớn: “Trình Vi, là người sao? Ta ở đây, ở đây!”

Trình Vi nghe thấy thanh âm của Chu Bản, vội vàng chạy tới: “Người ở đâu?”

“Ở đây! Trong sơn động! Cẩn thận một chút, nếu không lại bị ngã xuống đây mất!”

“Chu Bản!”

Chu Bản ngẩng đầu lên thì bị một tia sáng chiếu thẳng vào mắt, khiến hần phải vội vàng lấy tay che lại.

“Người không sao chứ?” Trình Vi kích động la lên. Hần thấy cái động này rộng khoảng hai thước, có một nữ nhân đang đứng trong đó, còn Chu Bản thì đang ngồi trong một góc tối của sơn động.

“Ta không sao, Trình Vi, người đưa Phương Tạo lên trước đã.” Chu Bản hô.

Nguyên lai Chu Bản đã tìm được bạn nữ mất tích kia, chỉ là hai người đều bị rơi vào trong động, không thể cầu cứu ai được.

Trình Vi nằm sấp xuống, bắt lấy tay của Tiểu Phương, Tiểu Phương liền nắm chặt lấy tay hần. Trình Vi khẽ cắn môi, dùng sức kéo một cái, lôi nàng từ phía dưới lên.

Tiểu Phương bị kinh hãi cả nửa ngày, liền ôm lấy Trình Vi khóc lớn lên.

Chu Bản còn đang ở trong động, Trình Vi làm sao đã có tâm tư quần chuyện gì khác. Hắn đẩy Tiểu Phương ra, cúi xuống nói: “Người có thể đi qua đây không?”

Chu Bản cười khổ: “Ta bị trật chân rồi, tay cũng không động được.”

“Xin lỗi, là ta không tốt!” Tiểu Phương nức nở, nhìn về phía Trình Vi: “Hắn muốn đưa ta lên, liền ghé vai cho ta giẫm lên, thế nhưng... ta không biết dùng lực, kết quả... lại khiến hắn bị thương.”

Trình Vi tức giận trừng mắt nhìn nàng, cũng không thềm nói gì, hắn lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho Lý Quế Bình kể lại toàn bộ sự tình.

“Các người mang dây thừng tới đây. Đúng, đi dọc theo cái sườn núi lúc trước hắn bị ngã, đi thẳng qua ngã ba đầu tiên, đến ngã ba thứ hai thì rẽ trái, đi thẳng, sau đó sẽ thấy một tấm biển báo “Hãy bảo vệ thiên nhiên!”, tiếp theo...” Trình Vi kiên trì chỉ dẫn cho bọn họ qua điện thoại.

“Cầm lấy điện thoại, ở yên tại chỗ, không được đi lung tung, nghe rõ chưa?” Trình Vi đưa điện thoại của hắn cho Tiểu Phương.

Tiểu Phương cho rằng hắn muốn bỏ đi, lập tức sợ hãi, khẩn trương hỏi thăm: “Người muốn đi đâu?”

“Ta muốn xuống phía dưới.” Trình Vi không nhịn được mà nói.

“Trong động rất trơn, cho dù không bị thương cũng rất nguy hiểm, người lại còn muốn xuống phía dưới...”

Tiểu Phương vẫn còn đang khuyên bảo, thế nhưng bị ánh mắt của hắn dọa cho câm bặt.

“Người câm miệng. Hiện tại ta nhìn thấy người là lại bực mình! Nếu không phải tại người đi lung tung, chúng ta đêm nay lại phải vất vả như vậy sao?”

“Trình Vi!” Chu Bản nghe thấy tiếng hắn mắng người, lập tức hô lớn.

“Người cũng câm miệng cho ta!” Trình Vi hô to: “Mẹ nó, là người hại ta đêm nay phải chờ đợi lo lắng như thế!”

Chu Bản không kịp ngăn cản Trình Vi, kinh ngạc nhìn Trình Vi theo đường vừa nhắc Tiểu Phương lên mà trượt xuống dưới sơn động, sau đó lại nhảy dần xuống, cuối cùng văng vẳng đứng trước mặt hắn.

“Người nhảy xuống đây làm gì...”

Chu Bản còn chưa nói dứt lời, cả người đã bị Trình Vi hung hăng ôm lấy.

“Đau quá!” Chu Bản kêu lên.

Trình Vi lập tức buông tay, hắn đã quên mất Chu Bản đang bị trật khớp.

“Là tay nào?”

“Tay phải.”

“Ta giúp người chỉnh lại, thả lỏng ra.” Trình Vi ngấn gọn ra lệnh.

“Người có biết làm không đấy?” Chu Bản hỏi hắn.

Trình Vi khinh thường liếc mắt nhìn hắn: “Ta khi đánh nhau đã gặp nhiều rồi, chút chuyện vặt vãi làm khó được ta sao?”

Chu Bản thấy hắn nói vậy thì cũng không lên tiếng nữa, liền quay đầu sang bên trái, ý bảo mình đã chuẩn bị tốt rồi. Trình Vi phẩy tay lên bờ vai của hắn, kéo tay hắn một chút, nhẹ nhàng xoa vài cái, sau đó rắc một tiếng, Chu Bản kêu lên, tay hắn cũng có thể cử động được rồi.

Chu Bản cẩn thận cử động vài cái, quả nhiên là đỡ đau hơn nhiều, hắn mừng rỡ nhìn về phía Trình Vi.

“Không tồi!” Chu Bản cười yếu ớt nói.

Trình Vi nhìn Chu Bản, vẫn nhúu mày thật chặt, không hề thả lỏng.

“Người làm sao thế?”

“Cho dù hiện tại người đang ở trước mặt ta, thế nhưng ta vẫn không thể yên tâm. Chu Bán, ta muốn đem người buộc chặt bên người! Ta hận chính bản thân mình đêm nay vì sao lại không vào cùng một tổ với người, như vậy thì ta sẽ không cần cảm nhận sự sợ hãi kia nữa!”

Chu Bán nghe xong, trong lòng liền căng thẳng. Một tia cảm động không nói nên lời, chỉ cảm thấy trong cổ họng có chút ê ẩm, ở tận đáy lòng lại có chút ngọt ngào. Hắn đưa tay lên, muốn chạm vào nơi hai hàng lông mày vẫn đang nhú chặt vào nhau của Trình Vi. Nhưng lại bị đối phương bắt lấy. Trình Vi đem tay của Chu Bán vòng qua thắt lưng mình.

“Ôm ta!” Trình Vi đột nhiên nói như ra lệnh, thế nhưng trong giọng nói lại tràn ngập ôn nhu.

“A?”

Chu Bán còn chưa kịp phản ứng, Trình Vi lại ôm chặt lấy hắn.

“Người có biết ta đã lo lắng cho người nhiều đến thế nào không hả?”

Trong động rất tối, thanh âm tràn ngập từ tính của Trình Vi vây quanh hắn, bất tri bất giác khiến hắn quay lại ôm lấy Trình Vi. Chu Bán nhắm mắt lại, cảm thụ được khi tức ôn hòa của Trình Vi, rất an toàn, rất ấm áp. Nhiệt độ của Trình Vi có thể xua đi khí lạnh trên người hắn, giống như có một dòng nước ấm áp chảy vào cơ thể hắn vậy.

Trình Vi vùi đầu vào vai của Chu Bán, không ngừng dụi đầu lên vai Chu Bán, dần dần chuyển thành hôn nhẹ lên cổ hắn. Chu Bán cảm thấy trên cổ nóng ran lên giống như bị bỏng, tim đập cũng bắt đầu gia tốc.

Trình Vi hôn dọc theo cổ, một đường hôn dọc về phía trước. Chu Bán lại ngửa cổ lên, vô tình càng tạo điều kiện cho Trình Vi hôn tiếp lên cằm hắn, cuối cùng là hôn lên môi của hắn.

Chu Bán hô hấp rối loạn, hắn không biết vì cái gì mà Trình Vi lại ở chỗ này mà hôn môi hắn. Mà bản thân hắn lại đột nhiên vô lực, không có chút lực nào để đẩy Trình Vi ra, cũng không còn khí lực để suy nghĩ bất cứ cái gì nữa. Bị Trình Vi hôn đến hít thở không thông, hắn run rẩy mở miệng ra tìm chút không khí, lại càng hợp ý đối phương, khiến đầu lưỡi Trình Vi có thể tiến nhập càng lúc càng sâu trong khoang miệng của Chu Bán.

Đột nhiên có một tiếng la làm hai người giật mình bừng tỉnh. Chu Bán vội vã đẩy Trình Vi ra, thở hổn hển không ngừng, lồng ngực cũng vì hô hấp kịch liệt mà phập phồng lên xuống theo.

Ở phía trên sơn động truyền đến rất nhiều âm thanh, có chút rối loạn, không thể nghe rõ là bọn họ đang nói cái gì. Cuối cùng thì có thể nghe rõ tiếng gọi tên Chu Bán vọng xuống.

Chu Bán cố gắng ổn định lại tâm trạng, đáp lại tiếng gọi của bọn họ. Mọi người liền dừng đèn pin soi xuống, nhìn thấy Chu Bán cùng Trình Vi, sau đó liền thả một sợi dây xuống.

“Ta nâng người lên.” Trình Vi dìu Chu Bán đứng dậy, chỉ vào mỏm đá nhô ra của sơn động.

“Vậy còn người?” Chu Bán kéo lấy tay áo Trình Vi nói.

“Bọn họ sẽ nghĩ biện pháp. Chân của người bị thương, không tự trèo lên được đâu.” Trình Vi bán ngồi xổm xuống: “Mau lên đi.”

“Ta...” Chu Bán do dự một chút.

“Lên đi, nhanh lên!”

Bị Trình Vi thúc giục, Chu Bán tận lực cẩn thận leo lên. Trình Vi chậm rãi vừa nâng hắn vừa đứng thẳng lên. Chu Bán cầm lấy dây thừng, mượn lực của Trình Vi, cuối cùng có thể thuận lợi được những người khác kéo ra ngoài.

“Lớp trưởng!”

“Chu Bán!”

Mọi người thuận lợi kéo được Chu Bán lên, tất cả đều cao hứng, vui vẻ hô lớn.

“Mau đi giúp Trình Vi!” Đây là câu đầu tiên Chu Bân nói sau khi được kéo lên.

Mọi người lại tập trung lại một lần nữa.

“Sợi dây này không đủ dài!” Có người nói.

“Trình Vi, người có thể trèo lên mỏm đá nhô ra trong sơn động hay không?” Đại Thục chỉ vào chỗ Trình Vi vừa nâng Chu Bân lên mà hỏi.

Chu Bân nhíu mày, trong sơn động khắp nơi đều là rêu xanh, rất trơn, nếu hắn phải bò lên đó thì vô cùng khó khăn. Trừ phi giống như mình và Tiểu Phương, có người ở phía dưới đỡ lên thì mới an toàn được.

“Không thể trèo lên được đâu, cử vài người trở về lấy thêm dây đi, nhanh lên!” Chu Bân nói.

Đại Thục gật đầu, sau đó cúi xuống hô lớn: “Trình Vi, người chờ chút, chúng ta quay lại khách sạn tìm xem có còn sợi dây thừng nào nữa hay không!”

“Ân, mau đi đi.” Trong động truyền ra thanh âm bình tĩnh của Trình Vi.

Ngoại trừ những người trở về lấy thêm dây, những người còn lại đều canh giữ ở cửa sơn động. Lý Quế Bình nhẹ nhàng chạm vào cổ chân của Chu Bân một cái, Chu Bân liền cắn răng chịu đau.

“Thế nào?” Lý Quế Bình hỏi.

“Rất đau!”

“Ta công người về khách sạn bôi thuốc.”

“Chờ Trình Vi lên đây đã.”

“Yên tâm, nơi này có Đại Thục với Lục Hạo rồi, không có vấn đề gì đâu.”

“Ta phải tận mắt nhìn thấy hắn lên đây mới yên tâm!”

Lý Quế Bình thấy hắn kiên trì như thế, cũng không biết nói gì nữa.

Nửa tiếng đồng hồ sau, mấy người đi về lấy dây đã trở lại, mang theo một sợi dây thừng rất lớn, vừa chạy vừa thở hổn hển.

Lúc này mọi người liền thả dây thừng xuống, Trình Vi nắm chặt lấy dây, sau đó mọi người cùng nhau kéo hắn lên, rốt cuộc đã có thể kéo hắn ra khỏi sơn động. Hiện trường lại vang lên những tiếng vỗ tay vui mừng của mọi người.

Cuối cùng thì mọi chuyện đều đã được giải quyết xong hết. Tất cả mọi người đều nghĩ đó là một tai nạn nguy hiểm mà thôi, nhưng đương nhiên, đối với nhóm của Chu Bân thì lại là một kỷ niệm khó quên.

Nguyên lai người tên là Tiểu Phương kia khi đi từ trên núi về nhìn thấy một con thỏ vô cùng đáng yêu. Nàng xuất phát từ lòng hiếu kỳ nên mới lén lút đi theo nó, muốn tìm một cơ hội để bắt nó. Những việc làm thiếu suy nghĩ hầu như đều có một kết cục như vậy. Sau khi nàng bắt được con thỏ thì mới phát hiện ra là mình đã bị lạc đường, muốn cầu cứu thì cũng không tìm thấy điện thoại, nàng không thể làm gì khác hơn là cố dựa theo trí nhớ để mò mẫm quay về. Về phần vì sao lại rơi xuống sơn động đó thì nàng nói là bởi vì nhìn thấy rắn, cho nên hoảng loạn lùi lại mấy bước. Bỗng nhiên cảm thấy dưới chân trơn trượt, sau đó liền ngã vào trong động, rồi bị ngất đi. Khi nàng tỉnh lại thì trời đã chuyển thành đen kịt một mảnh. Đầu của nàng có chút đau nhức, phỏng chừng là do bị đập vào đầu đó khi ngã xuống. Khi đó xung quanh vừa tối lại vừa lạnh, khiến nàng vô cùng sợ hãi. Nàng vừa khóc vừa kêu cứu, hy vọng có ai đó sẽ tìm được nàng, kêu thật lâu, rốt cuộc thì Chu Bân cũng phát hiện ra nàng.

Chu Bân lúc đó đang tựa vào một gốc cây đại thụ để nghỉ ngơi. Chợt hắn nghe thấy một thanh âm rất lạ từ đâu đó truyền tới, nghe giống như là tiếng khóc. Lúc đó phản ứng đầu tiên của hắn là rung mình một cái. Phải biết rằng nếu phải ở một mình tại nơi hoang dã như thế này, lại nghe thấy loại âm thanh như thế, bất luận là người nào thì trước tiên giật mình một cái là chuyện bình thường. Ngay sau đó, hắn bình tĩnh lại và cẩn thận lắng nghe một chút, mới nghe ra được là tiếng nói của một người. Hắn trấn tĩnh lại, đi lần theo hướng của tiếng động, rốt cuộc cũng tìm thấy Tiểu Phương ở trong sơn động. Hắn định lấy điện thoại ra báo cho mọi người đến giúp, thế nhưng tìm khắp nơi mà vẫn không tìm thấy, có lẽ là lúc bị ngã cùng

Hồng Bảo đã làm rơi mất mà không biết. Chu Bân nói Tiểu Phương chờ hán một chút để hán đi gọi người. Thế nhưng Tiểu Phương lại sợ hãi khóc nức nở, bảo hán đừng đi. Chu Bân thấy nàng quá sợ hãi, liền phân trần là bản thân mình cũng bị thương, không thể cứu nàng lên được.

Sau đó Chu Bân cũng thừa nhận là hán sốt ruột cứu người, thành ra nôn nóng mà tính toán sai lầm. Ban đầu hán dự định giúp Tiểu Phương trèo lên mỏm đá kia, rồi để nàng tự trèo ra ngoài. Thế nhưng hán vẫn là không suy nghĩ cẩn thận, lấy chiều cao của Tiểu Phương, quả thật là không có khả năng tự thoát ra ngoài được. Vì vậy, Chu Bân liền ngậy ngốc đi xuống bồi nàng. Về sau mọi người thường hay cười chế nhạo lớp trưởng của bọn họ, nói Chu Bân bị nước mắt của nữ hải tử tấn công một cái chỉ số thông minh liền giảm xuống thấp một cách trầm trọng.

## 26. Chương 26

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Không nghĩ tới lần đầu tiên đi dã ngoại đã xảy ra sự cố như vậy, bất quá điều khiến Chu Bân cảm thấy cảm động chính là tất cả mọi người đều ngầm ấn định với nhau là không đề cập tới chuyện lần này. Bởi vì lúc trước mọi người đều nghĩ nếu báo cáo hoạt động lần này với trường học thì sẽ có rất nhiều thủ tục phiền phức, cho nên bọn hán cũng không có đề xuất lên nhà trường việc ra ngoài cắm trại lần này. Mà nếu như sự cố này bị nhà trường phát hiện hoặc là bị truyền tới tai thầy giáo, hai lớp trưởng là Chu Bân cùng Tô Tử Mặc chắc chắn sẽ phải đứng mũi chịu sào mà chịu phạt.

Từ sau lần đó, danh tiếng của Chu Bân trong khoa của Tô Tử Mặc dâng cao đến không ngờ. Các nàng nếu như gặp Chu Bân trong trường, nhất định sẽ chạy tới chào hỏi, có rất nhiều nữ sinh thậm chí Chu Bân còn không biết là các nàng là ai.

Mà trong khoảng thời gian này Chu Bân thường xuyên phải gặp Tô Tử Mặc để giải quyết vài vấn đề. Tất cả mọi người đều nghĩ hai người bọn họ đứng chung với nhau rất xứng đôi, có thể coi như là kim đồng ngọc nữ. Mặc dù có tin đồn là hai người đang bí mật gặp gỡ, thế nhưng mọi người không tin vào tin đồn này lắm. Bởi vì... đây là chuyện tốt, đâu có gì phải bảo mật cơ chứ. Tin đồn được nhiều người ủng hộ nhất là hai người bọn họ chính là tình trong như đã, mặt ngoài còn e. Vì thế mọi người đều ôm tâm trạng chờ chuyện vui được công bố ra.

“Bân ca, chị dâu tới tìm người này!” Một nam sinh tươi cười vỗ vai Chu Bân, hướng hán nhìn về phía cửa sau của phòng học.

Chu Bân quay đầu lại nhìn, thấy Tô Tử Mặc đem một quyển sách đặt vào tay Chu Bân, cười nói: “Cảm ơn người đã giới thiệu cho ta. Bình thường ta chỉ đọc sách văn học, không ngờ sách kinh tế cũng có nhiều điều thú vị như vậy!”

Chu Bân nhận lại cuốn sách: “Muốn đọc thêm một quyển khác không? Kinh tế kết hợp với triết học, hơn nữa giọng văn của tác giả hài hước ngắn gọn, ta nghĩ quyển sách này người sẽ rất thích đó.”

“Ân! Quả thật rất thú vị, cảm ơn người! Được rồi, ta ở ngay phòng học đối diện, đợi lát nữa cùng nhau đi ăn được không?”

“Hảo, không thành vấn đề.”

Chu Bân trở lại phòng học, mấy người Lý Quế Bình vẽ mặt lưu manh cứ chăm chú nhìn hán. Chu Bân cũng không buồn liếc mắt nhìn bọn họ, thản nhiên ngồi vào chỗ. Sau đó bọn họ tiến lên vây lấy hán.

“Các người chăm chăm nhìn ta như vậy làm gì?” Chu Bân hỏi.

“Mau đưa quà ra đây!”

“Quà cái gì chứ?”

“Chính là cái mà Tử Mặc muội muội đưa cho người đó!”

“Có bệnh à?”

“Hắc hắc, ngay cả huynh đệ cũng muốn đổi trả hay sao?”

“Chúng ta chỉ là bạn bè, chỉ là nói chuyện hợp gu một chút!” Chu Bân khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ: “Những người khác nhiều chuyện đã đành, các người lại cũng ồn ào theo họ hả?”

“Chúng ta chỉ là quan tâm đến sinh hoạt tình cảm của người mà thôi!” Lục Hạo nói.

“Cảm tạ, thế nhưng sinh hoạt tình cảm của bản thân ta tạm thời không có bất luận một cái nội dung giá trị cần các người quan tâm đến đâu.”

“Thiết, thực sự là phí của trời!”

“Người thấy đáng tiếc thì người tiến tới đi.” Chu Bân nói.

“Ta có muốn tiến tới thì cũng phải được người ta tạo cơ hội cho mới được. Đừng nói là người không cảm nhận được Tử Mặc muội muội đối tốt với người nhé?” Lục Hạo dương dương tự đắc nói với Chu Bân.

“Lẽ nào nàng đối với các người có gì không tốt sao?”

“Đến đây, đến đây, để ta mở mang đầu óc cho Chu đồng môn của chúng ta nào.” Lý Quế Bình khoác tay lên vai Chu Bân: “Trong trường học có rất nhiều đàn anh chú ý đến Tử Mặc, thế nhưng Tử Mặc muội muội đều một mực lễ phép đối đãi và giữ một khoảng cách nhất định. Duy chỉ có Chu đồng môn của chúng ta là có thể cùng nàng chuyện trò vui vẻ a.”

“Đó là bởi vì chúng ta trò chuyện với nhau rất đặc ý. Hơn nữa, nào có khoa trương như các người nói chứ, chúng ta chỉ là quan hệ bằng hữu mà thôi.”

“Một đôi mới yêu nhau không phải đều là bắt đầu từ quan hệ bằng hữu hay sao?”

“Nói gì thì nói, chính là không giống như những điều các người đang nghĩ đâu, ta cũng sẽ không có ý gì với nàng cả.”

“Nói cho người biết, muốn tìm tình nhân, thì phải tìm người giống Diệp Doanh Doanh. Nhưng nếu là tìm lão bà, thì nhất định phải tìm người giống như Tô Tử Mặc. Người hiện tại có thể cùng một chỗ với Tô Tử Mặc, đây chính là phúc khí a. Mà người lại trì hoãn như vậy hết lần này tới lần khác, thực sự là hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp a!”

Chu Bân đột nhiên bật cười.

“Người cười cái gì a?” Lý Quế Bình hỏi hẩn.

“Không, chỉ là nghĩ cái tên Hồng Bảo gọi người không có sai a, Tiểu Quế Tử!”

Hồng Bảo cũng cười theo. Lý Quế Bình nhíu mày nhìn hẩn, thấy vậy Hồng Bảo lập tức le lưỡi trêu tức hẩn, sau đó lại thỏa mãn nhìn Lý Quế Bình trừng mắt nhìn mình mà không làm gì được.

“Uy, Trình Vi, ở đây!” Lục Hạo ngồi ở phía sau đột nhiên kêu lên.

Chu Bân nghe thấy cái tên kia, lưng lập tức cứng đờ.

Trình Vi vừa mới đi vào phòng học, mọi người trong ký túc đều bắt chuyện với hẩn, chỉ có Chu Bân vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Trình Vi đi tới, rồi ngồi xuống bên cạnh hẩn.

Chu Bân không biết làm sao. May mà lúc này chuông vào học lại vang lên, giáo viên cũng bước vào lớp rồi, hẩn lập tức cúi đầu đọc sách, bộ dạng chuyên tâm học tập. Kỳ thực hẩn luôn cảm giác ánh mắt của Trình Vi vẫn luôn dán lên mặt hẩn, thế nhưng hẩn vẫn làm bộ như không biết, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Rất cuộc Chu Bân cũng gian nan vượt qua được tiết học này. Khi tan học, Chu Bân đang định ôm sách bỏ chạy, nhưng mà vẫn là Trình Vi nhanh tay hơn, hẩn vừa mới đứng lên thì tay hẩn đã bị Trình Vi kéo lại.

“Cùng nhau đi ăn được không?” Trình Vi hỏi hần.

“Không được, ta có hẹn rồi!” Chu Bản lập tức cự tuyệt.

“Không sao hết, có thể cùng nhau ăn cũng được.”

“Người không biết sao...” Lục Hạo trêu chọc nói: “Hần hẹn Tử Mặc muối muối ăn cơm, người chắc cũng không muốn đi làm bóng đèn đúng không?”

Trình Vi nghe xong, rất mất hứng nhìn thẳng vào Chu Bản.

Chu Bản thu tay về: “Vậy ta đi trước! Người cùng mọi người đi ăn đi.”

Chu Bản giống như kẻ trộm đang tẩu thoát, nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng học. Cho đến khi nhìn thấy Tô Tử Mặc hần mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại không nhìn được mà quay đầu lại nhìn về phía sau.

“Đang nhìn cái gì vậy?” Tô Tử Mặc nhìn theo ánh mắt của hần, cũng không biết có cái gì quá đặc biệt khiến cho người này chú ý, nàng liền hỏi: “Người chạy tới đây sao? Đầu đầy mồ hôi rồi kìa!”

Chu Bản lấy tay sờ trán, xác thực là có mồ hôi.

“Hôm nay ta mặc hơi nhiều áo.” Chu Bản qua loa giải thích.

“Không phải chứ?” Tô Tử Mặc cười nói: “Ngày hôm nay lạnh như thế, người mặc thế này mà cũng tính là nhiều áo sao?”

Chu Bản cũng không thể nói là hần sợ Trình Vi đuổi theo hần, nên mới một đường chạy thẳng tới đây, tâm tình cực độ khẩn trương cho nên mới đổ mồ hôi nhiều như vậy. Vì thế Chu Bản cũng không thể làm gì khác hơn là cười cười cho qua chuyện, mà Tô Tử Mặc cũng không hỏi tiếp nữa.

Sau khi bọn họ được cứu ra khỏi sơn động, Chu Bản không biết phải đối mặt với Trình Vi như thế nào. Hần rất hận bản thân lúc đó tại sao lại mất đi lý trí, hần cũng không hiểu tại sao lại phát sinh chuyện như vậy với hai người bọn họ.

Bất quá cũng có chút may mắn chính là khi hần đang né tránh Trình Vi thì người kia cũng biến mất vài ngày. Cũng không có ai biết hần đi đâu, nhưng Chu Bản cũng không quan tâm nhiều như vậy. Bởi vì... việc này đối với hần không phải là chuyện xấu. Hiện tại hần chỉ cần vừa thấy Trình Vi liền khẩn trương không ngớt, không chỉ tim đập nhanh, hơn nữa trong lòng còn cảm thấy chột dạ.

“Sao gần đây không thấy Trình Vi đi cùng với người nữa?” Khi hai người đang ngồi ăn, Tô Tử Mặc đột ngột hỏi.

“Vậy sao?” Nhắc tới Trình Vi, Chu Bản có vẻ mất tự nhiên, hần nói: “Thời gian này hần chưa có tới trường.”

“Nga, trách không được. Hần là sinh bệnh hay là có chuyện gì nên mới không đến trường vậy?”

“Ta cũng không rõ lắm, bất quá hần vẫn luôn khỏe mạnh, hần là không phải sinh bệnh. Có thể là đi nơi nào đó chơi mà thôi.”

“Vậy sao?” Tô Tử Mặc khó hiểu nói: “Ta vốn nghĩ người sẽ luôn hiểu rõ mọi chuyện của hần chứ.”

“Đây là mọi người ngộ nhận mà thôi. Mỗi người đều có việc riêng của bản thân, ta cũng không muốn hỏi đến việc cá nhân của người khác.” Chu Bản thâm nghĩ phải nhanh chóng kết thúc vấn đề này thôi.

Tô Tử Mặc cười cười không nói thêm gì nữa.

“Có chút hâm mộ đi...” Tô Tử Mặc than thở: “Nếu chúng ta có thể thích đến trường thì đến, muốn đi chơi là đi được ngay thì thật tốt biết bao.”

Chu Bản nhún vai không nói gì, rồi nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Ăn cơm xong, Chu Bản đưa Tô Tử Mặc về ký túc xá. Trước khi quay về phòng, Chu Bản phải gọi điện cho Hồng Bảo nói bóng nói gió để thăm dò, đến khi biết được Trình Vi đã quay về khách sạn thì hần mới thở phào mà quay về ký túc.

“Chu Bản!”

Chu Bân vừa mới bước chân vào ký túc xá thì có người kéo tay hắn lại. Nghe thấy thanh âm của người nọ, trái tim Chu Bân bắt đầu điên cuồng nhảy dựng lên.

“Người không phải là đã quay về khách sạn rồi sao?” Chu Bân miễn cưỡng duy trì thanh âm bình tĩnh để nói.

“Người đang trốn ta có phải hay không?” Trình Vi nhìn thẳng vào hắn mà hỏi.

“Buông tay ta ra trước đã, ở đây có nhiều người qua lại, người chú ý một chút!”

Trình Vi không buông hắn ra, ngược lại còn kéo hắn ra bên ngoài, đưa hắn đến rừng cây bên cạnh ký túc xá.

“Vì sao lại trốn ta?” Ngữ khí của Trình Vi có chút lo lắng hỏi.

“Ta không có.” Chu Bân nhỏ giọng nói.

“Vậy người nhìn ta rồi nói.”

Chu Bân không có nhìn hắn, ánh mắt dán vào vai của đối phương.

Trình Vi hít một hơi, nói: “Ta không muốn đoán tới đoán lui nữa, chúng ta thẳng thắn với nhau được không?”

Chu Bân không lên tiếng.

Trình Vi trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên nói: “Ta thích người!”

Chu Bân kinh ngạc ngẩng đầu lên. Lúc trước hắn cũng đã từng nghĩ đến khả năng này, nhưng hắn không ngờ được Trình Vi sẽ nói thẳng với hắn như vậy.

“Ta là nam nhân!”

“Ta biết.”

“Người là GAY?” Chu Bân nghi hoặc hỏi.

“Ta không biết. Ta chỉ biết là ta muốn trở thành người yêu của người, loại cảm giác này trước đây ta chưa từng có.”

“Trình Vi...” Đối mặt với biểu tình thẳng thắn của Trình Vi, Chu Bân nhất thời không biết phải nói gì.

“Chúng ta có thể ở cùng một chỗ mà!” Trình Vi mạnh mẽ ôm lấy hai bờ vai của Chu Bân.

“Xin lỗi, ta không muốn như vậy!” Chu Bân lui lại phía sau một bước.

“Chu Bân, ngày đó ở trong sơn động...”

“Ngày đó là ngoài ý muốn. Ta khi đó đang lạnh đến choáng váng cho nên đầu óc không tỉnh táo. Nếu như ngày đó làm cho người hiểu lầm, giờ ta đành hướng người xin lỗi vậy. Ta vẫn biết chính xác tính hướng của mình. Ta sẽ không cùng một chỗ với nam nhân!” Chu Bân sau khi nói xong một hơi, liền âm thầm thở dốc không ngừng.

“Người là đang muốn nói cho ta biết, tất cả những cảm giác trước đây đều là do ta hiểu lầm? Nụ hôn ngày hôm đó là ngoài ý muốn sao? Cho nên tất cả đều là do ta tự huỷ hoại hoặc mình?”

Tim Chu Bân đập rất nhanh. Hắn cảm thấy có một tia bất an cùng sợ hãi, hắn nghĩ chỉ cần ở cùng Trình Vi thêm một giây nữa thì hắn sẽ rơi vào vực sâu vĩnh viễn không thể gượng dậy, vạn kiếp bất phục!

“Đúng!” Chu Bân chỉ thốt ra được một từ, bởi vì lúc này thanh âm của hắn đang run rẩy không ngừng, hắn không muốn lộ ra một tia mềm yếu nào trước mặt Trình Vi.

Trình Vi nghe xong vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, Chu Bân cũng không dám nhìn về mặt của hắn.

Ba mươi giây, bốn mươi giây, năm mươi giây, thời gian cứ như vậy chậm rãi mà trôi qua, Chu Bân nghĩ bản thân mình cũng sắp bị không khí trầm mặc ở đây trùn lầy rồi.

“Xin lỗi!” Chu Bân bỏ lại một câu, sau đó xoay người bỏ chạy.

## 27. Chương 27

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Bất tri bất giác, đã hết một học kỳ, kỳ thi cuối năm đang tới rất gần, tất cả mọi người đều vui đầu ôn tập, liều mạng khắc những văn tự khô khan đó vào trong đầu.

Giữa lúc mọi người trong ký túc xá sắp học đến choáng váng hết cả đầu óc thì Lục Hạo đột nhiên đập mạnh quyển sách lên mặt bàn.

“Mẹ nó mẹ nó! Thầy giáo biến thái kia một chút cũng không giới hạn lại, toàn tâm toàn ý muốn chinh chết chúng ta.”

“Chu Bân, người là học trò đặc ý của lão đầu kia, đi nói chuyện phiếm với hắn thêm vài câu, nói không chừng hắn sẽ tiết lộ một chút thông tin a!” Lý Quế Bình cũng ném sách lên bàn rồi nói.

“Hôm qua ta mới hỏi qua rồi, ngày hôm nay người cũng đừng mong có thể hỏi thêm cái gì. Coi như hết, các học trưởng khóa trên cũng nói thầy giáo này sẽ không buông tha cho bất cứ ai.” Chu Bân vẫn chăm chú đọc sách, diện vô biểu tình nói.

“Thế nhưng!” Lý Quế Bình đột nhiên lớn tiếng nói: “Ta có nghe được một thông tin mới!”

“Tin gì?” Hồng Bảo hỏi.

“Sáng nay Diệp Doanh Doanh đã làm cho thầy giáo ấy tiết lộ cho nàng ba đề mục lớn đó!”

Mọi người kinh ngạc không ngớt, sau đó liền liếc mắt nhìn về phía Chu Bân. Chu Bân chăm chú đọc sách, giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

“Đại mù, người không thể chịu thua như thế được!” Hồng Bảo nhú mày lầm bầm nói.

“Ai, bảo bảo à, này cũng không thể trách Đại mù của người a, ai bảo hắn lớn lên là nam nhân làm chi!”

“Lẽ nào người nói Diệp Doanh Doanh là lấy sắc dụ thầy giáo tiết lộ đề mục sao?”

Lý Quế Bình cười lớn: “Mỹ sắc dụ thầy giáo già như vậy rồi làm sao mà chịu được, cho nên đành phải cho nàng đề mục để bảo trụ cái mạng nhỏ của mình thôi.”

“Thật hay giả vậy?” Hồng Bảo trừng mắt nhìn hắn hỏi.

“Đương nhiên... là giả đó” Lý Quế Bình thần bí cười, sau đó liền nói ra.

“Xi...” Mọi người trong ký túc cùng nhau kêu lên.

“Chỉ tiếc là lão đầu nhi kia không dạy chúng ta Hán văn, nếu không thì có thể tận dụng cơ hội này được rồi.” Lục Hạo oán giận vụn phần.

“Chính là như vậy a!” Chu Bân bị tê chân liền ngã ra giường rồi nói.

“Trình Vi thật thoải mái, luôn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hoàn toàn không cần lo lắng về việc thi cử.” Hồng Bảo chống cằm nói.

“Nếu như cha người cũng tặng cho nhà trường một cái sân thể dục, thì người cũng có thể thoải mái như vậy.”

Hồng Bảo lại mếu máo giận dữ nhưng không nói thêm gì nữa.

Lý Quế Bình vuốt cằm: “Các người nói xem... nếu như Diệp Doanh Doanh chịu giúp đỡ, đi theo hỏi thăm thầy giáo giúp chúng ta, biết đâu sẽ có thể xin được?”

“Ân?”

“Ôi chào?”

“Nga?”

Ánh mắt của mọi người không hện mà cùng hướng về phía Chu Bân. Chu Bân lập tức cảnh giác lùi lại, thế nhưng mọi người làm sao có thể buông ta cho hẵn được.

“Vì sao lại là ta?” Chu Bân khó chịu nói.

“Bởi vì ngươi là lớp trưởng tốt nhất, luôn chăm lo cho đời sống của chúng ta!”

“Bởi vì ngươi là phòng trưởng tốt nhất của chúng ta a!”

“Bởi vì ngươi là Đại mục vĩ đại của chúng ta!”

“Cũng không biết nàng có chịu nể mặt ta không nữa!” Chu Bân nói.

“Ngươi dùng thân phận bằng hữu tốt nhất của Trình Vi mà nhờ vả, nàng không nể mặt ngươi cũng phải nể mặt hần a!”

“Ta mới không cần.” Chu Bân hét lên. Tình cảm của Trình Vi hần đã biết rõ rồi, nếu như còn dùng thân phận như vậy nhờ Diệp Doanh Doanh hỗ trợ, chẳng phải là không có đạo đức hay sao?

“Vậy ngươi có thể dùng thân phận đồng môn đi hỏi nàng mà, mọi người thật sự không thể học thêm được nữa đâu.”

Chu Bân bắt đầu dĩ nhiên bọn họ, suy nghĩ một chút, cuối cùng đành phải đáp ứng.

Diệp Doanh Doanh nhận được điện thoại của Chu Bân thì biểu hiện rất nhiệt tình, nói một câu liền đáp ứng thỉnh cầu của Chu Bân, không những không miễn cưỡng, trái lại còn thập phần cam tâm tình nguyện.

Đêm đó, Diệp Doanh Doanh mang tin tức tốt lành về các đề mục tới cho bọn họ. Mọi người mừng rỡ muốn chết, hận không thể tôn nàng làm nữ thần. Diệp Doanh Doanh hỏi Chu Bân định đáp tạ nàng như thế nào, Chu Bân nói muốn mời nàng đi ăn. Hình như Diệp Doanh Doanh cũng chỉ chờ có thế, liền nhận lời hần. Nàng còn bảo Chu Bân gọi mọi người trong phòng đi cùng, nói là nàng thích náo nhiệt một chút.

Mọi người lập tức tiến quân tới một quán ăn nhỏ ở gần trường, vừa ngồi xuống được một lúc thì thấy Diệp đại mỹ nhân thông thả bước tới. Sau khi ngồi xuống nàng liền nhìn xung quanh một chút, sau đó quay ra hỏi Chu Bân sao không thấy Trình Vi tới.

Chu Bân nói cho nàng biết Trình Vi nửa tháng nay chưa từng xuất hiện ở trường, Diệp Doanh Doanh có chút thất vọng. Chỉ là nàng che giấu rất khéo, ngoại trừ Chu Bân mơ hồ cảm giác được, những người còn lại hoàn toàn không phát hiện ra nàng có một điểm khác lạ nào.

Diệp Doanh Doanh quả thật là một cao thủ trong giao tiếp, cho dù chỉ có một mình nàng bị nhiều nam sinh vây quanh như vậy nhưng vẫn có thể nói chuyện vô cùng vui vẻ và hào hứng, còn cùng mọi người chơi trò chơi đoán số uống rượu. Hồng Bảo bị nàng chinh cho thê thảm, bất quá may là sau đó nàng liền buông tha cho hần.

Tất cả mọi người đều muốn biết Diệp Doanh Doanh làm cách nào mà lấy được đề mục từ chỗ thầy giáo. Nàng cười cười, sau đó nói cho mọi người biết nàng có quen với cháu trai của thầy, cũng chính là tân hội trưởng hội học sinh năm nay. Chu Bân cùng Lý Quế Bình nghe thế thì liền liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ đều là cán bộ của hội học sinh, đương nhiên biết được một số chuyện trong hội. Việc chủ tịch hội học sinh theo đuổi Diệp Doanh Doanh chính là một bí mật gần như đã bị công khai trong hội học sinh. Chỉ là bọn hần không biết chủ tịch lại là cháu đích tôn của thầy giáo mà thôi.

Tất cả mọi người đều uống rượu, trong đó Diệp Doanh Doanh uống nhiều nhất. Mọi người không nghĩ tới một nữ sinh lại có thể uống được nhiều như vậy. Cơm nước xong xuôi, những người khác đều về trước, Chu Bân phụ trách đưa Diệp Doanh Doanh về ký túc xá.

Dọc theo đường đi, Diệp Doanh Doanh đều là nói bóng nói gió với Chu Bân, liên tục lấy chuyện của Trình Vi ra làm trọng tâm câu chuyện. Mà Chu Bân vừa nghe đến hai chữ Trình Vi liền nhớ lại chuyện của bọn

họ hôm trước, cảm giác vô cùng mất tự nhiên. Vì vậy hắn cũng không đáp lại nàng mà nhanh chóng chuyển hướng câu chuyện.

Cuối cùng Diệp Doanh Doanh cũng không hỏi tiếp nữa, rượu cũng bắt đầu phát huy tác dụng, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp hỏi thẳng Chu Bản.

“Người có thể nói cho ta biết số điện thoại mới của Trình Vi được không?”

Chu Bản nghi hoặc hỏi: “Số điện thoại mới?”

Diệp Doanh Doanh nhìn hắn: “Nếu như không phải là hắn đổi số điện thoại, lẽ nào hắn lại tắt máy hơn nửa tháng qua sao?”

“Tắt máy? Ta... gần đây cũng không gọi điện thoại cho hắn, nên cũng không biết.” Chu Bản quanh co nói.

“Vậy sao?” Diệp Doanh Doanh cười cười, cảm giác có chút gượng ép.

Chu Bản cũng hiểu là nàng không tin hắn. Vì người ngoài nhìn vào đều nói hắn là bằng hữu tốt nhất của Trình Vi, Chu Bản sợ Diệp Doanh Doanh cho rằng hắn muốn giấu giếm mà thôi.

“Thật ngại quá, ta là thật sự không biết. Thời gian gần đây ta quá bận rộn, mà bình thường Trình Vi cũng không trở về trường học, sợ là cũng đang bận việc gì đó rồi.”

Hai người trầm mặc đi một đoạn, sau đó Diệp Doanh Doanh đột nhiên mở miệng.

“Thực ra người hắn là biết rồi chứ?”

Chu Bản ngăn người: “Biết cái gì?”

“Ta có tình cảm với Trình Vi.” Diệp Doanh Doanh nhìn thẳng vào Chu Bản rồi nói.

Chu Bản cũng không biết nên trả lời nàng như thế nào. Kỳ thực hắn cũng biết chuyện này. Trước đây hình như hắn không miễn cảm với loại sự tình này như thế. Nhưng mà lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của Diệp Doanh Doanh nhìn Trình Vi, thì hắn lại có chút không thoải mái.

“Tử Mặc có thể đã nói với người chuyện của ta với Trình Vi rồi.” Diệp Doanh Doanh nói.

“Đã từng nói đến một lần.” Chu Bản lại nhớ tới tình cảnh hắn và Trình Vi cãi nhau ở bên hồ, liền lắc đầu, không muốn hình ảnh của người nọ hiện lên trong đầu hắn.

“Tuy rằng Tử Mặc chưa nói nguyên nhân nàng biết được cảm xúc của Trình Vi về ta, nhưng lúc đó ta cũng đoán được, là nàng nhờ người đi hỏi hộ đúng không?”

Chu Bản có chút mất tự nhiên mà gật đầu.

Diệp Doanh Doanh cười nhạt một tiếng: “Thật nhiều chuyện.”

Chu Bản nhíu mày nói: “Nàng cũng là quan tâm đến người mà thôi.”

“Nàng hắn là có nói với người về tấm hình trong điện thoại đúng không?”

“Ý người là ảnh hai người các người đang hôn nhau sao?”

“Muốn xem không?”

Chu Bản kinh ngạc nhìn nàng một cái, chỉ thấy nàng cười cười với hắn, sau đó mở túi xách lấy điện thoại ra rồi đặt lên tay Chu Bản.

Trong màn hình, hai người đang hôn môi. Thân thể của Trình Vi nghiêng về phía trước, hai tay chống xuống mặt đất. Mà Diệp Doanh Doanh cũng đang ngồi dưới đất, một tay ôm lấy vai của Trình Vi, một tay còn lại thì không thấy trong hình, có lẽ là đang cầm điện thoại để chụp ảnh.

Chu Bản xem tấm hình này xong trong lòng có chút không thoải mái, vô thức mà mím chặt hai bờ môi, hắn trả điện thoại lại cho Diệp Doanh Doanh.

“Vì sao lại muốn cho ta xem cái này?”

“Ta cũng không biết.” Diệp Doanh Doanh đang cúi đầu nói, đột nhiên lại ngẩng đầu lên mà nhìn thẳng vào Chu Bân, hung hăng nói: “Ta không cam tâm!”

Chu Bân bị ánh mắt của nàng làm cho hoảng sợ.

Không cam tâm? Có ý gì? Lẽ nào... nàng biết chuyện Trình Vi thích mình rồi sao?

“Không cam lòng cái gì?” Chu Bân cẩn cẩn dục dục hỏi thăm.

“Người có biết người Trình Vi thích là ai không?” Diệp Doanh Doanh vẫn như cũ, nhìn chăm chăm vào Chu Bân rồi nói.

“Cái này... ta không biết.” Chu Bân tim đập càng lúc càng nhanh.

“Hắn không nói gì với người sao?”

Hắn nói hắn thích ta, câu này làm sao Chu Bân dám nói với nàng, đành lắc đầu.

“Không ngờ ngay cả người mà hắn cũng không tiết lộ ra.” Diệp Doanh Doanh có chút thất vọng.

Thấy biểu tình của Diệp Doanh Doanh như vậy, Chu Bân rút cuộc cũng có thể yên lòng. Hắn là nàng vẫn không biết chuyện kia đi.

“Vậy người có thể tìm một cơ hội giúp ta hỏi Trình Vi một chút, người nọ là ai được không?”

“Trình Vi nói với người là hắn đang thích một người sao?” Chu Bân hỏi.

Thế nhưng Diệp Doanh Doanh không trả lời hắn, mà nàng lại chỉ vào điện thoại của mình: “Người biết tấm ảnh này làm sao mà có không?”

Chu Bân lắc đầu.

“Người có nhớ cái ngày bốn người chúng ta cùng đi ăn không?” Diệp Doanh Doanh thấy Chu Bân gật đầu, sau đó tiếp tục nói: “Sau đó hai người chúng ta đi mua xe, rồi còn đến quán bar, chúng ta còn chơi trò ‘True or Dare’ với một đám người xa lạ. Nếu ai không chịu nói sự thật thì sẽ phải hôn người đặt câu hỏi đó. Khi đến lượt ta, ta hỏi người Trình Vi hắn chân chính yêu thích là ai, hắn cự tuyệt trả lời, cho nên mới có chuyện chúng ta hôn nhau.”

Cuối cùng Chu Bân cũng đã biết được nguyên nhân hai người bọn họ hôn nhau, không hiểu sao trong lòng hắn lại cảm thấy có chút vui vẻ.

“Vốn ta vẫn cho rằng hắn muốn hôn ta nên mới cố tình không trả lời. Lúc đó ta có một loại cảm giác rất khác lạ. Đến bây giờ ta cũng hiểu được phán đoán của ta đã sai rồi, ta biết hắn nghĩ chúng ta là cùng một kiểu người.” Diệp Doanh Doanh cười tự giễu một tiếng. “Sau ngày hôm đó thì ta cũng đi ra ngoài với hắn vài lần nữa. Thế nhưng ngoại trừ đến quán bar thì hắn không đi với ta đến bất cứ nơi nào khác. Về sau ta còn cãi nhau với hắn một lần.”

“Vì sao lại cãi nhau?”

“Hắn bắt ta xóa tấm ảnh này đi! Hắn nói ta hại hắn bị người hắn thích hiểu lầm!” Diệp Doanh Doanh nhìn Chu Bân: “Kỳ thực lúc trước hắn hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của bức ảnh này.”

Chu Bân ngây ngẩn cả người. Ngày đó hắn vin vào tấm ảnh này mà trách cứ Trình Vi chơi bời lung tung, đùa giỡn nữ nhân, nói như thế là hắn gián tiếp hại Diệp Doanh Doanh rồi.

“Ngoài Trình Vi ra thì người có nói chuyện này cho người nào khác không?”

Chu Bân lập tức lắc đầu.

Tuy rằng trong khoa cũng có tin đồn linh tinh về các mối quan hệ của nàng, nhưng hai lớp bọn họ thì tương đối thanh tịnh. Ngày từ đầu tuy cũng có hoài nghi, nhưng hai người đó có cùng một chỗ hay không thì nhìn biểu hiện bình thường của hai người cũng biết, cho nên hai lớp cũng chỉ là trêu đùa cho vui mà thôi.

“Quả nhiên đúng như ta suy đoán.” Diệp Doanh Doanh nói.

“Cái gì?” Chu Bân nghi hoặc nói.

“Người nói cũng lâu rồi người không có liên lạc với Trình Vi, kỳ thực cũng không phải bởi vì các người bận rộn, mà là các người cố tình tránh né nhau!”

Chu Bản giật mình một cái, hắn không biết Diệp Doanh Doanh đến tột cùng là muốn nói cái gì, hay là nàng đã đoán được cái gì.

“Chuyện tám ảnh kia cũng chỉ có bốn người chúng ta biết. Vậy người nói, người Trình Vi thích sẽ là ai?”  
Diệp Doanh Doanh nắm lấy tay áo của Chu Bản, mùi rượu nhàn nhạt phả lên mặt hắn: “Ta không cam lòng, ta có chỗ nào không bằng Tô Tử Mặc?”

Chu Bản âm thầm kinh hãi, hóa ra Diệp Doanh Doanh hiểu lầm người Trình Vi thích là Tô Tử Mặc!

“Lẽ nào hắn thích tài văn chương của nàng sao? Đừng nói giỡn, bọn họ căn bản là hai người ở hai thế giới khác nhau, hoàn toàn không có một chút điểm tương đồng.”

Diệp Doanh Doanh cảm giận nói.

“Ta nghĩ là người hiểu lầm rồi, nếu như Trình Vi thích Tô Tử Mặc thì hai người bọn họ đã sớm cùng một chỗ rồi.” Chu Bản nỗ lực giải thích.

“Đó là bởi vì người Tô Tử Mặc thích lại là người!”

“Đó chỉ là mọi người trêu chọc mà thôi.”

“Nếu như ngay cả việc đó mà ta cũng không biết thì ta không phải là Diệp Doanh Doanh. Người tin cũng được, không tin cũng được, cũng chẳng liên quan gì tới ta!” Diệp Doanh Doanh buông áo Chu Bản ra,ảo đảo lùi về sau vài bước.

Chu Bản thấy nàng sắp ngã sắp xuống thì vội vàng đưa tay đỡ nàng, Diệp Doanh Doanh thuận theo mà dựa trên người hắn. Chu Bản từng nghe nói có người uống ngàn chén không say, có người vừa uống vừa say, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy có người uống một đồng rượu nhưng không say ngay tại chỗ mà một lúc lâu sau mới bắt đầu say.

“Người nên đi nghỉ đi.” Chu Bản nhẹ giọng khuyên nhủ.

Diệp Doanh Doanh cười nhạt, như tự nhủ với bản thân mà nói: “Chu Bản a, người sao lại lúc nào cũng ôn nhu như thế? Nếu ta có thể thích người thì tốt quá, có thể quên đi Trình Vi chết tiệt kia đi thì tốt quá.”

“Đừng nói nữa, chúng ta về thôi, người ở tầng mấy trong ký túc?”

Diệp Doanh Doanh vươn hai ngón tay ra trước mặt Chu Bản.

“Tầng hai? May mà không quá cao, người có thể tự đi lên được không?”

Diệp Doanh Doanh vuốt lại tóc trên trán, sau đó trừng mắt nhìn hắn, ừ nhẹ một tiếng rồi đi vào trong ký túc.

Chu Bản nhìn theo Diệp Doanh Doanh đến khi nàng lên lầu rồi mới quay về. Trên đường về, có rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu hắn, Trình Vi bá đạo, Trình Vi trẻ con, Trình Vi ôn nhu... Khi hắn phát hiện để kể hết chuyện hắn với Trình Vi thì phải tốn rất nhiều thời gian, hắn bất giác không nén được mà thở dài một tiếng. Sau đó hắn lại nhớ đến một chuyện khác, vừa rồi Diệp Doanh Doanh có nói, vậy chuyện Tô Tử Mặc thích hắn là thật sao? Kỳ thực Tô Tử Mặc cũng tốt, không, phải thừa nhận nàng là một nữ nhân rất tốt. Tử Mặc đối với hắn rất đặc biệt, nói chuyện cũng rất hợp, hắn vốn cho rằng đối phương cũng giống như mình, chỉ coi nhau là bằng hữu tốt mà thôi. Thích một người không thích mình cảm giác sẽ thế nào? Hắn là rất thông khổ đi? Vậy... Trình Vi hiện tại chẳng phải là đang rất khổ sở hay sao?

Chu Bản cảm thấy có chút đau đầu, không biết là do uống rượu hay là do những chuyện Diệp Doanh Doanh vừa nói.

## 28. Chương 28

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Rốt cuộc cũng thi xong, số sinh viên còn ở lại trường cũng ít hơn rất nhiều, đa số đều đã về nhà rồi.

Ngày hôm qua Lục Hạo cùng mấy người đồng hương đã lên tàu về quê. Sáng nay Chu Bân và Lý Quế Bình cũng tiễn Hồng Bảo ra bến tàu. Sau khi tàu chạy rồi thì hai người bọn họ cũng quay về ký túc xá, thu xếp hành lý xong thì cũng ra bến chờ xe buýt. Xe đến, Lý Quế Bình liền nhanh chóng tạm biệt Chu Bân rồi lên xe về nhà. Chu Bân vẫy tay chào hân, lúc này trong bến chỉ còn một mình hân, mà xe hân chờ thật lâu mà vẫn chưa về bến.

Không biết vì sao, đột nhiên Chu Bân rất muốn gọi một cuộc điện thoại cho Trình Vi, muốn nghe giọng nói của hân, muốn biết hân đang làm gì. Chu Bân lấy điện thoại ra, rồi lại do dự, có nên gọi hay không? Gọi rồi thì nói gì bây giờ? Diệp Doanh Doanh nói là hân vẫn tắt máy sao? Nếu có gọi thì hân cũng tắt máy rồi... nếu là tắt máy, thì ta sợ cái gì chứ? Thế nhưng nếu hân tắt điện thoại, không có ai nghe máy thì mình còn gọi làm gì.

Chu Bân còn đang do dự thì xe buýt đỗ trước mặt rồi, Chu Bân cất điện thoại vào trong túi rồi vội vàng lên xe về nhà.

Bởi vì sáng nay phải dậy sớm để tiễn Hồng Bảo về quê, nên khi về đến nhà liền tắm rửa rồi đi ngủ ngay lập tức.

Khi hân tỉnh dậy thì đã là buổi tối rồi, hân mơ hồ nghe thấy tiếng động gì đó, liền xốc chăn ngồi dậy. Hân với lấy cái áo khoác mặc vào rồi mở cửa phòng ra nhìn một chút, là tiếng động từ phòng bếp truyền tới.

“Ai đang nấu cơm vậy?” Chu Bân nhíu nhíu mày, không phải là ba ba nấu chứ?

Đến gần phòng bếp, hân nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Chu Bân ở ngoài cửa ngó vào nhìn một chút, là ba ba hân và Vương thúc thúc.

“Bảo bối a, ta nói này, lần sau ta sẽ để người nấu cơm có được không, chẳng lẽ ngày nghỉ đầu tiên của Bân Bân người lại bắt hân ăn... trứng rán thịt thối sao?” Vương Hiểu Thư cười nói.

“Nhưng lần trước người nói ta làm ăn rất ngon mà!” Chu Bình nói.

“Đó là do ta cố tình cổ vũ người mà.”

“Bảo sao ta lại cảm thấy kỳ quái như thế. Ta thì không thể ăn được mà người thì lại ăn nhiều như vậy, hóa ra là người gạt ta!”

Chu Bình nhìn đồ ăn lộn xộn trong nồi, nhut chí bĩu môi, rốt cuộc ngượng ngừng ngẩng đầu lên, tiện tay tắt bếp đi.

“Đêm đó bắt người ăn sạch cả bàn đồ ăn ta làm, người hân là khó chịu lắm?”

Wang Hiểu Thư cười cười, từ phía sau vòng tay ôm lấy thắt lưng của Chu Bình: “Người cố ý làm cho ta ăn, làm sao ta lại thấy khó chịu được? Ta hạnh phúc còn không kịp nữa là.”

Chu Bình ngại ngừng hé miệng cười, thế nhưng trên nét mặt lộ ra vẻ hạnh phúc không giấu giếm.

Chu Bân ngây ngốc đứng ở bên ngoài nhìn. Tình cảm của ba ba làm hân có cảm giác xa lạ, nhìn ba ba và Vương thúc thúc âu yếm nhau trắng trợn như vậy cũng làm hân cảm thấy không quen.

Tình cảm của hai người bọn họ hình như rất tốt, khóe miệng Chu Bân vô thức cong lên thành một nụ cười. Hân đang suy nghĩ, không biết có phải vì hân đã yêu thương hai người kia từ trước, cho nên khi nhìn hai người bọn họ ở bên nhau mới không cảm thấy khó chịu, trái lại còn cảm thấy rất hài hòa không?

Đến khi Chu Bình cùng Vương Hiểu Thư phát hiện Chu Bân đang đứng đờ ra trước cửa phòng bếp, thì lúc này Chu Bân mới giật mình bừng tỉnh, ngại ngừng cười cười với họ.

“Tĩnh rồi sao?” Vương Hiểu Thư cười với Chu Bân: “Đói bụng không?”

“Có một chút!” Chu Bân gãi gãi đầu, cảm thấy hình như mình đang quấy rầy cuộc sống ngọt ngào của hai người họ thì phải. “Ta đi rửa mặt trước đã.”

Từ trong phòng tắm đi ra, Chu Bân thấy đồ ăn đã được bày ra trên bàn, mà Vương Hiểu Thư thì đang bưng một bát canh nóng hổi ra. Chu Bân cầm bát đĩa đi theo phía sau.

“Ăn cơm nào!” Vương Hiểu Thư vui vẻ nói.

Chờ Chu Bân ngồi xuống, ba người bắt đầu ăn cơm. Kỳ thực trù nghệ của Vương Hiểu Thư rất tốt, chỉ có điều hần rất ít khi vào bếp. Nghe nói ngoại trừ người nhà của hần thì chỉ có hai phụ tử Chu Bình là có điểm phúc được ném qua mà thôi. Mà trù nghệ của Chu Bân hiện tại phần lớn cũng là học từ Vương Hiểu Thư mà ra cả.

“Bân Bân, kỳ nghỉ đông lần này có kế hoạch gì đặc biệt không?” Vương Hiểu Thư nói.

“Không có.” Chu Bân đang nhai cơm nên đành ậm ừ trả lời.

“Vậy là tốt rồi, có chuyện này ta muốn thương lượng với hai người.” Vương Hiểu Thư buông đĩa nói. “Tết âm lịch lần này ta muốn đưa hai người tới nhà ta mừng năm mới, có được không?”

Chu Bân nghe hần nói câu này liền bị nghẹn, vội vàng uống một ngụm canh.

“Cái này là ý của cha mẹ ta, bọn họ muốn gặp các người.” Vương Hiểu Thư cũng không nghĩ mình đang nói cái gì đáng ngạc nhiên, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh nói.

Chu Bân phân vân nhìn về phía ba ba, mà Chu Bình thì đang kinh ngạc nhìn Vương Hiểu Thư.

“Ta biết các người đang suy nghĩ cái gì. Nhưng các người nghĩ ta có thể để cho hai người các người phải đối mặt với bất cứ một tình huống khó xử nào hay sao?” Vương Hiểu Thư cười cười. “Yên tâm, kỳ thực người nhà của ta đều đã thông suốt cả rồi. Trước đó chúng ta cũng đã nói chuyện với nhau rõ ràng. Chỉ là xuất phát từ mong muốn của phụ mẫu ta, họ muốn gặp người sẽ chung thân bầu bạn với ta mà thôi.”

Chu Bình không nói gì. Hần nghĩ nếu phụ mẫu đối phương đã có thiện ý đưa ra lời mới, mà mình không đi thì có vẻ không tốt lắm. Nhưng nghĩ đến việc phải đến nhà Vương Hiểu Thư thì trong lòng hần lại thấp thỏm bất an.

Chu Bân vốn rất tin tưởng Vương Hiểu Thư, thế nhưng phụ mẫu của hần thì Chu Bân lại chưa gặp qua lần nào. Không biết đối phương là người như thế nào. Hần tuyệt đối sẽ không để ba ba của mình phải tổn thương, dù chỉ một chút cũng không được.

“Kỳ thực cũng không quan trọng, ta chỉ tiện thể hỏi các người một chút thôi. Nếu như hai người không muốn, năm nay chúng ta liền ăn tết ở đây đi!” Vương Hiểu Thư nhìn ra lo lắng của bọn họ, liền nói.

“Người không về Bắc Kinh mừng năm mới?” Chu Bình hỏi.

“Không trở về. Khó khăn lắm mới có được người, làm sao ta bỏ người ở đây mà đi được.” Vương Hiểu Thư tủm tỉm cười ôm lấy vai của Chu Bình mà nói.

Chu Bình đỏ mặt, hần trừng mắt nhìn Vương Hiểu Thư, sau đó ngại ngùng liếc mắt nhìn con trai mình.

Chu Bân kín đáo nén cười: “Vương thúc thúc, thật ngại quá. Có lẽ để lần sau đi, để chúng ta chuẩn bị tâm lý đã, có được không?”

“Àn, không vội, cả nửa đời sau của chúng ta còn rất nhiều thời gian a!”

Chu Bình ngượng ngùng cúi đầu xuống ăn cơm, cho rằng như vậy thì người khác sẽ không nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình. Vương Hiểu Thư lại nói thẳng trước mặt con hần như vậy. Tuy rằng nghe xong thì trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, hơn nữa Bân Bân cũng chấp nhận quan hệ giữa hai người bọn họ, thế nhưng lại bấy tỏ sự thân mật trước mặt con trai làm hần vô cùng xấu hổ.

“Ba ba, người định chỉ ăn cơm trắng thôi sao?” Chu Bân có chút buồn cười nhìn ba ba hần.

“A, đều không phải, đều không phải.” Chu Bình lúc này mới thoáng ngẩng đầu lên.

Vương Hiếu Thư thừa dịp ngồi sát vào người Chu Bình: “Bảo bối, Bân Bân là con của người, người xấu hổ cái gì a?”

“Người để cho ta yên ổn ăn cơm có được không hả?” Chu Bình có chút giận dỗi, nhưng vẫn nhỏ giọng xin hàng.

Vương Hiếu Thư nhìn gương mặt nguyệt ngục của tình nhân một chút, không khỏi cảm thấy buồn cười. Hắn quay lại ra hiệu với Chu Bân một cái, sau đó thì không tiếp tục nói gì nữa.

Cơm nước xong, Chu Bân theo thói quen định thu dọn bát đĩa ra bếp để rửa dọn, chỉ chốc lát sau Vương Hiếu Thư cùng đi theo hắn.

“Làm sao vậy?” Chu Bân thấy Vương Hiếu Thư cứ tùm tùm đứng nhìn mình rửa bát, đành lên tiếng hỏi.

“Không, mới bị ba ba người xua đuổi.”

“Ba ba hiện tại hình như hơi hung dữ với người thì phải.”

“Nhất định là bị ta làm hư rồi!” Vương Hiếu Thư ngoài miệng thì nói vậy, thế nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ hạnh phúc không cần che giấu.

“Có phải là người khi dễ ba ba ta, nên mới khiến hắn tức giận, ta nói có đúng không?”

“Ta nào dám? Ta chính là yêu thương hắn còn không đủ!” Vương Hiếu Thư sờ sờ cằm. “Có đôi khi vô duyên vô cớ hung dữ với đối phương cũng là một cách làm nũng a.”

“Thế nhưng ba ba ta lại chưa bào giờ dùng phương thức này mà làm nũng với ta.”

“Cái này gọi là tình yêu. Vừa vặn chỉ có người tài năng mới cảm giác được đối phương sẽ dễ dàng tha thứ hay góp ý với tính tình của mình, cho nên người mới có thể biểu lộ tâm tình một cách rõ ràng trước mặt đối phương.”

“Như vậy có nghĩa là một người thích đánh còn một người thích bị đánh đúng không?”

“Ha ha, cũng có thể nói như vậy, những người khác làm sao dám làm thế trước mặt ta!”

Chu Bân cười cười không nói gì nữa, cúi đầu tiếp tục rửa bát. Vương Hiếu Thư lại lẳng lặng ở một bên quan sát hắn.

Trầm mặc một lúc, đột nhiên Vương Hiếu Thư nói: “Đang nghĩ cái gì vậy?”

“Àn?” Chu Bân khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Ta hỏi người đang nghĩ đến cái gì mà lại tùm tùm cười như vậy?”

“Nào có nghĩ cái gì, chỉ rửa bát thôi mà.”

“Thế nhưng từ này tới giờ người chỉ rửa mỗi cái bát này.”

“A?” Chu Bân cúi đầu nhìn một chút, quả nhiên là thế, hắn có chút xấu hổ, lập tức lấy cái khác để rửa.

Vương Hiếu Thư khoác vai Chu Bân nói: “Nghĩa tử của ta có phải đang yêu hay không a?”

“Nào có!” Chu Bân hét lớn: “Đừng đoán bậy!”

“Không có sao? Vừa rồi thấy người không biết nghĩ đến cái gì mà lại cười ôn nhu như vậy, ta còn tưởng người đang nghĩ đến ai đó a!”

“Không có mà! Người mau đi ra đỡ ba ba đi, đừng quấy rầy ta rửa bát nữa.”

“Ngay cả người cũng đuổi ta?”

“Nhanh đi nhanh đi.”

Rốt cuộc cũng đuổi được Vương Hiếu Thư ra khỏi phòng, Chu Bân lại tiếp tục rửa bát. Hắn đứng trước chậu rửa bát đầy bọt xà phòng mà thở dài. Làm sao vừa rồi lại nhớ tới Trình Vi chứ, nhớ tới bản thân trước đây từng cần hắn, thậm chí phê bình hắn. Mà phần lớn thời gian Trình Vi đều là mặc hắn nói,



“Chúng ta thay phiên nhau, mỗi người đều phải gọi một lần, nếu vẫn không có ai nghe máy thì coi như hấn gặp may rồi.” Mọi người đều thúc giục Chu Bản. “Mau đi đi.”

Chu Bản bắt đầu đi vào buồng điện thoại công cộng. Khi chuông reo đến hồi thứ năm thì cư nhiên lại có người nghe máy, đối phương trả lời một tiếng, tim Chu Bản cũng ngừng đập theo. Khi đối phương trả lời lần thứ hai thì trống ngực Chu Bản đập dồn dập không ngừng, hấn đem ống nghe vút cho người bạn đứng bên cạnh, bản thân thì sợ hãi thối lui vài bước. May mà những người khác đều quan tâm đến việc đùa giỡn đối phương, chứ không quan tâm đến phản ứng bất thường của Chu Bản lúc này.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, bạn của Chu Bản đành phải khó chịu mà treo máy. Mọi người hỏi hấn tình hình thế nào thì hấn bĩu môi, ngượng ngùng nói: “Tiểu tử kia cũng không có gốc.”

“Hấn không tin?”

Người bạn của Chu Bản gật đầu, còn bắt chước ngữ khí của đối phương mà thuật lại: “Chính là mười vạn nguyên ta căn bản không để vào mắt, muốn đi lừa gạt người khác thì van người nên dùng thứ gì đó hấp dẫn hơn một chút.”

Chu Bản bật cười khúc khích, thấy bạn của hấn bắt chước giọng điệu của người kia thật sự rất giống.

Người bằng hữu này thấy hấn cười như vậy thì bĩu môi nói: “Chẳng vui gì cả. Người nọ rất cao ngạo, Chu Bản, sao người lại bị một người như vậy đùa giỡn chứ? Ta cảm thấy hấn không phải là loại người thích đùa giỡn vô vị như vậy đâu.”

Chu Bản vỗ vỗ vai hấn, còn cảm tạ ý tốt của mọi người, tuy rằng hấn cũng biết mọi người là muốn đùa giỡn nên mới kiên trì như thế.

Đêm đó, trước khi chuẩn bị đi ngủ, Chu Bản lấy điện thoại di động ra, ngậy ngốc nhìn màn hình một lúc lâu, cuối cùng mới để điện thoại sang một bên rồi đi ngủ.

## 29. Chương 29

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Đêm giao thừa, lúc này nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn từ các căn nhà hắt ra khiến không khí có vẻ nhu hòa hơn một chút.

Phụ tử Chu gia cùng Vương Hiểu Thư cùng nhau ngồi đếm ngược trên sofa, hấn hoan vui sướng chờ đón năm mới. Khi trong tivi vang lên tiếng chuông chúc mừng năm mới thì Vương Hiểu Thư cùng Chu Bình không hẹn mà cùng nhìn nhau thật lâu. Bất giác Chu Bản cảm thấy ánh mắt tràn ngập tình ý của hai người bọn họ làm cho cả hấn cũng rung động không ngớt.

Chu Bản lần này chủ động mời Vương Hiểu Thư ở lại nhà bọn họ qua đêm. Sau khi xong xuôi mọi việc, Chu Bình và Vương Hiểu Thư cùng nhau đi vào phòng ngủ, Chu Bản cũng quay về phòng mình.

Nằm ở trên giường, theo thói quen Chu Bản liền lấy điện thoại ra. Đã một thời gian ngắn hấn không nhận được những cú điện thoại “câm” kia nữa, từ lần trước khi hấn kêu người kia đừng gọi tới nữa, kẻ đó thực sự cũng không gọi tiếp. Chu Bản khe khẽ thở dài, hấn cũng không hiểu đến tột cùng thì bản thân hấn muốn gì nữa.

Khi Chu Bản đang cười tự giễu thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, lại là số điện thoại không có trong danh bạ đó. Chu Bản nhìn vào màn hình, tim hấn cũng bắt đầu tăng tốc, không dám mở máy ra nghe. Thế nhưng lại sợ nếu phải đợi lâu quá thì đối phương sẽ cúp máy, cuối cùng hấn mới quyết định trả lời.

Áp máy lên tai một lúc lâu, Chu Bản mới alô một tiếng, đối diện vẫn im lặng không có chút thanh âm nào như trước. Nhưng mà lần này Chu Bản cũng không nhanh chóng tắt máy đi như mọi khi, mà lại quyết định im lặng theo đối phương.

Chu Bản lẳng lặng nghe ngóng động tĩnh của đầu dây bên kia. Một lát sau thì hắn nghe thấy được tiếng hô hấp yếu ớt của đối phương, không biết có đúng không hay chỉ là do hắn tưởng tượng ra mà thôi.

“Chúc mừng năm mới!” Chu Bản đành mở miệng: “Hảo hảo chiếu cố chính mình!”

Vừa mới bước sang năm mới, Chu Bản rất muốn biết hiện tại người kia đang ở đâu, làm gì, có... nhớ đến người nào đó hay không.

“Ta rất nhớ người...”

Nghe được thanh âm của Trình Vi, Chu Bản không nén nổi vui mừng, ánh mắt trở nên ôn nhu vô cùng. Hắn có cảm giác giống như đối phương đang đứng ngay trước mặt hắn vậy.

“Người đang ở đâu?”

“Ồ ký túc xá!” Trình Vi đáp, thanh âm tràn ngập từ tính cùng nhu tình.

“Cái gì?” Chu Bản kinh ngạc nói: “Người... đang ở trong trường sao? Hiện tại?”

“Àn.”

“Ký túc xá đã cho vào rồi sao?”

“Trả thêm chi phí là được. Nói cho cùng thì người quản lý ký túc xá cũng biết ta là sinh viên của trường mà.”

“Giao thừa người cũng một mình ở ký túc xá sao?”

“Àn.”

Trình Vi thản nhiên thừa nhận, giống như việc đó không có gì bất thường. Thế nhưng Chu Bản ở bên này thì lại nhũm mày không hài lòng.

“Người quay về trường từ lúc nào?”

“Ngày hôm nay... có chút buồn chán, cho nên mới quay lại đây.”

Chu Bản nghĩ đến hình ảnh Trình Vi một mình trải qua đêm giao thừa thì trong lòng cảm thấy rất không đành lòng. Chu Bản rất muốn đến ở bên cạnh hắn, rất muốn, rất muốn.

“Người... có cần ta quay về đó với người không?”

Đối phương trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới nói: “Không cần, ta sắp ngủ rồi.”

Chu Bản nghe xong có chút mất mát. Bọn họ tán gẫu thêm một chút nữa, sau đó nói tạm biệt cùng chúc ngủ ngon rồi tắt máy.

Bỏ điện thoại ra rồi nhưng Chu Bản cứ trần trọc mãi ở trên giường, có làm thế nào cũng không ngủ được. Cứ nghĩ đến cảnh Trình Vi một mình ở trong ký túc xá là hắn không thể bình tĩnh được. Hắn nhìn lên đồng hồ, đã 2h30 rồi.

Không được!

Chu Bản xốc chăn lên, nhanh chóng mặc y phục, sau đó lén lút mở cửa rồi chạy ra ngoài.

Bên ngoài rất lạnh, gió lạnh tấp vào mặt đến đau đớn. Chu Bản đợi thật lâu cũng không có cái taxi nào chạy qua cả. Hắn không thể làm gì khác hơn là đi bộ dọc theo đường đến trường của bọn họ. Hắn đi bộ hơn mười năm phút đồng hồ mới thấy được một cái xe taxi.

Tài xế taxi là người ngoại tỉnh, hắn vô cùng ngạc nhiên, làm sao lại có một sinh viên vội vã quay về trường học ngay trong ngày đầu năm mới thế này chứ. Chu Bản cười cười không đáp, liền tán gẫu với tài xế taxi về việc nhà của ông ấy để dời đi trọng tâm câu chuyện.

“Bác à, sao năm mới mà bác không về đoàn tụ với gia đình vậy?”

“Không có biện pháp! Làm nghề như chúng ta thì phải tranh thủ những dịp này để có thể kiếm thêm một ít a. Giao thừa thì có ai không muốn đoàn tụ với gia đình chứ? Ngày hôm qua ta cũng rất buồn, đặc biệt nhớ nhà. Bất quá cũng may, ngày hôm nay ta cũng kiếm được không ít đâu....”

Nghe bác ấy nói suốt dọc đường đi, Chu Bản nghĩ thầm, có thể đây cũng là một phương pháp để giải tỏa nỗi nhớ gia đình đi. Chu Bản nhìn ra ngoài cửa xe, không biết lúc này tâm trạng của Trình Vi thế nào, có phải là đang ngủ như lời hắn nói hay không a?

Khi đi tới chỗ quản lý ký túc xá thì thấy bác quản lý đang chống cằm ngủ gật. Cửa chính khóa chặt, Chu Bản đành đi vào theo cửa phụ dành cho nhân viên. Bác quản lý vẫn đang say giấc hoàn toàn chẳng phát hiện ra.

Ký túc xá phi thường yên lặng, Chu Bản ngẩng đầu nhìn lên, ngoại trừ đèn cầu thang, thì cũng chỉ có trong phòng hắn mới có ánh đèn, còn những nơi khác đều tối đen như mực. Chu Bản leo lên cầu thang tới tầng năm, rồi khi đi tới trước cửa phòng mình thì lại có chút do dự, thật lâu không dám mở cửa ra.

“Ai đấy?”

Trình Vi bỗng nhiên phát hiện ra bên ngoài cửa sổ có bóng người, liền mở cửa ra quan sát một phen thì thấy Chu Bản đang muốn xoay người chạy trốn. Trình Vi kinh ngạc kéo Chu Bản lại không cho hắn chạy mất.

Lúc này Chu Bản vô cùng bối rối, tay chân luống cuống, không dám nhìn Trình Vi.

Trình Vi còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, nhưng mà khi chạm được vào tay Chu Bản thì hắn mới ý thức được đây là sự thật.

“Ta... đột nhiên nhớ ra mình còn quên đồ ở ký túc xá.” Chu Bản nói quanh co. Đây là lý do hắn nghĩ ra được khi còn ngồi trên taxi, nhưng mà hiện tại nói ra mới thấy đây là một lời giải thích vớ vẩn đến mức nào.

Trình Vi cười không nói gì, kéo Chu Bản vào trong phòng rồi đóng cửa lại, gắt gao ôm Chu Bản vào trong lòng. Khi chạm vào thì Trình Vi mới phát hiện ra Chu Bản mang theo một thân hàn khí, hắn liền bao lấy hai tay của Chu Bản.

Thấy vẻ tươi cười của Trình Vi, Chu Bản cũng hé miệng cười khẽ.

Một lát sau, Trình Vi mới hỏi: “Còn lạnh không?”

“Ấm hơn rồi.” Chu Bản nhẹ nhàng đáp.

“Lạnh như thế này mà còn đón xe chạy về đây.”

Trình Vi ngoài miệng trách cứ, nhưng trong lòng thì lại vui vẻ như vừa đoạt được kho báu vậy. Hắn kéo Chu Bản ngồi ở trên giường, sau đó lấy chăn bọc kín cả hai người. Trình Vi ngồi ở trên giường dựa lưng vào tường, vòng tay ôm lấy vai của Chu Bản.

Chu Bản cũng không có phản kháng mà ngoan ngoãn để Trình Vi ôm. Hai người dựa sát vào nhau, khiến Chu Bản thỏa mãn cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên người Trình Vi.

“Người đi gọi tới đây? Đã trễ thế này rồi còn có thể gọi được taxi sao?”

“Àn, vẫn gọi được.” Chu Bản cười cười. “Bác quản lý ký túc ngủ rất sâu, ta lén vào đây hắn cũng không biết.”

Trình Vi nghiêng đầu nhìn Chu Bản, trong mắt bao hàm tình cảm nóng bỏng khiến Chu Bản không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Người còn chưa nói đến tội cùng là quên cái gì mà phải gấp gấp quay về lấy như vậy a?” Trình Vi càng ngày càng ôm chặt lấy Chu Bản hơn, giống như sợ hắn sẽ chạy trốn mất.

“Chúng ta cái gì cũng không cần hỏi tiếp, cứ cho là huề nhau đi.” Chu Bản nói.

“Cái gì mà không cần hỏi?” Trình Vi khó hiểu nói.

“Ta không hỏi người vì sao lại đổi số điện thoại, không hỏi người vì sao lại gọi điện đến mà không lên tiếng, không hỏi người vì sao lại đơn độc đón giao thừa như thế này. Cho nên người cũng không cần hỏi ta để quên vật gì ở ký túc xá, chúng ta huê nhau đi, được không?”

“Không được! Ta có thể trả lời những câu hỏi đó của người!” Trình Vi bá đạo nhưng lại dùng ngữ khí của trẻ con mà nói.

“Người...” Chu Bàn nhất thời không thể đáp trả lại hần được.

“Ta đổi số điện thoại là do ta không muốn... cho chính mình cơ hội nào để liên hệ với người nữa! Thế nhưng khi ta đã thay số rồi, số điện thoại của người cũng không còn trong danh bạ nữa, thì ta mới phát hiện ra rằng dãy số đó đã khắc sâu vào trong tâm trí của ta rồi! Ta muốn quên người, nhưng bản thân lại nhin không được mà muốn nghe giọng nói của người, cho nên...” Trình Vi cư nhiên đỏ mặt nói tiếp: “Cho nên mới làm ra cái việc vô vị như vậy, gọi đến rồi mà không dám nói gì, sợ người nhận ra rồi sẽ chê cười ta.”

“Về chuyện ngày hôm nay, gia gia gạt ta về nhà ăn tết. Thế nhưng khi ăn bữa cơm tất niên thì ta mới biết Tô Mị cũng có mặt, người còn nhớ bà ta là ai chứ?”

“Nhớ rõ.”

Chu Bàn nhớ lại trước đây Trình Vi đã từng nói qua Tô Mị là bạn tốt của mẹ hần, nhưng cuối cùng thì lại trở thành tình nhân của ba ba hần. Coi như đó chính là người gián tiếp gây ra cái chết của mẹ Trình Vi rồi.

“Nữ nhân kia có thai rồi, bọn họ dự định tháng sau sẽ kết hôn.”

Chu Bàn kinh ngạc nhìn Trình Vi một chút, mà Trình Vi lúc này đang lộ ra vẻ mặt vô cùng phần nộ.

“Cho nên ta mới bỏ đi, nghỉ ngơi một lúc thì quyết định đáp máy bay trở về đây.”

“Vậy vì sao không đến khách sạn a? Ký túc xá cái gì cũng không có, nếu như người muốn ăn cái gì cũng không tiện.” Chu Bàn lúc này mới để ý thấy được Trình Vi từ lúc về vẫn ngủ ở trên giường hần, bởi vì hần nhớ trước khi đi rõ ràng là hần đã gấp chăn màn gọn gàng rồi.

“Không biết, chỉ là muốn đi về nơi này.” Trình Vi vỗ vỗ lên giường, sau đó lại chăm chăm nhìn Chu Bàn nói: “Cảm giác như vậy có thể gần gũi với người hơn một chút.”

“Đứa ngốc...” Chu Bàn nhẹ nhàng nói.

“Có lẽ ta chính là đứa ngốc như vậy a.” Trình Vi cười khổ.

Chu Bàn cuối cùng cũng minh bạch Trình Vi thật sự là rất thích mình, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Hơn nữa phần tình cảm này hiện tại còn thẳng thắn thành khẩn như thể hiện ra trước mặt mình.

“Hiện tại người đều đã biết, nếu như người muốn chúng ta hòa nhau thì nên nói cho ta biết vì sao đêm nay người lại trở về đây a.”

Chu Bàn trầm mặc một lúc lâu sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Ta... đến bây giờ vẫn chưa thể xác định được chính xác cảm giác của ta đối với người.”

Trình Vi không lên tiếng, lẳng lặng chờ đợi Chu Bàn nói tiếp.

“Ta không nghĩ bản thân ta sẽ thích một người đồng tính.” Chu Bàn dừng lại một chút, có hơi xấu hổ nói: “Nhưng mà, cảm giác khi cùng một chỗ với người khiến ta càng ngày càng cảm thấy hoang mang. Ta hình như... cũng rất quan tâm đến người.”

Trình Vi đang nín thở, hồi hộp nghe hần nói, nghe tới câu cuối cùng thì vội vàng nắm chặt lấy tay của Chu Bàn.

“Chu Bàn, ta rất thích người.”

Tối nay, người xuất hiện trước mặt hần là người hần cho rằng không có khả năng nhất. Trình Vi đang suy nghĩ, vậy có thể phát sinh chuyện hần cho rằng không có khả năng nhất hay không?

Chu Bàn thấy Trình Vi lộ ra vẻ mặt hưng phấn như vậy thì có chút buồn cười: “Ta biết, trước đây người có nói rồi.”

Trình Vi nắm chặt lấy tay Chu Bản không buông, vô cùng nghiêm túc nói: “Đáp ứng ta, chúng ta ở cùng một chỗ được không?”

“Trình Vi người hãy nghe ta nói. Ta thừa nhận bản thân đối với người có chút cảm giác đặc biệt, nhưng ta hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý cùng với bất cứ ai trở thành quan hệ tình nhân, huống chi...” Chu Bản do dự nhìn Trình Vi một chút: “Huống chi đối phương cũng là nam nhân như ta.”

Trình Vi nhìn Chu Bản, giống như đang nghĩ đến cái gì đó. Một lát sau thì hần kiên quyết nói: “Nếu như hiện tại người nói việc chúng ta ở bên nhau là hoàn toàn không có khả năng, ta nhất định cũng sẽ không thể từ bỏ cơ hội ở bên người như vậy đâu! Như vậy đi, chúng ta thử một lần được không?”

“Thử cái gì?” Chu Bản hỏi.

“Đáp ứng ta, cho chúng ta thêm một cơ hội. Kỳ hạn là một năm học, trong khoảng thời gian này, chúng ta thử làm tình nhân đi. Đương nhiên, nếu như người không muốn công khai quan hệ của chúng ta thì ta có thể phối hợp. Sau một năm học, nếu như người thấy thích hợp, chúng ta có thể tiếp tục ở bên nhau. Nếu như người vẫn cảm thấy... không thể chấp nhận, lúc đó, ta... ta sẽ buông tay.” Nói đến câu này âm lượng của Trình Vi rõ ràng giảm đi hơn một nửa.

“Cái này... hình như không tốt lắm.” Chu Bản nói.

“Có gì không tốt chứ?” Trình Vi khẩn trương đứng lên, hần sợ Chu Bản sẽ lại cự tuyệt hần.

“Ta không biết chúng ta có nên thử hay không. Ta... hơi sợ.”

“Người đang lo lắng cái gì?”

“Giống như người nói, nếu như chúng ta phát hiện hai người không thích hợp trở thành tình nhân, vậy thì quan hệ giữa chúng ta sẽ trở nên rất xấu hổ.”

“Không, ta tin tưởng chúng ta sẽ rất hợp nhau. Sau đó sẽ tiếp tục ở cùng nhau mãi!”

Nghe Trình Vi giống như một tiểu hài tử hăng hái nói như thế, Chu Bản không khỏi hé miệng cười. Trình Vi trước mặt người ngoài luôn là một kẻ kiêu ngạo lãnh đạm, chỉ có ở trước mặt hần mới có thể lộ ra tính trẻ con như vậy. Cảm giác này đôi khi khiến hần vui vẻ, có đôi khi lại khiến hần cảm thấy ngọt ngào, có đôi khi lại làm cho hần đỡ khốc cỡ cười. Chu Bản muốn biết, cảm giác này có đúng là “thích” hay không?

Chu Bản không lên tiếng, giống như là đang lo lắng cái gì đó.

Lúc này Trình Vi có cảm giác mình giống như diễn viên xiếc đang đi trên dây vậy. Hần có thể cảm thấy đích đến đang ở ngay trong tầm mắt, nhưng trên đường đi lúc nào cũng có thể ngã xuống. Mà hết thấy hần cũng chỉ có thể nắm chặt lấy tay của Chu Bản, hiện tại chỉ có Chu Bản mới quyết định được hần có thể thuận lợi tiêu sái đi đến điểm kết thúc, hay là cứ như vậy mà bị rơi xuống đất. Từ trước tới nay Trình Vi chưa bao giờ để cho một người khác quyết định số phận của bản thân, không ngờ cũng có một ngày hần lại rơi vào tình thế này.

“Ta vốn không có bất cứ một kinh nghiệm luyện ái nào, ta thực sự không biết phải làm gì cho người cả.” Chu Bản chậm rãi nói.

“Người không cần phải cho ta cái gì cả, chỉ cần người vĩnh viễn ở bên cạnh ta là được!”

“Chỉ như vậy là đủ rồi?”

Trình Vi kiên định gật đầu: “Chỉ như thế là đủ rồi.”

Chu Bản trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn Trình Vi. Trình Vi cũng khẩn trương nhìn hần.

“Ta...”

Chu Bản có chút thẹn thùng cúi đầu: “Vậy thì thử xem sao.”

Trình Vi nghe xong thì vội vàng ôm cổ Chu Bản, trên mặt tràn đầy vui sướng, sau đó lại còn vui vẻ cười rộ lên.

“Ta không thử được!” Chu Bản cười nói, bất giác hần cũng bị tâm trạng vui sướng của Trình Vi ảnh hưởng.

Trình Vi lập tức buông Chu Bân ra, nhưng vẫn gắt gao nắm lấy tay của hắn.

“Bàn tay này, ta sẽ cầm lấy nó mà đi đến tận cùng!” Trình Vi nhìn sâu vào mắt của Chu Bân nói.

Chu Bân cúi đầu nhìn hai bàn tay của bọn họ đang nắm chặt lấy nhau. Hắn có thể cảm thấy rõ ràng sự ấm áp cùng vững chãi qua bàn tay của Trình Vi. Chu Bân nhẹ nhàng tựa vào vai của Trình Vi, mỉm cười để mặc cho Trình Vi nắm lấy tay mình.

“Chu Bân.”

“Ân.”

“Ta chắc không phải là đang nằm mơ chứ?”

Chu Bân liền quay ra véo má của Trình Vi một chút.

“Không đau.” Trình Vi cười nói: “Bảo bối, người đối với ta thật tốt, người là sợ ta đau nhức đúng không?”

“Đó là bởi vì da mặt người quá dày nên mới không cảm thấy đau.”

### 30. Chương 30

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Buổi sáng, Chu Bân vừa mở mắt thì đập ngay vào mắt hắn là khuôn mặt tuần tú của Trình Vi.

Trình Vi vẫn ôm Chu Bân như trước. Tối hôm qua bọn họ thức tới khuya trò chuyện, hai người cũng là tư thế này mà ôm nhau ngủ. Sau khi tỉnh lại, Chu Bân mới phát hiện ra tư thế của hai người cũng không thay đổi gì nhiều. Vẫn là hắn gối đầu lên tay của Trình Vi ngủ cả một đêm, có lẽ cánh tay của Trình Vi cũng tê cứng cả rồi. Chu Bân khẽ xoay người, nhẹ nhàng dịch ra ngoài một chút, muốn cho Trình Vi ngủ được thoải mái hơn. Nhưng mà không ngờ động tác của hắn nhẹ như vậy mà vẫn kinh động đến Trình Vi.

“Đánh thức người sao?”

Trình Vi vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm vẫn còn nồng đậm giọng mũi, liền xoay người ôm lấy Chu Bân vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn một cái.

Chu Bân đỏ mặt nói: “Người còn muốn ngủ nữa không?”

“Mấy giờ rồi?”

Chu Bân quay ra nhìn đồng hồ một chút.

“Buổi trưa rồi.” Chu Bân đột nhiên nhớ tới tối hôm qua hắn chưa kịp báo cho hai người ở nhà mà đã đi ra ngoài, không biết sáng nay tỉnh lại phát hiện ra sự vắng mặt của hắn thì có lo lắng hay không. “Ta gọi điện về nhà một chuyến.”

Dứt lời Chu Bân liền nhảy xuống giường, đi ra ban công gọi điện thoại về cho ba mẹ mình, nói dối rằng sáng sớm nay mình mới đi ra ngoài tụ tập với mấy người bằng hữu một chút.

Chu Bân vừa mới cất điện thoại đi thì đã thấy Trình Vi đẩy cửa đi ra, đem áo khoác ra choàng lên người Chu Bân.

“Muốn ăn gì không?” Chu Bân hỏi.

“Người đi với ta?”

“Không muốn sao?” Chu Bân cảm thấy câu hỏi của hắn có chút kỳ quái.

“Ta nghĩ người phải về nhà với ba mẹ người a.” Trình Vi nói.

Chu Bản cười cười: “Hắn có Vương thúc thúc rồi.”

“Vương thúc thúc là người lần trước ta gặp ở bệnh viện đúng không?” Trình Vi có ấn tượng rất rõ ràng với cái người họ Vương đó.

“Àn.” Chu Bản suy nghĩ một chút rồi nói: “Vương thúc thúc cùng ba ba ta...bọn họ cũng cùng một chỗ rồi. Ta là muốn nói quan hệ của bọn họ là giống quan hệ của chúng ta hiện nay a.”

Trình Vi nghe xong có chút kinh ngạc. Tuy rằng hắn đã sớm đoán được người họ Vương đó có tình cảm với ba ba của Chu Bản, nhưng không nghĩ tới ba ba của Chu Bản lại tiếp nhận hắn, hơn nữa...

“Xem ra hắn nhanh chân hơn ta một chút rồi.” Trình Vi nhún nhún vai, ôm lấy vai của Chu Bản rồi nói: “May mà ta cũng không quá muộn.”

“Được rồi, ở đây rất lạnh, chúng ta mau đi rửa mặt rồi đi ra ngoài ăn cơm đi.” Chu Bản nói.

Đương nhiên khi Chu Bản đi theo Trình Vi cùng đi ra khỏi ký túc xá thì bác quản lý vô cùng ngạc nhiên, bởi vì bác ấy không nhớ rõ là mình có cho Chu Bản đi vào trong ký túc bao giờ. Bác quản lý đại khái là cảm thấy Chu Bản trông rất quen, có thể là sinh viên của trường. Thế nhưng lại ngại thế lực của nhà Trình Vi, cho nên cũng không dám gây khó dễ, chỉ là một mực chăm chú nhìn Chu Bản.

Chu Bản cùng Trình Vi không nén được mà cười lớn.

Mồng một Tết, đi ăn đồ tây không phải là ý hay. Có lẽ rất nhiều người đều ở nhà hoặc là đi ăn ở các quán cơm truyền thống.

“Ăn cơm xong người muốn đi đâu?” Trình Vi nhấp một ngụm rượu vang rồi hỏi.

“Uhm...” Chu Bản suy nghĩ một chút. Bỗng nhiên thấy một bức ảnh Michael Jordan được treo trên tường của nhà hàng, liền nói: “Chúng ta đi chơi bóng rổ đi?”

“Đề nghị này không tồi đâu!”

Chu Bản dẫn Trình Vi tới một sân bóng rổ ở gần trường trung học trước đây của hắn. Khi bọn họ đến nơi thì thấy có bốn nam sinh cao trung đang chơi bóng ở đó.

“Có thể cho thêm người chơi không?” Chu Bản hô to.

Mấy nam sinh đó nhìn nhau một hồi, cuối cùng một nam sinh cao gầy nói: “Hai người các người cùng chơi sao? Chúng ta đã chia đội xong xuôi rồi, các người mỗi người vào một đội đi!”

“Hào!”

Chu Bản gia nhập đội của nam sinh cao gầy vừa nói đó, mà Trình Vi thì vào đội bên kia. Bởi vì có thêm hai thành viên mới, nên tình thế giữa hai đội có thay đổi một chút. Lúc trước thì đội của nam sinh cao gầy kia dẫn trước, nhưng hiện tại thì Trình Vi đã ghi điểm liên tục. Những nam sinh này đều rất hăng hái, cho dù thực lực cách xa, nhưng vẫn bám sát Trình Vi. Cho dù không có hiệu quả nhiều lắm nhưng vẫn có thể tạo ra một chút cản trở.

Nhìn điểm số ngày càng cách biệt, người trong đội của Chu Bản bắt đầu sốt ruột. Bọn hắn nói với Chu Bản là trước khi thi đấu đã đánh cược với nhau, đội nào thua thì phải bao đội kia ăn. Chu Bản hiểu rõ, cười cười, nửa trận cuối thì hắn chơi chủ động hơn rất nhiều, cũng kéo lại được khá nhiều điểm.

Trình Vi thấy vậy thì làm mặt quỷ với Chu Bản. Chu Bản cố nhịn cười, hắn biết Trình Vi không chơi hết sức, đa số thời gian đều là vờn bóng mà thôi.

Chu Bản nhận được bóng, vừa chuyển sang cho đồng đội thì bị đối phương phá ra ngoài sân. Lúc này có sáu người bộ dạng bất hảo vừa đi vừa đá quả bóng rổ đó. Nam sinh cao gầy đi tới xin lại bóng, nhưng bọn họ vẫn đứng yên không nhúc nhích. Nam sinh cao gầy đó định đi tới nhặt bóng thì lại bị bọn họ ác ý đẩy ra.

Chu Bản chạy tới hỏi xem có vừa phát sinh chuyện gì thì có một gã đi tới xô mạnh vào người Chu Bản. Trình Vi thấy vậy liền chạy tới, không nói một lời mà đánh ngay cho gã đó một quyền. Thấy đồng bọn bị đánh, mấy tên còn đồ còn lại liền xông tới vây quanh Trình Vi.

Ba nam sinh ban đầu thì nhìn đến choáng váng, nhưng sau đó cũng nhanh chóng xông lên cùng nhau chế trụ một tên. Lúc này Chu Bân vội vàng túm lấy một tên nhuộm tóc đỏ vừa đánh nam sinh cao gầy kia, Trình Vi còn lại là một đấu ba, đánh cho bọn họ ngã vật ra trên mặt đất.

“Còn muốn đánh nữa hay không hả?” Trình Vi xoay người túm lấy tên lưu manh đang bị Chu Bân giữ lại kia.

“Không đánh nữa...”

Trình Vi buông tay ra, quát lớn: “Cút!”

Mấy tên lưu manh đó nghe vậy thì vội vàng bỏ chạy.

Chờ mấy tên đó đi khuất rồi, mấy nam sinh kia lúc này mới dám reo hò mừng thắng lợi.

Trước đây đã từng nghe Trình Vi nói hắn có rất nhiều kinh nghiệm đánh nhau, nhưng mãi đến ngày hôm nay Chu Bân mới có thể tận mắt chứng kiến. Thân thủ của Trình Vi xác thực rất tốt, vừa nhanh vừa mạnh, nhưng mà vẫn có một chuyện không thoát khỏi ánh mắt của Chu Bân.

Sau khi hai người bọn họ tạm biệt mấy nam sinh kia, sắc trời cũng đã bắt đầu tối. Thấy Chu Bân đã đóng cửa xe, Trình Vi vừa định khởi động xe thì bị Chu Bân nhẹ nhàng ngăn lại.

Trình Vi khó hiểu quay sang nhìn Chu Bân.

“Cho ta xem!” Chu Bân chỉ vào phần hông bên phải của Trình Vi rồi nói.

“Để làm gì?”

Chu Bân không muốn giải thích, trực tiếp kéo áo Trình Vi lên.

Trình Vi kéo tay hắn lại, cười gian một cái rồi nói: “Sao đột nhiên lại nhiệt tình như thế? Không ngờ người còn gấp hơn cả ta a!”

“Đừng nhiều lời, ta biết lúc này người bị bọn người kia đánh trúng rồi, có phải không?”

Trình Vi sưng sốt một chút, sau đó ôn nhu nở nụ cười. Hắn nắm lấy tay của Chu Bân rồi nói: “Không cần thận nên bị trúng hai quyền thôi mà. Cái loại côn đồ nửa mùa này đâu có chút sức lực nào, không có việc gì đâu!”

“Thực sự không sao chứ?”

“Thực sự không sao, nếu như người không tin...” Trình Vi lại bầy ra vẻ mặt xấu xa mà nói: “Đợi lát nữa chúng ta quay về ký túc xá, ta sẽ cởi hết y phục ra cho người hảo hảo kiểm tra một phen, như vậy có được không?”

Chu Bân vung tay cho hắn một đấm vào mặt, trừng mắt nói: “Người giữ lại mà tự nhìn đi!”

“Thực là phí của trời mà!” Trình Vi lắc đầu thở dài nói.

“Người nói người là thiên vật sao?”

Trình Vi lập tức ưỡn ngực lên, trong ánh mắt tràn đầy tự tin, khoe miệng cong lên thành một nụ cười xấu xa, sau đó lại ra vẻ trang nhã mà gật đầu như xác nhận.

Chu Bân quả thực không thể phủ nhận một sự thật là Trình Vi rất khôi ngô anh tuấn, đành phải quay đầu né tránh ánh mắt đang lóe sáng của Trình Vi.

“Lái xe đi!”

## 31. Chương 31

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Sau kỳ nghỉ tết âm lịch, mấy ngày nghỉ đông còn lại có vẻ trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái mà đã đến ngày khai giảng năm học mới rồi.

Trước khi khởi hành, Hồng Bảo gọi điện hỏi Chu Bân có ra ga đón hắn được không, bởi vì hành lý của hắn quá nhiều. Chu Bân đồng ý. Vì vậy trước khi khai giảng một ngày, Chu Bân liền gọi điện bảo Trình Vi cùng đi đón Hồng Bảo.

Khi xem bảng thông báo ở ga thì bọn họ biết xe của Hồng Bảo đã đến nơi rồi.

Hai người ở phòng chờ đợi một hồi, thì thấy đoàn người lũ lượt đi ra. Có vài người đeo những cái ba lô rất to ở trên lưng, khiến cho những người đang chờ để đón người thân hay bạn bè rất khó quan sát. Trình Vi vóc dáng cao, nên Chu Bân bảo hắn để ý ở cổng ra vào, nhìn xem có thấy Hồng Bảo đi ra hay chưa.

Đột nhiên Trình Vi ha hả cười lớn, Chu Bân khó hiểu nhìn hắn, chỉ thấy hắn vẫn không nhịn được cười mà chỉ chỉ vào cửa phía bên phải. Chu Bân nhìn theo hướng tay của hắn thì phát hiện có một vật thể tròn tròn, đeo trên lưng một ba lô rất to, hai cánh tay cũng đeo hai cái ba lô nhỏ hơn một chút. Vật thể đó đang gian nan tiến về phía trước. Chu Bân thấy vậy cũng không thể nhịn được mà bật cười.

Hồng Bảo cũng chẳng còn tay mà cầm điện thoại gọi cho Chu Bân nữa. Bất quá may mà hắn kịp nhận ra Trình Vi, lập tức giống như vừa trông thấy cứu tinh mà hô lớn: “Trình Vi...”

Trình Vi vừa lái xe vừa cười lớn, Chu Bân ngồi bên cạnh cũng rất khổ cực mới nhịn cười được.

“Hồng Bảo, vừa nhìn đã biết là năm nay ngươi nhận được rất nhiều tiền mừng tuổi đi.” Trình Vi nói.

“Ôi chào, làm sao mà ngươi biết được?” Hồng Bảo hớn hở nói.

“Bao lì xì cũng nhiều đến mức đỏ thắm cả người thế này mà còn có thể không biết sao?”

Chu Bân rút cuộc không nhịn được mà bật cười một tiếng.

Hồng Bảo nghe xong còn chưa hiểu, ngồi ở ghế sau thoải mái ngả lưng ra nghỉ ngơi, không cẩn thận làm rơi một quyển tạp chí xuống dưới ghế. Hắn cúi xuống định nhặt nó lên, nhưng bởi vì mặc quá nhiều áo, cho nên với thế nào cũng không tới.

“Hồng Bảo, người lạnh lắm sao? Mặc nhiều áo như vậy.”

“Àn?” Hồng Bảo ngẩng đầu, chỉ chỉ vào cái áo khoác bằng bông đỏ thắm: “Cái này? Nãi nãi ta bắt ta mang theo nhiều hành lý như vậy, nếu không mặc lên người thì sẽ không có chỗ để a.”

“Ngươi mang cái gì về thế? Có cần dọn nhà để cất không hả?”

“Đồ ăn vặt này, đặc sản này, tất cả đều là đồ ăn, đều là mẹ ta cùng nãi nãi ép ta mang tới đây.” Hồng Bảo vừa nói vừa cởi bớt áo khoác ra: “May mà Trình Vi có xe!”

Chu Bân gật đầu, nếu như không phải có Trình Vi đi cùng, có lẽ hắn và Hồng Bảo cũng phải gọi taxi mà về thôi.

Trở lại ký túc xá, mọi người cũng đã đông đủ hết rồi, nghỉ đông không gặp được nhau nên lúc này mọi người đều đặc biệt hưng phấn. Lục Hạo và Lý Quế Bình nghe nói Hồng Bảo mang về rất nhiều đồ ăn, liền giống như ác lang mà xông tới lục lọi hành lý của Hồng Bảo. Sau đó vì tranh giành nhau quá âm ỹ, khiến cho những phòng khác cũng chạy sang. Ký túc xá thoáng cái đã thành chợ bán thức ăn, vô cùng náo nhiệt.

Buổi tối, bên ngoài cũng lát phát mưa, nhiệt độ bất ngờ giảm xuống làm không khí trở nên lạnh lẽo. Chu Bân thay đồ ngủ xong thì ngồi trên ghế đọc báo, Hồng Bảo vừa kêu lạnh vừa thản nhiên chui vào giường Đại mụ của hắn. Trình Vi thấy vậy lập tức tổng hắn trở về giường của mình, sau đó bá đạo chiếm lấy chỗ Hồng Bảo vừa nằm.

Hồng Bảo lập tức kháng nghị. Kháng nghị không được hấn liền tìm khe hở nào đó để chui vào trong chăn, muốn tìm cơ hội đá Trình Vi xuống đất. Mà Trình Vi thì vô cùng đặc ý giằng co với Hồng Bảo. Chu Bản vẫn đang chăm chú đọc báo, hoàn toàn không nhận ra trò chơi ấu trĩ của hai người kia. Cuối cùng Hồng Bảo cũng tìm được một khe hở rồi thành công trèo lên giường. Trình Vi lập tức cùng hấn triển khai trò đấu vật.

“Uy! Uy!” Chu Bản rốt cuộc cũng nhận ra bọn họ đang làm gì, không nhịn được nói: “Nếu các người làm hỏng giường của ta, ta liền đập cho hai người các người một trận đấy!”

Lúc này hai người kia mới ngừng chiến, Trình Vi làm như không có việc gì, bĩu môi ngằm phản đối, Hồng Bảo thì trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn Chu Bản.

“Ta đi đánh răng, sau khi trở về hai người các người đều tự quay về ngủ ở giường của mình cho ta!” Chu Bản bỏ lại một câu rồi xoay người đi ra ngoài.

Hồng Bảo le lưỡi e ngại, nhưng vẫn chưa chịu quay về giường của mình, mà chuyển sang chỗ Lý Quế Bình.

“Tiểu Quế Tử a...” Hồng Bảo tay ôm gối, hai mắt lườm trừng nhìn Lý Quế Bình.

“Hài tử đáng thương... Được rồi, vừa vặn ca ca cũng cần một cái gối a, lên đây đi!”

“Yeah! Tiểu Quế Tử muôn năm!” Hồng Bảo nhanh chóng leo lên giường.

Chu Bản trở về thì thấy Trình Vi vẫn đang ở trên giường của mình, liền dùng ánh mắt cảnh cáo tên kia. Hiện tại mọi người đều quay về rồi, bọn họ cũng nên chú ý một chút mới được.

Trình Vi xem như không thấy ánh mắt của Chu Bản, chỉ chỉ về phía giường của Lý Quế Bình. Chu Bản nhìn theo thì thấy Hồng Bảo đang ngủ ở bên trong. Sau đó Trình Vi thản nhiên buông màn xuống, còn bảo Chu Bản tắt đèn đi.

Chu Bản sao lại không minh bạch ý của Trình Vi chứ. Hấn là muốn nói có đôi khi hai nam nhân ngủ cùng một chỗ cũng không có gì lạ cả, người khác sẽ không hoài nghi. Chu Bản biết tên kia đêm nay kiểu gì cũng không chịu đi, khế thở dài một cái rồi đưa tay tắt đèn. Sau khi đợi hai mắt thích ứng với bóng tối thì mới chậm rãi đi vào giường, vừa ngồi lên giường thì đã bị Trình Vi ôm lấy.

“Ngủ!” Chu Bản huých hấn một cái, muốn bảo hấn phải an phận một chút.

Trình Vi hừ một tiếng, ôm ngực không nói gì.

Chu Bản tưởng rằng mình hơi quá tay, lập tức xoay người đối mặt với Trình Vi, muốn kiểm tra tình hình của hấn. Ai ngờ Chu Bản vừa quay người lại thì môi đã bị Trình Vi chiếm lấy.

Chu Bản muốn đẩy hấn ra, nhưng khí lực của Trình Vi rất lớn, mà giường thì lại nhỏ, nếu cử động quá mạnh thì sẽ ảnh hưởng đến người ngủ ở tầng trên. Cho nên Chu Bản không có lực để đẩy Trình Vi ra, định cắn vào lưỡi của Trình Vi, nhưng lại không nỡ ra tay.

Trình Vi biết Chu Bản là sợ đánh động mọi người nên không dám đẩy hấn ra. Đồng thời cũng biết Chu Bản là sợ làm hấn bị thương nên mới không cắn mình. Trình Vi trong lòng đặc ý, tiếp tục dùng kỹ xảo hôn xuống, thẳng đến khi Chu Bản không thở nổi mới chịu buông ra.

Chu Bản vừa thở hổn hển vừa hung hăng đập vào bả vai của Trình Vi một cái, khiến Trình Vi đau đến hô cũng không nổi. Sau đó cũng không quản đến ánh mắt đáng thương của Trình Vi mà quay lưng lại với hấn.

Trình Vi từ phía sau ôm lấy Chu Bản, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ: “Đau quá đi!”

Thấy Chu Bản không để ý đến mình, Trình Vi lại tiếp tục ăn vạ. Rốt cuộc Chu Bản lại không nhịn được phải xoay người lại trừng mắt nhìn hấn hấn mới chịu thôi.

“Đau quá...”

“Đáng đời người!” Chu Bản lại càu hấn một cái.

“Ai nha!”

“Suyt!” Chu Bản ra hiệu cho hấn im lặng một chút.

Trình Vi trưng ra vẻ mặt ủy khuất, Chu Bản thấy vậy, lại mềm lòng hỏi: “Rất đau sao?”

“Àn!”

Chu Bản biết Trình Vi chỉ là đang làm nũng mà thôi, nên cố nhin cười mà ngẩng đầu hôn lên mặt hấn một chút.

“Ồ đây nữa!” Trình Vi chỉ chỉ vào môi mình.

“Sau đó người phải yên lặng mà ngủ, biết chưa?” Chu Bản nhỏ giọng nói.

Trình Vi cười cười nói: “Được!”

Chu Bản hôn xong, Trình Vi lại ôm chặt lấy thắt lưng hấn không cho hấn lui ra phía sau. Hai người lại lâm vào triền miên một hồi.

Sau cái hôn dài đó, cuối cùng Trình Vi cũng chịu buông tha cho Chu Bản, an phận ôm lấy hấn mà đi gặp Chu Công.

Chu Bản lúc này lại chưa ngủ được. Hấn bị Trình Vi ôm chặt lấy, cảm nhận được hơi thở đều đều của đối phương, hấn cảm thấy trong lòng trào lên một cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có. Hấn thích Trình Vi làm nũng với mình, thích Trình Vi chỉ ở trước mặt hấn mới lộ ra tâm tính tiểu hài tử, thậm chí còn thích Trình Vi có chút bá đạo nữa. Chu Bản ý thức được, bản thân càng ngày càng thích Trình Vi rồi.

## 32. Chương 32

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Ngày hôm qua Trình Vi đập điện thoại nát bấy ra. Vì vậy Chu Bản đành phải cùng hấn đi mua lại một cái mới.

“Lần sau nếu muốn phát tiết thì cũng đừng có động đến những thứ đắt tiền như vậy, thật là lãng phí.”

“Quăng đi mới tốt, có thể yên tĩnh được một chút.” Trình Vi không cho rằng mình làm sai, vẫn thản nhiên nói.

Ngày hôm qua gia gia của Trình Vi gọi điện đến cho hấn, nói được một chút thì lại đưa điện thoại cho Tô Mị. Trước mặt lão nhân gia, Tô Mị còn giả bộ nàng dâu hiền lành dịu dàng, ân cần hỏi han Trình Vi, còn bảo hấn phải nhớ về tham dự đám cưới vào cuối tuần sau. Trình Vi tức giận đến độ ném ngay điện thoại vào góc tường, làm cho tất cả những sinh viên khác đang ngồi xung quanh hấn đều sững sốt nhìn lên.

Vào một nhà hàng, Chu Bản liền lấy điện thoại mới của Trình Vi ra kiểm tra một phen, xem có thông số nào sai lệch so với quảng cáo hay không.

Trình Vi kéo Chu Bản ngồi sát vào hấn, vòng tay khoác lên vai của Chu Bản, nắm lấy bàn tay của Chu Bản đang ở dưới mặt bàn. Sau đó gác cằm lên vai của Chu Bản.

Không gian của nhà hàng khá tối, cho nên Chu Bản cũng không đẩy Trình Vi ra, vẫn tiếp tục giúp hấn kiểm tra các bước cài đặt máy cho Trình Vi.

“Bảo bối!” Trình Vi thổi nhẹ vào lỗ tai của hấn, nhẹ nhàng gọi.

Chu Bản vẫn như cũ không để ý đến hấn. Kỳ thực thì bản thân Chu Bản cũng cảm thấy cái tai mình đang phát nhiệt. Bất quá trong hoàn cảnh mờ昧 như thế này, có lẽ tên kia cũng không nhận ra cái gì đâu.

Trình Vi bật cười một tiếng, Chu Bản liền quay ra trừng mắt nhìn hấn.

“Cái lỗ tai này đã chín, có thể ăn rồi.” Vừa dứt lời, hấn liền cắn nhẹ lên vành tai của Chu Bản.

Chu Bản lập tức mặt đỏ bừng bừng, thẹn quá hóa giận, hung hăng đá cho tên kia một cước. Chu Bản vừa định mắng hấn vài câu thì tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên. Chu Bản cúi đầu nhìn, là gia gia của Trình Vi gọi đến.

Chu Bản liền đem điện thoại trả lại cho Trình Vi. Trình Vi không cam lòng, nhú mày khó chịu, những vẫn phải mở ra nghe.

“Ừ, gia gia.”

“... ”

“Không, ta đang ở trường.”

“... ”

“A?”

“... ”

“Cái gì?”

“... ”

“Các người còn cần ta đồng ý sao?”

“... ”

“Không đi, ta đang đi ăn cùng với bạn.”

“... ”

“Chờ một chút!” Trình Vi liếc nhìn vẻ mặt của Chu Bản, trầm mặc nửa khắc, sau đó lại nói: “Quên đi, bây giờ ta sẽ đến đó, các người không cần đến đây.”

“Phát sinh chuyện gì rồi sao?” Sau khi nghe điện thoại xong, Chu Bản thấy vẻ mặt buồn bực của Trình Vi thì khê hỏi.

“Gia gia ta tới, ta phải đi gặp ông.” Trình Vi nói khê.

“Không có chuyện gì chứ?” Chu Bản có chút lo lắng: “Vậy người mau đi đi, chúng ta ăn sau cũng được.”

“Không, người cứ ngồi đây đi, đồ ăn cũng sắp mang ra rồi.” Trình Vi vỗ vỗ tay hấn nói: “Không có việc gì đâu, gia gia chỉ là đến thăm ta thôi.”

Chu Bản nghĩ đến cách Trình Vi nói chuyện với gia gia hấn vừa rồi, cảm thấy hấn đang giấu giếm điều gì đó, nhưng Chu Bản vẫn gặt đầu: “Àn, vậy người đi trước đi, chúng ta hẹn nhau ở đâu đây?”

“Ách.... chỗ nào gần trường đi.” Trình Vi đứng lên, hôn nhẹ lên trán của Chu Bản một cái. “Vậy ta đi trước nhé.”

“Àn.”

Trình Vi vừa đi được 10 phút thì bồi bàn cũng bắt đầu đưa đồ ăn lên. Trình Vi gọi rất nhiều đồ ăn, hai người có lẽ cũng không hết, huống hồ hiện tại hấn chỉ ăn có một mình. Nhìn vào chỗ trống mà lúc này Trình Vi ngồi, Chu Bản đột nhiên cảm thấy ăn một mình rất buồn chán. Hấn ăn no rồi, mà trên bàn vẫn có quá nhiều đồ ăn, thậm chí còn có những món hấn chưa động đũa vào. Chu Bản liền gọi điện cho mấy người đang ở ký túc xá, hỏi xem có muốn mình gói mang về cho không.

Hồng Bảo là người đầu tiên nghe máy. Hồng Bảo nghe thấy Chu Bản nói vậy đương nhiên rất cao hứng. Hấn còn nói với Chu Bản, vừa rồi gia gia của Trình Vi còn tới ký túc xá, nói là muốn nhìn qua nơi cháu trai của mình đang ở như thế nào.

“Lưu hiệu trưởng cũng ở bên cạnh ông ấy, thái độ đối với gia gia của Trình Vi vô cùng tôn kính. Xem ra lai lịch của Trình gia không vừa đâu nha!” Hồng Bảo nói.

“Vậy sao?” Chu Bản không hiểu sao Trình Vi lại không nói là gia gia của hấn đã tới trường.

“Còn có một tin tức vô cùng nóng bỏng nha!” Hồng Bảo hưng phấn nói. “Trình gia gia còn dẫn vị hôn thê của Trình Vi tới nữa cơ.”

“Cái gì?” Chu Bản kinh ngạc kêu lên, hắn cũng tự thấy bản thân có chút kích động, liền hạ giọng: “Người nói là... vị hôn thê của Trình Vi?”

“Ha ha, đại mù người cũng rất kinh ngạc đúng không? Lúc đó chúng ta cũng rất ngạc nhiên a, không ngờ đến thời đại này rồi mà vẫn có người có vị hôn thê. Bất quá vị hôn thê của Trình Vi thực sự rất đẹp, có vẻ cũng bằng tuổi với chúng ta. Trách không được Trình Vi lại không hẹn hò với Diệp Doanh Doanh. Hóa ra là đã có một vị hôn thê tốt như vậy. Uy, đại mù, người có nghe không đó? Uy, uy?”

“Nga, ta vẫn đang nghe đây.” Chu Bản phục hồi tinh thần lại, trong lòng hắn có chút rối loạn. “Hồng Bảo, ta có chút việc, cúp máy trước đây.”

“Nga, được rồi, nhớ mang đồ ăn về cho ta nha, bye bye!”

Tắt máy đi, Chu Bản ngây ngốc nhìn chăm chăm vào mặt bàn. Hắn chưa từng nghe Trình Vi nói gì về vị hôn thê. Trình Vi vừa rồi chỉ nói gia gia đang chờ hắn ở trường, còn cố ý bảo mình ăn xong hãy quay về. Chu Bản đang suy nghĩ có phải là Trình Vi không muốn mình nhìn thấy vị hôn thê của hắn nên mới làm như vậy không?

Rất loạn, trong lòng hắn thực sự rất loạn. Chu Bản nhấp một ngụm rượu vang, vô số nghi vấn cứ vây quanh hắn. Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Trình Vi.

“Trình Vi.”

“Ân.”

“Người đang ở cạnh gia gia sao?”

“Ân.”

“Chỉ có hai người các người thôi sao?”

“Ân, đúng vậy.”

Chu Bản không biết có phải là do mình quá nhạy cảm hay không. Nhưng hắn cảm thấy giọng nói của Trình Vi có chút do dự, điều này làm cho tâm tình của hắn càng tồi tệ hơn.

“Không có việc gì đâu, vậy hai người các người cứ hảo hảo trò chuyện đi.” Chu Bản nói.

“Được, đêm nay có khả năng ta không quay về ký túc xá, các người không cần chờ cửa đâu.”

“Hảo.”

Trở lại ký túc xá, Chu Bản thấy Đại Thực cũng tới, liền băng quơ hỏi thăm chuyện ngày hôm nay.

Gia gia của Trình Vi xác thực là có dẫn theo một nữ nhân tới ký túc xá. Trình gia gia hỏi thăm mọi người xong thì liền tươi cười giới thiệu với mọi người, nữ nhân bên cạnh ông là vị hôn thê của Trình Vi. Bọn họ chỉ ở lại khoảng 10 phút thì rời đi ngay. Lý Quế Bình còn nói hắn nghe thấy Lưu hiệu trưởng đề cập với Trình gia gia việc bỏ vốn đầu tư cho trường học.

Chu Bản từ đầu đến cuối chỉ yên lặng lắng nghe, không có lên tiếng.

Đại Thực ngồi chơi thêm một lúc nữa, rồi lặng lẽ ra hiệu với Chu Bản.

Sau khi Đại Thực đi ra khỏi phòng, Chu Bản cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng vẫn đi theo hắn.

“Chu Bản, có một số việc ta không biết có nên nói hay không. Bởi vì ta cũng không thể xác định những suy đoán của mình là đúng hay sai.” Đại Thực vô cùng nghiêm túc nói.

Chu Bản nghi hoặc nhìn hắn, hỏi: “Người muốn nói cái gì?”

“Người cùng Trình Vi có phải là... ta không biết nên nói thế nào cho đúng.” Đại Thực gãi gãi đầu, sau đó đột nhiên quả quyết ngắt đầu nói. “Người và Trình Vi, hai người có phải đang kết giao với nhau hay không?”

Chu Bản kinh hãi nhìn Đại Thục. Bản thân Chu Bản cũng không ngờ quan hệ của bọn hắn lại bị người khác nhanh chóng phát hiện ra như vậy.

Đại Thục nhìn thấy phản ứng của Chu Bản thì biết phán đoán của mình có tám phần mười là chính xác, hắn vỗ vỗ vai Chu Bản nói: “Yên tâm đi, ngoại trừ ta, có lẽ những người khác không biết đâu.”

“Người... làm sao lại biết?” Chu Bản có chút khẩn trương, đồng thời cũng có chút ngại ngùng.

“Quan sát a. Có lẽ ta tương đối miễn cảm với những chuyện này. Từ trước đây ta đã cảm giác được không khí khi các người ở chung với nhau vô cùng đặc biệt.”

“Đặc biệt?”

“Àn, đặc biệt.” Đại Thục cười cười. “Trình Vi luôn duy trì khoảng cách với mọi người, tạo cho mọi người cảm giác xa cách. Tuy rằng hắn đối với những người cùng phòng tốt hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ dừng ở mức xã giao khách sáo mà thôi. Tất cả mọi người trong trường đều biết ngươi là bạn tốt nhất của Trình Vi, bọn họ đoán có lẽ hai người rất hợp ý nhau nên mới có thể luôn như hình với bóng. Lúc đầu ta cũng tưởng là như thế.”

Đại Thục dừng một chút rồi lại nói: “Sau khi ta đến khách sạn tìm các người lúc Trình Vi bị thương, ta bắt đầu có chút hoài nghi. Sau đó ta bắt giác theo dõi hai người các người. Người biết không, lúc chúng ta mất liên lạc với người ở Tung Vân sơn, sự lo lắng khẩn trương của Trình Vi hoàn toàn không chỉ là lo lắng với một người bạn.”

Chu Bản nghe Đại Thục, bản thân hắn cũng không ngừng hồi tưởng lại đoạn ký ức đó.

“Ta không ngờ người lại phát hiện ra sớm như vậy. Kỳ thực từ kỳ nghỉ tết âm lịch lần này chúng ta mới bắt đầu kết giao thôi.”

“Vậy sao?” Đại Thục vô cùng kinh ngạc: “Ta còn tưởng các người đã ở cùng nhau từ lâu rồi cơ.”

Chu Bản cười cười, lắc đầu nói: “Có một khoảng thời gian ta luôn trốn tránh hắn. Bởi vì ta sợ hãi. Dù sao thì ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ ở cùng một chỗ với nam nhân.”

“Thực tế thì ai cũng như vậy thôi, nhưng mà chuyện tình cảm thì không phân biệt giới tính, đúng không?”

Chu Bản nghe vậy không khỏi có chút cảm động. Thật sự hắn cũng mong bạn bè có thể hiểu được điều này, chỉ không ngờ người đầu tiên chia sẻ với hắn lại là Đại Thục.

Đại Thục vỗ vai Chu Bản, chân thành nói: “Ta sẽ không nói cho ai khác đâu, yên tâm đi.”

“Cảm tạ người.” Chu Bản cười cười, sau đó lại thở dài.

“Kỳ thực, anh trai của ta cũng là một người đồng tính luyến ái. Sau khi cha ta phát hiện được thì liền bắt hắn xuất gia. Từ khi ta biết anh trai của mình là một người đồng tính, ta cũng bắt đầu tìm hiểu một chút thông tin về vấn đề này.” Đại Thục đột nhiên nhìn thẳng vào Chu Bản rồi nói: “Kỳ thực ta cũng đang hoài nghi.”

“Hoài nghi cái gì?”

“Hoài nghi tính hướng của bản thân ta.”

Chu Bản kinh ngạc nhìn Đại Thục, nhất thời hắn cũng không biết nói cái gì.

Đại Thục thản nhiên cười: “Hình như ta chưa từng thích nữ nhân nào. Tuy rằng ta cũng chưa thích nam nhân nào, nhưng ta không rõ vì sao ta lại có thể nhận ra được ai là người đồng tính.”

“Cho nên người hoài nghi mình cũng có loại tính hướng này sao?”

“Àn.”

Chu Bản vỗ vỗ vai Đại Thục: “Có lẽ duyên phận của người còn chưa tới mà thôi. Là nam hay là nữ, cũng phải đến lúc đó thì mới biết được. Hiện tại người cứ chuyên tâm học hành là được rồi.”

“Người nói cũng đúng.” Đại Thục cười khẽ, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Bân: “Chuyện ngày hôm nay, người có định hỏi Trình Vi không? Ý ta là chuyện hân có vị hôn thê a.”

“Không có. Lúc trước cũng chưa từng nghe hân nhắc đến chuyện này.”

Đại Thục nhú nhú mày nói.

“Người đang lo lắng cho ta sao?” Chu Bân hỏi.

Đại Thục gật đầu: “Có một chút.”

Chu Bân đột nhiên nở nụ cười: “Cảm tạ người. Hôm nay nghe được tin này quả thật ta cũng có suy nghĩ miên man. Nhưng sau khi trò chuyện với người thì ta cảm thấy tốt hơn rất nhiều.”

“Vây là tốt rồi, vừa rồi thấy biểu hiện của người ta có chút không yên lòng. Ta nghĩ Trình Vi rất thích người. Ngày hôm nay khi gia gia của Trình Vi đến ta cũng có mặt, ta tin rằng cái gọi là vị hôn thê kia chỉ là ý riêng của lão nhân gia mà thôi, người nên hỏi Trình Vi cho rõ ràng.”

“Ta sẽ làm vậy.”

### 33. Chương 33

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Ngày hôm sau, gia gia của Trình Vi cũng rời đi. Thế nhưng “vị hôn thê” của hân lại trở thành sinh viên của đại học T, còn là thành viên mới của lớp Chu Bân. Trong trường cũng hiếm khi có trường hợp chuyển ngang như vậy. Rất nhiều người là lần đầu nghe nói đến việc này. Đây cũng là cho mọi người hiểu rõ sức mạnh của quyền thế tài lực.

Sau khi trở về, Trình Vi lập tức giải thích rõ mọi chuyện với Chu Bân. Nhìn biểu hiện lo lắng, ra sức thanh minh của Trình Vi, trong lòng Chu Bân đã kiên định hơn rất nhiều.

“Vị hôn thê” kia của Trình Vi tên là Lý Ngã Dư, ngoài việc gia gia của nàng là lão chiến hữu với gia gia của Trình Vi, thì hai người bọn họ còn học chung tiểu học. Trưởng bối của hai nhà Trình – Lý mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng vẫn tính toán đến khả năng kết là thông gia. Thế nhưng sau khi Trình Vi xuất ngoại, hai tiểu hài tử cũng không có liên hệ với nhau. Ấn tượng của Trình Vi đối với Lý Ngã Dư rất mơ hồ, đại khái chỉ có thể nhớ mang máng là khi học tiểu học thì nàng ngồi đằng trước hân, chỉ có vậy thôi. Khi còn bé Trình Vi rất nghịch ngợm, khi đi học hân còn dùng bật lửa đốt tóc của Lý Ngã Dư, kết quả khiến cho nàng phải khóc lóc đi tìm giáo viên. Còn có một lần, khi cả lớp có giờ học bơi, Trình Vi còn cùng mấy nam hài khác chơi đánh trận giả dưới nước. Trong lúc sơ ý đã va vào Lý Ngã Dư, làm cho nàng ta bị ngã xuống hồ bơi. May mà giáo viên phát hiện ra sớm, nếu không nàng rất có thể sẽ bị chết đuối.

“Người biết không, kể từ đó ta liền bị chứng sợ nước.” Lý Ngã Dư oán giận nói với Chu Bân.

“Cái này chỉ có thể chứng tỏ tố chất của người quá kém.” Trình Vi nhin không được mà xen vào chế nhạo nàng. Mấy ngày nay Lý Ngã Dư luôn đi theo Trình Vi, cho dù hân không để ý tới nàng, nàng liền nói chuyện với lớp trưởng ôn hòa – chính là Chu Bân đang ngồi bên cạnh hân đây. Nhưng mà toàn là nói ra những việc xấu xa của Trình Vi trước đây. Có lúc Lý Ngã Dư nói với Chu Bân những chuyện vô cùng quá đáng, Trình Vi sẽ bạo phát, hai người liền đối chọi gay gắt với nhau, khiến cho Chu Bân ngồi ở giữa có chút bất đắc dĩ.

“Dù tố chất của ta có kém thì vẫn hơn tâm địa xấu xa của người.” Lý Ngã Dư làm mặt quỷ chế giễu Trình Vi.

“Trách không được người luôn nói trước đây ta khi dễ người. Ai bảo mặt người từ bé đến lớn cứ làm cho người khác thích khi dễ người thế này!” Trình Vi cười khẩy.

“Người...” Lý Ngả Dư tức giận trừng mắt, liền quay ra lắc tay Chu Bân: “Lớp trưởng, người mau mang hân cho ta.”

Chu Bân nhìn lên bảng ngập dãi, híp mắt nói: “Lỗ tai của ta mệt mỏi quá rồi thừa hai vị.”

Trình Vi từ phía sau kéo nhẹ để Chu Bân dựa vào ngực hân, sau đó quay ra trừng mắt với Lý Ngả Dư: “Có nghe thấy chưa, mau câm miệng đi!”

Lý Ngả Dư cũng không chịu thua kém, quay ra trừng mắt lườm Trình Vi, nhưng cũng không tiếp tục đấu võ mồm.

“Dư muội muội, nghe nói người định chuyển ra khỏi ký túc xá?” Lý Quế Bình ngồi ở phía sau nói.

“Ân, ta không quen dùng chung toilet và phòng tắm với người khác. Hơn nữa lại nhiều người như vậy, một chút riêng tư cũng không có.” Lý Ngả Dư liếc Trình Vi một cái rồi mới nói: “Cũng không biết người nào đó làm sao mà có thể quen được cách sinh hoạt như vậy.”

Mọi người nghe đến cụm từ “người nào đó” trong miệng Lý Ngả Dư, đều nhún vai nhủ thầm. Bỏ đi. Thứ nhất, bọn họ cho rằng cách sinh hoạt như vậy không có gì không thích hợp. Thứ hai, bọn họ vẫn cảm thấy Trình Vi tuy là đại thiếu gia, tuy rằng hân thảnh thoảng vẫn đến khách sạn ở, thế nhưng chưa bao giờ nghe hân oán giận cách sống tập thể như thế này.

“Người...” Lý Ngả Dư lườm Trình Vi, chống cằm nói: “Buổi chiều theo ta đi xem phòng, nếu vừa mắt thì lưu lại một phòng cho người ở.”

Trình Vi cười khẩy, giống như vừa nghe truyện tiểu lâm. Sau đó vẫn không nói gì mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Người...” Lý Ngả Dư lại một lần nữa tức giận nhảy dựng lên: “Hảo! Ta đi một mình!”

Chu Bân nghe xong không yên tâm liền nói: “Ta đưa người đi. Người mới tới nơi này vài ngày, nên tìm một người địa phương tìm chỗ nào tốt một chút.”

“Vẫn là lớp trưởng tốt nhất!” Lý Ngả Dư quay ra cười ngọt ngào với Chu Bân.

“Ta cũng là người địa phương, ta cũng đi!” Lý Quế Bình lập tức báo danh.

“Ân, Quế Bình đi cũng rất tốt, hân là cáo thủ ép giá a.” Chu Bân nói.

“Ta đây cũng đi.” Hồng Bảo vốn thích tụ tập cũng giơ tay lên.

Lý Ngả Dư nhìn thấy phản ứng nhiệt tình của mọi người thì rất cao hứng, tươi cười nói: “Hảo, hảo, tất cả cùng đi!”

Kết quả cuối cùng vẫn là Trình Vi phải chờ đại đội đi. Đây là kết quả của việc Chu Bân bắt hân hỗ trợ, phải làm tài xế cho mọi người a.

Cả nhóm bọn họ trong một buổi chiều đi xem được ba gian phòng. Mãi thì Lý Ngả Dư mới chịu lộ ra biểu tình thỏa mãn khi xem gian phòng thứ ba, nhưng lập tức đã bị Lý Quế Bình kéo lại. Nàng khó hiểu nhìn Lý Quế Bình, nhưng mà hân lại làm ra vẻ chưa từng phát sinh chuyện gì cả.

Lý Quế Bình làm ra bộ mặt thản nhiên, thấy chủ nhà đang nói chuyện với Chu Bân thì quay ra nói nhỏ vào tai nàng: “Có phải là định thuê phòng này hay không?”

“Ân!” Lý Ngả Dư gật đầu.

“Quyết định rồi? Không muốn xem thêm nơi khác sao?”

Lý Ngả Dư kiên định gật đầu.

“Hảo, vậy đợi lát nữa người không nên lộ ra vẻ thích nơi này, hiểu không?”

Lý Ngả Dư tuy không hiểu ý của Lý Quế Bình, thế nhưng vẫn đáp ứng hân.

Lý Quế Bình thân nhiên cùng Chu Bân đàm phán với chủ nhà. Ngay từ đầu, chủ nhà cho rằng nơi này rất đẹp, rất khang trang, giao thông lại thuận tiện. Có rất nhiều người hứng thú với gian phòng này, nên không có ý định giảm giá.

Chu Bân thấy chủ nhà liếc mắt nhìn Lý Ngã Dư. Có lẽ là hắn thấy nàng một thân trang phục sang trọng như vậy, hẳn là kẻ có tiền rồi. Cho nên Chu Bân âm thầm nghĩ, có lẽ chủ nhà này hẳn là sẽ không giảm giá phòng đi.

Lúc này Lý Quế Bình khoác lên vai của chủ nhà, lặng lẽ dán vào lỗ tai hắn nói cái gì đó. Sau đó chủ nhà liền liếc mắt nhìn Trình Vi vài lần, nét mặt vô cùng hoài nghi mà quay lại nói nhỏ với Lý Quế Bình cái gì đó. Lý Quế Bình liên tục gật đầu, bộ dạng cứ như là đã quen biết người ta lâu lắm rồi a. Cuối cùng chủ nhà suy nghĩ thêm một chút, rồi bất ngờ gật đầu đáp ứng.

“Hảo, sẽ giảm cho các người 250 đồng, đây là giới hạn cuối cùng rồi.”

Kỳ thực tất cả mọi người không ngờ rằng chủ nhà sẽ đáp ứng giảm giá phòng. Cho nên khi nghe hắn nói vậy thì mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Quế Bình. Vô cùng tò mò, không biết hắn đã dùng biện pháp gì khiến chủ nhà thay đổi ý định nhanh như vậy.

Bọn họ ký hợp đồng ngay tại chỗ, chuyện tìm phòng trọ cứ như vậy được giải quyết xong. Sau khi chào tạm biệt chủ nhà thì mọi người đều xúm lại hỏi xem đến tột cùng Lý Quế Bình đã nói gì với chủ nhà.

“Ta nói với chủ nhà...” Lý Quế Bình đi tới bên cạnh Trình Vi, đập nhẹ lên vai hắn rồi nói tiếp. “Vị này là một đại thiếu gia vô cùng giàu có. Hắn đang lập kế hoạch thuê hết tất cả những phòng sát vách để kiến tạo lại gian phòng này nhằm lấy lòng mỹ nhân. Cho nên nếu như Dư muội muội của chúng ta đến đây ở, đến lúc đó thì tùy hắn ra giá với vị phú gia công tử này của chúng ta. Ta nói hắn nên thả con săn sắt, bắt con cá rô. Lúc này mất một chút tiền thì về sau có thể kiếm được bội tiền a.”

Mọi người nghe xong mới bừng tỉnh đại ngộ, trách không được vừa rồi chủ nhà liên tục quan sát Trình Vi, nguyên lai là vậy a.

“Ha ha, người cư nhiên lừa hắn như vậy?” Hồng Bảo nói.

“Cho dù có giảm 250 đồng thì hắn vẫn kiếm được không ít đâu.”

“Kỳ thực cho dù hắn không giảm thì đối với ta vẫn là một con số nhỏ mà thôi.” Lý Ngã Dư nhún vai nói. “Chỉ là không nghĩ tới người vẫn có biện pháp.”

“Có tiền trả là một chuyện, nhưng mà bỏ tiền ra mua một thứ gì đó thì nhất định phải là thứ có giá trị tương xứng, biết không?” Lý Quế Bình lộ ra vẻ mặt nghiêm túc hiếm có mà nói: “Dùng nguồn tài chính có hạn để đổi lấy giá trị lớn nhất, đây cũng là một loại tài năng.”

Lý Ngã Dư nghiêng đầu nhìn Lý Quế Bình, nở nụ cười: “Đột nhiên ta phát hiện ra người tuy bộ dạng nghiêm túc nhưng cũng ngang ngược không kém a.”

Lý Quế Bình tiêu sái vung tay nói: “Đây là đương nhiên.”

Đi ở phía cuối, Trình Vi kéo Chu Bân lại rồi nói nhỏ: “Chúng ta cũng dọn ra ngoài sống có được hay không?”

Chu Bân nghe xong có chút kinh ngạc. Hắn liếc mắt nhìn những người khác, chợt thấy may mắn là ba người bọn họ vừa đi vừa nói chuyện phiếm nên không nghe thấy Trình Vi nói gì.

“Thế nào?” Trình Vi lại hỏi.

Chu Bân do dự một lúc rồi nói: “Chuyện này để lúc khác bàn.”

## 34. Chương 34

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Lý Ngã Dư chuyển vào phòng trọ mới. Để mừng lễ tân gia, đồng thời cũng là cảm tạ mọi người đã giúp đỡ nàng, nàng quyết định mở một bữa tiệc nhỏ để mời cả lớp, đương nhiên không thể thiếu mấy người trong phòng 505 rồi.

Bất quá khi mọi người đến nơi thì cảm thấy rất bất ngờ khi nhìn thấy Diệp Doanh Doanh và Tô Tử Mặc đang ngồi trong phòng khách. Hỏi ra mới biết, hóa ra trước đây hai nàng học cùng lớp sơ trung với Lý Ngã Dư.

“Oa! Lớp các người quả không tồi, có thể có nhiều mỹ nữ như vậy a!” Hồng Bảo vẫn là người lên tiếng đầu tiên.

“Nguyên lai Trung Quốc cũng không lớn như người ta vẫn nghĩ a.” Đây là phản ứng đầu tiên của Lục Hạo.

“Theo hai môn thống kê học và địa lý học, tỷ lệ phát sinh trường hợp này có thể ngang bằng với tỷ lệ trúng xổ số a.” Còn đây là phản ứng của Lý Quế Bình.

Mà Chu Bân cùng Đại Thục lại cùng có phản ứng giống nhau. Trong đầu bọn họ không hên mà cùng xuất hiện hình ảnh Lý Ngã Dư và Diệp Doanh Doanh kẹp hai bên người Trình Vi.

Về phần Trình Vi, hình như hần không phát hiện ra chuyện này có gì bất thường, thần thái vẫn tự nhiên như cũ.

“Chu Bân.” Tô Tử Mặc đi tới bên cạnh Chu Bân, dịu dàng cười nói: “Hình như đã rất lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau. Lần cuối cùng là sau kỳ thi của năm trước, gần đây người hần là rất bận đi.”

Chu Bân ngại ngùng cười cười. Kỳ thực sau khi khai giảng Tô Tử Mặc cũng nhắn tin cho hần vài lần, rủ hần đi ăn hoặc là ăn khuya. Thế nhưng lần nào cũng trùng vào dịp hần và Trình Vi đi cắm trại, hoặc là hần vừa đi ăn với Trình Vi xong. Sau đó thì Tô Tử Mặc cũng không nhắn tin cho hần nữa. Mà nói đúng hơn thì từ khi hần ở cùng một chỗ với Trình Vi, hần chưa từng đi ăn với bất cứ ai khác. Hần đang suy nghĩ, biểu hiện này của hần có bị tính là trọng sắc khinh bạn hay không?

“Cũng không phải bận rộn gì nhiều lắm, có vài lần thì ta không ở trong trường, lần sau ta mời người đi ăn khuya được không?” Chu Bân dò hỏi.

“Tốt lắm, vậy ta đợi người.” Tô Tử Mặc tươi cười nói.

Lúc này Lý Ngã Dư cũng đi tới, tủm tỉm cười nhìn Chu Bân và Tô Tử Mặc: “Nghe nói trước đây các người có tai tiếng với nhau nha?”

“Người nghe ai nói vậy?” Đại Thục vẫn ở bên cạnh, liền chen vào một câu.

“Ta nghe mấy người bạn trong lớp nói vậy, chẳng lẽ không có sao?” Lý Ngã Dư nói.

“Vậy các nàng có tiện thể nói cho người nghe chuyện xấu của Trình Vi không?” Đại Thục cười xấu xa nói.

“Chuyện xấu gì vậy?” Quả nhiên Lý Ngã Dư trở nên vô cùng khẩn trương, dồn dập hỏi.

Chu Bân cùng Tô Tử Mặc đều ngạc nhiên nhìn Đại Thục, ý bảo hần không nên nói lung tung.

Đại Thục nhìn thấy phản ứng của họ thì cổ nhin cười mà nói: “Mọi người buồn chán thì hay bàn tán lung tung. Phải xem xét thật kỹ, đừng nghe tam sao thất bản rồi tin lung tung nha.”

“Bịa đặt ta cũng muốn nghe!” Lý Ngã Dư túm lấy tay áo của Đại Thục, nũng nịu nói: “Nói mau, nói mau!”

“Người quan tâm cái này để làm gì?”

“Ta tò mò một chút cũng không được sao?” Lý Ngã Dư nói.

“Cái này có gì hay mà tò mò.”

“Cứ nói cho ta nghe một chút đi.”

Đại Thục biết Chu Bản không muốn hấn đề cập đến chuyện giữa Trình Vi với Diệp Doanh Doanh. Nhưng lần này rõ ràng là do hấn tự rước phiền toái vào người. Hấn suy nghĩ một chút, rồi quyết định áp dụng kế khích tướng để thoát thân.

“Ta nói này, người không phải là thích Trình Vi đấy chứ? Sao lại khấn trương như thế?”

“Ai nói ta thích hấn!” Quả nhiên Lý Ngã Dư phản ứng rất mãnh liệt, “Ta chỉ là muốn tìm được nhược điểm của hấn nên mới muốn hỏi những chuyện về hấn thôi.”

“Ta đã nói rồi, đây chỉ là chuyện do mọi người bịa ra thôi, sẽ không tìm được nhược điểm gì của hấn đâu.” Đại Thục nhìn nàng rồi nói: “Thế nhưng nếu người càng quan tâm thì ta sẽ càng hoài nghi là người thích Trình Vi à nha!”

“Ta mới không thèm thích tên kia!” Lý Ngã Dư cảm thấy mặt có chút nóng, vừa nói xong liền chạy đi mất.

Một lúc sau, mọi người trong lớp cũng lục tục đến. Cuối cùng có tổng cộng là hai mươi người tham gia, nhà mới của Lý Ngã Dư có hai phòng mà bây giờ vẫn cảm thấy hơi chật chội.

Bởi vì bếp ga vẫn chưa được đưa tới, cho nên hôm nay không thể tự nấu cơm. Lý Ngã Dư nói Trình Vi không tặng quà mừng tân gia cho nàng, nên hôm nay phạt hấn mời mọi người đi ăn. Trình Vi thì lại đáp ứng rất sẵn khoái. Sau khi mọi người thảo luận một phen, cuối cùng thì quyết định ăn đồ Nhật Bản. Thế nhưng khi nhà hàng đưa đồ ăn đến, mọi người mới phát hiện ra bọn họ quên mất một vấn đề lớn. Nếu đồ ăn Nhật đủ cho hơn hai mươi người ăn, giá cả nhất định không thấp, Trình Vi làm sao mà mang nhiều tiền mặt trong người như vậy. Mà người đưa hàng cũng không có khả năng mang theo máy quẹt thẻ cho hấn. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là phải để người đưa hàng chờ ở đại sảnh, còn Trình Vi thì đi xuống rút tiền.

Trình Vi đi ra tới cửa, khi xuống dưới lầu thì thấy Chu Bản chạy theo.

“Ta và người cùng đi.” Chu Bản nói.

Trình Vi cười gật đầu, cầm lấy tay của Chu Bản rồi bước đi.

“Uy!” Chu Bản muốn hấn buông tay ra, thế nhưng không tài nào giật ra được, đành khấn trương hạ giọng nói: “Mau buông tay, sẽ bị người ta nhìn thấy đấy.”

“Nhìn thấy thì sướng mắt họ.” Trình Vi bộ dạng không thể thay đổi nói.

“Không được, buông tay ra.”

“Không muốn buông.”

“Không buông ra thì ta sẽ giận đấy.” Chiêu này quả nhiên dùng được, Trình Vi lập tức giơ hai tay lên tỏ vẻ đầu hàng.

Chu Bản thấy động tác của hấn thì vô cùng buồn cười, bất quá vẫn cố giả vờ nghiêm chỉnh. Nếu như hiện tại không nghiêm túc một chút, Trình Vi hấn là sẽ không đem lời nói của hấn để ở trong lòng.

Bọn họ sóng vai đi ra khỏi khu chung cư. Chu Bản nhớ rõ gần đây không có ngân hàng, nhưng cứ rẽ phải rồi đi dọc theo đường cái thì sẽ có một cái, hấn liền bảo Trình Vi đi theo hướng đó. Thế nhưng Trình Vi hình như không cam tâm tình nguyện mà lại kiên định nói là phải rẽ trái mới có ngân hàng.

Chu Bản cũng không kiên trì mà bán tín bán nghi theo sát Trình Vi đi về phía bên trái. Đại khái là đi khoảng 5 phút đồng hồ, dọc theo một khu chung cư cao cấp. Đến khi Chu Bản cảm thấy kỳ quái, không hiểu sao Trình Vi lại quen thuộc với nơi này như vậy thì quả nhiên đã nhìn thấy một cái ngân hàng.

Sau khi Trình Vi rút tiền rồi đi ra thì Chu Bản mới nói ra nghi vấn của mình.

“Trước đây người đã tới nơi này rồi sao?”

Trình Vi biết Chu Bản thực tế là muốn hỏi tới cái gì, vì vậy nói rằng: “Người không phải vẫn nói ta ở khách sạn là lãng phí tiền bạc hay sao. Trước đây ta có để ý một phòng ở nơi này, dự định mua rồi chuyển đến đây ở. Vốn là ưng ý với khu này, không ngờ Lý Ngã Dư cũng dọn đến đây, xem ra ta phải đi tìm nơi khác vậy.”

“Vì sao phải đi tìm nơi khác? Ta nghĩ ở đây gần trường học, giao thông cũng thuận tiện, rất tốt mà.” Chu Bàn khó hiểu nói.

“Đúng là rất tốt. Thế nhưng người nhất định sẽ ngại gặp người quen mà không muốn ở đây với ta.” Trình Vi chăm chú nhìn vào hắn.

Chu Bàn hơi ngần người, một lúc sau mới hiểu ra ý tứ của Trình Vi.

Trước đây Trình Vi cũng đã yêu cầu hắn cùng nhau dọn ra ngoài sống, mà chính hắn bởi vì chưa chuẩn bị tâm lý cho nên cũng một mực lảng tránh vấn đề này. Chu Bàn cũng minh bạch, nếu hai người bọn họ dọn ra ngoài liền biểu hiện rõ ràng là hai người sẽ chính thức sống chung. Tuy rằng trước đây hắn đã từng ở chung với Trình Vi một ngày trong khách sạn, nhưng khi đó bọn họ cũng không phải loại quan hệ này. Hơn nữa còn có một điều rất trọng yếu nữa là khi đó Trình Vi đang bị thương, hành động bất tiện, nếu hắn đùa giỡn Chu Bàn hoàn toàn có thể đối phó với hắn rất đơn giản.

Thế nhưng hiện tại, Chu Bàn quay sang nhìn Trình Vi cao ngất tứ chi linh hoạt đang đứng trước mặt hắn, còn muốn dọn ra ngoài “sống chung”, mặt hắn không không chế được mà nóng bừng lên.

## 35. Chương 35

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Gần đây công ty quảng cáo của Vương Hiểu Thư có nhận một hợp đồng quảng bá cho một sân trượt băng lớn, giám đốc bên kia liền tặng cho hắn một xấp vé, hắn cũng xuất phát từ xã giao thông thường mà nhận lấy. Vương Hiểu Thư dự định giao cho thư ký để phát cho nhân viên. Sau đó hắn đột nhiên lại nhớ ra Chu Bàn hình như cũng thích trượt băng, cho nên liền hồi thử xem còn phiếu hay không, bảo thư ký đưa cho hắn một đôi vé.

“Mỗi công nhân một đôi vé, đôi này là của ta, nếu Vương tổng cần thì ngài cứ cầm đi. Nói cho cùng thì ta cũng không biết trượt băng, dù có đem về cũng vô dụng.”

Chu Bàn nhận đôi vé đó từ Vương Hiểu Thư, khiến hắn nhớ tới có một kỳ nghỉ hè. Lúc đó ba ba phải đi công tác một tháng, hầu như mỗi ngày Vương Hiểu Thư đều tới thăm hắn, còn dẫn hắn ra ngoài chơi. Trượt băng cũng là do khi đó Vương Hiểu Thư dạy hắn.

“Chỉ có hai vé?” Chu Bàn hỏi, nếu như có nhiều vé thì cả phòng bọn họ đều có thể đi chơi rồi.

“Chỉ có hai vé.” Vương Hiểu Thư ngồi trên sofa, vươn vai nói: “Đủ cho người tạo ra thế giới của hai người rồi.”

Chu Bàn coi như không nghe thấy. Hắn biết Vương Hiểu Thư đoán được hiện tại hắn không còn độc thân, thế nhưng hắn cũng không có dự định nói cho bọn họ biết đối phương là ai nhanh như vậy.

“Ba ba đâu?” Chu Bàn về nghỉ cuối tuần, mà cả buổi sáng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng ba ba hắn. Buổi trưa thì Vương Hiểu Thư đến, hiện tại có thể coi Vương Hiểu Thư chính thức là một thành viên trong gia đình, đã có một cái chìa khóa riêng để tự động ra vào rồi.

“Ba ba người hình như là tham gia một cái hội nghị nghiên cứu và thảo luận cách bảo vệ cổ vật rồi.” Vương Hiểu Thư trả lời.

“Vẫn là mấy cái hội nghị chán chết đó.” Chu Bàn nhún nhún vai.

Vương Hiểu Thư nhìn đồng hồ, vỗ vỗ đùi đứng lên: “Đến giờ rồi, ta đi đón ba ba người đây, có muốn đi cùng hay không? Tiện thể chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Àn, cũng tốt.” Chu Bàn gật đầu tán thành.

“Bân Bân, có muốn gọi... người nào đó đi cùng hay không? Ra mắt gia trưởng a!” Vương Hiểu Thư nháy nháy mắt nhìn Chu Bân.

Chu Bân nặng nề thở dài, biểu hiện rõ ràng cho Vương Hiểu Thư, dù người có nói cái gì ta cũng không nghe thấy.

Vương Hiểu Thư nhìn thấy phản ứng của đứa con nuôi, bản thân lại cười sung sướng. Chu Bân cũng không để ý đến hắn, tiếp tục giả vờ cầm điếu.

“Trượt băng? Lúc nào?” Trình Vi hỏi.

“Ngày mai đi, mấy giờ người mới đi được a?” Chu Bân thay áo ngủ rồi nằm ở trên giường, kẹp điện thoại bằng vai, bản thân thì vẫn tranh thủ xem tạp chí.

“Thời gian rảnh thì ta có, cái chính là ta không biết trượt băng.”

“Người cư nhiên lại không biết trượt băng? Người không phải vẫn một mực tự nhận về thể dục thì bản thân là 10 môn toàn năng hay sao?”

“Ta đương nhiên là 10 môn toàn năng. Nhưng trượt băng thì lại là môn thứ mười một, vừa vặn bị loại ra ngoài.” Trình Vi cường điệu nói.

“Cái này thật là trùng hợp a!” Chu Bân bật cười.

“Xem ra có người không tin a, chờ đến ngày trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao thì người sẽ được nhìn thấy sự lợi hại của ta.”

“Đại hội của trường chúng ta thì phải hai tháng nữa mới tổ chức, thế nhưng ngày mai chúng ta lại không có chương trình gì a.”

“Ngoại trừ trượt băng ra thì còn có lựa chọn nào khác không?” Trình Vi hỏi.

“Đương nhiên là có. Thế nhưng đã lâu lắm rồi ta chưa được đi trượt băng, rất muốn đến đó chơi a...” Chu Bân nói đến câu cuối cùng thì càng lúc càng nói nhỏ đi.

Chính Chu Bân lúc này không nhận ra, ngữ khí của hắn với Trình Vi có chút làm nũng ở bên trong, cho nên Trình Vi đương nhiên là sẽ không làm hắn thất vọng.

“Vậy thì đi thôi, ngày mai ta đến đón người.”

Chu Bân vui vẻ cười: “Hảo, đến lúc đó ta sẽ dạy người trượt.”

“Không thành vấn đề, không phải chỉ là hai lưỡi dao với một đôi giày thôi sao, tốn công sức một lúc là ta có thể học xong ngay.” Trình Vi tự tin nói.

Tối hôm đó hai người nói chuyện mãi đến khuya mới ngủ. Vốn đã hẹn nhau là 10h sáng Trình Vi chờ Chu Bân ở trước cổng, sau đó cùng nhau đi ăn sáng rồi đi trượt băng. Nhưng mà ngày hôm sau Chu Bân ngủ rất là thoải mái, đồng hồ báo thức cũng không nghe kêu. Khi hắn miễn cưỡng vươn vai ngồi dậy, nhìn vào đồng hồ báo thức trên bàn thì mới 7 giờ. Nặng vàng tràn vào trong phòng, Chu Bân đang tán thưởng vì hôm nay thời tiết tốt thì vô tình nhìn thấy cái đồng hồ điện tử hôm qua hắn để ở trên bàn đang báo 11 giờ.

Chu Bân vội vã nhảy lên, nhìn đồng hồ đeo tay, lại nhìn đồng hồ báo thức, phát hiện ra là đồng hồ bị hết pin, cho nên mới không có tiếng chuông báo thức. Chu Bân lập tức đi đến cạnh cửa sổ rồi nhìn xuống dưới, quả nhiên là xe của Trình Vi đang ở dưới lầu. Chu Bân liền lấy điện thoại ra, hắn đoán là Trình Vi chờ quá lâu hắn là không nhìn được nữa rồi.

Sau khi khởi động lại máy thì Chu Bân vội vàng gọi điện cho Trình Vi. Chờ một lúc thì có người nhắc máy, thế nhưng thanh âm của đối phương làm cho Chu Bân ngây ngẩn cả người.

“Xin hỏi... Trình Vi có ở đó không?” Lúc này Chu Bân nghi hoặc nhíu nhíu mày, giọng nói này quả thật rất giống người nào đó.

“Tiểu Vi sao? Hắn đang đi toilet, người là [người ấy] của hắn sao?” Đối phương không chút hoang mang hỏi thăm.

“Ta là bạn cùng lớp của hần.”

“Nga, bạn cùng lớp sao? Người tên là gì vậy?”

“Chu Bân.” Chu Bân càng nghe càng thấy kinh ngạc, thực sự quá giống, ngay cả ngữ khí cũng tương tự.

“Chu Bân? Ha ha, ta tưởng tên của người là ‘bảo bối’ a, Tiểu Vi lưu trong danh bạ như vậy a.”

Trong lúc Chu Bân cảm thấy mặt mình sắp phát nổ thì nghe thấy một thanh âm khác vang lên trong điện thoại.

“Vương tiên sinh, điện thoại người đang cầm trên tay hình như là của ta thì phải?”

Chu Bân vừa nghe thấy câu này liền cảm thấy choáng váng mắt vài giây. Hần nhanh chóng đá tung cửa phòng đi ra ngoài thì quả nhiên nhìn thấy Trình Vi và Vương Hiểu Thư một người ngồi một người đứng ngay trong phòng khách nhà hần.

“Nào nào, chào buổi sáng a, bảo bối!” Vương Hiểu Thư che miệng cười, tuy rằng hần đã tận lực áp chế thanh âm, nhưng hai vai thì vẫn run rẩy không ngừng.

Chu Bân không ngờ ngày hôm nay lại xảy ra việc khiến hần trở tay không kịp như thế này. Hơn nữa ánh mắt kiểu như người không cần nói ta cũng hiểu này của Vương Hiểu Thư càng làm cho Chu Bân muốn chui vào phòng, giả vờ câm điếc lần nữa. Chu Bân vừa xấu hổ vừa giận dữ nhìn Vương Hiểu Thư.

“Sao người lại lên đây?” Chu Bân hỏi Trình Vi.

“Hần gọi ta lên.” Trình Vi dương dương tự đắc hất cằm về phía Vương Hiểu Thư đang ngồi trên sofa.

Vương Hiểu Thư tủm tỉm cười nói: “Ta thấy hần ở dưới lầu lâu như vậy mà người vẫn đang ngủ say, trông rất đáng thương, cho nên mới bảo hần lên nhà ngồi chờ.”

Chu Bân ngại ngùng nhìn Trình Vi, nhưng Trình Vi lại giả bộ không để ý, nhún nhún vai ngồi xuống.

“Ta nghĩ cũng không cần phải đánh thức người, chúng ta đi mượn một chút cũng được.”

“Không phải là các người hẹn nhau đi trượt băng đấy chứ?” Vương Hiểu Thư hỏi Trình Vi.

“Àn, đúng vậy.” Trình Vi nhếch môi cười, bộ dạng vô cùng đắc ý.

“Nga, hiểu rồi... hiểu rồi!” Vương Hiểu Thư hứng thú nhìn chằm chằm vào Chu Bân.

Chu Bân xoay người vào toilet để tránh ánh mắt của Vương Hiểu Thư.

“Đúng đúng, nhanh đi đánh răng đi, ta đi làm bữa sáng.” Vương Hiểu Thư thu liễm một chút rồi nói: “Tiểu Vi cũng có phần a.”

## 36. Chương 36

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Chu Bân không biết là mình dạy giỏi hay là năng lực tiếp thu của Trình Vi quá tốt. Sau khi hần mang theo Trình Vi trượt vài vòng, Trình Vi lập tức đã học xong các kỹ thuật cơ bản. Hai người tách ra một chút, sau đó Trình Vi cứ nhiên còn bắt đầu giở trò đùa giỡn ở trước mặt hần, đương nhiên là các động tác của hần có độ khó không cao.

“Trước đây người thực sự chưa từng học qua sao?” Chu Bân nghi hoặc hỏi.

“Easy job, ta đã nói ta là người toàn năng mà.” Trình Vi đắc ý nói. “Cái này thì có đáng gì, ta chỉ cần tập trung một chút là có thể học xong.”

“Lợi hại, lợi hại, hiện tại thì người đứng là 10 môn toàn năng.” Chu Bản cười nói.

“Đương nhiên!” Trình Vi cũng không khiêm tốn, thành thật không khách khí tiếp nhận lời khen. “Cho ta thêm một chút thời gian nữa thì ta có thể mang theo người mà trượt cũng được.”

Sau buổi trưa, sân băng cũng đông đúc dần lên, va chạm cũng xảy ra nhiều hơn. Trình Vi cao to rắn chắc, khi bị người ở phía sau va vào thì chắc chắn người đó sẽ bị đẩy ngã trước. Mà Chu Bản thì vô cùng linh hoạt, đều có thể thành công mà né tránh những người khác.

Tuy nhiên cũng có những tình huống ngoài ý muốn.

Có một đôi tình nhân khoảng 14, 15 tuổi đang trượt phía trước Chu Bản, không hiểu sao đột nhiên xoay người đùa giỡn với nhau rồi vô thức mà trượt về phía Chu Bản. Chu Bản không kịp né tránh, bị bọn họ đẩy ngã xuống, Trình Vi lập tức tiến đến nâng hân dậy.

“Ta bị thành như vậy người còn cười được?” Chu Bản bất mãn khi thấy Trình Vi cứ nhìn chằm chằm vào mình mà cười rất sung sướng.

“Mông người bị ướt rồi, lát nữa khi chúng ta ra khỏi đây, mọi người nhất định sẽ nghĩ đến người... ha ha ha!”

Hôm nay Chu Bản mặc một cái quần màu vàng đất, màu này bị ướt liền biến thành màu đen. Hân lập tức quay đầu nhìn, quả nhiên chỗ mông hân đang bị ướt một mảng lớn, trách không được lại thấy lạnh như vậy.

“Thất sách, sớm biết thế này thì hôm nay không mặc quần này.” Chu Bản nhớ ra toilet ở đây có máy sấy khô liền nói: “Ta đi toilet một chút.”

“Ok, trở về nhanh một chút nha.” Trình Vi nháy mắt với hân một cái rồi nói.

Chu Bản vào toilet mới phát hiện, máy sấy ở đây lắp tương đối thấp, vừa vặn có thể sấy khô quần, hân hoài nghi là nhân viên ở đây cố tình đặt như vậy, bọn họ phục vụ đúng là tốt thật. Đi ra khỏi toilet, Chu Bản đảo mắt tìm Trình Vi trên sân trượt, phát hiện hân đang đứng nói chuyện với một nữ nhân ăn mặc rất khôu gợi, lại còn cười đến hài lòng. Nữ nhân kia ở thực hiện vài động tác rất hoa lệ ở trước mặt Trình Vi, mà Trình Vi cũng rất hứng thú học theo.

Không biết vì sao, chỉ trong giây lát, tâm tình của Chu Bản lại trầm hân xuống. Hân tự hỏi điều này có nghĩa là gì? Là hân đang ăn dấm chua sao? Thế nhưng cũng không giống, trong lòng hân rất tin tưởng tình yêu của Trình Vi đối với mình. Vậy vì sao tâm tình lại đột nhiên xấu hân đi thế này?

Chu Bản lắc đầu, quyết định đem cảm giác không thoải mái này vứt ra khỏi đầu. Hân lén lút tiến vào sân, không đánh động đến Trình Vi và nữ nhân kia. Để ý một chút thì hân phát hiện ra, cho dù cả hai người cùng bị vây trong một không gian nhỏ như vậy, Trình Vi cũng không nhất định có thể tìm được hân, trong lòng không khỏi có chút dao động. Trong lúc vô tình, Chu Bản quay lưng lại rồi trượt ra hòa với đám người đông đúc cho nên không hề nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Trình Vi.

Chu Bản còn đang chờ ra thì cảm thấy phía sau có người tiếp cận mình, người nọ ôm lấy hân từ đằng sau, tiếp đó hân nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hân.

“Tìm được người rồi!” Trong giọng nói có chứa một cỗ vui sướng không cần che giấu.

Trong một giây này, trái tim Chu Bản bỗng nhiên đập mạnh liên hồi. Hân dừng lại, lẳng lặng đứng một chỗ, tùy ý để Trình Vi ôm lấy hân. Chu Bản cảm thấy nếu thời gian có thể kéo dài như vậy mãi cũng rất tốt.

“Người sao lại im lặng như vậy?” Trình Vi kỳ quái hỏi han.

“Như vậy không tốt sao?” Chu Bản nói.

“Ta đã nghĩ người sẽ đẩy ta ra.” Trình Vi biết Chu Bản không thích hai người ‘đùa giỡn’ quá mức ở nơi công cộng.

Chu Bản cười cười: “Bởi vì ta không muốn động đây. Nếu vậy thì chính người tự buông tay ra đi?”

“Ha ha, không muốn động là hay nhất, ta đây cũng sẽ không khách khí.” Dứt lời Trình Vi liền dùng hai tay đỡ lấy thất lưng của Chu Bản, nửa bế nửa ôm mà dắt Chu Bản trượt đi.

Chu Bản sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó kinh ngạc gọi Trình Vi. Không ngờ Trình Vi có thể học được nhanh như vậy, bây giờ còn dám ôm theo hắn mà trượt đi như thế này.

“Người học được chiêu này ở đâu vậy?”

Trình Vi chỉ chỉ về phía có một tốp người đang đứng: “Người đó dạy ta, nàng còn nói ta là kỳ tài hiếm có a!”

Chu Bản nhìn theo, thì nhìn thấy nữ nhân lúc trước còn đứng nói chuyện với Trình Vi.

“Là nàng dạy người?”

“Ân, ta rất lợi hại đúng không?” Trình Vi đắc ý nói: “Ta đã nói rồi, cho ta thêm một chút thời gian thì ta có thể mang theo người trượt băng rồi!”

“Người chính là muốn làm cho ta xem sao?”

“Đương nhiên, ta cuối cùng cũng có thể bảo trì hình tượng cao lớn của ta trước mặt người rồi.”

Chu Bản nhìn biểu tình thăng thần của Trình Vi, trong lòng vô cùng vui sướng.

Trên đường quay về trường, Chu Bản vẫn nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Trình Vi thì đang lái xe, còn Chu Bản vẫn đang tự hỏi bản thân một số vấn đề trước đây hắn chưa nghĩ tới.

Trình Vi thích hắn, xác nhận.

Hắn cũng thích Trình Vi, xác nhận.

Nhưng vì sao mỗi khi bản thân hắn nghĩ tới mối quan hệ của bọn họ, khi Trình Vi vẫn luôn nỗ lực thể hiện tình cảm với mình, nhưng bản thân hắn vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó? Vậy cái gì mới là đủ?

Đối với chuyện của Diệp Doanh Doanh trước đây, Chu Bản cũng từng có phiền não, nhưng lần này thì mối quan hệ của bọn họ còn chưa đến giai đoạn đó.

Đối với chuyện của Lý Ngã Dư, Chu Bản cũng từng có suy đoán và nghi hoặc, nhưng hắn vẫn tin tưởng rằng Trình Vi sẽ cho hắn một lời giải thích.

Nhưng ngày hôm nay, Chu Bản chợt phát hiện ra một cảm giác mất mát trước đây chưa từng có, thậm chí có thể nói là đau lòng, giống như là có vật gì đó đâm vào quyết tâm ở bên cạnh Trình Vi của hắn vậy. Là cái gì, đến tận cùng là cái gì?

Hắn nhớ lại khi Trình Vi tìm thấy hắn trong sân trượt băng, hắn vừa sợ vừa vui. Giống như cảm giác khi hắn phải đi một mình ở trên đường, sau đó lại có một bàn tay đưa ra cho hắn, chỉ cần nắm lấy bàn tay đó thì đoạn đường tiếp theo hắn sẽ không còn phải bước đi tiếp một mình nữa.

“Ngày hôm nay mệt lắm sao?” Trình Vi nhìn Chu Bản một chút rồi hỏi.

“Ân?” Chu Bản chợt bừng tỉnh, ngả lưng ra ghế rồi nói: “Cũng không mệt lắm.”

“Nếu mệt thì tranh thủ ngủ một chút đi.”

“Người chắc chắn là còn mệt hơn ta đi!” Hôm qua Chu Bản ngủ thẳng đến tận 11h mới dậy, mà Trình Vi đã ở dưới nhà chờ hắn từ rất sớm.

“Ta vẫn còn tràn đầy tinh lực a!”

“Vậy mong người không cần phát ra quá nhiều tinh lực, lúc nhấc ga thì nhẹ nhàng một chút cho ta nhờ.”

“Ok, tuân lệnh!”

## 37. Chương 37

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

“Chu Bản!” Khi đang ngồi học thì có tiếng ai đó thấp giọng hô.

Chu Bản quay lại thì thấy Lý Ngã Dư vẫy tay ra hiệu với hắn.

Thừa dịp giáo viên xoay lên viết, Chu Bản rất nhanh chạy tới ngồi bên cạnh nàng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Trình Vi có nói gì với người chuyện cuối tuần này hắn phải về nhà không?”

Chu Bản có chút kinh ngạc “Không có a.”

“Không có sao...” Lý Ngã Dư cúi đầu lẩm bẩm nói.

“Hắn phải về nhà sao?” Chu Bản hỏi.

“Cũng không phải...” Lý Ngã Dư ngập ngừng một chút rồi nói: “Cuối tuần này ba ba hắn tái hôn, ta không biết hắn có quay về hay không. Ta đã sớm nghe gia gia ta nói, quan hệ giữa Trình Vi và ba ba hắn vẫn rất xấu. Nhưng Trình gia gia... sáng nay vừa gọi điện cho ta, bảo ta cùng Trình Vi về tham dự lễ cưới.”

Chu Bản nhìn Lý Ngã Dư một chút rồi nói: “Người là ngại nói với Trình Vi phải không?”

“Cũng không phải là ta ngại ngần, mà ta biết là nếu ta hỏi thì hắn chắc chắn sẽ nổi giận.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Chu Bản đồng ý gật đầu.

“Lần trước ta cũng chỉ giả vờ lơ đãng nói về chuyện ba ba hắn kết hôn, hắn đã trừng mắt nhìn ta rồi!” Lý Ngã Dư tự hồi tưởng lại thái độ kịch liệt của Trình Vi lúc đó rồi lại nói: “Kỳ thực ba ba hắn điều kiện tốt như vậy, lại độc thân đã lâu, muốn tái hôn cũng là chuyện bình thường a, sao kẻ làm con như hắn lại không chịu thông cảm cho ông ấy chứ?”

“Kỳ thực...” Chu Bản muốn nói, Trình Vi không phải là không muốn ba ba hắn tái hôn, mà chỉ là không thể tha thứ cho đối tượng mà ba ba hắn muốn đón về mà thôi...

” Nếu như Trình Vi không muốn về, thì người coi như là thay mặt hắn mà đến đi.”

“Vậy ta biết ăn nói với Trình gia gia như thế nào bây giờ?” Lý Ngã Dư buồn chán chống cằm.

“Thế nhưng người không thể chỉ bởi vì muốn cho Trình gia gia hài lòng mà ép buộc Trình Vi trở về được.” Chu Bản nói.

“Vấn đề là ta có ép hắn cũng không làm được. Bởi vì hắn căn bản là không nghe ta nói!” Lý Ngã Dư đột nhiên cầm lấy cánh tay của Chu Bản. “Người giúp ta hỏi hắn một chút đi. Người là bạn thân nhất của hắn, biết đâu hắn lại nghe người thì sao, ta thấy hắn đặc biệt nghe lời người a!”

“Ta chỉ có thể giúp người hỏi hắn xem cuối tuần này hắn có định quay về nhà hay không. Còn chuyện khuyên hắn thì...” Chu Bản ngập ngừng: “Kỳ thực ta cũng nghĩ mình không nên miễn cưỡng hắn.”

Lý Ngã Dư không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

“Cuối tuần này ta có việc phải về Bắc Kinh một chuyến.” Khi hai người bọn họ đang ăn thì Trình Vi đột nhiên lên tiếng. “Người sao lại làm ra biểu tình như vậy? Làm sao thế? Luyến tiếc ta sao?”

Chu Bản thu hồi ánh mắt kinh ngạc: “Là vì chuyện gia đình của người cho nên mới quay về nhà sao?”

“Đều không phải.” Trình Vi vừa ăn canh vừa nói.

“Ngã Dư cuối tuần này cũng quay về Bắc Kinh, các người có thể đi cùng với nhau.”

“Vậy sao?” Trình Vi nhíu mày: “Ta đã đặt vé máy bay rồi, không cần phiền phức như thế.”

“Người sẽ đi tham gia tiệc cưới sao?” Chu Bân cuối cùng vẫn không nhận được mà hỏi thẳng ra.

Trình Vi buông cái thìa xuống, cầm bát lên húp một hơi cạn sạch bát canh, sau đó thản nhiên nói: “Sẽ không.”

Chu Bân nghe xong cũng không định hỏi nhiều, chỉ gật đầu.

“Có muốn đi cùng với ta không?” Trình Vi trầm mặc một lúc lâu, sau đó lại đột nhiên lên tiếng.

“Bắc Kinh?”

“Ân, người không phải vẫn nói người chưa từng tới Bắc Kinh sao? Ta dẫn người đi chơi được không?”

Chu Bân suy nghĩ một chút. Nếu như đi lần này, tối đa cũng chỉ lưu lại được hai ngày. Hơn nữa chi phí đi lại cũng không ít. Tuy Trình Vi nhất định sẽ không để cho hắn trả tiền vé máy bay, nhưng chính hắn vẫn cảm thấy không tốt lắm. Vì vậy liền cự tuyệt đề nghị của Trình Vi.

“Thôi, lần sau có kỳ nghỉ dài hạn thì đi.”

Trình Vi cầm tay hắn: “Được rồi, lần sau chúng ta cũng không nhất thiết là phải đi Bắc Kinh, đi nơi khác cũng được.”

Chu Bân gật đầu cười: “Hảo!”

Tối thứ sáu, sau khi Trình Vi ra sân bay thì Chu Bân cũng trở về nhà. Ngày hôm sau tỉnh dậy, hắn đã nhìn thấy Vương Hiểu Thư ở trong nhà hắn rồi. Bình thường, các ngày trong tuần thì hắn không ở nhà, hắn cũng không biết Vương Hiểu Thư là ở nhà của cha con hắn hay là quay về nhà mình. Nhưng nếu như là cuối tuần, thì nhất định phải ở trong nhà của hắn mới tìm được Vương Hiểu Thư.

“Ta nghĩ người chuyển luôn sang đây ở đi.” Chu Bân nói.

Vương Hiểu Thư nghe xong liền vui vẻ cười mãi không thôi.

“Đề nghị này thật tốt! Kỳ thực bình thường ta đều ở đây, chỉ là ba ba người xấu hổ, cuối tuần không chịu để cho ta lưu lại.”

“Vì sao? Bởi vì ta quay về nhà sao?”

“Đúng vậy!” Vương Hiểu Thư cười rộ lên: “Hắn không biết Bân Bân của chúng ta kỳ thực rất hiểu chuyện a.”

“Được rồi, ba ba lại đi họp rồi sao?” Chu Bân nhìn thấy dép đi trong nhà của ba ba trước cửa, chứng minh là ba ba không ở nhà.

“Đúng vậy, gần đây những hội nghị buồn chán đó lại được tổ chức tương đối nhiều.

“Nhưng tại sao toàn tổ chức vào cuối tuần vậy? Những người đó không cần nghỉ ngơi sao?”

“Ai biết!” Vương Hiểu Thư nhún nhún vai. “Người dậy sớm như vậy, là có hẹn sao?”

“Không có!”

“Tiểu Vi đâu? Cuối tuần này các người không có chương trình gì sao?” Vương Hiểu Thư tìm tìm nhìn Chu Bân mà hỏi.

Chu Bân thở dài một tiếng: “Hắn có việc quay về Bắc Kinh rồi.”

“Nga? Trùng hợp như vậy sao? Tối nay ta cũng sẽ quay về Bắc Kinh.” Vương Hiểu Thư nói.

“Là bàn chuyện làm ăn sao?”

“Cũng có thể nói vậy, có một khách hàng lớn ngày mai sẽ kết hôn, ta đương nhiên phải tới chúc mừng một tiếng.”

Chu Bân nghe xong có chút chán nản: “Sao lại trùng hợp như thế? Cha của Trình Vi ngày mai cũng đãi tiệc kết hôn a.”

“Ân? Chờ một chút, vị khách hàng kia của ta cũng họ Trình, đừng nói với ta là trùng hợp như vậy chứ?”

Chu Bân cũng cảm thấy sự trùng hợp này quá kỳ lạ liền vội vàng hỏi: “Vậy nhà gái họ gì?”

“Đã quên, bắt quá lấy thiệp mời ra xem lại là được.” Vương Hiểu Thư với tay lấy ra một tấm thiệp mời màu đỏ, bên ngoài in hình long phượng ra khỏi vali.

Vương Hiểu Thư mở thiệp mời ra, nhìn Chu Bân rồi nói: “Nhà gái họ Tô, Tô Mị.”

Chu Bân vô cùng kinh ngạc. Nguyên lai, Trung Quốc quả thật không lớn như mọi người vẫn nói.

Vương Hiểu Thư nhìn biểu tình của Chu Bân thì cũng đoán ra được phần nào: “Là bọn họ sao?”

Chu Bân gật đầu: “Không dám khẳng định, nhưng ta nghĩ có lẽ là đúng rồi, người này kinh doanh bất động sản phải không?”

“Đúng, nhưng hiện tại làm gì có ông chủ nào chỉ đầu tư vào một lĩnh vực chứ, ngoại trừ bất động sản hẳn còn kinh doanh ở nhiều nơi khác nữa.

“Vương thúc thúc.” Chu Bân nhìn Vương Hiểu Thư.

“Sao thế?”

“Có thể dẫn ta tới dự tiệc cưới của bọn họ được không?”

Vương Hiểu Thư nhìn Chu Bân một chút, vỗ vỗ lên vai hắn, nhẹ nhàng cười nói: “Đương nhiên là có thể.”

“Thời gian hơi gấp rút, có thể mua được vé máy bay không?”

“Không cần lo lắng, ta có người quen, sẽ mua được dễ dàng thôi. Vạn nhất không có thì cùng lắm sáng mai chúng ta bay sớm là được.”

Chu Bân gật đầu: “Ân, vậy là tốt rồi.”

Vương Hiểu Thư chăm chăm nhìn Chu Bân, Chu Bân khó hiểu quay sang nhìn hắn như dò hỏi, khiến khóe miệng của Vương Hiểu Thư lập tức nhếch lên.

“Người cười cái gì?”

“Bân Bân của chúng ta đã trưởng thành rồi.” Vương Hiểu Thư bày ra bộ dạng lão nhân gia hoài cổ, thoải mái nói.

Chu Bân khó hiểu nhíu mày nhìn Vương Hiểu Thư.

“Lúc khác ta phải hảo hảo đánh giá Tiểu Vi một phen, không thì làm sao ta có thể cứ như vậy mà giao con nuôi của mình cho hắn được.”

Chu Bân lập tức đỏ mặt kêu lên: “Người đang nói cái gì a?”

Chu Bình vừa đi họp về, thấy nhi tử và Vương Hiểu Thư đang nấu cơm, liền nhìn đồng hồ, mới bốn giờ thôi mà.

Chu Bình đi vào bếp hỏi: “Sao hôm nay nấu cơm sớm thế?”

“Đã về rồi sao?” Vương Hiểu Thư đang cắt củ cải, động tác vô cùng thành thạo.

“Ân.” Chu Bình gật đầu: “Các người đói bụng sao?”

“Ba, người không nhận được tin nhắn của ta sao?” Chu Bân nói: “Không biết người họp đến mấy giờ mới về, chúng ta không muốn quấy rầy người cho nên mới nhắn tin cho người.”

“Tin nhắn?” Chu Bình nghi hoặc hỏi: “Ta đi xem.”

Dứt lời Chu Bình liền chạy ra phòng khách, lấy điện thoại để trong cặp ra, quả nhiên là có một tin nhắn. Hắn vừa mở ra nhìn, liền kinh ngạc vô cùng, sau đó chạy ù vào bếp.

“Đêm nay các người sẽ đi Bắc Kinh? Sao cả ta cũng không biết?”

“Hôm qua ta đã nói với người a, lại quên mất rồi sao?” Vương Hiểu Thư nói.

“Ta biết người phải đi, nhưng người không nói Bân Bân cũng đi theo người a.”

“Ta là mới quyết định thôi.” Chu Bân giải thích.

“Sao lại đột ngột như thế?” Chu Bình lộ ra ánh mắt như cú con bị bỏ rơi, rồi lại cau mày nói: “Như vậy thì ta phải ở nhà một mình sao?”

Chu Bân và Vương Hiểu Thư nhìn nhau, tiểu ý trên mặt không cần che giấu.

“Vậy người có muốn đi cùng chúng ta không?” Vương Hiểu Thư hỏi Chu Bình.

“Muốn thì thế nào?” Chu Bình trầm nghĩ dù muốn đi cũng không đi được, chỉ còn một chút thời gian như vậy.

“Bân Bân.” Vương Hiểu Thư ra hiệu cho Chu Bân.

Chu Bân lập tức ra khỏi bếp. Chu Bình hiếu kỳ nhìn xem hai người bọn họ đang định làm gì, thì thấy Chu Bân mang theo một cái ba lô đến trước mặt rồi ném vào lòng hắn.

Chu Bình đỡ lấy, khó hiểu nhíu mày: “Đây là ý gì?”

“Hành lý của người chúng ta đã thu xếp xong rồi, chúng ta có thể bỏ lại người một mình ở đây sao? Ba ba?”

Chu Bình vui vẻ nhìn hai người, nhất thời không nói thành lời. Bắc Kinh với hắn mà nói cũng không phải quá hấp dẫn, chỉ là chuyến đi ngoài ý muốn này khiến hắn vô cùng kinh hãi, không ngờ hắn lại có thể đi cùng với hai người thân thiết nhất của mình.

“Đó chính là... chờ chút, còn vé máy bay thì sao?” Chu Bình hỏi.

“Yên tâm, ta đều sắp xếp hết rồi, đợi lát nữa ăn cơm xong thì chúng ta ra sân bay là được.” Vương Hiểu Thư cười nói.

“Người cũng quá thần thông quảng đại đi.” Chu Bình nhìn hắn.

“Người hiện tại mới biết sao?” Vương Hiểu Thư hất cằm nói.

Ba người ăn cơm xong liền gọi một cái taxi đi ra sân bay. Sau khi làm thủ tục, đang ngồi trong máy bay chờ cất cánh, Chu Bình mới nhớ ra có một vấn đề hắn còn chưa hỏi rõ.

“Hiểu Thư, lần này chúng ta đi Bắc Kinh làm gì?”

“Đi uống rượu mừng.”

“Rượu mừng của ai?”

“Khách hàng của ta.”

“Khách của người...” Chu Bình muốn nói khách của người đãi tiệc, vì sao hai phụ tử chúng ta lại có thể đi cùng thì trong cabin vang lên tiếng thông báo máy bay sắp cất cánh dịu dàng của các nhân viên.

Wang Huiyu đoán được hắn muốn nói cái gì, liền cầm lấy tay của Chu Bing, ghé vào lỗ tai hắn mà nói: “Mục đích không quan trọng, quan trọng là... ba người một nhà chúng ta có thể cùng một chỗ.”

Chu Bing hơi ngẩng đầu nhìn Vương Hiểu Thư, thấy người kia đang dùng ánh mắt hàm chứa nhu tình mà chăm chú nhìn mình. Chu Bình âm thầm thừa nhận, từ sau khi hắn chấp nhận tình cảm của Vương Hiểu Thư, mỗi khi Vương Hiểu Thư dùng ánh mắt như vậy để nhìn hắn thì tim hắn sẽ đập nhanh hơn một chút.

“Ân.” Chu Bình gật đầu, biểu thị đồng ý với lời nói của Vương Hiểu Thư.

Tiệc cưới ba ba của Trình Vi được tổ chức tại một khách sạn rất sang trọng và nổi tiếng. Khách mời còn có cả các quan chức chính phủ cùng rất nhiều các hào kiệt của giới doanh nhân, ngoài ra còn có không ít người xuất thân từ quân nhân.

Để bày tỏ sự tôn trọng gia chủ, cũng là để giữ thể diện cho Vương Hiểu Thư, Chu Bân cố ý chọn một bộ âu phục đến tham dự lễ cưới.

Khách sạn trang trí lộng lẫy, tiệc mừng được tổ chức trên tầng 7. Chỉ cần đi ra khỏi thang máy thủy tinh trong suốt, liền có một đoạn nhạc thanh nhã truyền tới bên tai.

Ba người bọn họ đi vào trong sảnh, đi tới chỗ của mình rồi ngồi xuống. Vừa mới ngồi xuống không lâu, Vương Hiểu Thư liền gặp mặt ba người bạn làm ăn, hân hoan cùng bọn họ tán gẫu một chút. Đến khi mọi người cứ thế nói sang chuyện người nào đó vừa mua một bức tranh cổ thì Vương Hiểu Thư liền giới thiệu Chu Bình với bọn họ.

“Vương tổng, nguyên lai người dẫn theo nhân sỹ chuyên nghiệp bên người. Sao không giới thiệu sớm cho chúng ta chứ?” Một người nói.

“Ha ha, chúng ta cũng là hôm nay mới tới Bắc Kinh. Sau này nếu người cần tư vấn của chuyên gia thì có thể tìm Chu tiên sinh.” Vương Hiểu Thư cười nói.

“Bức tranh đó tên là gì?” Nói về đồ cổ, Chu Bình liền háng hái hỏi.

Vì vậy năm người lại cùng nhau trò chuyện, mà chủ đề của câu chuyện càng lúc càng nhiều.

Tiệc mừng còn phải nửa giờ nữa mới bắt đầu, Chu Bình ngồi một mình buồn chán, liền ra hiệu cho Vương Hiểu Thư hân đi dạo một chút.

Chu Bình nghe nói Trình gia đã thuê cả tầng 7 này, hân liền đi ra ban công ngắm cảnh. Ngoài này cũng có không ít người, bọn họ túm năm tụm ba một chỗ nói chuyện phiếm. Chu Bình rất cuộc cũng tìm được một khoảng trống, liền dựa vào lan can để nghỉ chân một chút.

“Tô Mị cuối cùng cũng đợi được ngày này rồi.”

Cái tên Tô Mị xuất phát từ câu chuyện của mấy vị phu nhân đứng bên cạnh hân làm cho hân không thể không chú ý.

“Không ngờ Trình Chí Long lại cưới một người ở tuổi đó.” Một người nói với giọng tiếc rẻ. “Kết hôn đột ngột thế này, đừng nói với ta là tình yêu a.”

Vài người khác nghe xong chỉ cười cười phụ họa, cũng không nói gì. Có lẽ cả hai bên đều không thể đắc tội, không tỏ thái độ gì chính là biện pháp tốt nhất.

“Có lẽ là muốn phát triển thêm một số quan hệ chẳng?” Một vị mặc áo hồng nói.

Mọi người lập tức hiếu kỳ, xôn xao hỏi han: “Đúng rồi, chồng người là cánh tay đắc lực của Trình Chí Long, nhất định là người biết được thông tin gì đó rồi đúng không?”

“Tình huống cụ thể ta cũng không biết rõ, ta chỉ là suy đoán như vậy mà thôi.”

Vị phu nhân mặc áo hồng đó nhận ra mình vừa lỡ lời, nhưng nàng vẫn thản nhiên mỉm cười, coi như không có việc gì. Những người khác tuy rằng hiếu kỳ, nhưng thấy nàng tỏ vẻ không muốn nói nữa, có lẽ là sợ tin tức nào đó truyền ra sẽ không có lợi cho chồng mình nên mới nói không biết. Vì vậy mọi người đều rất thức thời cười cười rồi nói sang chuyện khác.

Chu Bình nghe các nàng nói xong, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Không ngờ nội bộ Trình gia lại phức tạp như thế, lẽ nào đây là tình trạng chung của các gia đình giàu có mà mọi người vẫn nhắc đến hay sao?

Âm nhạc trong đại sảnh đột nhiên thay đổi phong cách, từ thanh nhã chuyển thành vui mừng rộn rã. Chu Bình nhìn lên đồng hồ thì mới phát hiện đã đến giờ làm lễ, vì vậy hân cũng theo dòng người trở về chỗ ngồi.

Chu Bình vừa ngồi xuống không lâu thì người chủ trì lễ cưới cũng đi ra. Sau khi hân nói lời giới thiệu xong thì đèn trong phòng toàn bộ đều được tắt đi, chỉ chiếu đèn trên khu vực thảm đỏ, hai nhân vật chính khoác tay nhau chậm rãi đi vào trong phòng, toàn bộ khách mời lập tức đứng lên vỗ tay chúc mừng.

Cuối cùng Chu Bình cũng nhìn thấy Trình Chí Long. Có thể nói, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy người này, Chu Bình liền nghĩ rằng kết luận của mình hoàn toàn chính xác, quả nhiên người này là ba ba của Trình Vi. Trong đầu Chu Bình hiện lên hình ảnh của Trình Vi, cho dù là nét mặt hay thân hình, hai người này quả thật là giống nhau cả mười phần, như là một khuôn đúc ra. Thế nhưng khi Trình Chí Long đi vào thì Chu Bình phát hiện ra khi nhìn gần thì cũng không giống đến vậy. Đôi mắt của Trình Vi to hơn, ngoài ra trên

khuôn mặt người này còn có dấu vết của năm tháng để lại. Nói là nói vậy, nhưng với một người ở độ tuổi 50 mà có thể bảo trì vẻ ngoài thế này thì quả thật không tồi.

Nhưng mà Chu Bân nghĩ cái bất đồng nhất giữa Trình Vi và ba ba hắn không phải ở tuổi tác, cũng không phải ở khuôn mặt, mà là thần thái và khí chất.

Trình Chí Long anh tuấn thành thực, nhưng cho dù mỉm cười vẫn làm cho người ta cảm thấy có chút nguy hiểm. Còn Trình Vi thì có vẻ phóng túng bừa bãi, nhưng vẫn rất thu hút.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy Trình Vi liền cảm thấy rất quen mắt, nhưng không thể liên tưởng đến việc hắn là con của Trình Chí Long.” Vương Hiểu Thư nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Chu Bân, nhún nhún vai nói: “Ngoại hình khá giống nhau, nhưng cũng may tính cách lại không giống.”

“Trình Chí Long là một người như thế nào?” Chu Bân hiếu kỳ hỏi thăm.

“Hắn sao...” Vương Hiểu Thư cười khê một tiếng. “Sát thủ thương giới, tình trường lão luyện.”

“Nói vậy là có ý gì?”

“Trình Chí Long gia cảnh vô cùng tốt, quan hệ rộng rãi, chỉ cần là hạng mục hắn để ý thì chưa từng thất bại, công ty khác muốn cạnh tranh với hắn là chuyện không thể xảy ra.”

“Vậy chẳng phải là nắm giữ thế độc quyền sao?”

Vương Hiểu Thư ngắc đầu nói: “Đương nhiên Trình Chí Long cũng không phải là có thể một tay che trời. Dù sao vẫn có những nhân vật là người nhà của các chính khách. Nói chung cũng có lúc hắn phải tặng lại một số hạng mục.”

“Vậy còn tình trường lão luyện?”

“Nữ nhân bên cạnh hắn toàn bộ đều dốc hết tâm sức ra cho hắn, tuy rằng các nàng cũng biết rõ bên cạnh hắn không chỉ có một nữ nhân.”

“Vậy hiện tại hắn muốn kết hôn, chẳng phải sẽ có rất nhiều nữ nhân thương tâm hay sao?”

“Thương tâm?” Vương Hiểu Thư tự tiểu phi tiểu nhìn Chu Bân: “Có lẽ thế...”

“Người đây là cái biểu tình gì?” Chu Bân biết mỗi khi Vương Hiểu Thư có vẻ mặt này là hắn đang nhớ tới chuyện gì đó hay ho, sau đó mới tự cười một mình như thế này.

Vương Hiểu Thư lấy tay che miệng, rồi ngả sang nói nhỏ vào tai của Chu Bân: “Vừa rồi ta gặp được chủ rể của chúng ta ở trong toilet đấy. Người hắn là biết hiện nay có một nữ ca sỹ mới nổi tên là Trịnh Ngã Nhi chứ?”

Chu Bân đương nhiên biết Trịnh Ngã Nhi, hiện nay nàng đang rất nổi tiếng, Hồng Bảo rất thích các ca khúc của nàng. Chu Bân gật đầu ý bảo nói tiếp.

“Ta vừa đi tới gần WC thì thấy Trịnh Ngã Nhi lén lút đi ra khỏi nhà vệ sinh nam, không cẩn thận nên va vào người ta. Đến khi ta đi vào trong toilet thì không nhìn thấy bất kỳ ai ngoài một người đang ở trong phòng WC riêng bên trong. Nói tóm lại là nam nhân trong toilet ngoại trừ ta chỉ có một người kia, người hiểu ý ta chứ?”

“Người tiếp tục đi, sau đó thì sao?” Chu Bân hỏi.

“Sau đó ta thấy Trình Chí Long đi ra rửa tay, còn thản nhiên nói chuyện với ta.”

Lúc này hai người kia đã đi lên sân khấu, tất cả hội trường lại một lần nữa sáng bừng lên. Vương Hiểu Thư theo phản xạ ngắc đầu lên sân khấu một chút rồi tiếp tục nói: “Khi hắn đứng rửa tay ở bên cạnh ta, ta nhận ra mùi nước hoa Channel trên người hắn giống mùi nước hoa mà Trịnh Ngã Nhi cũng dùng, do nàng va phải ta nên ta mới nhận ra.”

Chu Bân nghe thế, kinh ngạc nhìn Vương Hiểu Thư: “Người là muốn nói bọn họ...”

“Người tự nghĩ đi...” Vương Hiểu Thư tự tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Nói không chừng Trịnh Ngã Nhi chỉ là đi nhầm toilet mà thôi.”

Lúc này Chu Bản nhịn không được mà quay ra tỉ mỉ quan sát nam nhân đang đứng trên sân khấu kia, cả nữ nhân đang đứng bên cạnh hắn nữa.

Hai người khoác tay nhau, cô dâu trang điểm rất kỹ càng, chiếc áo cưới màu trắng đứng dưới ánh đèn vàng càng làm cho nàng thêm phần thanh thoát xinh đẹp. Người ta vẫn nói đôi mắt không thể nói dối. Nếu như không phải tân nương không thể che dấu sự già dặn lão luyện của mình, Chu Bản có lẽ không thể tưởng tượng nàng là nữ nhân mà Trình Vi cảm hận nhất – Tô Mị.

Chu Bản nhìn Tô Mị xuân phong đắc ý, tươi cười rạng rỡ, làm cho người ta cảm thấy nàng thật sự rất muốn trở thành người vợ chính thức của Trình Chí Long. Chu Bản đang suy nghĩ, nếu như thực sự yêu một người, lẽ nào có thể chịu được đối phương có quan hệ với người nào khác ngoài bản thân mình hay sao? Nhưng nghĩ lại thì cũng thấy không hợp lý. Một người khôn ngoan như Trình Chí Long mà lại lấy một người thuần túy chỉ vì tiền của ông ấy thôi sao?

Nghĩ mãi không ra, Chu Bản cười khẽ rồi thở dài một tiếng. Hắn không thể tưởng tượng một người tính tình mãnh liệt, thẳng thắn như Trình Vi lại sinh trưởng trong một gia đình có bối cảnh phức tạp như vậy.

Trong lúc người chủ trì đang diễn thuyết, Chu Bản lén lút rời khỏi phòng.

Lúc này đã là chạng vạng tối, hiện tại trên ban công không một bóng người. Chu Bản dựa vào lan can rồi lấy điện thoại ra. Hắn đột nhiên rất muốn gọi điện cho Trình Vi. Nhưng nếu Trình Vi hỏi hắn đang làm gì, Chu Bản nghĩ có lẽ hắn sẽ thành thật thú nhận là hắn đang ở tiệc cưới của ba ba Trình Vi mất, bởi vì hắn không muốn nói dối Trình Vi.

Chu Bản còn đang do dự, thì chính lúc này, như là có cảm ứng với nhau vậy, Trình Vi đã gọi cho hắn trước.

“Ngày hôm nay ta rất cao hứng, nên muốn chia sẻ với người đầu tiên.” Trong điện thoại truyền ra giọng nói vui vẻ của Trình Vi.

Chu Bản nghe thấy ngữ khí của Trình Vi nhẹ nhàng thoải mái như vậy, trong lòng bất giác cũng vui vẻ theo: “Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

“Ta mở được công ty kinh doanh ô tô rồi.”

“Công ty? Ô tô? Ở đâu?”

“Bắc Kinh.” Trình Vi cười nói: “Lần này ta trở về là muốn hoàn tất chuyện này.”

“Vì sao trước đây chưa từng nghe thấy người nói đến chuyện này?”

Chu Bản cũng mừng thay cho Trình Vi. Từ trước hắn đã biết Trình Vi rất thích xe ô tô, còn nghiên cứu cẩn thận về các loại xe, hiện tại có thể đăng ký thành lập công ty như vậy, quả thật là chuyện vô cùng tốt.

“Ta muốn cho người một niềm vui bất ngờ a! Nhưng ta cũng không ngờ sự tình lại thuận lợi như vậy!” Trình Vi đột nhiên thở dài: “Nếu như hiện tại người ở bên cạnh ta thì tốt biết bao nhiêu! Ta có thể lập tức dẫn người đến tham quan công ty của ta được rồi.”

“Hiện tại đã hoàn thành rồi sao?”

“À, bởi vì... công ty này là do người khác chuyển nhượng lại cho ta a. Đương nhiên ta cũng có dự định sửa chữa, nhưng nếu người cũng đến xem và cho ta ý kiến thì thật tốt, chúng ta có thể cùng nhau thiết kế.”

“Chuyện thiết kế nội thất rất quan trọng, vẫn nên giao cho kiến trúc sư chuyên nghiệp làm.”

“Ta nói được là được, đây chính là bước đầu tiên trong sự nghiệp của ta, làm sao có thể thiếu người. Sau này mỗi một việc lớn nhỏ của công ty đều phải do hai người chúng ta cùng nhau quyết định mới được! Biết không?” Trình Vi dùng ngữ khí như đang ra lệnh mà nói.

Trình Vi chính là tác phong bá đạo như vậy. Thế nhưng khi nghe xong Chu Bản lại có cảm giác rất ấm áp, còn có chút hạnh phúc.

“Uy, biết không?” Trình Vi chưa từ bỏ ý định, nhất quyết phải nghe thấy Chu Bản trả lời mới chịu thôi.

“Biết rồi!” Chu Bản giả bộ tức giận nói, thế nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Hai người trò chuyện gần một tiếng đồng hồ mới chịu thôi. Chu Bản trầm nghĩ, may mà Trình Vi không hỏi hắn hiện tại đang ở nơi nào, nếu không hắn thật thà nói với Trình Vi hắn đang ở Bắc Kinh thì sẽ phải hỏng niềm vui của Trình Vi mất.

## 38. Chương 38

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Mọi người ở ký túc xá biết Trình Vi mở được công ty thì đều vui mừng thay cho hắn, còn nói đùa là về sau khi bọn họ đi mua xe thì Trình Vi nhất định phải chiết khấu cho bọn họ một chút.

“Không thành vấn đề, các người cứ tự ấn định đi!” Trình Vi sẵn khoái đáp ứng.

“Các người còn chưa tốt nghiệp mà đã tính đến chuyện mua xe sao?” Chu Bản ở một bên, nhìn thấy cảnh này thì cười cười rồi nói.

“Phải có mục tiêu thì mới có động lực làm việc chứ!” Lục Hạo trả lời, những người khác không ngừng phụ họa tỏ vẻ tán thành.

“Trình tổng, có dự định tìm vài người khôn khéo để quản lý tài chính cho người không?” Lý Quế Bình cười gian nhìn Trình Vi rồi hỏi, rõ ràng là muốn tự đề cử mình.

Trình Vi ngầm hiểu, vỗ vỗ vai Lý Quế Bình, sau đó vòng tay ôm cổ Chu Bản kéo hắn về phía mình rồi tuyên bố: “Thủ quỹ kế toán đương nhiên phải có, chính là vị này a!”

“Ta?” Chu Bản kinh ngạc, lấy tay chỉ vào ngực mình rồi nói.

“Đúng, chính là người, về sau người chính là người quản lý tài chính của ta a!”

Chu Bản giãy ra khỏi cái ôm của Trình Vi, nhìn thẳng vào hắn rồi nói: “Kiến thức kế toán ta chỉ nắm được một chút cơ bản mà thôi. Như vậy mà người vẫn bắt ta quản lý sổ sách cho người hay sao?”

“Tiền của ta người không quản thì để cho ai quản?”

Trình Vi nói là có hàm ý sâu xa trong đó, những người ở đây sợ rằng chỉ có mỗi mình Chu Bản hiểu được. Cho nên dù Chu Bản không tin tưởng vào năng lực của chính mình thì cũng không thể tìm ra lý do nào khác để từ chối.

“Vấn đề này ta sẽ bàn với người sau.” Chu Bản không thể làm gì khác hơn nên đành phải nói như vậy.

“Hảo hảo hảo, người cứ yên tâm đi, ta còn không lo lắng, người lo lắng cái gì.”

“Ai, Trình tổng, người cũng quá đả kích lòng tự tin của ta rồi, ta đã đưa lên đến tận cửa mà người cũng không cần.” Lý Quế Bình làm ra bộ dạng thất vọng lắc đầu thở dài rồi nói. Những người khác thấy dáng vẻ của hắn đều không nhận được mà phá lên cười.

Trình Vi cố nén cười nói: “Để cho bậc nhân tài như Quế Bình huynh đây làm việc sổ sách thực sự là lãng phí. Như vậy đi, liền cho người phụ trách mảng vật tư đi, trình độ ép giá của người quả thật vô cùng lợi hại mà.”

“Mua vật tư, rất tốt, còn được hưởng hoa hồng của bên bán nữa!” Lý Quế Bình vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Nhưng người có nghiêm túc không vậy?”

“Ta đương nhiên không thành vấn đề! Nhưng việc mua vật tư không đồng đều, có năng lực là một chuyện, nhưng có lúc còn phải đi nước ngoài để làm việc, người dám trốn học để đi không?” Những lời Trình Vi nói cũng hoàn toàn là sự thật.

“Nếu như vậy có lẽ hần sẽ bị đuổi học mất rồi!” Lục Hạo hình như đang nhớ tới lần trước đánh nhau suýt chút nữa đã bị đuổi học thì phải.

“Ân, được rồi.” Lý Quế Bình khoác vai Trình Vi rồi nói: “Trước tiên người bảo lưu vị trí đó cho ta, chờ ta tốt nghiệp rồi thì sẽ đầu quân dưới trướng Trình tổng người được không?”

“Không thành vấn đề, kỳ nghỉ đông lần tới đến công ty ta thực tập đi, ta bao ăn ở!” Trình Vi sáng khoái vỗ vai Lý Quế Bình mà nói.

“Hảo!” Lý Quế Bình đương nhiên là rất vui vẻ đáp ứng.

Bởi vì việc tổ chức hội thao có chút rắc rối, cho nên tối nay các lớp trưởng đều phải đến họp, thảo luận về việc phân công nhiệm vụ cho từng lớp. Sau khi họp xong, Chu Bán đang đi tới thư viện thì Trình Vi lại gọi điện tới hỏi hần có muốn ăn khuya hay không, vừa khéo lúc đó hần cũng cảm thấy hơi đói bụng, nên bọn họ liền hẹn nhau đi ăn.

“Người bảo phải đi họp mà, sao lại tới thư viện thế?”

“Họp xong rồi, nói chung việc phân công nhiệm vụ sớm đã hoàn tất rồi, mọi người cũng không có ý kiến gì, cho nên liền giản tán. Ta thấy thời gian còn sớm nên đến thư viện mượn vài quyển sách.”

Trình Vi nhìn những món ăn đang được bày trong tủ kính, cảm thấy không hấp dẫn lắm. Hần quay ra đề nghị Chu Bán ăn cháo đậu xanh với sủi cảo, còn hần thì tùy tiện gọi một đĩa mì xào.

Trình Vi vốn rất thu hút, cho nên từ lúc hần bước vào, mặc dù luôn bị các nữ sinh nhìn trộm nhưng hần cũng quen rồi nên cũng không có vấn đề gì. Hai người bọn họ tìm tới một góc yên tĩnh rồi ngồi xuống, Chu Bán cũng tiện tay để mấy quyển sách đang cầm đặt lên bàn. Lúc này Trình Vi mới hiếu kỳ cầm lên xem xét một chút.

“{Nhập môn kế toán}, {Bách khoa toàn thư về tài chính},...” Trình Vi nhìn mấy quyển sách này xong thì ngẩng đầu lên rồi cười cười nói: “Người mượn nhiều sách về tài chính kế toán như vậy làm gì? Đến lúc chia chuyên ngành định đổi sang ngành khác sao?”

Chu Bán lấy lại mấy quyển sách trên tay Trình Vi, một lần nữa để lại trên bàn, trên mặt có chút ngại ngùng nói: “Còn không phải là vì người sao?”

“Bởi vì ta?”

“Người không phải muốn ta giúp người quản lý tài chính sao? Vấn đề này ta vốn không hiểu gì, không tìm sách báo để đọc thêm thì sao làm được. Lần đầu tiên người gây dựng sự nghiệp, ta cũng không thể phá hỏng việc của người.”

Trình Vi nghe xong, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Hần cầm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của Chu Bán, cười nói: “Hóa ra là do người quan tâm đến chuyện ta của a.”

Chu Bán rút tay lại, tình cảnh của bọn hần có thể dùng câu Hoàng đế không vội thái giám đã gấp để hình dung a. “Người còn cười hài lòng đến vậy. Lẽ nào người thực sự yên tâm để cho người không có chút kinh nghiệm nào về tài chính như ta đến giúp người làm sổ sách hay sao?”

Trình Vi biết Chu Bán là toàn tâm toàn ý muốn tốt cho mình. Hần một lần nữa cầm lấy tay của Chu Bán, nghĩ mình hần là nên nói về kế hoạch kinh doanh của mình cho Chu Bán luôn, tránh cho Chu Bán phải lo lắng thêm.

“Nếu là người, ta đương nhiên là rất yên tâm. Thế nhưng ta sao có thể bỏ mặc người như thế? Ta có thuê một cố vấn tài chính rất đáng tin để hỗ trợ, ở Bắc Kinh cũng có rất nhiều bằng hữu bày mưu tính kế. Kỳ thực khi còn ở nước ngoài ta có rất nhiều bạn bè làm trong lĩnh vực này. Hơn nữa ta đã từng là chỉ đạo kỹ thuật của hai công ty ô tô ở bên đó, đối với việc quản lý công ty này ta đã hoàn toàn nắm rõ trong lòng bàn tay rồi.”

“Cái gì? người từng làm ở công ty ô tô sao?” Chu Bán rất kinh ngạc, thành thật mà nói, hần không thể tưởng tượng ra cảnh Trình Vi đi làm công. Hơn nữa, hần mới ít tuổi như vậy đã là chỉ đạo kỹ thuật rồi!

“Không ngờ được đúng không?” Trình Vi biết Chu Bản đang cảm thấy rất bất ngờ, lại tiếp tục nói: “Trước đây ta chính là tay đua xe chuyên nghiệp!”

Việc này thì Chu Bản còn có thể tưởng tượng ra được: “Vậy lần trước người tông xe phải nhập viện có cảm thấy mất mặt hay không?”

Trình Vi cũng nặng nề thở dài một tiếng: “Còn không phải vì người hại ta sao? Nếu không ta sao có thể phạm phải sai sót vật vãnh như vậy chứ?”

“Cái gì mà liên quan đến ta chứ?”

“Đương nhiên là có liên quan tới người, ngày đó là do người làm ta tức giận nên mới không thể tập trung tinh thần!”

“Nga, ta đã biết, lần đó là do người đang bận mắng nhiếc ta nên mới không thể tập trung tinh thần.” Chu Bản vừa cười vừa nói.

“Đúng, khi đó ta đang niệm chú để người cả đời cũng không thể thoát khỏi bàn tay này của ta.” Trình Vi vừa nói vừa nắm chặt lấy tay của Chu Bản.

“Còn không chịu buông tay ta ra, người không thấy mấy nữ sinh ngồi kia đang len lén nhìn người hay sao?” Chu Bản vừa nói vừa ra hiệu cho Trình Vi. Nhưng thật sự mà nói thì hắn cũng không quá lo lắng, bởi vì chỗ bọn họ ngồi là ở trong góc, cách xa chỗ mọi người, hơn nữa đèn cũng không quá sáng. Và lại còn có thân hình cao lớn của Trình Vi che hình ảnh hai người bọn họ nắm tay nhau đi rồi.

“Vậy để các nàng nhìn thoải mái đi.” Trình Vi vẫn là không chịu buông tay ra.

“Vậy ý người vừa nói là ta có thể mặc kệ việc sổ sách của người đúng không?” Chu Bản hỏi.

“Đương nhiên không phải! Sau này tiền của ta đều giao cho người quản, có vậy ta mới có thể yên tâm kinh doanh được. Ta sẽ mời chuyên viên đến phụ trách mảng tài chính, nhưng người vẫn phải giúp ta theo dõi, vừa học vừa làm đi, không cần gấp gáp.”

“Nguyên lai Chu Bản nghe xong thở phào nhẹ nhõm: “Hóa ra là người có ý này, ta còn tưởng người sẽ giao toàn bộ sổ sách giấy tờ cho ta chứ. Vậy là trước tiên ta có thể theo người đến công ty để học hỏi thêm, sau đó giúp người ghi chép sổ sách kế toán phải không?”

“Đúng, đó là đương nhiên. Việc buôn bán cũng không phải trò chơi của trẻ con, ta sẽ không đùa giỡn với số tiền mẹ ta để lại cho ta. Lần này ta đã có kế hoạch chặt chẽ rồi, trước tiên sẽ khởi nghiệp từ ngành ta đã quen thuộc, sau này sẽ từng bước mở rộng thêm ra.”

Nhìn Trình Vi hăng hái nói về kế hoạch trong tương lai như vậy, tâm tình của Chu Bản cũng hưng phấn theo, nhưng đồng thời hắn lại có một nghi vấn mới: “Người nói đây là tiền của mẹ người?”

“Mẹ ta để lại cho ta một khoản tiền bảo hiểm rất lớn. Kỳ thực sau khi ta đủ 18 tuổi đã có thể thu hồi số tiền đó rồi, nhưng khi đó ta cũng chưa có ý định sử dụng số tiền đó như thế nào cả.” Trình Vi dịu dàng nhìn Chu Bản. “Mãi cho đến khi hai chúng ta ở cùng một chỗ, ta phát hiện ra người hình như không thích ta dùng tiền của gia đình, cho nên luôn cự tuyệt việc ta thay người thanh toán cái gì đó, đúng không?”

Chu Bản gật đầu, kỳ thực... những điều này hắn chưa từng nói cho Trình Vi, hắn không nghĩ Trình Vi đều hiểu rõ tất cả.

Trình Vi nói tiếp: “Cho nên ta bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề của chúng ta. Ta phải nhanh chóng tự lập về tài chính, nỗ lực kiếm tiền, chỉ có như thế mới đảm bảo được việc sinh hoạt sau này của chúng ta. Hơn nữa việc này người cũng phải tham gia, ta không muốn người cự tuyệt yêu cầu của ta chỉ vì vấn đề tiền bạc, biết không?”

Chu Bản nghe Trình Vi tuôn một tràng như vậy, cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng. Trước đây hắn vẫn cho rằng Trình Vi chỉ như một đứa trẻ mới lớn mà thôi, hơn nữa trong nhà lại có tiền cho nên hắn tuyệt đối sẽ không lo nghĩ một chút nào về tương lai cả. Thật không ngờ Trình Vi lại suy nghĩ nhiều như vậy, làm nhiều việc như vậy chỉ vì tương lai của hai người bọn họ, hơn nữa lại còn gửi gắm cả cho mình. Sau khi bọn họ cùng một chỗ, Trình Vi quả thực đã thay đổi không ít. Chu Bản nhận ra là Trình Vi vì muốn hắn vui

về nên mới nhượng bộ như vậy. Nghĩ tới đây, hắn rất cảm động, lại có chút xấu hổ, hình như hắn chưa làm được việc gì cho Trình Vi cả.

“Sao đột nhiên lại có vẻ mặt này?” Trình Vi thấy ánh mắt tối sầm của Chu Bân liền nói. “Ta nói những điều đó khiến người nghĩ đến cái gì không đúng sao?”

Chu Bân lắc đầu, cười cười nói: “Ta chỉ đang nghĩ, người vì tương lai của hai chúng ta mà làm nhiều việc như vậy, mà ta lại chẳng thể giúp được gì cho người.”

Trình Vi thoáng buông bàn tay của Chu Bân ra, sau đó lồng hai bàn tay của hai người vào nhau: “Trước đây ta đã từng nói, người chỉ cần luôn ở bên cạnh ta là được.”

“Thế nhưng hiện tại ta nghĩ thế này không công bằng với người, những việc ta làm cho người quá ít.” Chu Bân chăm chú nhìn Trình Vi.

“Ít sao? Vậy làm thế nào để ta cảm thấy thỏa mãn được đây nhỉ?” Trình Vi sờ sờ cằm: “Nghe người nói như vậy, xem ra ta có thể đòi hỏi một chút a...”

Chu Bân vỗ đầu hắn, cười cười nói: “Lại đang nghĩ đến chuyện bày bạ gì thế hả?”

“Người làm sao biết là chuyện đó bày bạ chứ?”

“Chỉ cần ta biết thế là được rồi!” Chu Bân cười nói: “Được rồi, mau ăn đi, đồ ăn nguội sẽ không ngon đâu.”

Hai người bắt đầu ngồi ăn, Trình Vi vừa gấp một đĩa mì lên liền khựng lại.

“Sao vậy, không thể ăn được sao?” Chu Bân hỏi.

“Hình như của người ngon hơn một chút.” Trình Vi chỉ chỉ vào bát cháo đậu xanh của Chu Bân.

“Vậy người ăn cái này đi.” Chu Bân đẩy bát cháo đến trước mặt Trình Vi, sau đó cầm lấy đĩa mì của Trình Vi, gấp thử một miếng, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm.

Trình Vi ăn một thìa cháo, sau đó đột nhiên quay sang ăn một gấp mì: “Sao đồ ăn bị người ăn dở rồi thì ta lại thấy ngon hơn nhỉ?”

“Không phải đâu, chẳng lẽ người lại thích ăn thứ có dính nước bọt của ta a?” Chu Bân vốn định chế nhạo Trình Vi một chút, ai ngờ lời vừa nói ra khỏi miệng hắn liền hối hận, bởi vì hắn đã đoán được câu trả lời của Trình Vi. Quả nhiên...

“Ta càng thích ăn thứ còn trong miệng người hơn!” Trình Vi cười xấu xa nói.

Thấy vậy Chu Bân cũng không biết làm thế nào, đành xấu hổ quay mặt đi.

## 39. Chương 39

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Kỳ nghỉ cuối tuần này, Chu Bân cùng Trình Vi quay về Bắc Kinh, mục đích chính là đến tham quan công ty của Trình Vi, ngoài ra hai người còn cùng nhau đến gặp công ty thiết kế.

Thành thật mà nói, Chu Bân nghĩ chính mình đi theo cũng không có tác dụng gì lớn, cũng không cần đưa ra ý kiến gì cả. Nhưng hắn biết Trình Vi mong hắn đi cùng, cho nên hắn liền đi theo. Lần đầu tiên thấy Trình Vi thương lượng với những người lớn tuổi hơn bọn hắn rất nhiều, khiến Chu Bân cảm thấy Trình Vi lúc này có chút xa lạ. Đối với những phương án mà công ty kia đưa ra, Trình Vi đều có thể đứng trên phương diện người tổng quản lý để đưa ra những vấn đề mà Chu Bân nghĩ mình chưa thể nghĩ đến.

Vừa rồi, Trình Vi đã không chút khách khí vạch ra cho một kiến trúc sư thấy bản vẽ của hắn vẫn có nhiều điều chưa hợp lý. Ví dụ như phạm vi chiếu sáng của đèn quá ít sẽ làm ảnh hưởng đến mỹ cảm khi khách đến xem xe, còn có thiết kế ở cửa chính của showroom không hề đặc sắc... Nói chung cuối cùng kiến trúc sư đó bị Trình Vi phê phán rất nhiều. Trình Vi rất không hài lòng khi hắn thấy khách hàng là người trẻ tuổi nên mang tới một bản thiết kế cho có lệ như vậy. Chu Bản vẫn ở bên cạnh im lặng lắng nghe. Tuy rằng hắn có điểm đồng tình với kiến trúc sư kia, nhưng nghĩ lại thì thấy những điều Trình Vi nói không phải là không chính xác.

Buổi tối Trình Vi dẫn Chu Bản đi gặp một vài người bạn thân từ nhỏ của hắn, bọn họ hẹn gặp nhau ở một quán bar.

Đây là lần đầu tiên Chu Bản đi tới quán bar, ngay từ cửa vào hắn đã nghe thấy tiếng nhạc âm ỹ từ bên trong truyền ra. Nhưng cảm giác khi ở bên ngoài và bên trong lại không giống nhau, cho nên khi mới bước chân vào thì lập tức bị những tiếng nhạc, tiếng hét trong đó làm cho choáng váng.

Trong quán bar rất hỗn loạn, Trình Vi đi phía sau vòng tay ôm lấy vai của Chu Bản, giống như đang bảo hộ cho hắn. Hai người vất vả chen lấn một lúc lâu mới có thể thoát khỏi đoàn người để đi tới chỗ ngồi.

Lúc này Chu Bản mới thấy có bảy hoặc tám người đã ngồi chờ sẵn rồi, cẩn thận quan sát lại thì mới nhận ra là có năm nam ba nữ. Thấy Trình Vi vừa xuất hiện thì bọn hắn liền ồn ào hẳn lên, nói cái gì mà vừa nhắc Tào Tháo đã thấy Tào Tháo xuất hiện. Chỉ là không biết tại sao, vừa thấy Chu Bản tiến đến thì tất cả mọi người liền dừng lại hết mọi việc, chỉ yên lặng quan sát hắn. Tuy rằng Chu Bản thấy trong mắt mọi người không có ác ý, thế nhưng hành động của mọi người vẫn khiến hắn cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Bọn họ đều tự giới thiệu tên và biệt hiệu của mỗi người, mà biệt hiệu của Trình Vi nghe vô cùng oai phong, gọi là Trình gia. Trình Vi cũng giới thiệu từng người bạn của hắn cho Chu Bản. Bọn họ đầu tiên là khoa trương a một tiếng, sau đó đều nhiệt tình bắt chuyện với Chu Bản. Nói cái gì mà cửu ngưỡng đại danh, nghe tiếng đã lâu, hạnh ngộ hạnh ngộ... kiểu chào nào có thể nói đều nói hết cả ra, khiến cho Chu Bản có điểm dở khóc dở cười.

Bọn họ đưa cho Chu Bản một ly rượu whisky, Chu Bản là theo thói quen xã giao thông thường nên vẫn nhận. Thế nhưng một lúc sau mọi người thấy hắn chỉ cầm chứ không uống thì liền bắt Chu Bản chơi sai khiến. Chu Bản rõ ràng không phải là đối thủ của bọn họ, vì vậy liền thua liên tục. Nhưng mỗi lần phải chịu phạt thì Trình Vi đều giúp hắn uống rượu. Thấy Trình Vi đã uống đến năm ly rượu whisky, Chu Bản cũng không nỡ để hắn tiếp tục chịu phạt thay mình như vậy, cho nên liền giơ hai tay đầu hàng, tỏ vẻ không chơi nữa.

“Chơi đi, sợ cái gì chứ, có Trình gia uống thay cho tẩu tử rồi mà. Đêm nay ta nhất định phải bắt hắn uống đến say mềm mới thôi.”

Chu Bản nghe xong thì ngây người trong chốc lát, nhưng những người khác thì vẫn xem như không có chuyện gì mà tiếp tục tán gẫu với nhau. Chu Bản bắt đầu hoài nghi, vừa rồi có lẽ là hắn nghe lầm chăng?

Người vừa rồi muốn Chu Bản tiếp tục chơi cũng không tiếp tục làm khó dễ cho hắn. Một lát sau thì người nọ đã gặp phải đối thủ, liên tục bị phạt uống rượu.

“Ta đi WC một chút!” Trình Vi ghé vào tai Chu Bản nói nhỏ.

Chu Bản nghĩ Trình Vi uống say rồi, liền lo lắng hỏi: “Có khó chịu lắm không?”

Trình Vi nghe xong liền nở nụ cười: “Đi vệ sinh mà thôi, với ta mà nói mấy ly vừa rồi chỉ là một bữa sáng.”

Thừa dịp Trình Vi đi WC, một thanh niên liền ngồi xuống chỗ Trình Vi vừa ngồi ban nãy. Người nọ dùng khuỷu tay nhẹ nhàng huých Chu Bản một cái, Chu Bản quay ra nhìn hắn, hình như mọi người gọi hắn là Kỵ binh thì phải.

Kỵ binh cũng là một thanh niên rất trẻ tuổi, khi hắn cười lộ lên thì hàm răng trắng tinh của hắn đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

“Là Tiểu Bản ca ca đúng không? Chúng ta muốn gặp người từ rất lâu rồi!”

Nghe Kỵ binh cao to như vậy gọi mình là Tiểu Bản, Chu Bản cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Các người biết ta?” Chu Bân hỏi.

“Đương nhiên biết! Nghe danh đã lâu a!”

Chu Bân lộ ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn hần.

“Chúng ta đều là bạn thân từ lúc nhỏ của Trình Vi. Hần là người xuất ngoại sớm nhất trong nhóm, sau đó đến ta, Chá Chúc, Tiểu Hần. Thế nhưng mặc kệ là ai, dù đi đến đâu, chỉ cần có một người nào đó trong nhóm có việc cần chúng ta ra tay giúp đỡ thì kiểu gì cũng phải quay về. Bảy người chúng ta trước đây được gọi là Lương Sơn thất bá. Người không biết trước đây danh tiếng của chúng ta lớn như thế nào đâu, khi đó Trình Vi cao lớn nhất, chúng ta gọi hần là đại ca. Sau đó còn mang theo các tiểu hài tử khác đi đến các nơi để thu nhận đệ tử.”

Kỵ binh đột nhiên nở nụ cười: “Có một lần chúng ta gặp phải xã hội đen thực sự, nói muốn thu phí quản lý địa bàn của chúng ta. Trình Vi lúc đó đã lừa dẫn bọn chúng lên đồn cảnh sát, khiến cho bọn chúng tức giận mà đuổi theo hần khắp chín con phố.”

Chu Bân không biết Kỵ binh đột nhiên nói với mình những lời này làm gì, toàn bộ đều nói về việc bọn hần có nghĩa khí với nhau như thế nào, thân thiết với nhau ra sao. Chu Bân không thể làm gì khác hơn là yên lặng ngồi nghe, thỉnh thoảng gật đầu tỏ ý đồng tình với hần. Nhưng nghĩ đến lúc đó bọn họ chơi đùa với nhau như vậy làm cho Chu Bân cũng không nhịn được mà cười khẽ.

“Trình gia trước đây là kẻ không sợ trời không sợ đất a, nhưng xem ra hiện nay còn có tẩu tử người trị được hần rồi.” Kỵ binh phát hiện ra mình lỡ lời, liền ho khan một tiếng rồi nói: “Người cũng chú ý a, nếu như nói đến người, trước đây chúng ta đều lên gọi người là tẩu tử.”

“Các người...đều biết chuyện của chúng ta sao?” Chu Bân kinh ngạc nhìn Kỵ Binh, đồng thời cũng có chút xấu hổ mà hỏi thăm.

“Trình gia đã sớm nói cho chúng ta biết rồi. Huynh đệ mà, không bao giờ giấu nhau bất cứ việc gì. Huống hồ với tính cách của Trình gia, thì luôn thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng.” Kỵ Binh giơ tay lên: “Chúng ta tuyệt đối không có vấn đề gì. Tuy rằng ngày đó chúng ta ai cũng kinh ngạc, thế nhưng hiếm khi nhìn thấy Trình gia nghiêm túc như vậy, chúng ta cũng cảm thấy vui thay cho hần.”

Chu Bân nhất thời cũng không biết phải phản ứng như thế nào, lúc này hần vừa ngượng ngừng lại vừa cảm động.

“Người khiến Trình gia thay đổi rất nhiều.” Kỵ binh mỉm cười nói: “Trước đây hần giống như cơn gió vậy, luôn phiêu bạt khắp nơi, nay thì hần đã có nơi để dừng chân rồi.”

Vừa vặn lúc này Trình Vi đã trở về, Kỵ Binh liền tránh sang một bên. Trình Vi ngồi giữa hai người rồi quay ra hỏi: “Các người nói chuyện gì mà vui vẻ thế?”

“Nói chuyện lúc còn bé người bị người ta đuổi chạy khắp chín con phố.” Kỵ Binh nói.

“Còn có chuyện người nào đó tự xưng là tay đua xe lại không tránh được một cái xe tải chở hàng bị hỏng đang đỗ ở ven đường.” Chu Bân nói.

“Vậy sao, dám nhân lúc ta không có ở đây mà nói xấu ta sao?” Trình Vi giả bộ trừng mắt cảnh cáo hai người.

Chu Bân cùng Kỵ binh liền nhìn nhau cười lớn.

## 40. Chương 40

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Chu Bản bị thương trong đại hội thể thao của trường. Lúc đó thì Trình Vi đang chuẩn bị thi nhảy cao, khi hắn biết tin tức Chu Bản bị thương thì mọi người nói cho hắn biết Chu Bản đã được đưa tới phòng y tế rồi. Mà lúc Trình Vi vội vã chạy lên phòng y tế thì giáo viên ở đó lại nói trường đã cử người đưa Chu Bản tới bệnh viện.

Trình Vi vừa nghe thấy phải đưa tới bệnh viện thì lập tức nhú mào, thầm nghĩ chắc hẳn tình trạng cũng khá nghiêm trọng nên mới cần đưa tới bệnh viện. Hắn lập tức gọi điện cho Hồng Bảo, Hồng Bảo nói Chu Bản gặp tai nạn khi đang xem Lục Hạo thi đấu. Nhưng hắn nghe nói Chu Bản chảy rất nhiều máu, khi đó là Lý Quế Bình đi theo Chu Bản đến bệnh viện. Vì vậy Trình Vi lập tức gọi điện cho Lý Quế Bình, hỏi hắn rốt cuộc Chu Bản hiện tại thế nào.

“Ta đang ở bên cạnh hắn, không cần lo lắng, bác sỹ đang xử lý, có lẽ cần khâu vài mũi...”

“Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì? Vì sao hắn lại bị thương? Hiện tại các người đang ở bệnh viện nào?”

“Là bệnh viện số 2, người đừng vội... Uy?” Lý Quế Bình nhìn vào điện thoại, đối phương vừa nghe xong địa điểm thì đã tắt máy. Lý Quế Bình cảm thấy sự tức giận trong giọng nói của Trình Vi, loại cảm giác này có chút quen thuộc. Hắn đột nhiên nhớ tới lần đi cắm trại ở Tung Vân sơn, Trình Vi cũng có phản ứng tương tự như thế này, đêm đó thiếu chút nữa thì hắn đã đánh nhau với Trình Vi rồi.

Khi Trình Vi chạy tới bệnh viện thì Chu Bản cũng vừa từ phòng cấp cứu đi ra, tay trái của hắn có đến mấy tầng băng gạc. Trình Vi thấy Chu Bản vẫn tự đi lại được thì yên tâm được một chút. Hắn lập tức đi tới, muốn ôm chặt Chu Bản vào lòng nhưng lại không dám ôm. Bởi vì hắn không biết còn có thương tích ở chỗ nào khác nữa không, sợ không cẩn thận động vào vết thương của Chu Bản, cho nên cứ do dự mãi không dám làm gì.

Chu Bản thấy Trình Vi xuất hiện ở bệnh viện thì rất kinh ngạc: “Sao người lại tới đây? Thi đấu thể nào rồi? Xong rồi sao?”

“Người vẫn còn quan tâm đến chuyện đó sao?” Trình Vi vừa tức giận vừa lo lắng, cau mày nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, ngày hôm nay mọi người rất nhiệt tình, có thể là có người không cẩn thận đụng vào phòng bạt, may mà ta phát hiện kịp thời, nếu không thì cả cái sập đó rơi xuống đầu mấy nữ sinh đứng phía dưới rồi.” Chu Bản cúi xuống nhìn tay trái của mình: “Bị cái băng trang trí quệt vào tay thôi, đã khâu lại rồi.”

“Người cũng quá vĩ đại. Dốc sức như vậy, anh hùng cứu mỹ nhân a, mấy cô nàng đó sẽ yêu người chết mất!” Lý Quế Bình cười nói.

Đúng lúc này thì một người y tá đi đến, nàng nhớ lúc trước là Lý Quế Bình đưa Chu Bản tới, liền giao mấy thứ giấy tờ cho Lý Quế Bình.

“Ta đi mua thuốc cho người, có lẽ còn phải xếp hàng lâu. Trình Vi người đưa Chu Bản về trước đi.” Lý Quế Bình nói.

“Cùng nhau trở về đi.” Chu Bản quay đầu nhìn Trình Vi: “Người có lái xe tới đây không?”

“Có.” Trình Vi rầu rĩ lên tiếng.

“Vậy cùng nhau trở về, chúng ta ở chỗ này chờ người.” Chu Bản nói với Lý Quế Bình.

“Vậy cũng được.” Lý Quế Bình nhún vai rồi đi về phía quầy thuốc.

Lý Quế Bình đi rồi, bầu không khí giữa hai người có chút trầm mặc. Bọn họ ngồi xuống. Chu Bản nghĩ Trình Vi là đang tức giận nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, không thể hiện ra ngoài.

“Cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng, kỳ thực người không cần tới đây. Hiện tại còn bỏ hết các hạng mục không thi đấu được, nếu không thì lớp chúng ta có thể đạt giải quán quân rồi.”

Chu Bản vốn định nói cái gì đó để bầu không khí bớt nặng nề hơn một chút, lại không ngờ câu nói này lại làm cho Trình Vi không thể chịu đựng thêm nữa mà bùng nổ.

“Nếu như không phải vì người, người nghĩ rằng ta sẽ tham gia cái đại hội này sao? Hiện tại ta mất hứng thế này còn thi đấu cái gì! Còn nói sẽ đến cổ vũ cho ta, kết quả suốt buổi sáng cũng không thấy bóng dáng đâu, bây giờ nhìn thấy lại ra cái dạng này. May mà chỉ phải khâu vài mũi, nếu không thì ta tuyệt đối không buông tha cho người!”

Trình Vi ngừng lại một chút, biểu tình rất là nghiêm túc: “Ta không phản đối người cứu người, nhưng người có thể cẩn thận hơn một chút được không. Vì sao cứ mỗi lần người cứu người thì lại tự đưa mình vào thay thế vậy? Lần trước đã đành, lần này cũng lại tiếp tục! Người... ta đang nói rất nghiêm túc, người có nghe hay không vậy?”

Chu Bán áy náy nhìn Trình Vi ra vẻ xin lỗi, nhưng hần thật sự không thể nhịn được mới bật cười. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Trình Vi nghiêm túc giáo huấn người khác như thế. Thường ngày người phải nói những lời này chỉ có mình, không ngờ cũng có ngày hai người bọn họ đổi vai cho nhau như vậy. Chu Bán biết Trình Vi có phản ứng như vậy là vì hần đang lo lắng cho mình, hiện tại cảm thấy rất ngọt ngào.

Chu Bán dựa vào vai của Trình Vi, dùng bàn tay không bị thương cầm lấy tay của Trình Vi, lồng tay hai người vào nhau. Trình Vi cũng yên lặng không nói gì.

“Những điều ta vừa nói người đều nghe rõ cả rồi chứ?” Trình Vi hỏi.

“Kỳ thực lần này là ngoài ý muốn.” Chu Bán cười cười: “Nhưng lần sau ta sẽ chú ý, tin tưởng ta.”

Câu trả lời này làm cho Trình Vi vô cùng vừa ý. Hần nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Chu Bán, sau đó chỉnh lại tư thế của hai người để Chu Bán có thể ngồi thoải mái hơn một chút rồi vòng tay ôm cậu vào lòng.

“Chúng ta trao đổi điều kiện có được hay không?” Chu bán đột nhiên nói.

“Trao đổi điều kiện?”

Chu Bán vẫn dựa vào vai của Trình Vi, chỉ ngẩng đầu lên nhìn hần một chút rồi nói: “Ta đáp ứng người về sau mỗi khi có việc gì sẽ chú ý đến an toàn của bản thân. Nhưng người cũng phải đáp ứng ta, sau này không được lái xe quá nhanh, không được tùy tiện đánh nhau, có được không?”

“Không đánh nhau thì rất dễ, hiện tại thì không có ai dám trêu chọc ta, cũng không cần phải tự mình động thủ. Lái xe quá nhanh... trên đường cái tất nhiên sẽ không, cái này ta có thể đáp ứng người.” Trình Vi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Chu Bán.

“Trên đường cái sẽ không, đây là cái loại đáp án gì, vậy ở nơi nào thì có thể?”

“Trên đường đua xe a!”

“Sau này người vẫn có dự định tham gia đua xe sao?” Chu Bán hiếu kỳ hỏi.

“Cũng không nhất định, có lúc ta sẽ cùng bạn bè thử vài vòng, cái này có thể cho phép đi, bà xã đại nhân?”

Chu Bán huých nhẹ vào người Trình Vi: “Ai cho người gọi lung tung như vậy?”

Trình Vi cười lớn, để mặc cho hần huých mình.

“Lần sau có cơ hội sẽ mang người đi xem xe đua của ta, hiện tại còn đang để ở Hà Lan, tháng sau ta sẽ gọi người đưa về.”

“Ân.” Chu Bán gật đầu.

“Ác ác ác!” Một thanh âm khá quen thuộc vang lên từ phía sau hai người: “Đây là cái gì? Đoạn bối sơn\* sao?”

(\*Brokeback Mountain: Chắc các nàng ai cũng biết bộ phim này rồi ah ~~ , YY: là cái j?????)

Chu Bán và Trình Vi còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì có hai người đột ngột xuất hiện trước mặt bọn họ. Hóa ra là Hồng Bảo và Lục Hạo, bọn họ hai mắt mở lớn nhìn Chu Bán và Trình Vi.

Chu Bán thấy bọn họ xuất hiện, liền buông lỏng nắm tay của hai người, ho nhẹ một tiếng, rời khỏi vai của Trình Vi. Lúc này Lục Hạo và Hồng Bảo mới nhìn thấy cánh tay bị băng bó của Chu Bán.

“Đại mù, bọn họ nói người chảy rất nhiều máu!”

“Nào có khoa trương như vậy chứ?” Chu Bản cười khổ.

“Tình hình thế nào?” Lục Hạo hỏi: “Quế Bình nói tình hình không quá nghiêm trọng nên chúng ta thi xong mới chạy tới đây.”

“Cũng không tồi, chỉ phải khâu vài mũi thôi.” Chu Bản nói.

Hồng Bảo vừa nghe thấy thế thì lập tức xuyết xoa một tiếng, vẻ mặt nhăn nhó khiến người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng người bị thương là hắn.

“Đau quá!” Hồng Bảo nhìn cánh tay trái của Chu Bản rồi nói.

“Đau cái gì chứ, người bị thương cũng không phải là người.”

“Nhìn thôi đã thấy đau rồi.” Hồng Bảo lập tức dời mắt khỏi cánh tay của Chu Bản.

Đợi thêm khoảng 10 phút sau thì Lý Quế Bình đi mua thuốc về, năm người bọn họ liền cùng nhau trở lại trường học.

Bác sỹ nói 10 ngày sau Chu Bản có thể trở lại cất chỉ, nhưng dặn dò hắn trong khoảng thời gian này không được để vết thương bị ướt.

Mọi người trong ký túc xá đều rất chăm sóc cho Chu Bản, ngoại trừ việc cá nhân, những việc khác đều có người làm thay cho hắn. Kỳ thực Trình Vi là muốn tự mình xử lý việc vệ sinh cá nhân của Chu Bản, thế nhưng lần nào cũng bị Chu Bản đuổi ra ngoài.

“Xấu hổ cái gì, trước đây không phải ta đã cho người nhìn thấy hết rồi sao?”

“Ta chỉ bị thương tay trái thôi, đừng tưởng là ta không biết người đang có ý định gì.”

“Tiểu tử tông của ta ơi, người đừng có lúc nào cũng nghĩ ta giống như sói đói a...” Trình Vi dừng lại một chút rồi nhỏ giọng nói: “Tuy rằng ta đã bị người bỏ đói quá lâu rồi.”

Câu nói này của hắn làm cho Chu Bản không thể không đỏ mặt, vội vàng đẩy Trình Vi ra ngoài.

## 41. Chương 41

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Chu Bản không nói chuyện mình bị thương cho người nhà, cho nên khi Chu Bình đi cùng Vương Hiểu Thư về thấy hắn vẫn còn đang băng bó mới biết được việc này.

Nếu chiếu theo thông lệ trong nhà như mọi khi thì Vương Hiểu Thư nấu cơm, Chu Bản rửa bát. Nhưng hiện tại vết thương ở tay Chu Bản không thể bị ướt, cho nên Chu Bình ăn cơm xong liền tự giác thu dọn mọi thứ rồi đi rửa bát, Vương Hiểu Thư và Chu Bản thì ở ngoài phòng khách ngồi xem tivi.

“Hôm nay là Tiểu Vi đưa người về sao?” Vương Hiểu Thư đột nhiên nói.

“Àn.” Chu Bản vẫn chăm chú xem tivi.

“Vì sao không gọi hắn vào cùng ăn tối?”

Chu Bản ngáp ngừng một chút rồi nói: “Lần sau đi.”

“Bản Bản.”

“Àn?” Chu Bản quay lại nhìn Vương Hiểu Thư, tuy rằng hắn thấy Vương Hiểu Thư vẫn đang cười cười, nhưng hắn biết Vương Hiểu Thư đang rất là nghiêm túc.

“Trong lòng người còn vướng bận gì chuyện ta với ba ba người hay không?”

Chu Bân kinh ngạc nói: “Đương nhiên không có!”

“Trước đây cũng không có nói chuyện nghiêm túc với người về vấn đề này, ta muốn biết kỳ thực người suy nghĩ như thế nào về chuyện này?”

Chu Bân không biết vì sao Vương Hiểu Thư đột nhiên lại hỏi mình như vậy, nhưng nhìn nhân thần nghiêm túc của Vương Hiểu Thư, Chu Bân tự nghĩ mình cũng nên thành thật một chút.

“Ngay từ đầu ta đã rất kinh ngạc, người biết đấy... trước đây ta luôn nghĩ phải chăm sóc thật tốt cho ba ba của ta. Nhưng chuyện tình cảm của hân thì ta cũng không muốn can thiệp vào. Có lẽ ta cũng chưa thật sự trưởng thành, căn bản ta chưa từng nghĩ đến việc tìm cho hân một người bầu bạn. Nhưng ta cũng rất tôn trọng sự lựa chọn của các người, hơn nữa... nếu đối phương là người... ta tương đối dễ chấp nhận hơn.” Chu Bân dừng lại một chút. “Hơn nữa dần dần ta cũng phát hiện ra, kỳ thực ba ba ở cùng một chỗ với người cũng rất tốt. Người rất hiểu ba ba ta, lại có thể chiều cố hân rất tốt. Hiện tại ta cũng khó mà tưởng tượng được một người khác thế chỗ người đứng cạnh ba ba ta sẽ là bộ dạng gì nữa.”

Vương Hiểu Thư chăm chú lắng nghe Chu Bân, sau đó nói: “Bân Bân, người biết không, khi ta quyết tâm ở bên cạnh Chu Bình, ta đã xác định sẽ bất chấp tất cả. Ý kiến của người khác ta hoàn toàn không để vào mắt, nhưng người là ngoại lệ.”

Chu Bân nhìn Vương Hiểu Thư, thấy hân vẫn mỉm cười nhìn mình.

“Biết vì sao không? Không phải bởi vì ta sợ người sẽ làm gì đó ảnh hưởng đến quyết định của ba ba người, mà là vì ta thật sự rất quan tâm đến cách đánh giá và thái độ của người.” Vương Hiểu Thư cười nhẹ rồi nói tiếp. “Tuy rằng ta có chút lo lắng, nhưng kỳ thực ta vẫn rất tin tưởng rằng người sẽ chấp nhận chúng ta.”

Chu Bân nghe xong thì gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Vương Hiểu Thư nhìn chằm chằm vào Chu Bân: “Vậy còn người? Người chấp nhận chuyện của ta và ba ba người không phải đã nói lên cách nghĩ của người về vấn đề này rồi hay sao? Vậy thì tại sao hiện tại người lại do dự như vậy?”

“Ta không hiểu ý của người.” Chu Bân nói.

“Ta đang nói đến chuyện của người với Tiểu Vi.”

“Ta với hân?” Chu Bân bắt đầu có chút ngại ngùng. “Vương thúc thúc, người vòng vo suốt từ nãy là muốn nói cái này sao?”

“Cũng đâu phải bí mật gì, chúng ta trò chuyện một chút đi.”

“Người muốn nói về cái gì?” Chu Bân dè dặt nhìn hân.

“Trò chuyện cái gì a...” Vương Hiểu Thư dài giọng nói, bộ dạng như đang suy tư, hân huých nhẹ vào người Chu Bân: “Ví dụ như, các người là ai theo đuổi ai trước?”

Chu Bân có chút ngại ngùng, vừa nhăn mặt vừa ấp úng nói: “Nói chung không phải là ta.”

Đáp án này là nằm trong dự liệu của Vương Hiểu Thư, hân tiếp tục hỏi: “Người phát hiện ra bản thân thích hân từ bao giờ?”

“Ta... không biết.” Chu Bân quyết định đầu hàng: “Người tha cho ta đi. Ta thừa nhận ta đang cùng một chỗ với Trình Vi. Chúng ta nói chuyện khác được không, nói chuyện này với người ta cảm thấy rất xấu hổ a.”

“Có gì phải xấu hổ chứ?” Vương Hiểu Thư cười nói: “Người a, giống hệt ba ba của người, không chỉ... ngây ngô trong chuyện tình cảm, lại còn hay xấu hổ.”

“Người đã biết rõ như vậy còn muốn ta nói.” Chu Bân bĩu môi nói.

“Ai bảo người cứ giấu giấu giếm giếm như vậy, ta rất lo lắng. Nếu như chuyện của các người có khúc mắc gì thì ta mong người có thể tìm đến ta, lúc đó ta có thể cho người vài sáng kiến.”

“Người lo lắng cái gì?”

“Ta lo lắng về đối tượng của ngươi.”

“Trình Vi? Bởi vì hắn là nam nhân sao?”

“Không phải ta phản đối vì tính tình của Trình Vi, trên thực tế ta còn rất thích tiểu tử đó. Nhưng trước đây ta không biết thì thôi, hiện tại ta đã biết hắn là nhi tử của Trình Chí Long thì mọi chuyện lại khác.”

“Có gì khác chứ?”

“Thứ nhất, gia gia của Trình Vi là một vị lão thành cách mạng, tuyệt đối không có khả năng chấp nhận chuyện cháu trai của hắn thích một người đồng giới. Thứ hai, Trình gia mấy đời nay chỉ có một đứa con trai, Trình Chí Long có lẽ cũng vậy, tuyệt đối sẽ không cho phép việc của các ngươi, bởi vì như vậy Trình gia sẽ tuyệt tự.”

Chu Bản lập tức sững sốt nhìn Vương Hiểu Thư. Trước đây hình như hắn chưa từng nghĩ đến những vấn đề này, tình cảm là chuyện của hai người, hắn vốn chỉ lo lắng không biết bạn bè có thể chấp nhận quan hệ của hắn và Trình Vi hay không mà thôi. Trình Vi cho Chu Bản cảm giác hắn đã hoàn toàn thoát ly khỏi gia đình hắn. Thế nhưng hiện tại nghe Vương Hiểu Thư nói như thế, một cảm giác bất an nho nhỏ bắt đầu xuất hiện trong tâm trí Chu Bản.

“Đương nhiên hiện tại không phải là xã hội phong kiến, bọn họ dù có muốn ngăn cản cũng không thể ép buộc các ngươi được.” Vương Hiểu Thư vỗ vỗ vai Chu Bản: “Chỉ là ta muốn nhắc nhở ngươi về khả năng này. Ngươi còn nhỏ, tính cách lại đơn thuần, nhưng ta nghĩ rằng nếu để cho ngươi biết trước một số chuyện thì có thể chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Chu Bản vẫn yên lặng lắng nghe Vương Hiểu Thư nói, đồng thời cũng đắm chiêu suy nghĩ.

“Nghe ta nói những lời này làm ngươi cảm thấy không thoải mái sao?”

Chu Bản cười nhẹ, lắc đầu: “Ngươi là muốn bảo vệ cho ta phải không?”

Vương Hiểu Thư sờ sờ đầu Chu Bản: “Ta đương nhiên phải bảo vệ cho con nuôi của ta rồi.”

Bất giác Chu Bản cảm thấy trong lòng mình có chút xúc động rất kỳ lạ. Chu Bản kéo tay Vương Hiểu Thư, tựa đầu vào vai hắn như đang làm nũng rồi nói: “Vương thúc thúc, ngươi nói ngươi có phải là vệ sỹ ông trời phái xuống bảo vệ ta và ba ba không?”

“Bản Bản, ngươi nói rất hay, ba ba ngươi trước đây cũng từng hỏi ta về vấn đề này. Nhưng hắn hỏi ta là ‘Hiểu Thư, có phải kiếp trước ngươi đã phạm phải tội ác tày trời nào với ta cho nên kiếp này Diêm vương lại phạt ngươi phải ở bên cạnh ta tiếp không?’”

Chu Bản bật cười lớn: “Ba ba rất lãng mạn a.”

Vương Hiểu Thư cũng bật cười theo: “Đúng vậy!”

Tối hôm đó Vương Hiểu Thư ở lại nhà bọn họ ngủ qua đêm. Chu Bản tắm rửa xong liền lên giường đi ngủ, nhưng có thể là do trước khi đi ngủ hắn ăn bánh quy nên nửa đêm lại vì khát nước mà tỉnh dậy.

Chu Bản đi ra phòng khách trong tình trạng ngái ngủ. Thế nhưng khi đi ngang qua phòng ba ba thì hắn lại nghe thấy những tiếng động rất kỳ lạ, Chu Bản theo bản năng liền dừng lại. Khi lại gần thì hắn nghe thấy thanh âm của ba ba hắn và Vương thúc thúc, tiếng nói lúc cao lúc thấp, hình như là đang cãi nhau. Chu Bản có chút lo lắng, liền ghé tai vào cửa phòng ba ba hắn nghe ngóng một chút, hắn muốn nghe rõ xem là việc gì rồi mới quyết định có nên vào khuyên can hay không.

“Tha ta... Ân... từ bỏ...”

“Không muốn cái gì?”

“Nhẹ một chút...”

“Ngươi đang muốn ta không cần nhẹ nhàng với ngươi sao?”

“Không phải... Hiểu Thư... Hiểu Thư...ta không được... a...”

Tiếng hét chói tai của Chu Bình cuối cùng đã khiến Chu Bân minh bạch chuyện gì đang xảy ra trong phòng, mặt hần bỗng đỏ bừng lên, hai lỗ tai như sắp bốc hỏa. Chu Bân lập tức quay về phòng mình, đóng chặt cửa lại, thở phào nhẹ nhõm vì không bị phát hiện. Sau đó hần liền quay về giường, nhưng lần này làm thế nào cũng không ngủ tiếp được.

Ngày hôm sau Chu Bân không nhìn thấy ba ba hần ra ăn sáng, chỉ thấy Vương Hiểu Thư sáng khoái ngồi đối diện với hần, bất ngờ còn phát hiện một dấu hôn rất rõ ràng trên cổ hần. Mà dấu hôn này thì Vương Hiểu Thư không thể tự tạo ra được.

“Ba ba đâu? Còn ngủ sao?” Chu Bân hỏi.

“Àn, hần có chút mệt mỏi, để hần ngủ thêm một chút đi!” Vương Hiểu Thư cười rất là xán lạn.

“Vậy người không mệt sao?” Chu Bân buột miệng hỏi.

“Ta?”

Hình như tâm trạng của Vương Hiểu Thư đang rất tốt: “Ta rất sáng khoái a! Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Nga... không có gì.” Chu Bân nhìn nhìn Vương Hiểu Thư một chút rồi gật đầu.

Vương Hiểu Thư chống cằm nhìn Chu Bân, thế nhưng Chu Bân lại cầm cúi ăn sáng, hoàn toàn không nhìn vào hần.

Đột nhiên Vương Hiểu Thư bật cười lớn, Chu Bân nghi hoặc nhìn hần.

“Người đồ mặt a, có phải là đang suy nghĩ mấy chuyện người lớn mà hài tử không nên biết đúng không?”

“Nào có!” Dứt lời Chu Bân liền lấy tay sờ lên mặt mình, có chút nóng, liền lấy thêm bánh kem cầm cúi ăn.

“Dễ dàng đồ mặt như vậy, xem ra Tiểu Vi còn chưa ra tay với người a...”

“Khụ... khụ... khụ...” Chu Bân thiếu chút nữa thì bị sắc bánh kem mà chết.

“Ha ha, bình tĩnh một chút.” Vương Hiểu Thư lấy giấy ăn đưa cho hần.

Chu Bân cầm lấy giấy ăn lau mặt, cố gắng ổn định hơi thở, thì điện thoại của Vương Hiểu Thư đột ngột vang lên.

“Uy... Nga! Lý tổng! Xin chào!... Có thể, đương nhiên không thành vấn đề. Lúc nào... Àn, đi.” Vương Hiểu Thư nhìn đồng hồ một chút: “Như vậy đi, Lý tổng, đại khái một giờ nữa... Ha hả, không sao, vậy lát nữa gặp!”

Vương Hiểu Thư nghe điện thoại xong thì quay ra nói với Chu Bân: “Chút nữa ta phải đi bàn công việc.”

“Hôm nay có quay lại ăn tối không?”

“Có lẽ là bàn bạc đêm khuya, đêm nay ta quay về bên kia ngủ.” Vương Hiểu Thư mặc áo khoác vào, vừa đi ra cửa liền quay đầu lại nói với Chu Bân: “Ta đã nấu cháo rồi, khi nào ba ba người rời giường thì đưa vào cho ba ba người ăn nhé.”

“Àn.”

Chu Bình ngủ đến tận buổi trưa mới tỉnh, sau khi ngủ dậy hần vẫn cảm thấy xương sống của mình sắp gãy ra rồi.

“Ba ba, lại đây ăn cháo đi.” Chu Bân múc một bát cháo ra rồi nói.

“Thơm quá!” Chu Bình thích nhất là món cháo rau này.

“Là Vương thúc thúc nấu đấy.”

“Nga...” Chu Bình đột nhiên có chút mất tự nhiên. “Hần đâu rồi?”

“Đi bàn việc làm ăn rồi, hần nói đêm nay không quay về đây.”

“Nga...” Chu Bình hạ giọng, sau đó cúi đầu ăn cháo.

Khi Chu Bình cúi đầu, Chu Bân lại thấy vài dấu hôn rất rõ ràng ở phía sau gáy của hắn, mà vị trí này cũng là nơi mà Chu Bình không thể tự tạo ra được.

Chu Bân chống cằm nhìn Chu Bình ăn cháo, hai mắt không nhin được mà lướt đến những chỗ không bị quần áo che lấp trên thân thể ba ba của hắn. Có lẽ Chu Bình không để ý, nhưng Chu Bân thấy rất rõ ràng, Vương Hiếu Thư đã để lại trên người ba ba hắn không ít dấu hôn đâu.

“Ba.”

“Ân?”

“Ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

“Đương nhiên có thể, hỏi đi.”

“Ta hỏi đây.”

“Ân, hỏi đi.”

“Ba.”

“Ân?”

“Ta hỏi đây.”

“Hỏi đi!”

“Những lúc người và Vương thúc thúc làm tình có cảm giác gì?”

“Phốc... khụ... khụ khụ...”

Lúc này đến phiên Chu Bình thiếu chút nữa thì sặc cháo mà chết, Chu Bân vội vàng đi lấy khăn tay cho hắn.

## 42. Chương 42

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Kỳ thi cuối kỳ cuối cùng cũng đã kết thúc, Chu Bân đi ra khỏi phòng thi thì thấy Trình Vi đang dựa vào cầu thang chờ hắn. Chu Bân đoán ngay là người kia nhất định là trước khi hết giờ ba mươi phút đã nộp bài thi sau đó chạy đến đây rồi.

“Người rớt cuộc cũng thi xong!” Lục Hạo ở phía sau đi tới bên cạnh Chu Bân. Lục Hạo và Chu Bân thi cùng một phòng.

Trình Vi vỗ vai Lục Hạo: “Thế nào, đi ăn mừng chúng ta được giải phóng chứ?”

“Không được, người nhìn xem.” Lục Hạo chỉ vào đôi mắt gấu mèo của mình rồi nói: “Tối hôm qua thức suốt đêm, buổi sáng thi kinh tế xong ta cũng không ngủ mà ngồi ôn Triết, bây giờ ta phải về ký túc ngủ một giấc cho đã đời, các người đi ăn nhớ mang về cho ta là được.”

“Được!” Trình Vi vỗ mạt vào vai Lục Hạo: “Vậy người đi trước đi.”

Lục Hạo gật đầu sau đó chạy về phía ký túc xá.

“Muốn ăn gì?” Trình Vi quay sang hỏi.

Chu Bân suy nghĩ một chút, sau đó dùng ánh mắt cằn cằn dục dục nhìn Trình Vi rồi nói: “Hôm nay tới nhà ta ăn cơm được không?”

Trình Vi đầu tiên là sững sốt, sau đó vô cùng vui vẻ đáp ứng.

Thấy Trình Vi cao hứng như vậy, khiến Chu Bân như trút được gánh nặng, cũng cười rộ lên theo hân.

“Vậy đi thôi, theo ta đến siêu thị mua đồ ăn đã.”

“Chờ một chút, ba ba người tối nay có ở nhà không?” Trình Vi hỏi.

“Có.”

“Ba ba người thích lễ vật gì?”

“Lễ vật?”

Trình Vi ôm vai Chu Bân nói: “Ra mắt trưởng bối, không phải đều mang theo lễ vật sao?”

Chu Bân cuối cùng cũng minh bạch ý đồ của Trình Vi, liền cười nhẹ rồi nói: “Ba ba ta thích đồ cổ và rượu, nhưng nhất thời có lẽ người không tìm được đồ cổ đâu, hân cũng đang phải cai rượu, cho nên người mua một ít nước trái cây tối là được rồi.”

Đây là lần thứ hai Chu Bình gặp Trình Vi, hai người ngồi ở phòng khách nói chuyện với nhau để chờ hai vị đầu bếp một lớn một nhỏ ở trong bếp làm cơm tối.

Chu Bình nhớ rõ lần trước gặp hài tử này thì hân còn ngồi xe đẩy, cho nên không biết hân đứng lên lại cao to như vậy, sợ là so với Vương Hiểu Thư nhà hân còn cao hơn một chút.

“Tiểu Vi, người cao bao nhiêu a?” Chu Bình nhịn không được hỏi.

“1m87 a.”

“Oa, cao hơn Bân Bân của ta những 14cm!” Chu Bình kêu lên, vui vẻ nhìn Trình Vi: “Tiểu Vi, người có cái... bí quyết gì để cao được như vậy không? Lúc rảnh rồi dạy cho Bân Bân của chúng ta với, hân vẫn chưa lớn lắm, nói không chừng có thể tiếp tục phát triển a!”

“Ách, cái này...” Trình Vi nhìn nhân thần ngây thơ của Chu Bình, không khỏi toát mồ hôi lạnh: “Chu thúc thúc, đây là trời sinh a!”

Lúc này Vương Hiểu Thư đi ra khỏi bếp, Chu Bân cũng đi theo phía sau hân, hai người đều bê theo hai đĩa thức ăn nóng hổi trên tay: “Ăn cơm nào! Ngồi xuống đi.”

Bàn ăn của Chu gia không lớn, đồ ăn bày ra chật ních cả bàn, tỏa ra hương thơm mê người.

Vương Hiểu Thư gấp cho Chu Bình một miếng rau, sau đó nhìn sang phía đối diện, hai đứa nhỏ ngồi ăn đều tương đối quy củ.

“Bân Bân, sao không gấp thức ăn cho Tiểu Vi a?” Vương Hiểu Thư nói.

Chu Bân biết Vương Hiểu Thư là đang trêu chọc mình, liền liếc mắt nhìn hân: “Trình Vi có thể tự gấp mà!”

Vừa nói dứt lời, Chu Bân cảm giác bát trong tay mình có chút lay động, cúi đầu xuống thì thấy Trình Vi vừa gấp thêm đồ ăn cho hân. Mặt Chu Bân hơi đỏ lên một chút, nhỏ giọng nói cảm tạ. Sau đó cũng gấp cho Trình Vi một miếng thịt bò, hân biết Trình Vi thích ăn thịt bò.

Vương Hiểu Thư ở phía đối diện không nhịn được bật cười ha ha, Chu Bân lén lút trừng mắt với hân, sau đó đành phải tiếp tục im lặng ăn cơm.

Khi mọi người đang ăn cơm, Chu Bình kể chuyện hân cùng mấy người bạn đi Mexico khảo sát di tích, Trình Vi nói trước đây hân cũng từng đến Mexico thi đua xe, lúc đó Chu Bình mới biết Trình Vi tuy còn ít tuổi nhưng đã từng đi qua rất nhiều nơi.

“Tiểu Vi, người là người ở đâu?” Chu Bình hỏi.

“Bắc Kinh.”

“Bắc Kinh?” Chu Bình trợn mắt nhìn Trình Vi, giống như là đang nghĩ lại cái gì đó.

“Ba ba, người nhìn chằm chằm người ta như thế làm gì?”

“Ta đột nhiên nhớ ra, hình như gần đây ta vừa gặp qua Tiểu Vi ở Bắc Kinh.”

Trình Vi không cảm thấy khó chịu khi Chu Bình nhìn hẩn như vậy, vẫn tươi cười nói: “Chu thúc thúc, vậy lần người tới Bắc Kinh gần đây nhất là khi nào?”

“Khoảng ba tháng trước, chúng ta cùng Bàn Bàn đi uống rượu mừng a!” Chu Bình đột nhiên vỗ đùi nói: “A! Ta biết rồi, ha ha, thật khờ a, ta không phải nhìn thấy Tiểu Vi, mà là nhìn thấy một người rất giống Tiểu Vi. Thật ngại quá, lúc trước thúc thúc vẫn chưa nhớ mặt người, cho nên khi nhìn thấy người giống người thì nhất thời cũng chưa nhớ ra tại sao lại quen mắt như vậy a!” Chu Bàn nghe xong đã nghĩ thầm không ổn, lập tức muốn lãng sang chuyện khác: “Ba, ăn cơm nhanh lên, đồ ăn nguội hết rồi.”

“Ha ha, hảo.” Chu Bình gật đầu, bắt đầu tập trung ăn cơm.

Khi Chu Bàn vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì Chu Bình đột ngột ngẩng đầu lên rồi nói.

“Bất quá thành thật mà nói, Tiểu Vi thực sự rất giống chú rể trong bữa tiệc lần trước chúng ta đến tham dự, cũng là họ Trình, gọi là gì nhỉ... Trình... Chí Long! Đúng, Trình Chí Long, ha ha, các người thực sự rất giống nhau. Trách không được lúc đó ta lại cảm thấy quen mắt như thế. Bàn Bàn, người có cảm thấy như vậy không? Đêm đó người cũng tới mà!”

Chu Bàn cùng Trình Vi đều im lặng, Chu Bình không biết vừa gây ra việc gì vẫn tùm tùm cười mà nói chuyện lần trước ba người bọn họ đi Bắc Kinh.

Chu Bàn cẩn cẩn dực dực nhìn Trình Vi, hẩn chưa bao giờ nói với Trình Vi chuyện này, không biết có làm Trình Vi mất hứng hay không.

Trình Vi rất lễ phép nghe Chu Bình nói chuyện, không nói chen vào lời nào, cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Vương Hiểu Thư tuy rằng không biết chuyện trong nhà của Trình Vi thế nào, nhưng khi ở bên cạnh nhìn thấy biểu hiện của hai hài tử này thì cũng đoán được phần nào, tuy nhiên hẩn cũng không định nói ra.

Ăn cơm xong, Chu Bàn thu dọn mọi thứ rồi đi vào bếp. Ba người kia ngồi trong phòng khách không biết đang nói chuyện gì mà thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười.

Chỉ có điều khi Chu Bàn dọn xong đi ra thì thấy Trình Vi đang cầm một quyển sách, Chu Bình ở bên cạnh thỉnh thoảng lại giăng giải một chút cổ sự về tấm ảnh nào đó.

Trình Vi ở lại Chu gia đến khoảng mười giờ thì cũng đứng lên chuẩn bị ra về. Chu Bình cùng Vương Hiểu Thư rất nhiệt tình bảo hẩn lần sau lại đến chơi, Trình Vi gật đầu đáp ứng. Sau đó Chu Bàn đưa hẩn xuống nhà.

Khi hai người đi tới cầu thang, Trình Vi đột nhiên nói: “Xem ra trưởng bối hai bên coi như đã gặp mặt nhau rồi.”

Chu Bàn biết Trình Vi là nói tới chuyện mình với ba ba đến tham dự lễ cưới của cha hẩn, hẩn kéo tay của Trình Vi, có chút áy náy: “Khi đó ta muốn hiểu thêm về gia đình của người, nhưng lại không muốn người mất hứng, cho nên không dám nói với người.”

“Ta nhớ rõ đêm đó ta có gọi điện nói là muốn nhìn thấy người, khi đó người hẩn là vẫn ở Bắc Kinh đi?”

Cầu thang khác cư tối, nên Chu Bàn không nhìn thấy được biểu tình của Trình Vi.

“Àn.” Chu Bàn lắc lắc tay Trình Vi: “Tức giận sao?”

“Có một chút.”

“Xin lỗi, người đừng giận ta được không?” Chu Bàn nhỏ giọng nói.

“Không giận người cũng được, chỉ cần người đáp ứng hè này sẽ theo ta đi Bắc Kinh.” Trình Vi nói.

“Toàn bộ kỳ nghỉ?” Chu Bàn hỏi.

“Àn, công ty đã hoạt động được hai tháng rồi, hiện nay tình hình cũng không tệ lắm, người cũng nên đến học thêm về việc quản lý sổ sách đi.”

Chu Bân suy nghĩ một chút, thấy Trình Vi nói cũng có lý, liền nói: “Ân, được rồi, vậy lúc nào chúng ta khởi hành? Ta phải chuẩn bị một chút.”

“Ta dự định chủ nhật này đi luôn, người đi cùng ta thì càng tốt, còn không thì vài ngày sau người lên đường cũng được, lúc đó ta sẽ đi đón người.”

“Ân, để ta nói với ba ba rồi sẽ quyết định thời gian.”

“Vậy quyết định như thế đi.” Trình Vi ôm vai Chu Bân rồi hôn lên trán hắn một cái: “Không cần tiền nữa, ở đây tối lắm, ta tự đi xuống dưới cũng được.”

“Ta muốn đưa người xuống mà.”

Trình Vi xấu xa cười nói: “Luyện tiếc ta sao?”

Chu Bân lườm hắn rồi nói: “Vậy không tiền nữa, đi về đi.”

Trình Vi vẫn ôm chặt lấy hắn không buông, hai người tận dụng nơi góc khuất của cầu thang mà nháo lại nháo một hồi, đến khi có tiếng bước chân tới gần mới chịu thôi.

“Đi thôi, không còn sớm nữa.” Chu Bân nhỏ giọng nói, trong thanh âm có chút không đành lòng.

“Ân, ngủ ngon.”

Trình Vi không để Chu Bân đi theo nữa, một mình lần mò đi xuống phía dưới.

Chu Bân về đến nhà liền nói chuyện đi Bắc Kinh với Vương Hiểu Thư và Chu Bình, hai người kia cũng không phản đối.

Tắm rửa xong Vương Hiểu Thư đi vào phòng của Chu Bình, thấy Chu Bình đang nằm đọc sách, Vương Hiểu Thư bò lên giường, ôm lấy Chu Bình, để hắn gối đầu lên khuỷu tay mình.

Một lát sau, Chu Bình buông sách xuống: “Đi ngủ đi.”

Wương Hiểu Thư gạt đầu, với tay tắt đèn rồi quay lại ôm Chu Bình.

“Người thấy Tiểu Vi thế nào?” Vương Hiểu Thư đột nhiên hỏi.

“Tiểu Vi? Tốt a, hình như rất chăm sóc cho Bân Bân của chúng ta, Bân Bân có người bạn như thế này quả không tồi.”

“Chỉ có như vậy? Nói một chút nhận xét của người về Tiểu Vi đi?”

“Ân, cũng chưa có gì nhiều, bất quá...” Chu Bình suy nghĩ một chút: “Bề ngoài thì anh tuấn khôi ngô, thân hình cao lớn, rất thu hút ánh mắt của người khác.”

Wương Hiểu Thư ôm Chu Bình chặt hơn một chút, nhẹ nhàng gặm cắn cổ hắn: “Dám để ý đến thân hình của người khác như vậy a? Nghe người khen ngợi Tiểu Vi như thế, ta sẽ ghen tỵ đấy.”

Chu Bình bị hắn cắn vô cùng ngứa ngáy, vẻ mặt vô tội nói: “Là người muốn ta nói a, người ta chỉ thành thật mà nói ra thôi.”

Wương Hiểu Thư vươn tay ra vẻ chuẩn bị cù Chu Bình, vẻ mặt xấu xa nói: “Hảo, cho người một cơ hội nữa, ta suất hay Tiểu Vi suất?”

Chu Bình sợ nhất là bị cù, liền đầu hàng mà nói: “Người suất!”

“Thực sự?”

“Hắn là thật đi, đối với ta người là người đẹp trai nhất a!”

Câu trả lời này khiến Vương Hiểu Thư bật cười vui vẻ. Biết Chu Bình không bao giờ nói dối, cũng không biết nói những lời lăng mạn gì đó, nhưng Vương Hiểu Thư thường xuyên bị những lời nói ngây ngô như thế này của Chu Bình đánh bại. Mà hắn lại vô cùng thỏa mãn với một Chu Bình như vậy.

Wương Hiểu Thư liền ôm Chu Bình thật chặt: “Bình Bình, nếu như Tiểu Vi cũng trở thành hài tử của người thì sao, có thích không?”

“Ta làm sao mà có hài tử cao lớn như vậy được, nếu là người còn có thể, trông hần tương đối giống hài tử của người.”

“Bình Bình, kỳ thực Tiểu Vi rất thích Bân Bân, có nhận ra không?”

“Ân, có chứ, Bân Bân cũng rất thích Tiểu Vi a.”

“Nếu như bọn họ cùng một chỗ, người sẽ không phản đối chứ?”

Chu Bình không hiểu lắm: “Cùng một chỗ cái gì?”

“Giống như ta và người vậy.”

Chu Bình kinh ngạc ngây ngẩn cả người, miệng há ra rồi lại đóng vào, chính là vẫn không phát ra thanh âm gì cả.

Vương Hiểu Thư hôn nhẹ lên má hần: “Tiểu ngọc tử, còn không nhận ra sao? Hai đứa nhỏ đó hôm nay là về ra mắt gia trưởng mà!”

Chu Bình tự đập nhẹ vào mặt mình vài cái, một lúc sau mới kêu lên: “Không phải đâu!”

“Người phản đối bọn chúng cùng một chỗ?”

“Cũng không phải! Sao người không nói sớm? Vừa rồi ta thấy Tiểu Vi thích, còn chủ động tặng cho hần một tấm ảnh của Bân Bân lúc còn nhỏ rồi!”

“Thế thì sao?”

“Đó là ảnh Bân Bân của ta không mặc đồ a!”

## 43. Chương 43

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Một tuần sau khi Trình Vi đi Bắc Kinh thì Chu Bân mới lên đường. Trình Vi đến sân bay đón hần rồi đưa về nhà mình.

Trình Vi ở trong một căn hộ hai tầng tại khu biệt thự Đái Hoa viên. Căn hộ vẫn còn rất mới, thiết bị gia đình đều đầy đủ hết, nhưng hình như còn thiếu một cái gì đó, mà Chu Bân cũng không thể nói rõ là cái gì. Căn nhà này có tất cả năm phòng, nhưng Trình Vi vẫn để không, mà trực tiếp mang hành lý của Chu Bân vào phòng mình.

“Căn hộ này một tháng bao nhiêu tiền?” Chu Bân yếu ớt hỏi.

“Không mất tiền.”

“Không mất tiền?” Chu Bân không khỏi kinh ngạc.

“Cái này là do ba ba ta đầu tư năm năm trước. Năm ngoái khi ta về nước, gia gia còn tưởng ta sẽ ở Bắc Kinh nên đã sang tên cho ta, nhưng ta rất ít lui tới.” Trình Vi hơi hột nói.

Chu Bân đi ra ngoài ban công, trước mắt hần là một cái hồ nhân tạo không nhỏ, cách thiết kế làm cho người ta cảm thấy rất thư thái, tao nhã mà không khoa trương, liền gật đầu tán thưởng: “Ân, thật không tồi.”

Trình Vi cũng đi theo phía sau Chu Bân, nhẹ nhàng ôm hần vào lòng: “Người thích là tốt rồi, hè năm nay chúng ta sẽ ở đây.”

“Ân.” Chu Bân ngẩng đầu nhìn Trình Vi. “Vậy hôm nay chúng ta sẽ làm gì?”

“Ừm...” Trình Vi nhìn đồng hồ một chút rồi nói: “Ba giờ, chúng ta đến công ty đi.”

Công ty của Trình Vi kỳ thực cũng không nhỏ, khi hấn mua lại công ty này, ngoại trừ một số vị trí hấn mời về, còn lại hầu hết đều là công nhân cũ. Những người này đại bộ phận cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Chu Bản, nhưng cũng chưa có ấn tượng gì nhiều. Lần này bọn họ nghe được tin tức từ bên phòng tài vụ, mới biết được sự kiện vị bằng hữu này của ông chủ bọn họ xuất hiện là phi thường trọng đại, bởi vì ông chủ hình như rất tín nhiệm vị bằng hữu này. Mỗi lần Chu Bản tới đều được đích thân ông chủ bọn họ đưa đón. Nói chung nơi nào có Trình Vi chưa chắc nhìn thấy Chu Bản, nhưng cứ nơi nào có Chu Bản thì chắc chắn sẽ nhìn thấy Trình Vi.

Lưu đại tỷ phòng kế toán là người tiếp xúc với Chu Bản nhiều nhất, bởi vì nàng là người trực tiếp chỉ dạy cho hấn về nghiệp vụ kế toán. Thời gian nghỉ ngơi, mọi người thích tụ tập với nhau để tán gẫu một chút. Khi nói tới bằng hữu của ông chủ, Lưu đại tỷ nửa đùa nửa thật nói với mọi người, nói mọi người không nên nhìn Chu Bản nhỏ tuổi mà khi dễ người ta, bởi vì tương lai hấn chính là người nắm giữ tài chính của công ty, tuyệt đối không thể đắc tội.

Buổi trưa Trình Vi cùng Chu Bản không ra ngoài mà gọi đồ ăn về, ăn trưa ngay tại phòng làm việc của Trình Vi.

“Tối này chúng ta về sớm một chút, nhóm của Kỵ Bình biết người đã đến đây rồi, muốn làm tiệc tẩy trần cho người.”

Chu Bản cười khê nói: “Ta tới đây một tuần rồi mới làm tiệc tẩy trần sao?”

“Hiệu suất làm việc của bọn họ luôn chậm chạp như vậy mà.” Trình Vi nhún nhún vai nói.

Buổi tối, khi hai người bọn họ chuẩn bị rời khỏi công ty, thì thấy một nữ nhân tầm tuổi trung niên, trang phục diêm dúa đang chỉ vào một nữ nhân viên bán hàng của công ty mà chửi ầm lên, mà Trương quản lý cũng đang ở một bên khuyên bảo, nỗ lực làm người này bình tĩnh một chút.

“Người không cần nhiều lời, nhân viên của các người ở đây đều cùng một bọn cả! Gọi quản lý của các người ra đây.” Nữ nhân kia quay sang chỉ thẳng vào Trương quản lý mà hét lên.

“Thật ngại quá, ta chính là là quản lý ở đây, tiểu thư có thể nói rõ nhân viên của chúng ta đã phạm phải sai lầm gì không?” Trương quản lý sợ rằng nhân viên của mình đã làm gì sai, cho nên vô cùng cẩn thận hỏi lại.

“Người có thân phận gì mà nói chuyện với ta! Ta không muốn nói chuyện với người, gọi ông chủ của các người ra đây!”

Trong khi mọi người đang không biết là có nên gọi ông chủ ra hay không thì Trình Vi đã đi từ phía sau ra.

“Ta là người phụ trách ở đây.” Trình Vi thản nhiên nói.

Người phụ nữ kia thấy thân hình cao lớn của Trình Vi thì có chút sững sốt, thế nhưng rất nhanh liền khôi phục lại thái độ mạnh mẽ của mình.

“Người chính là lão bản ở đây?” Người phụ nữ kia vẻ mặt không tin tưởng hỏi.

“Chính là ta, người có gì muốn trách cứ sao?” Trình Vi diện vô biểu tình nhìn chằm chằm vào nữ nhân kia.

“Hanh!” Nữ nhân diêm dúa kia chỉ vào nữ nhân viên bán hàng: “Người nhìn xem, người tuyển cái loại nhân viên gì chuyên câu dẫn chồng của người khác. Thấy người ta có tiền mua xe liền lập tức muốn đem bản thân dâng lên tận cửa. Con hồ ly tinh này còn dụ dỗ chồng ta mua một chiếc xe hơn một trăm vạn, ta muốn trả lại!”

“Nếu như không phải chất lượng xe có vấn đề, chúng ta sẽ không hoàn lại tiền.” Trình Vi lạnh lùng nói.

“Ta nói cho người biết, ta cũng không tiếc một hai trăm vạn, nhưng ta không muốn cho con hồ ly kia được lợi. Vừa bán được xe lại còn câu dẫn chồng của ta!”

“Di à, đây là công ty, người muốn đánh ghen thì về nhà mà bắt.”

“Người gọi ta là gì?” Nữ nhân kia nghe Trình Vi gọi mình là di liền tức giận trừng mắt nói, còn giậm chân thỉnh thỉnh.

Trình Vi không để ý đến phản ứng của nàng, mà quay sang nhìn cô nhân viên bị nàng chỉ đích danh kia.

“Người tên là gì?” Trình Vi hỏi.

Nữ nhân viên kia cắn môi, vừa ủy khuất vừa tức giận trả lời: “Bạch Linh.”

“Những điều nàng nói là sự thật?”

Bạch Linh không lên tiếng, hai mắt đã đỏ hoe lên, rõ ràng là nàng đang cố nén để không phải khóc trước mặt mọi người.

Thấy Bạch Linh không nói lời nào, nữ nhân kia càng thêm kiêu ngạo, hùng hồn nói: “Thấy chưa, nếu không có sao lại phải cam chịu như vậy chứ?”

Bạch Linh lúc này không thể nhịn được nữa, lấy tay che mặt mà chạy vào phía trong. Các đồng sự khác thấy vậy đều đứng chôn chân tại chỗ không biết có nên đi theo hay không, Chu Bản thấy thế liền ra hiệu cho mọi người, để hấn đi theo nàng vậy.

“Hừ!” Thấy Bạch Linh bỏ chạy, nữ nhân kia lộ ra vẻ mặt của người chiến thắng, cao ngạo hất cằm với Trình Vi: “Ta nói cho người biết, một hai trăm vạn với ta không là gì cả, chỉ cần người đuổi việc nữ nhân kia, ta sẽ không yêu cầu hoàn lại tiền nữa, cũng không tố cáo {thủ pháp kinh doanh đặc thù} của các người nữa.”

Trình Vi cũng lười nói với nàng một hai trăm vạn cũng chẳng ảnh hưởng gì đến công ty của hấn cả, chỉ cười nhạt một tiếng rồi nói: “Nếu như ta không hoàn lại tiền, cũng không đuổi việc cô nhân viên kia thì sao nào?”

“Cái gì?” Người phụ nữ kia tức giận trừng mắt nhìn Trình Vi: “Sao người dám bao che cho loại nữ nhân không biết liêm sỉ kia? Chẳng lẽ công ty của người đều tuyển loại hồ ly tinh kia vào làm việc để mời chào người khác mua xe hay sao?”

“Đuổi hay không là việc của ta!” Trình Vi nhin không được quát lên một tiếng, hấn không thể chọi nổi kiểu nữ nhân đánh đá này: “Người không quản nổi chồng của mình còn chạy tới đây làm âm ỹ cái gì?”

“Người...”

“Hiện tại đã hết giờ làm rồi!” Trình Vi ngắt lời nữ nhân kia, rồi quay ra nói với nhân viên của mình: “Đóng cửa! Trương quản lý, ngày mai đi mua vài con chó về giữ cửa.”

“Vâng!” Trương quản lý cố nhịn cười, mà những người khác cũng đồng dạng như vậy.

Khi Bạch Linh chạy vào phòng nghỉ của nhân viên thì Chu Bản cũng đi theo đến nơi. Hấn nhẹ nhàng gõ cửa rồi bước vào, thấy Bạch Linh đang ngồi xổm trong góc mà khóc nức nở. Chu Bản cũng đi tới ngồi trước mặt nàng.

“Ta không biết là hấn đã có gia đình, hấn đến xem xe, chúng ta mới quen nhau hai tháng... Ta không biết... hấn đã có vợ rồi... Ngày hôm trước... ta mới biết được.” Hai vai của Bạch Linh không ngừng run rẩy, nàng khóc đến mức nói cũng không rõ ràng: “Ta đã chia tay với hấn, nhưng ta rất đau lòng, bà ta vì sao còn không buông tha cho ta...”

Chu Bản cũng không biết nên nói cái gì, hấn nhẹ nhàng vỗ lưng Bạch Linh. Chu Bản luôn không có cách đối phó với nước mắt của nữ nhân, nên không thể làm gì khác hơn là giúp nàng cảm thấy thoải mái một chút.

“Đừng khóc, đừng khóc, ta tin tưởng người mà, đừng khóc nữa...”

Chu Bản ôn nhu như vậy khiến phòng tuyến cuối cùng trong lòng Bạch Linh cũng bị gỡ xuống, nàng càng khóc to hơn, như là muốn trút hết ủy khuất ra ngoài.

“A?” Chu Bản thấy Bạch Linh còn khóc dữ dội hơn, liền luống cuống: “Đừng khóc, đừng khóc nữa...”

Bạch Linh nghe thấy giọng Chu Bản lại càng yên tâm hơn, liền ngả đầu vào vai hấn tiếp tục khóc.

Chu Bản không thể làm gì khác hơn là cho nàng mượn vai để khóc. Hấn đưa tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, động tác dịu dàng giống như đang dỗ dành tiểu hài tử.

“Chu tiên sinh.” Không biết đã khóc bao lâu, Bạch Linh giờ mới ngẩng đầu lên gọi nhỏ. Tuy rằng biết Chu Bản nhỏ tuổi hơn, nhưng mọi người trong công ty vẫn gọi Chu Bản như thế.

“Ân?” Chu Bản đáp.

“Ta không còn mặt mũi nào để gặp mọi người nữa, mọi người sẽ đánh giá ta như thế nào chứ?”

“Ta nghĩ mọi người làm việc với nhau lâu như vậy, hẳn là cũng hiểu được con người của ngươi rồi.”

“Ta là mới vào làm được hai tháng, ta cũng mong bọn họ có thể tin tưởng ta, nhưng...” Bạch Linh lại bật khóc nức nở: “Nhưng ta vẫn đang là nhân viên thử việc, ông chủ có thể vì việc này mà... đuổi việc ta không?”

“Không muốn bị đuổi việc thì buông tay hẳn ra.” Giọng nói của Trình Vi đột ngột vang lên, Chu Bản và Bạch Linh quay đầu lại thì mới phát hiện Trình Vi đã đứng ở cửa từ lúc nào, nét mặt hẳn lúc này vô cùng không thoải mái. Ai bảo khi vừa vào hẳn đã nhìn thấy hai người đang ôm nhau như vậy.

Bạch Linh thấy ông chủ đột nhiên xuất hiện thì sợ hãi đến mức buông ngay Chu Bản ra, chật vật đứng lên.

“Tất cả mọi người đều về hết rồi, ngươi đi rửa mặt rồi cũng đi về đi.” Trình Vi nói.

Bạch Linh gật đầu, sau đó quay sang nhìn Chu Bản một chút. Chu Bản cũng gật đầu với nàng, ý bảo tái kiến.

Bạch Linh đi rồi, Trình Vi mới trưng ra vẻ mặt mất hứng mà nhìn chằm chằm vào Chu Bản.

“Ta mất hứng.” Trình Vi nhú mày nói.

“Ai cũng nhìn ra được.”

“Nếu như nàng bị đuổi việc thì hoàn toàn là vì ngươi, chứ không phải vì sự việc kia.” Trình Vi biết rõ mình không nên ghen, nhưng vẫn không nhịn được mà phát tiết vài câu.

“Đừng nói nữa, nếu để nàng nghe thấy thì lại tưởng ngươi thật sự muốn đuổi việc nàng.” Vẻ mặt của Trình Vi giống như tiểu hài tử đang giận dỗi khiến Chu Bản vừa bực mình vừa buồn cười.

“Được rồi, không phải là chúng ta có hẹn với bọn Kỵ Binh sao?” Chu Bản nhìn đồng hồ đeo tay: “Bây giờ hẳn là đã muộn rồi?”

Trình Vi kéo tay Chu Bản: “Ân, chúng ta đi thôi.”

Trình Vi đưa Chu Bản đến quán bar lần trước mọi người gặp nhau. Chu Bản không hiểu vì sao bọn họ lại thích một nơi ồn ào như thế này, thế nhưng đã có kinh nghiệm lần trước, lần này Chu Bản hẳn liền bịt lỗ tai trước rồi mới đi vào, sau khi cảm thấy thích ứng rồi thì mới buông tay ra.

“Đến muộn!” Vừa mới mở cửa phòng VIP ra, người ở bên trong nhìn thấy Chu Bản và Trình Vi liền đồng thanh kêu lên: “Phạt!”

Chá Chúc cùng Tiểu Hầu mỗi người cầm một ly rượu giơ lên trước mặt hai người kia bắt bọn họ uống.

Trình Vi sảng khoái tiếp nhận cả hai ly rượu rồi một hơi uống cạn. Mọi người thấy vậy đều xấu xa cười lớn, còn nhân cơ hội này bắt hẳn uống thêm mấy chén.

Khi ngồi xuống, Chu Bản mới phát hiện bên cạnh Kỵ Binh có hai nữ nhân hẳn chưa từng gặp mặt, hai người đó thường xuyên thì thầm gì đó với nhau. Lúc này hẳn mới nhớ ra, vừa nãy trên đường tới đây Trình Vi có nói Kỵ Binh sẽ dẫn theo một tiểu ngôi sao ca nhạc tới đây, đó là bạn gái mới của hẳn. Lúc này Chu Bản mới thẩm đoán nữ nhân ngồi bên cạnh Kỵ Binh kia chính là ngôi sao ca nhạc mà Trình Vi nhắc tới.

Vừa ngồi xuống, Kỵ Binh liền chủ động giới thiệu cô gái kia với Chu Bản, nàng tên là Tiểu Mẫn, vừa ký hợp đồng với một công ty đào tạo nghệ sỹ trước đó không lâu. Chu Bản mỉm cười chào hỏi với Tiểu Mẫn, có vẻ nàng là một người khá hoạt bát.

Đêm nay mọi người đặc biệt hăng hái, cùng nhau chơi sai mai(\*), nếu thua thì phạt uống rượu, tiếng cười đùa âm ỉ không dứt. Chu Bản với Chá Chúc thua nhiều nhất. Trình Vi uống thay cho Chu Bản vài lần, sau đó Chu Bản cũng không để hẳn uống thay cho mình nữa, bởi vì lát nữa Trình Vi còn phải lái xe. Chu Bản

tình nguyện uống say cũng không muốn gã tài xế của mình uống say. Cuối cùng Chá Chúc say không chịu nổi nữa, mà mọi người cũng đã mệt lử rồi mới chịu kết thúc trò chơi.

Có lẽ Tiểu Mẫn thực sự rất thích hát, bởi vì cả tối nay hầu như chỉ có một mình nàng cầm micro để hát. Chu Bản nghĩ tiếng hát cũng không tồi, nhưng xem ra cũng không có gì quá đặc sắc. Tuy rằng so với người bình thường thì cũng rất êm tai, nhưng nếu muốn so sánh với các nghệ sỹ khác thì không biết có thể đột phá được hay không.

Chu Bản vẫn có thể coi như thanh tỉnh, nhưng hắn vẫn cảm thấy mặt mình có chút nóng lên. Trình Vi khoác tay lên vai hắn, hai người dựa vào nhau ở trên sôpha, lúc nào cần nói chuyện thì ghé vào tai nhau để nói.

Hát liên tục vài bài hát, Tiểu Mẫn rốt cuộc cũng mệt mỏi, cả người vô lực ngồi xuống ghế, với tay lấy chai bia tu một hơi dài rồi dựa vào vai của Kỵ Bình thở dốc. Những bài hát Tiểu Mẫn chọn để hát vẫn chưa hết, hầu như đều là bài hát của nữ, những người khác đều chưa chọn được bài nào, khi mọi người để ý thì mới thấy trên màn hình đang phát bài hát “Can’t help falling in love. “

Ca khúc này cũng là do Tiểu Mẫn chọn, nhưng bây giờ nàng không có ý định hát tiếp. Khi nhạc dạo vang lên được một lúc thì Trình Vi đột nhiên cầm lấy micro, hắn đứng lên đi tới quầy bar, ngồi đối diện với mọi người rồi nhẹ nhàng cất tiếng hát.

...

Wise men say only fools rush in

But I can’t help falling in love with you

Shall I stay

Would it be a sin

If I can’t help falling in love with you

...

Ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn chiếu vào người Trình Vi, ánh sáng từ màn hình lớn phía sau cũng hắt lên khuôn mặt cương nghị của hắn. Trình Vi dùng thanh âm trầm thấp đầy từ tính của hắn để hát ca khúc trữ tình kinh điển này, khiến cho mọi người cảm thấy hắn rất giống một ngôi sao ca nhạc thực thụ. Trình Vi vừa hát vừa chăm chú nhìn về phía Chu Bản.

Giai điệu bài hát vô cùng sâu sắc. Không biết là do bầu không khí hay là do ánh mắt thâm tình của Trình Vi, Chu Bản bất tri bất giác mà nghe đến mê mẩn, cảm giác có chút say sưa, không biết có phải là rượu đến bây giờ mới phát huy tác dụng hay không.

...

Take my hand,

take my whole life too

For I can’t help falling in love with you

For I can’t help falling in love with you

...

Bài hát vừa kết thúc, tất cả mọi người đều vỗ tay rất hào hứng, còn huyết sáo ủng hộ rất nhiệt liệt đòi hắn hát thêm một bài nữa. Trình Vi cười nhẹ một chút nhưng vẫn tiếp tục đi về chỗ ngồi.

Trên đường trở về, giai điệu của bài hát “Can’t help falling in love” vẫn quanh quẩn trong đầu Chu Bản, hắn nghiêng đầu, chăm chú nhìn Trình Vi lúc này đang lái xe.

Lái xe buổi tối cần chú ý nhiều hơn, thế nhưng Trình Vi nhiều lần quay sang đều thấy Chu Bản đang nhìn mình, không khỏi hiếu kỳ nói: “Nhìn ta làm gì?”

“Không có gì.” Chu Bản cười nhẹ: “Thấy tối nay người đặc biệt đẹp trai, nên muốn nhìn nhiều hơn một chút.”

Trình Vi rất ít khi nghe thấy Chu Bản nói vậy, biết hẳn có chút say, cho nên khi trở lại biệt thự Trình Vi liền giục hẳn đi tắm rồi đi ngủ sớm hơn một chút.

Tắm rửa xong Chu Bản cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng hai má thì vẫn rất nóng, nhìn vào gương thì thấy mặt mình vẫn rất bình thường.

Trình Vi cũng từ trong phòng tắm đi ra ngoài, thấy Chu Bản đang ngồi một mình ở trên giường.

“Thế nào rồi?” Trình Vi hỏi.

“Mặt nóng quá.”

Trình Vi bò lên giường, đặt tay lên mặt của Chu Bản để kiểm tra một chút.

“Mát quá!” Chu Bản vui mừng nói: “Thật thoải mái, tay người sao lại mát như thế?”

“Vừa mới uống bia, lấy từ trong tủ lạnh ra nên tay vẫn lạnh.” Trình Vi cười nói: “Có muốn chỉnh điều hòa thấp xuống không?”

“Không cần, người cứ để như vậy một chút, thật thoải mái.”

Chu Bản nói xong liền nắm lấy tay Trình Vi như vậy mà nằm xuống, Trình Vi vì vậy cũng phải nằm theo hẳn.

Hai tay vẫn đặt trên mặt Chu Bản như trước. Bàn tay mát lạnh của Trình Vi khiến Chu Bản cảm thấy rất mát mẻ. Hẳn thoải mái nhắm hai mắt lại, một lát sau lại mở ra, thấy Trình Vi đang nhìn mình thì hẳn cũng nhìn lại. Hai người cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu.

“Ta yêu người.” Trình Vi nhẹ nhàng nói.

Chu Bản không đáp lại, nhưng Trình Vi nhìn thấy sự vui sướng và ngọt ngào hiện lên trong đôi mắt hẳn. Trình Vi cúi đầu xuống chạm nhẹ lên môi Chu Bản một chút, rồi lần thứ hai, thứ ba, đến lần thứ tư thì đôi môi của hai người không tách ra nữa. Bàn tay của Trình Vi lúc đầu còn đặt ở trên mặt Chu Bản nay đang vuốt ve mái tóc của hẳn, mà một bàn tay khác thì đang trượt dài trên lưng hẳn.

“Àn...”

Chu Bản bị Trình Vi khiêu khích bất giác bật ra tiếng rên khẽ.

Nghe được tiếng rên nhẹ nhàng của Chu Bản, Trình Vi hình như có chút không chịu nổi, liền với tay vào phía trong áo ngủ của Chu Bản, liên tục loạn động ở trong đó.

“A!” Chu Bản vốn đang chìm đắm trong những nụ hôn của Trình Vi bất ngờ la lên một tiếng, bởi vì Trình Vi đang đặt tay ở giữa hai chân hẳn.

Phản ứng đầu tiên của Chu Bản chính là chế trụ động tác của Trình Vi ở hạ thân của mình. Nhưng mà khi Chu Bản vừa bắt được cái tay đó, thì một bàn tay khác của Trình Vi lại chạm vào ngực hẳn. Chu Bản đang muốn kêu lên sợ hãi thì môi của hẳn lại một lần nữa bị Trình Vi chiếm lấy. Chu Bản mơ hồ cảm giác được đêm nay Trình Vi dự định đi đến cùng.

“Vi... chờ một chút...” Ánh mắt của Trình Vi nóng bỏng đến đáng sợ, khiến Chu Bản cảm thấy nếu không dừng hẳn lại thì mình cũng sắp không còn chút lý trí nào nữa rồi.

Nhưng mà Trình Vi không cho hẳn cơ hội, vô cùng bá đạo mà chiếm lấy môi hẳn, không chút do dự mà xộc lưởi vào ve vuốt khoang miệng hẳn. Chu Bản cố gắng ngăn tay Trình Vi lại vài lần, thế nhưng tay của Trình Vi linh hoạt như rắn, cuối cùng đã tìm được vị trí thích hợp mà quần lấy.

Nụ hôn của Trình Vi đoạt đi toàn bộ hô hấp của hẳn, đến khi hẳn sắp hít thở không thông nữa Trình Vi mới chịu ly khai. Nhưng nụ hôn đó vừa dứt thì lại có vô số những nụ hôn khác rơi xuống cơ thể hẳn. Cảm giác ướt át khiến Chu Bản không thể không cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện khuy áo ngủ của mình đã bị cởi ra không còn một chiếc, mà quần ngủ cũng bị kéo xuống dưới bụng mất rồi.

“Chờ một chút, Vi...” Chu Bân hoảng loạn túm lấy cặp quần, cố gắng kéo nó lên.

“Đừng sợ!” Giọng nói của Trình Vi lúc này khàn khàn nhưng lại vô cùng gợi cảm. Hắn giật tay Chu Bân ra, hôn dần xuống phía dưới, rồi đột ngột ngậm lấy tiểu huynh đệ của Chu Bân.

“A!” Chu Bân sợ hãi kêu lên, cảm giác giống như có một dòng điện chạy khắp thân thể, khô nóng chưa từng thấy. Từ trước tới nay cũng chưa có ai chạm vào nơi này của hắn, quá kỳ quái rồi.

Chu Bân không biết có nên đẩy Trình Vi ra hay không, hắn thừa nhận bản thân đã bị Trình Vi khiêu khích đến tê dại rồi. Nhưng Chu Bân thực sự chưa chuẩn bị tâm lý để làm việc này.

Lúc này Trình Vi đã tìm đến hai cánh móng của Chu Bân, Chu Bân ngay lập tức cảm thấy dị vật tiến vào nơi tư mật của hắn.

“Vi, không nên...”

Trong lúc hoảng loạn, Chu Bân đột nhiên nhớ tới ngày đó hắn hỏi ba ba cảm giác khi làm tình cùng với Vương thúc thúc. Vừa nghĩ đến câu trả lời của ba ba, Chu Bân đã nhảy dựng lên. Ngay sau đó...

“A...” Đầu tiên là một tiếng hét thảm thiết.

“A!” Sau đó là một tiếng kêu sợ hãi.

...

Kỵ Binh muốn mua tặng cho Tiểu Mẫn một chiếc xe để làm quà sinh nhật cho nàng. Hắn đi tới công ty của Trình Vi, nhân viên bán hàng biết hắn là bằng hữu tốt của ông chủ, nên phục vụ rất nhiệt tình chu đáo. Kỵ Binh cũng trực tiếp đi vào phòng làm việc của Trình Vi thì thấy Trình Vi đang ngồi trên sofa xem một quyển tạp chí ô tô.

Kỵ Binh đi đến, Trình Vi giương mắt nhìn hắn một chút, không lên tiếng, cũng không chào hỏi, sau đó lại cúi xuống tiếp tục đọc tạp chí.

“Trình gia, sao lại có vẻ dục cầu bất mãn như thế này?” Kỵ Binh khoác vai Trình Vi, nụ cười có chút đùa giỡn: “Tẩu tử không có thỏa mãn người sao?”

Trình Vi trừng mắt nhìn Kỵ Binh, vẻ mặt khó chịu không chút che giấu, ánh mắt biểu hiện rõ nếu không cầm miệng hắn sẽ đánh người.

Bây giờ Kỵ Binh mới phát hiện ra trên cằm của Trình Vi có một vết bầm rất nhỏ. Hắn không nhận được lại bật cười một chút.

Thấy Kỵ Binh cười như thế, Trình Vi lập tức nhảy dựng lên nghiêng răng nghiêng lợi mà bóp cổ hắn. Ai bảo người cười!

“Á, á, oan có đầu nợ có chủ a, Trình gia!” Kỵ Binh cố nhịn cười mà giơ hai tay đầu hàng.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, thấy Trình Vi đè Kỵ Binh lên trên bàn làm việc, khiến Chu Bân không khỏi sửng sốt một chút.

“Tẩu tử cứu ta!” Kỵ Binh vô tội nhìn về phía Chu Bân kêu lên.

Trình Vi vừa thả tay, Kỵ Binh lập tức tránh Trình Vi thật xa.

Bầu không khí có chút xấu hổ. Kỵ Binh rõ ràng cảm giác được cái đôi này đang có khúc mắc gì đó với nhau, có lẽ vết bầm trên cằm Trình đại thiếu gia của bọn hắn có quan hệ gì đó với tẩu tử rồi.

“Có cần ta đi ra ngoài một chút không?” Kỵ Binh hỏi.

“Người cứ ngồi đi, không có việc gì, ta chỉ mang sổ sách cho hắn xem thôi.” Sự tinh ý của Kỵ Binh càng khiến Chu Bân cảm thấy có chút ngại ngùng, hắn mang sổ sách đặt trên bàn của Trình Vi: “Đây là sổ sách của tháng này.”

“Người đã kiểm tra qua rồi chứ?” Trình Vi ngắt lời Chu Bân.

“Ta đã đối chiếu hết rồi.”

“Thế thì được rồi.” Trình Vi trả sổ sách về cho Chu Bân.

“Người không nhìn qua một chút sao?”

“Không cần, về sau nếu có vấn đề gì thì mới phải báo lại với ta, còn không thì chỉ cần người kiểm tra là được rồi.”

Chu Bân muốn nói lại thôi. Hắn nhìn Trình Vi một chút rồi cầm sổ sách lên rồi nói: “VẬY... ta đi ra trước.”

Trình Vi gật đầu.

Nhìn Chu Bân rời khỏi phòng làm việc, Kỵ Binh ngồi vào ghế đối diện Trình Vi hỏi: “Cãi nhau sao? Lại còn động thủ nữa?”

“Không có.” Trình Vi lạnh nhạt trả lời, sau đó gấp quyển tạp chí lại rồi hỏi Kỵ Binh: “Có vừa ý chiếc xe nào không?”

“Àn, cơ bản là chọn xong rồi, nhưng ta còn muốn lấy catalog của các người về cho nàng xem.”

“Cho nàng xem? Không phải đã nói muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ sao?”

“Ta không nói là mua cho nàng. Đêm nay về nhà ta chỉ giả vờ nói chuyện phiếm để dò ý của nàng mà thôi, nhưng ta đoán có lẽ nàng sẽ thích cái này.”

“Về nhà? Các người đã ở chung với nhau rồi sao?” Trình Vi hỏi.

“Àn, còn chưa nói với các người sao? Ta và Tiểu Mẫn đã chính thức dọn vào ở chung với nhau rồi. Về sau kể cả nếu có việc gì cần gọi ta, thì cũng đừng có gọi điện vào buổi tối đấy.”

Trình Vi nhìn Kỵ Binh rồi nói: “Dọn vào ở chung, còn mua xe cho nàng, lần này là thật sự sao?”

“Có gì không được sao?” Kỵ Binh cười nói: “Chính là muốn nàng hài lòng mà thôi, ta còn chưa đạt tới mức độ của người và tẩu tử mà.”

Trình Vi nghe vậy thì lẩm bẩm nói: “Ta còn mong có thể giống như các người a.”

“Không phải...?” Kỵ Binh đột nhiên thuyết.

“Không phải gì chứ?”

“Đừng nói là ta đoán đúng rồi nhé.”

Trình Vi liếc mắt nhìn hắn, ý bảo có chuyện gì thì nói ngay ra.

“Người...” Kỵ binh nắm hai vai hắn, bán tín bán nghi hỏi: “Còn chưa hạ thủ với tẩu tử sao?”

Trình Vi gạt tay hắn ra, liếc mắt nhìn hắn rồi nói: “Chưa thực hiện được, có lẽ tối qua đã làm hắn sợ rồi.”

“Ha ha ha ha...” Một trận cười lớn vang lên trong phòng làm việc của Trình Vi.

“Còn cười nữa ta sẽ bóp chết người.” Trình Vi lần thứ hai nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kỵ Binh cố nén cười, nhưng ngực với vai hắn vẫn còn đang run lên không ngừng: “Trình gia, ta sai rồi, hóa ra người cũng có thể ngây thơ trong sáng như thế. Tẩu tử cũng quá mạnh mẽ đi! Hóa ra bộ dạng dục cầu bất mãn của người...”

“Mà... Đức... Minh!”

Hiếm khi Trình Vi gọi tên đầy đủ của hắn ra như vậy, Kỵ Binh vội xua tay ý muốn nói sang chuyện khác.

Kỵ Binh lập tức đổi giọng: “Đi ăn thôi, đói chết mất! Trình tổng, người đã tan tầm được chưa?”

Trình Vi nhìn đồng hồ, hóa ra đã 6h30 rồi, hắn cũng đứng lên nói: “Đi thôi.”

“OK! Ta đi gọi tẩu tử.”

Ba người bọn họ đi tới một nhà hàng ở gần đó. Nghe nói Kỵ Binh dự định mua xe làm quà sinh nhật cho Tiểu Mẫn, Chu Bân cũng cảm thấy vui thay cho nàng.

“Xem ra Tiểu Mẫn rất hạnh phúc nha, người thương nàng như thế cơ mà.” Chu Bân cười nói.

“Tẩu... Tiểu Bân ca người còn hạnh phúc hơn a, người muốn thì nói Trình gia mua xe cho người đều có thể mà.”

Chu Bân có chút xấu hổ, liền cúi đầu ăn canh, đồng thời lặng lẽ cúi đầu quan sát Trình Vi. Kỳ thực ngày hôm nay Chu Bân vẫn muốn tìm cơ hội để giải thích chuyện tối qua với Trình Vi. Chu Bân không muốn Trình Vi nghĩ rằng mình là vì ghét hân mà phản ứng như vậy. Lúc đó chỉ là tình thế cấp bách nên hân mới theo bản năng mà nhắc chân lên thôi, không ngờ lại đập vào cằm của Trình Vi. Thảm hại hơn chính là vô tình làm cho Trình Vi cắn vào lưỡi, đau đến mức khuôn mặt của hân cũng trở nên vặn vẹo. Chu Bân lúc đó liên tục xin lỗi, thế nhưng khi hân muốn giải thích rõ ràng cho Trình Vi, thì đối phương lại nói không có việc gì, sau đó liền nghiêng người nằm ngủ.

“Hình như cũng sắp tới sinh nhật của Trình gia rồi thì phải?” Kỵ Bình nhớ sinh nhật của Trình Vi là tháng tám, liền đánh mắt hỏi ý hai vị đang ngồi đối diện một chút.

“Àn.” Chu Bân gật đầu: “Còn hai tuần nữa mới tới a.”

Trình Vi nghe thấy Chu Bân nhớ kỷ sinh nhật của mình, trong mắt liền hiện lên thần sắc vui sướng.

“Có dự định gì không?” Kỵ Bình hỏi.

“Không có.” Trình Vi nhún nhún vai.

“Không có sao?” Kỵ Bình vừa hỏi vừa liếc mắt nhìn Chu Bân.

“Cũng chưa bàn bạc gì cả.” Chu Bân do dự một chút, có chút ngại ngùng nói: “Ta chỉ dự định nấu cho hân một bữa cơm, thế nhưng lúc đó nếu các người rảnh thì đến chơi cũng được.”

“Nga, nấu ăn sao, thật ấm áp nha!” Kỵ Bình xấu xa cười: “Đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ đến ăn.”

“Cút xuống địa ngục đi!” Trình Vi lấy một chiếc đũa gõ lên đầu Kỵ Bình.

Khi về đến nhà, Chu Bân tắm rửa xong thì an vị trên giường xem tivi, thẳng đến khi Trình Vi đi từ phòng tắm ra, hân liền giảm âm lượng xuống một chút.

Trình Vi ngồi trên đầu giường, dùng khăn lau khô tóc.

Chu Bân nhìn bóng lưng Trình Vi một chút rồi tắt hân tivi đi, với tay lấy máy sấy tóc trong tủ đầu giường ra, sau đó cầm lấy khăn trên tay Trình Vi: “Để ta sấy tóc cho.”

Chu Bân quỳ gối ở phía sau lưng sấy tóc cho Trình Vi, một lúc sau khi tóc của Trình Vi đã khô hết thì mới dừng lại: “Được rồi.”

Trình Vi xoay người ôm Chu Bân, đang muốn hôn hân một chút thì đột nhiên dừng lại, biến thành nói một câu cảm tạ.

Chu Bân sửng sốt một chút, hân đột nhiên minh bạch vì sao ngày hôm nay hân lại cảm thấy Trình Vi có điểm là lạ. Hóa ra sau sự kiện hôm qua thì thái độ của Trình Vi với hân nghiêm chỉnh hơn không ít, có lúc thậm chí còn trở nên khách sáo.

“Vi.”

“Àn?”

“Chuyện tối hôm qua, ta xin lỗi.”

“Không có việc gì, đi ngủ thôi.” Dứt lời Trình Vi liền kéo chăn nằm xuống.

Chu Bân nhìn bóng lưng của Trình Vi, sau đó lại nhẹ nhàng nói: “Ta kỳ thực... nên nói thế nào đây, tối hôm qua không phải ta cố ý đá người.”

“Ta biết, bảo bồi ngủ đi.” Trình Vi xoay người lại nhẹ nhàng ôm Chu Bân. Cái ôm khách khí như thế này khiến Chu Bân có cảm giác hân muốn nói với mình là hân không sinh khí mà thôi.

Chu Bản không biết phải diễn đạt thế nào, hơn nữa lại còn rất xấu hổ, nhưng có lẽ tới hôm qua Trình Vi sẽ cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương a.

Nghĩ nghĩ một hồi, Chu Bản khẽ cắn môi, chủ động dựa sát vào Trình Vi, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn. Chu Bản cảm thấy Trình Vi thoáng run rẩy một chút, sau đó cũng không đáp lại. Không hiểu sao Chu Bản đột nhiên rất to gan, dùng đầu lưỡi khiêu khích đôi môi của Trình Vi, sau đó thuận thế xông vào, ôn nhu cùng khiêu khích mà tiếp tục hôn hắn.

Trình Vi rất nhanh liền bại trận, xoay người đặt Chu Bản ở dưới thân, lập tức lấy lại thế chủ động. Trình Vi vừa tham lam vừa bá đạo hôn lên khắp những vùng da thịt lộ ra ngoài áo ngủ của Chu Bản. Bờ môi chậm rãi trượt xuống cổ, sau đó mút mạnh trên hầu kết, khiến Chu Bản nhin không được mà rên rỉ một tiếng.

Trình Vi cảm thấy bản thân sắp không nhin được nữa rồi, hắn dùng ánh mắt gần như thống khổ chăm chú nhìn vào Chu Bản: “Ta không muốn nhin nữa.”

Trái tim Chu Bản như đang điên cuồng nhảy loạn lên trong lồng ngực. Hắn nỗ lực đè tâm trạng khẩn trương của mình xuống, lấy hết dũng khí nâng khuôn mặt của Trình Vi lên: “Ta sợ đau, nhưng đêm nay chúng ta thử xem thế nào.”

Ánh mắt của Trình Vi càng lúc càng nóng bỏng, nóng đến mức khiến Chu Bản không dám nhìn thẳng vào hắn nữa.

Trình Vi lấy tay ôm lấy mặt của Chu Bản, bắt hắn quay lại nhìn mình: “Ta yêu ngươi.”

Chu Bản ngẩng đầu, hơi vươn lên hôn nhẹ vào môi của Trình Vi: “Ta cũng yêu ngươi.”

---

Chú giải:

(\*) sai mai: một trò chơi thường lấy hạt dưa, hạt sen hoặc các con cờ đen trắng nắm trong lòng bàn tay, để người khác đoán chẵn lẻ, số lượng hoặc màu sắc, người đoán trúng thì thắng.

## 44. Chương 44

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Chỉ cần mơ hồ nghe được tiếng hét chói tai của mấy đứa trẻ đang nô đùa dưới sân, Chu Bản cũng khẳng định được thời tiết hôm nay thực sự rất tốt. Hắn mở mắt ra nhìn, quả nhiên bên ngoài tràn ngập ánh nắng. Chu Bản thở dài, không khí tốt như vậy, đáng tiếc hắn lại không muốn đi đâu, bởi vì lúc này khớp xương toàn thân hắn vô cùng đau nhức. Trong đầu hắn hiện tại không ngừng chữm bởi Trình Vi.

Ngày hôm qua hai người bọn họ tâm huyết dâng trào, Chu Bản khi trở về vốn đã mệt mỏi vô cùng. Nhưng Trình Vi vừa bò lên giường thì lại bắt đầu không chịu nằm yên, còn ghé vào tai hắn, dùng thanh âm trầm thấp nói với hắn là sẽ không làm gì cả, kết quả chính là cái gì cũng làm. Nhớ tới tối hôm qua, Chu Bản không thể không đỏ mặt, thật không biết người kia làm sao lại dư thừa nhiều tinh lực như vậy chứ.

Bởi vì ngày hôm nay có một lô xe mới nhập về cho nên Trình Vi cần phải đến công ty kiểm tra một chút. Trước khi đi hắn còn dặn Chu Bản ở nhà chờ hắn về rồi mới chịu mặc áo khoác đi ra cửa.

Vì vậy Chu Bản ngủ thẳng đến mười một giờ, lại nằm trên giường một lúc thật lâu, mãi cho đến khi có tiếng chuông thì mới chịu ngồi dậy nghe điện thoại.

“Bảo bối, ngủ dậy rồi sao?” Trong điện thoại truyền ra một giọng nói rất vui vẻ.

“Cho dù chưa ngủ dậy thì cũng bị người đánh thức rồi!” Chu Bản nhin không được lại muốn bạo phát.

Trình Vi ha ha cười lớn: “Còn mệt sao?”

“Người thử xem có mệt hay không?”

Không cần nhìn Trình Vi cũng biết chắc chắn rằng lúc này Chu Bản đang đỏ mặt. Nhớ tới cảnh tượng tối hôm qua, khóe miệng của Trình Vi bất giác lại cong lên.

“Buổi trưa người muốn ăn cái gì? Ta đi mua về chúng ta cùng ăn.”

Chu Bản suy nghĩ một chút: “Ta muốn ăn mì Ý ở nhà hàng đối diện công ty, thêm một phần hamburger, một ly nước ép bưởi nữa.”

“Được. Người chờ nhé...” Trình Vi đang vui vẻ nói thì im bặt, sau đó bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Chu Bản kỳ quái nhìn vào màn hình điện thoại di động, hóa ra là hết pin. Còn tiếng chuông kia là đang phát ra từ điện thoại bàn, Chu Bản đoán chắc Trình Vi gọi điện lại, liền cầm lấy ống nghe.

“Ừ, vừa rồi là điện thoại của ta hết pin.”

Nhưng mà đối phương lại trầm mặc vài giây không lên tiếng.

“Ừ?” Chu Bản nghĩ thầm, chẳng lẽ lại mất tín hiệu rồi sao?

“Người là ai?” Điện thoại bên kia vang lên một giọng nói khá mạnh mẽ, “Trình Vi sao?”

Chu Bản thoáng ngây ngẩn cả người. Hắn tới đây ở hơn một tháng, điện thoại bàn ở đây chưa từng vang lên, hắn vừa rồi ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đã nhắc điện thoại lên nghe rồi.

“Thật ngại quá, Trình Vi không có ở nhà, người có thể gọi điện thoại di động cho hắn.”

“Ta vừa gọi rồi, máy bận.” Đối phương dừng một chút rồi nói: “Người là ai?”

Chu Bản không biết đối phương là ai, nhưng nghe thanh âm thì có lẽ là một vị trưởng bối lớn tuổi nào đó. Hơn nữa ngữ khí của người đó vừa có uy mà lại không làm cho người khác cảm thấy khó chịu. Trực giác mách bảo Chu Bản rằng người này có quan hệ không tầm thường.

“Ta là bạn cùng lớp của Trình Vi.”

“Cùng lớp nào?”

“Cùng lớp đại học.”

“Đại học T sao?”

“Đúng.”

“Người tên là gì?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, từ lúc Chu Bản nói hắn là bạn cùng lớp ở đại học, ngữ khí của đối phương hình như tốt hơn một chút.

“Ta là Chu Bản, thật ngại quá, ta tới Bắc Kinh du lịch nên ở tạm chỗ này. Nếu như người có việc tìm Trình Vi thì có thể gọi điện thoại di động cho hắn.”

Đối phương ừ một tiếng rồi treo điện thoại. Chu Bản nhìn ống nghe một chút, đang suy nghĩ không biết có nên gọi điện nói cho Trình Vi biết chuyện vừa rồi hay không, nhưng nghĩ Trình Vi một chút nữa cũng sẽ về nên hắn lại buông điện thoại xuống.

Chu Bản chậm rãi xuống giường, động tác cứng ngắc đi vào phòng tắm.

Chu Bản thẳng tiến vào trong bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm. Tuy rằng hiện tại là mùa hè, thế nhưng tắm nước nóng có thể trợ giúp việc tuần hoàn máu. Nằm ở trong bồn tắm, Chu Bản chột cúi đầu thì nhìn thấy thân thể của mình trải đầy dầu hên. Hắn nhin không được đứng lên nhìn vào gương chột kinh ngạc phát hiện ngay cả cổ hắn cũng bị phủ đầy dầu hên. Chu Bản chửi rủa một tiếng, hiện tại đang là mùa hè, không thể mặc áo cao cổ để che đi được, bảo hắn làm sao mà ra ngoài gặp người khác đây.

Lau khô thân thể, Chu Bản đứng ở trước bồn rửa mặt để đánh răng. Xong xuôi hết mọi việc hắn mới nhớ tới việc di động của mình bị hết pin. Nhưng mà vừa khởi động lại máy thì đã có điện thoại gọi tới ngay, là Lý Ngã Dư.

“Lớp trưởng!” Lý Ngã Dư không cần xác định đã hỏi thăm ngay: “Người đang ở Bắc Kinh sao?”

Chu Bản sững sốt một chút, hắn cũng không nói cho người khác biết là hắn tới Bắc Kinh a.

“Đúng, làm sao mà người biết a?”

Giọng nói của Lý Ngã Dư có vẻ mất hứng, nửa đùa nửa làm nũng nói: “Hanh! Tới đây cũng không tìm ta? Cũng không thèm thông báo một tiếng.”

Nghe Lý Ngã Dư chỉ trích như thế, Chu Bản thật sự bắt đầu lo lắng, không biết bản thân có cần tự kiểm điểm hay không?

“Nếu vừa rồi Trình gia gia không hỏi ta chuyện của người, ta cũng không biết người đang ở đây a.”

“Gia gia của Trình Vi?” Chu Bản giật mình, sau đó lập tức nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi, chẳng lẽ...

“Đúng vậy, hắn hỏi ta người có phải là bạn cùng lớp với chúng ta hay không. Còn hỏi ta có biết người đang ở nhà của Trình Vi không nữa.” Lý Ngã Dư nói: “Cư nhiên ngay cả gia gia cũng biết mà ta lại không biết gì. Lớp trưởng, người làm ta quá thương tâm rồi!”

“Thật xin lỗi, Ngã Dư.” Chu Bản cũng không biết nên nói gì nữa.

“Người đã đến đây bao lâu rồi?”

Chu Bản cũng không dám nói với nàng là hắn đã tới đây hơn một tháng rồi, đành phải nói: “Cũng không lâu lắm.”

“Hanh, Trình Vi chết tiệt, ta gọi điện cho hắn vài lần, hắn lại không nói cho ta biết là người đang ở đây.” Lý Ngã Dư đang than vãn lại đột ngột nói: “Lớp trưởng, ta đến thăm người được không?”

“A?”

“Các người không phải đang ở trong biệt thự ở ngoại ô của Trình thúc thúc sao?”

“Ách...” Chu Bản do dự một chút: “Àn, đúng vậy.”

“Vậy lúc nào rảnh rồi thì ta qua thăm các người được không?”

“Hảo.”

“Vậy địa chỉ nhà các người là gì?”

“112A.” Chu Bản cẩn thận hỏi: “Người định lúc nào đi?”

Lý Ngã Dư hình như không nghe thấy câu hỏi của Chu Bản, không biết là đang nói chuyện với ai ở bên kia. Nàng còn kể cho Chu Bản nghe chuyện đi Tây Tạng với cha mẹ, nàng bị choáng váng một trận khi lên đỉnh núi, lại còn nói đã mua quà cho mọi người, Chu Bản cũng có phần. Lý Ngã Dư vẫn cứ thao thao bất tuyệt như vậy, thẳng cho đến khi mẹ nàng gọi xuống ăn trưa thì hai người mới treo điện thoại.

Không nhắc đến thì thôi, vừa nói đến ăn thì Chu Bản cũng phát hiện ra bản thân hắn cũng có chút đói bụng. Hắn gọi điện hỏi Trình Vi xem lúc nào có thể ăn cơm trưa, nhưng mà Trình Vi lại nói đang bị tắc đường.

Chu Bản đi xuống lầu rồi vào phòng bếp, chỉ có một mình nên hắn không muốn làm gì nhiều, vì vậy liền mở tủ lạnh lấy vài món đồ ăn vặt ra để lấp đầy bao tử.

Chu Bản ở trong phòng khách chờ khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Trình Vi cũng trở về.

“Bị đói sao?” Trình Vi cúi xuống hôn nhẹ lên trán Chu Bản.

Chu Bản mở hộp ra, cúi đầu ăn một miếng, mới phát hiện ra đồ ăn cứ nhiên vẫn còn ấm.

“Thế nào, còn nóng không?” Trình Vi cười nói: “Ăn ngon không?”

“Ân.” Chu Bân âm ức trong lòng nhưng vẫn gật đầu.

Lại ăn một miếng nữa, Chu Bân đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại ban nãy, liền nói cho Trình Vi biết hôm nay Lý Ngã Dư vừa gọi điện đến và những suy đoán của hắn.

“Sau đó gia gia người có gọi cho người nữa không?”

“Có, gia gia bảo ta sinh nhật thì về nhà.” Trình Vi nhún nhún vai nói.

“Vậy sao, thế người có quay về nhà không?” Chu Bân nhìn Trình Vi một chút.

“Có lẽ trưa hôm đó ta sẽ về nhà ăn với gia gia một bữa cơm, buổi tối thì...” Trình Vi ôm lấy Chu Bân từ phía sau, ghé vào tai hắn nói: “Hình như có người nào đó nói sẽ nấu cơm cho ta ăn thì phải...”

Chu Bân nghiêng đầu để tránh né hơi thở nóng bỏng của Trình Vi phả vào tai hắn: “Lần trước Kỳ bình và Chá Chúc không phải đã nói sẽ tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho người hay sao?”

“Thì đã sao, đồ ăn do vợ yêu của ta nấu ta nhất định phải ăn a!”

“Vợ cái đầu người!” Chu Bân huých nhẹ vào người Trình Vi.

Điện thoại di động của Chu Bân đột ngột vang lên, là Lý Ngã Dư.

“Lớp trưởng, mau mở cửa cho ta.”

“Đình... dong...”

Nàng vừa dứt lời thì chuông cửa cũng vang lên theo.

Chu Bân còn chưa kịp phản ứng gì thì Trình Vi đã đi ra mở cửa rồi. Sau cánh cửa là Lý Ngã Dư, nàng mặc một bộ váy mùa hè rất thoải mái, đang cười đến đặc ý nhìn Trình Vi.

“Hi!” Lý Ngã Dư vẫy tay với Trình Vi: “Kính hỉ khi nhìn thấy ta sao?”

“Kính nhiều hơn hỉ.” Trình Vi khoanh tay trước ngực nói.

Lý Ngã Dư trừng mắt nhìn hắn: “Lớp trưởng đâu rồi? Ta cố ý đến thăm hắn mà.”

Trình Vi quay đầu lại nhìn Chu Bân, phát hiện hắn vẫn đang rất kính ngạc ngồi đó, trong tay vẫn còn cầm điện thoại. Trình Vi đành phải lui lại một chút cho Lý Ngã Dư tiến vào.

“Lớp trưởng!” Lý Ngã Dư liền đi thẳng vào chỗ Chu Bân đang ngồi.

Chu Bân giả vờ bình tĩnh: “A, tới rồi?”

“Ăn cơm xong ta liền tới thăm người a.”

“Là ăn no không có việc gì làm đi.” Trình Vi cũng đi vào rồi nói.

Lý Ngã Dư trừng mắt lườm Trình Vi, quyết định không để ý đến hắn mà chuyên tâm ngồi nói chuyện với Chu Bân. Bỗng dưng nàng quay sang nhìn mấy hộp thức ăn trên bàn: “Trông có vẻ rất ngon a!”

“Có muốn thử một chút không? Nếu người không ngại ta đã dùng qua rồi thì cứ tự nhiên.” Chu Bân chỉ vào hộp bánh hamburger: “Người nếm thử cái này đi, bánh mỳ ở nhà hàng này không tồi đâu.”

“Được!” Lý Ngã Dư bẻ một miếng bánh bỏ vào miệng: “Ân, rất thơm rất giòn, không tồi.”

Dứt lời Lý Ngã Dư lại ăn một miếng nữa, sau đó lại xuýt xoa khen ngon.

“Không phải người vừa mới ăn trưa rồi sao?” Trình Vi nói.

“Hiện tại lại đói bụng rồi.” Lý Ngã Dư làm mặt quỷ với Trình Vi rồi quay sang nói với Chu Bân: “Ta mang quà đến cho người đây, mau xòe tay ra nào.”

Chu Bân nghe lời vươn tay trái ra, Lý Ngã Dư liền thả một sợi dây chuyền mà mặt dây là một viên ngọc màu hồng vào tay hắn.

“Đây là Như Nguyễn Thiên Châu, mang theo có thể hộ thân đó!” Lý Ngã Dư cười nói.

Chu Bân cúi đầu nhìn viên ngọc trong lòng bàn tay. Tuy rằng hắn chưa bao giờ mang mấy thứ này, nhưng hắn vẫn rất cảm kích tâm ý của Lý Ngã Dư.

“Rất đẹp!”

“Thích không? Nào, để ta giúp người đeo!” Lý Ngã Dư nói xong liền đi ra phía sau Chu Bân, giúp hắn đeo sợi dây lên.

Chu Bân đang muốn nói cảm tạ, đột nhiên lại cảm giác được Lý Ngã Dư đang chạm vào cổ hắn, còn vuốt nhẹ một cái.

“Đây là cái gì? Vết bồng sao?” Lý Ngã Dư chỉ vào hồng ngân trên cổ Chu Bân: “Sao lại bị nhiều vết thế này?”

Chu Bân lúc này mới nhớ tới những dấu hôn trên cổ hắn, liền lấy tay che cổ lại, khuôn mặt hắn cũng đỏ bừng lên.

Lý Ngã Dư bị phản ứng của Chu Bân làm cho hoảng sợ, nhưng mà thấy hắn đỏ mặt thì lập tức hoài nghi, cười xấu xa nói: “Nga! Ta đã biết! Lớp trưởng người có bạn gái rồi sao?”

Trình Vi ở một bên thấy bộ dạng khó xử của Chu Bân, liền giúp hắn giải vây: “Uy, sao ta không có quà a?”

Hiếm khi Trình Vi lại có hứng thú với những thứ này, Lý Ngã Dư lập tức lấy từ trong túi ra một chiếc vòng nữa, lần này là một viên ngọc màu lục: “Nào, bắt lấy.”

Trình Vi chỉ vươn tay ra, Lý Ngã Dư liền đeo lên tay hắn: “Đây là Lục Tùng Thạch, sẽ bảo hộ người, đồng thời cũng là thể hiện sự chung thủy trong tình yêu a.”

Trình Vi giơ cổ tay lên nhìn một chút: “Ta không đeo nó thì vẫn là người chung thủy nhất.”

## 45. Chương 45

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Ngày hôm nay Trình Vi về muộn hơn so với mọi hôm một chút. Chu Bân thấy hắn mở cửa ra rồi lại không đi vào nhà ngay, vừa định đi ra xem có chuyện gì xảy ra thì thấy Trình Vi đang bê đồ vào. Bởi vì thứ kia đã đóng gói cẩn thận nên Chu Bân không nhìn thấy bên trong của nó là gì, chỉ là từ hình dáng bên ngoài đại khái đoán ra đây là một bức tranh hay cái gì đó tương tự như thế.

“Này... là cái gì thế?” Chu Bân đóng cửa lại, nhìn Trình Vi một chút rồi nói: “Là một bức tranh sao?”

Trình Vi thần bí cười cười: “Đều không phải.”

“Vậy là cái gì?”

“Người không phải đã nói cảm thấy trong phòng thiếu thiếu một cái gì đó sao?” Trình Vi cười nói: “Người mở ra nhìn đi.”

Chu Bân nghe thấy Trình Vi nói vậy liền tò mò vô cùng. Hắn ngồi xổm xuống, cẩn cẩn dục dục mở từng lớp vỏ bọc ra. Đầu tiên thì hắn nhìn thấy một cái khung gỗ, nên hắn nghĩ có lẽ là một bức ảnh. Đến khi mở ra hết thì hắn không khỏi ngây ngẩn cả người. Trước mắt hắn là bức ảnh mà Hồng Bảo chụp lần trước, Trình Vi trong ảnh đang dựa vào vai hắn ngủ say sưa, mà khi đó Chu Bân lại cúi đầu nhìn Trình Vi vô cùng ôn nhu. Chu Bân nhớ rõ khi lần đầu tiên nhìn thấy tấm ảnh này thì vô cùng ngại ngùng, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ đến mình lại có thể dùng ánh mắt ôn nhu như vậy để nhìn bạn học của mình. Thời gian đó hắn còn chưa ở cùng một chỗ với Trình Vi, thậm chí ngay cả tình cảm của Trình Vi hắn cũng chưa biết.

Chu Bân quay đầu đi, có chút xấu hổ nhìn Trình Vi: “In ra từ lúc nào vậy?”

“Lần trước đi rửa ảnh đột chúng ta đến Trường Thành chơi, ta đột nhiên nhớ ra mình vẫn còn lưu tấm ảnh này trong điện thoại, cho nên tiện thể cũng in ra luôn.”

“Vậy cũng không cần kích thước lớn thế này đi?” Chu Bản nheo mắt đánh giá bức ảnh... cái này... ít nhất phải hơn một mét.

“Cái này mà to gì, ta vốn dự định chỉnh sửa rồi phóng to bằng người thật cơ!”

“Khoa trương!” Chu Bản cười mắng.

Trình Vi vòng tay ôm lấy Chu Bản, nhẹ nhàng đặt cằm lên vai hắn rồi nhìn vào bức ảnh của hai người: “Người nói xem nên đặt nó ở đâu thì tốt? Đặt ở phòng khách hay là phòng ngủ của chúng ta?”

“Đặt ở phòng ngủ là được rồi.” Chu Bản đương nhiên không hy vọng có người khách nào vừa vào đến phòng khách nhà bọn họ liền nhìn thấy bức ảnh này ngay.

“Cũng tốt, tác phẩm nghệ thuật đẹp như thế thì chúng ta phải giấu kín để tự thưởng thức thôi.” Trình Vi tươi cười hôn nhẹ lên má Chu Bản rồi nói.

“Vậy cái này thì sao?” Chu Bản chỉ vào một cái gói nhỏ ở bên cạnh: “Cũng là ảnh chụp sao?”

“Đúng, cái này là ảnh khi chúng ta ở trong nhà hàng tại Trường Thành, trong ba lô của ta còn rất nhiều, chúng ta đặt bọn nó ở trong phòng khách, trong bếp... có được không?”

Chu Bản dở khóc dở cười nói: “Sao đột nhiên lại muốn rửa nhiều ảnh như vậy?”

“Phòng của chúng ta lớn, có vẻ hơi trống trải, ta muốn đi đâu cũng nhìn thấy được hai chúng ta.”

Tuy rằng Chu Bản cảm thấy làm như vậy có chút khoa trương, nhưng thấy Trình Vi hăng hái bừng bừng như vậy cũng đành phải gật đầu: “Được rồi.”

Vì vậy hai người liền mở hết những bức ảnh mà Trình Vi mang về ra. Chu Bản cảm thấy những bức ảnh này chụp cũng... không tồi, hắn và Trình Vi đã nhất trí sẽ đặt những tấm ảnh này vào vị trí nào, sau đó lại nghĩ tới những món đồ lưu niệm hai người mua khi đi du lịch, liền quyết định mang tất cả ra trưng bày. Hai người hăng hái xếp chỗ nọ đặt chỗ kia, mãi cho đến khi thỏa mãn mới thôi. Sau khi hoàn thành, Chu Bản nhìn bốn phía thì mới kinh ngạc phát hiện ra phòng ngủ của hai người bọn họ có gì đó rất khác, cũng không phải là do trang trí, mà sự khác biệt là ở cảm giác, căn phòng lúc này có vẻ... ấm áp hơn thì phải.

“Cảm giác thế nào?” Trình Vi hài lòng ôm lấy thắt lưng của Chu Bản rồi hỏi.

“Không tồi.” Chu Bản mỉm cười, quay đầu nhìn Trình Vi: “Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc in ảnh của chúng ta?”

“Lần trước không phải người đã nói phòng ngủ của chúng ta có vẻ thiếu thiếu cái gì đó sao?” Trình Vi quay người Chu Bản lại đối diện với mình, trán hai người dán sát vào nhau: “Kỳ thực ta đã tự hỏi rất nhiều lần, tại sao người lại có cảm giác này.”

“Người nghĩ ra điều gì sao?” Chu Bản nhìn lên thì thấy khuôn mặt đang tỏ vẻ đau khổ suy nghĩ của Trình Vi.

“Cũng không phải là điều gì mới mẻ, chính là vẫn muốn thử một chút.” Trình Vi nói: “Ta đã nghĩ tới vì sao nhà người tuy rằng không lớn lắm, nhưng lại có cảm giác rất thoải mái. Đó là bởi vì ở đó chỗ nào cũng có dấu ấn của người, vừa vào trong nhà người liền cảm nhận được nó phản ánh tính cách của người, nên ta liền hiểu ra.”

“Tính cách của ta?” Chu Bản khó hiểu nhìn Trình Vi.

Trình Vi liền hôn nhẹ lên môi hắn một chút: “Người không biết cách trang trí nội thất sẽ thể hiện phong cách của chủ nhân hay sao?”

Chu Bản vừa nghe thấy vậy liền nghĩ ngay đến Vương Hiểu Thư, hắn cười khê: “Nghe người nói như vậy, hiện tại ta đã biết tại sao Vương thúc thúc không ở trong căn hộ cao cấp của hắn mà suốt ngày cứ chạy đến phòng của ba ba ta rồi.”

“Trước đây ta cũng không thường ở nơi này, cho nên ta nghĩ chỉ cần thiết bị gia đình đầy đủ, chất lượng tốt là được rồi, dù sao thì ta cũng không định ở lại đây lâu. Nhưng hiện tại thì không như vậy, về sau nếu chúng ta đến Bắc Kinh, thì đây sẽ là nhà của chúng ta, cho nên trong phòng cũng nên có vài tấm ảnh, hoặc là quần áo linh tinh gì đó... dần dần sẽ tạo nên phong cách riêng của hai chúng ta. Đến lúc đó người sẽ không cảm thấy ngôi nhà này quá trống trải nữa.”

Trình Vi hăng hái bừng bừng nói, qua thanh âm tràn ngập tình tứ của hắn, Chu Bân có thể hình dung ra được tương lai của hai người mà hắn đang mơ ước, tuy rằng còn chưa có thành hình, nhưng lại khiến người nghe không thể không xao động.

Chu Bân vòng hai tay ôm cổ Trình Vi, tiếp tục dán sát trán hai người vào nhau, nhìn thẳng vào mắt hắn mà mỉm cười: “Hiện tại mới chỉ là mở đầu, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian. Sau này còn có thể bổ sung thêm vài thứ khác, khiến cho căn nhà này tràn ngập khí tức của chúng ta.”

Trình Vi nhìn thật sâu vào mắt Chu Bân. Hắn biết đây là bảo bối của hắn đang xác định tương lai của hai người, nghĩ đến thời gian sau này hai người bọn họ có thể cùng đồng hành với nhau, tâm tình của Trình Vi liền vô cùng kích động. Trình Vi cúi đầu hôn nhẹ lên môi Chu Bân, rồi tiến sâu vào thưởng thức khoang miệng ngọt ngào của người yêu, sau đó dần dần tiến xuống cổ, rồi xuống thấp dần. Động tác của Trình Vi vừa ôn nhu vừa bá đạo, thẳng cho đến khi Chu Bân giật mình tỉnh lại thì đã bị Trình Vi bế vào phòng ngủ rồi vội vã đóng cửa lại. Hai người cùng nhau trải qua một đêm thật ngọt ngào.

## 46. Chương 46

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Kỵ Binh giao cho Chu Bân một nhiệm vụ bí mật, đó là muốn hắn phối hợp để cho Trình Vi một bữa tiệc sinh nhật thật bất ngờ. Sau khi Chu Bân nghe xong kế hoạch của hắn thì có chút lo lắng, không muốn đồng ý. Thế nhưng tất cả mọi người trong nhóm đều nói nhất định phải làm như vậy cho nên Chu Bân đành miễn cưỡng gật đầu đáp ứng.

Gần ba giờ chiều Trình Vi mới đi ăn với gia gia hắn về, đang định đi về thì lại gặp một người mà hắn không bao giờ muốn nhìn thấy – Tô Mị.

Tô Mị đang mang thai nên đi lại rất chậm rãi, vừa nhìn thấy Trình Vi liền tươi cười rạng rỡ: “Tiểu Vi, thật ngại quá, ta đến muộn, vừa ra khỏi cửa thì tiểu hài tử nghịch ngợm này lại nháo một trận, nên ta phải nghỉ ngơi một chút rồi mới đến đây được.”

Trình Vi không lên tiếng, hắn nhún nhún vai, cũng không dự định tiếp chuyện với con người này. Hắn nhìn Tô Mị cười nhạt một chút, cầm lấy điện thoại đang đặt trên bàn, rồi quay người định đi ra ngoài.

“Tiểu Vi, đừng đi vội, Tô a di có chuẩn bị quà sinh nhật cho người đấy.” Trình gia gia sầm mặt nói.

“Đúng, a di mua cho người...”

“Ta không cần, người giữ lại cho đứa trẻ đang nằm trong bụng người đi.” Trình Vi lạnh lùng nói rồi xoay người lại nhìn gia gia mình: “Gia gia, ta còn có hẹn, ta đi trước đây.”

Trình gia gia không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào cháu trai của mình. Trình Vi biết gia gia rất không hài lòng về thái độ của mình với Tô Mị, nhưng hắn cũng chỉ có thể như vậy, hắn không thể nhượng bước đối với nữ nhân phá nát gia đình mình. Hắn đã không gây khó dễ trong quá trình bà ta được gả vào Trình gia, cho nên những người khác cũng đừng mong hắn sẽ làm mấy việc như giả bộ giao hảo buồn nôn kia.

“Trình Vi!”

“Còn việc gì nữa sao, gia gia?” Trình Vi cố giữ bình tĩnh để quay lại nói chuyện với gia gia.

Hai ông cháu trầm mặc giằng co khiến những người có mặt ở đó đều sợ đến mức không dám động đậy. Hai người tuy rằng cách nhau một thế hệ, nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt của bọn họ cũng biết bọn họ đang muốn cái gì. Trình gia gia muốn hấn chấp nhận người kế mẫu này, còn Trình Vi thì muốn nói chuyện này là hoàn toàn không có khả năng.

“Ta đi đây.” Cuối cùng Trình Vi đành lên tiếng phá vỡ thế trầm mặc, trước khi đi hấn chậm rãi nói: “Gia gia, hôm nay là sinh nhật của ta, cũng chính là ngày giỗ của mẹ ta, có lẽ người cũng hiểu được tâm trạng của ta rồi, những việc như hôm nay về sau đừng tiếp tục làm nữa.”

Ra khỏi biệt thự của Trình gia, Trình Vi liền đi tới chỗ để xe ô tô. Bởi vì chuyện vừa rồi nên tâm trạng của hấn không tốt lắm, hấn lấy điện thoại ra gọi cho Chu Bân vì muốn nghe giọng nói của đối phương một chút, thì lại nghe thấy thông báo đối phương đã tắt máy. Trình Vi nhú mày, gọi điện cho Kỵ Bình, cũng thấy tắt máy, hấn tiếp tục gọi cho mấy người bạn trong nhóm thì cũng đều ra kết quả như vậy.

Trình Vi nghĩ nhất định không thể có chuyện trùng hợp như vậy được. Khả năng lớn nhất là bọn họ hợp sức lại để gây bất ngờ cho hấn. Nghĩ vậy Trình Vi cảm thấy có chút buồn cười, không hiểu đến tột cùng là ai nghĩ ra trò này. Hấn có thể đoán ra rất dễ dàng, bọn họ muốn khiến hấn đến nhà hàng trong tâm trạng nghi hoặc, sau đó khi hấn mở cửa đi vào thì những người khác sẽ nhào ra chúc mừng hấn mà thôi.

“Ta có thể ngốc nghếch như thế sao?” Trình Vi cười nhẹ: “Ngay cả Chu Bân cũng bị bọn họ làm cho ngây ngốc theo sao.”

Đến sớm hơn một giờ đồng hồ so với thời gian hẹn với mọi người, Trình Vi giao xe cho bảo vệ rồi đi vào đại sảnh. Trước khi đi vào thang máy hấn lại gọi điện cho Chu Bân một lần nữa thì vẫn thấy tắt máy.

“Tốt lắm, đợt lát nữa ta sẽ khiến các người trở tay không kịp!” Trình Vi nhếch miệng cười.

Đi ra khỏi thang máy, Trình Vi liền đi thẳng đến căn phòng bọn họ đã đặt trước, vừa vặn cũng có một người bồi bàn từ phía trong đi ra, hấn liền cầm lấy tay nắm cửa rồi đẩy mạnh một cái. Những người ở bên trong còn đang biếng nhác ngồi trên ghế, cũng chưa sắp xếp gì cả, thấy Trình Vi đột nhiên xuất hiện, bọn họ đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“A!” Kỵ Bình đi tới bên cạnh hấn đầu tiên: “Người tới sớm như vậy làm gì hả?”

“Trình gia người làm cho chúng ta quá thương tâm!”

Mọi người đều thập phần bất mãn nhìn Trình Vi, chỉ có Trình Vi nhếch mép cười rất là đắc ý.

“Ta không nghĩ tới cái kế hoạch cổ xưa như vậy mà các người vẫn muốn dùng, nói xem là ai nghĩ ra vậy?” Trình Vi hỏi.

“Không phải ta.”

“Cũng không phải ta.”

“Càng không thể là ta a...” Những người đang đứng đây đều phủ nhận.

“Chu Bân đâu?” Trình Vi nhìn khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng Chu Bân liền hỏi.

“Tẩu tử đi lấy bánh ga tô rồi.” Chá chúc đáp.

Kỵ bình nhìn đồng hồ: “Oa, đã hơn năm giờ rồi, hấn hình như đã đi hơn hai giờ đồng hồ rồi, sao còn chưa trở về a?”

“Mau gọi điện thoại cho hấn xem tình hình thế nào.” Chá chúc nói.

Kỵ bình vô đầu Chá chúc một cái: “Tất cả mọi người đều tắt máy rồi, hấn cũng vậy, người bảo làm sao mà gọi cho hấn được hả?”

“Đúng a, ta quên mất.”

“Mua bánh ở đâu, có xa lắm không, sao không gọi cửa hàng mang bánh tới?” Trình Vi hỏi.

“Tẩu tử nói người chỉ ăn bánh kem ở cửa hàng này mà thôi!”

“Cửa hàng nào?” Trình Vi từ trước tới nay đều không thích ăn đồ ngọt, hẳn nghĩ mãi mà cũng không ra mình nói thích ăn bánh kem ở đâu, lúc nào nữa.

“Chúng ta không hỏi a, nói cho cùng cứ để tẩu tử toàn quyền phụ trách là được. Nhưng ta nghe hẳn nói là hàng bánh đó ở rất gần đây mà, chỉ đi mất nửa tiếng đồng hồ thôi.”

Trình Vi nhú mồm, lại lấy điện thoại ra gọi cho Chu Bân một lần nữa, nhưng vẫn tắt máy.

Kỵ binh vỗ vai Trình Vi: “Trình gia yên tâm đi, lẽ nào người sợ tẩu tử bị người khác bắt cóc mất hay sao?”

Những người khác đều che miệng cười.

Nhưng mà tình hình bắt đầu khiến những kẻ khác cũng lo lắng theo. Chờ đến hơn sáu giờ mà Chu Bân vẫn chưa về, điện thoại di động cũng không gọi được, đã ba tiếng đồng hồ rồi, dù là đi đâu lấy bánh cũng phải về đến nơi rồi chứ.

“Lâu như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Đột nhiên có người nói.

Trình Vi rút cuộc ngồi không yên, hẳn đứng lên nói muốn đi ra ngoài tìm người.

“Người định đi đâu tìm?”

“Trước tiên sẽ tìm ở những chỗ gần nơi này trước, các người bật hết điện thoại lên, nếu Chu Bân trở về thì phải gọi điện cho ta ngay.”

“Chúng ta cùng người đi tìm.” Kỵ binh và những người khác không hẹn mà cùng đồng thanh nói.

Trình Vi nhìn bọn họ một chút: “Được rồi, nhưng phải có người ở lại chờ, có lẽ hẳn rất nhanh sẽ trở về đây.”

Mọi người bắt đầu tỏa ra khắp nơi tìm kiếm, nhưng không có ai lên xe Trình Vi, cho nên hẳn một mình lái xe đi tìm.

Trình Vi vừa lái xe vừa nỗ lực hồi tưởng lại, không hiểu đến tột cùng thì hẳn đã nói với Chu Bân mình thích ăn bánh kem ở cửa hàng nào, nhưng nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra. Hẳn còn đi qua tất cả những cửa hàng bánh kem ở gần đây, cũng không phát hiện ra bất cứ điều gì, Trình Vi bắt đầu mở rộng phạm vi tìm kiếm. Thấy Kỵ binh gọi điện đến, Trình Vi lập tức bật máy lên nghe.

“Tìm được không?” Trình Vi vừa mở máy ra liền hỏi ngay.

“Chưa tìm được.”

“Kỵ binh, biểu tỷ của người làm việc ở trung tâm chỉ huy 110 sao, người nhờ nàng giúp ta tra xem có...”

“Trình gia người đừng quá khẩn trương, nếu không tìm thấy thì tạm thời người quay về nhà kiểm tra lại xem. Hiện tại chúng ta đang tìm thêm một vài nơi nữa, nếu có tin tức gì bọn ta sẽ lập tức thông báo cho người.”

“Được rồi.” Kỳ thực Trình Vi cũng cảm thấy việc này có nhiều điểm không hợp lý, nhưng bản thân vẫn không bình tĩnh được mà phải lao đi tìm.

Trình Vi vẫn đi hỏi thăm thêm một chút, thế nhưng mọi người đều nói cả ngày nay không nhìn thấy Chu Bân, vì vậy Trình Vi đành phải về nhà kiểm tra lại một lần nữa. Lúc này trời đã tối đen, tâm tình của hẳn cũng trầm hẳn xuống. Lái xe vào trong sân, ngẩng đầu nhìn ngôi nhà của hẳn vẫn tối đen như mực. Trình Vi biết nếu như Chu Bân đang ở nhà thì nhất định sẽ bật đèn, nhưng hẳn vẫn cố hy vọng, nên vẫn lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Ba!”

Đột ngột có một âm thanh vang lên bên tai hẳn, trong lòng Trình Vi cảm thấy vô cùng căng thẳng. Thoáng nhìn thấy một bóng người lén lút lút lút, hẳn đang định động thủ thì cả căn phòng bỗng sáng bừng lên, pháo giấy sắc sỡ không ngừng rơi xuống người hẳn, một đám người hăng hái bừng bừng liên tục dùng bình xịt để tấn công hẳn.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Trình Vi vừa tránh né vừa tìm cách phản công: “Được rồi, được rồi, phun vào mắt ta bây giờ!”

Mọi người vẫn như trước không chịu buông tha, còn không thèm kiêng nể gì mà tiếp tục phun vào người hắn. Trình Vi rút cuộc cũng tìm thấy Chu Bản trong đám người đó. Người nọ tuy rằng không động thủ với hắn, nhưng vẫn cầm bình xịt đứng xem náo nhiệt. Trình Vi đi đến bên cạnh Chu Bản, đoạt lấy bình xịt trong tay hắn, bắt đầu tấn công lại những người khác, trong phòng bắt đầu náo loạn một trận, tiếng hét chói tai và tiếng cười đùa không ngừng vang lên. Tất cả mọi người vì đã lừa được Trình Vi mà nhảy nhót không ngừng.

Thừa dịp hỗn loạn Trình Vi liền ôm chặt Chu Bản vào lòng, hung hăng hôn lên môi hắn khiến Chu Bản đỏ bừng mặt lên.

“Ai bảo người hại ta lo lắng như vậy!” Trình Vi lại hung hăng hôn một cái nữa: “Lại còn hùa với bọn họ để lừa ta!”

Chu Bản tự biết mình đuối lý, tuy rằng ngay từ đầu hắn cũng không muốn phối hợp với bọn Kỳ binh, nhưng đến cuối cùng vẫn không chịu nổi sự đeo bám của bọn họ mà đáp ứng. Kỳ thực mọi người đều thừa dịp Trình Vi đi khắp nơi tìm Chu Bản mà đi thẳng đến đây.

Có người đẩy một cái bánh ga tô thật lớn đã cắt sẵn nên sinh nhật, đèn trong nhà lần thứ hai được tắt đi, lúc này ánh sáng của những ngọn nến đó có vẻ thập phần chói mắt. Mọi người liền cùng nhau hát bài hát chúc mừng sinh nhật.

“Trình gia, kính hỉ không?” Kỳ binh nhớ tới bộ dạng đặc ý của Trình Vi lúc đi vào nhà hàng và cho rằng đã đoán được ý đồ của mọi người, cộng với bộ dạng khẩn trương khi không tìm thấy Chu Bản thì không khỏi cảm thấy buồn cười, lúc này mới có dịp sáng khoái một phen.

“Kính! Hỉ!” Trình Vi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Mọi người thấy hắn như vậy thì không khỏi rung mình, không hiểu Trình Vi rốt cuộc là “Kính” nhiều hơn hay là “Hỷ” nhiều hơn.

Đèn trong phòng lần thứ hai được bật lên, Trình Vi cẩn thận cầm dao cắt bánh ga tô để chia cho mọi người.

Lúc này có một vài người mang bạn gái theo đã đi ra giữa nhà khiêu vũ rồi.

“Cả buổi chiều người đều ở nhà sao?” Trình Vi ghé vào tai Chu Bản hỏi nhỏ.

“Àn, bánh ga tô ăn ngon không?” Chu Bản ngẩng đầu mỉm cười.

Trình Vi ăn thử một miếng rồi nói: “Cũng không tồi.”

“Chỉ không tồi thôi sao?” Chu Bản bĩu môi: “Ta làm mất cả một buổi chiều đấy.”

“Nga?” Trình Vi kinh ngạc nhìn Chu Bản, lập tức ăn thêm một miếng thật to: “Vừa rồi không để ý, cẩn thận thưởng thức mới phát hiện ra bánh này ăn rất ngon!”

“Xì!” Chu Bản bật cười.

“Àn, không ngờ tay nghề làm bánh của người không tồi a!” Trình Vi ghé vào tai Chu Bản nói nhỏ.

Mọi người dự định chơi suốt đêm, thế nhưng đến hai giờ đêm thì tất cả mọi người đều lăn ra ngủ hết, ngay cả Trình Vi luôn tự nhận là ngàn chén không đổ cũng say mềm cả người. Chu Bản bảo vài người đi vào phòng cho khách ngủ, một số thì ngủ ngay ở phòng khách, sắp xếp xong xuôi Chu Bản mới gọi Trình Vi dậy, nửa đùa nửa đỡ hắn về phòng ngủ.

Chu Bản cởi giày và thay quần áo cho Trình Vi, để hắn dựa trong lòng mình, dùng khăn lau mặt cho hắn. Trình Vi ngủ rất say, Chu Bản cúi đầu nhìn hắn, đột nhiên phát hiện hình ảnh này có điểm quen mắt. Vừa ngẩng đầu lên liền thấy tấm ảnh được Trình Vi phóng to vào treo trong phòng ngủ của hai người, cũng là tấm ảnh mà Hồng Bảo chụp trước đó thật lâu.

## 47. Chương 47

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Kỳ nghỉ hè thoáng cái đã trôi qua, Chu Bản cùng Trình Vi trở lại trường báo danh, những người khác cũng đã quay lại ký túc xá hết rồi.

Hồng Bảo vẫn hay tươi cười như cũ, Lý Quế Bình vẫn là ông cụ non, nhưng Lục Hạo đột nhiên lại đen như Bao Công, hỏi ra mới biết hắn đi tắm biển nên mới phơi nắng thành cái dạng này.

“Hạo ca, trông rất đàn ông nha!” Lý Quế Bình tặng cho Lục Hạo một cái hôn gió.

Lục Hạo lập tức làm ra vẻ sắp nôn mửa.

Bọn họ là sinh viên năm 2 rồi, khi những tân sinh viên đến làm thủ tục nhập học, bọn họ có thể chính thức thăng cấp thành học trưởng của người ta, rốt cuộc có thể oai phong một chút, điều này khiến mọi người khá là hưng phấn.

Ngày các tân sinh viên nhập học, Chu Bản cũng những lớp trưởng khác đều phải đến đón tiếp. Nhìn những tân sinh viên này, Chu Bản không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc mình nhập học. Không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, chớp mắt đã hết một năm. Như vậy xem ra bốn năm đại học cũng sẽ không dài như hắn vẫn nghĩ đâu.

Một năm trước đây Chu Bản vẫn cho rằng học xong đại học thì sẽ đi tìm việc làm, sau đó lập gia đình, hắn sẽ trở thành ba ba của hài tử, mà ba ba của hắn lúc này sẽ trở thành ông nội. Thế nhưng kế hoạch này đã thay đổi hoàn toàn, bởi vì hiện tại xem ra hắn không thể thực hiện nó được nữa.

Chu Bản vẫn tự nhủ, nếu như không gặp gỡ Trình Vi, có lẽ hiện tại hắn vẫn còn độc thân đi? Bởi vì hắn có chút khó khăn khi tưởng tượng việc hắn sẽ thích một người như thế nào. Lại còn nghĩ tới việc nếu như gặp nhau mà Trình Vi không yêu hắn thì sao? Có thể trở thành bằng hữu của nhau được không, hay cuối cùng mình vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh trở thành đối tượng tương tư của Trình Vi?

“Làm sao người lại nghĩ tới nhiều cái nếu như vậy a?” Có một lần Trình Vi nghe hắn kể xong liền nói như vậy.

Cũng đúng, gặp gỡ chính là gặp gỡ, việc gì xảy ra đều đã xảy ra rồi, có một số việc không thể giả định, cứ coi như là định mệnh đi.

Sau khi khai giảng, công việc của Trình Vi trở nên lu bù lên. Hắn thường xuyên phải đi đi về về giữa hai thành phố, Chu Bản còn nói hắn đã trở thành khách VIP của công ty hàng không rồi.

Công ty của Trình Vi sinh ý ngày càng tốt, rất nhanh đã tạo ra lợi nhuận. Mặc kệ đây là do quan hệ cá nhân hỗ trợ hay không, có rất nhiều khách hàng vì muốn nịnh bợ Trình gia mà đến, nói cho cùng thì điều đó vẫn giúp ích cho hoạt động của công ty mà thôi. Cũng vì các hoạt động của công ty mà Trình Vi kết giao với không ít nhân sỹ trong nước. Qua bạn bè giới thiệu, một giám đốc công ty sản xuất ô tô ở Quảng Đông biết được trước đây Trình Vi từng là chỉ đạo kỹ thuật cho một công ty ô tô ở nước ngoài, nên đã mời hắn đến làm cố vấn kỹ thuật.

Trình Vi bận rộn, Chu Bản tự nhiên cũng không rảnh rỗi. Sau khi khai giảng hắn bị đề cử ứng tuyển hội trưởng hội sinh viên. Việc một sinh viên năm thứ hai được đề cử làm hội trưởng hội sinh viên là việc chưa từng có tiền lệ, cho nên hắn từ chối ứng tuyển. Thế nhưng hắn vẫn được bầu làm phó hội trưởng, điều này làm cho những người đề cử hắn cũng cảm thấy kinh hỉ. Chu Bản phải xử lý sự vụ trong hội, hơn nữa hắn còn phải để ý vấn đề tài vụ ở công ty của Trình Vi, không thể tiếp tục đảm nhiệm các công việc của lớp nữa. Vì vậy Lý Quế Bình đành phải tiếp nhận vị trí lớp trưởng này.

Học kỳ đầu tiên đã trôi qua một nửa, Chu Bản cùng Trình Vi đều bị công việc quán thân nên thời gian ở chung với nhau ngày càng ít. Hai người vẫn phải cố gắng chuyên tâm với công việc của mình, đến tối thì mở điện thoại nói chuyện với nhau.

Lần nói chuyện gần đây nhất, Trình Vi nói với Chu Bản về dự định cùng bằng hữu của hắn đầu tư mở một xưởng sửa chữa ô tô, chủ yếu là muốn làm thành một quy trình chăm sóc hậu mãi khép kín cho khách hàng mua xe của công ty hắn sau này.

Chu Bản nghe Trình Vi phân tích tỉ mỉ như vậy thì cũng hiểu được dự định này thật sự rất có tương lai. Nhưng chuyện đầu tư ban đầu quả thật hắn không thể đưa ra một kiến nghị chuyên nghiệp nào cả, chỉ đơn thuần là lắng nghe Trình Vi nói mà thôi.

Trình Vi vĩnh viễn là kiểu người thuộc phái hành động. Hắn vẫn liên hệ với công ty cổ vấn lần trước để nghiên cứu kế hoạch và đưa ra phương án. Đến tết Dương lịch trung tâm sửa chữa ô tô của hắn đã khai trương tại Bắc Kinh. Kỹ thuật của Trình Vi cũng tương đối lành nghề, ba tháng đầu sau khi khai trương hắn đều giám sát trực tiếp tại trung tâm. Danh tiếng của cửa hàng vốn rất trọng yếu, nên nhân viên của hắn cũng không ngừng cố gắng, từ khi khai trương tới nay chưa từng có bất cứ một lời phàn nàn nào từ phía khách hàng, trái lại ngày càng có nhiều khách hàng tìm tới trung tâm của hắn. Công việc tại đây ngày càng ổn định nên Trình Vi có thể giao phó dần cho nhân viên, không cần trực tiếp giám sát công việc nữa. Vừa bàn giao xong xuôi, Trình Vi liền quay về trường học, hắn nhớ Chu Bản muốn chết rồi.

Ngày mùng một tháng sáu năm nay có một cơn bão tên là Hồng Diễm quét qua. Đúng như tên của nó, mỹ lệ mà nguy hiểm, đài khí tượng dự báo ngày mai cơn bão này sẽ đổ bộ vào đất liền.

Hai tiết đầu tiên của ngày hôm nay là của thầy chủ nhiệm. Sáng sớm nay thầy đã gọi điện cho Lý Quế Bình để hắn thông báo cho mọi người hai tiết đầu được nghỉ, những tiết sau thì dựa vào tình hình thời tiết, nếu như vẫn mưa bão như vậy thì cũng không cần đi học. Nói tóm lại chính là buổi sáng ngày hôm nay mọi người có thể không cần đi học.

Mọi người nghe xong đều vỗ tay ăn mừng, quả thực bão càng lúc càng lớn, tốt nhất là được nghỉ thêm vài ngày nữa.

Chu Bản thì không cao hứng được như mọi người. Nếu như không có vấn đề gì thì chuyến bay của Trình Vi ở Bắc Kinh đã cất cánh một giờ đồng hồ trước đó, không biết là khi đến đây có thể hạ cánh an toàn hay không. Chu Bản muốn gọi điện thoại hỏi tình hình của Trình Vi, nhưng hắn biết rõ Trình Vi đang ở trên máy bay nên đã tắt điện thoại, điều này làm cho hắn vô cùng buồn bực.

Mấy giờ đồng hồ sau đó mưa bão vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, lúc này trong ký túc xá đột nhiên tối mịt, tất cả các thiết bị đều phụt tắt hết. Mọi người cũng không biết là đã có chuyện gì xảy ra, chạy đi hỏi mới biết có một cây đại thụ vừa bị đổ xuống trạm điện của trường, cho nên tất cả các địa phương phụ cận đều bị mất điện.

Mọi người nghe được tin này liền hò hét ầm ĩ, từ ký túc xá bên này truyền tới tận ký túc xá bên kia, không thể lên mạng, cũng không được ra ngoài chơi, buồn chán đến cực điểm. Lý Quế Bình lấy cái đài nhỏ thường ngày vẫn dùng để học tiếng anh ra, nhét pin mới vào rồi dò một kênh âm nhạc, mọi người đành phải nghe đài để giết thời gian.

Hồng Bảo ghé vào giường của Chu Bản, đầu tiên là ôm gối, sau đó là ôm đại mù của hắn. Hai người cùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn đen kịt, bọn hắn còn có thể nghe thấy tiếng gió thổi và tiếng mưa rơi.

“Đại mù, bên ngoài thật là khủng khiếp!” Hồng Bảo đột nhiên nói: “Cảm giác giống như sắp có người ngoài hành tinh đến tập kích trái đất vậy!”

Chu Bản cười khê một tiếng: “Trí tưởng tượng của người cũng quá phong phú rồi.”

“Ta không thích bầu trời như thế này.” Hồng Bảo xoay người lại, nằm thẳng trên giường, hắn quyết định không tiếp tục nhìn cảnh tượng làm hắn bất an ở bên ngoài nữa.

Radio đã chuyển sang mục thời sự, lúc này có một tin tức khiến Chu Bản không thể không chú ý.

“Phụ cận sân bay phát sinh tai nạn giao thông ngoài ý muốn, một chiếc xe tải bị gió tạt, đổ ập vào một chiếc xe thể thao màu đỏ đi từ sân bay ra. Phóng viên tại hiện trường đã chứng thực nam tài xế của chiếc xe thể thao đã tử vong, chiếc xe cũng bị ép đến mức biến dạng hoàn toàn, hiện nay cảnh sát đang điều tra. Sau đây là tin tức quốc tế.”

Từ sân bay đi ra... xe thể thao màu đỏ... nam tài xế... Chu Bản đột nhiên rung mình một trận, trống ngực cũng đập dồn dập. Hắn nhớ tới Trình Vi, sau đó lại lắc đầu thật mạnh, thầm trấn an bản thân ở trong lòng. Hắn lập tức đứng dậy gọi điện thoại cho Trình Vi, thế nhưng đối phương vẫn đang tắt máy. Chu Bản nhìn đồng hồ, đã gần năm giờ rồi, nếu như máy bay hạ cánh đúng giờ thì một giờ trước Trình Vi hẳn là phải xuống máy bay rồi, vì sao điện thoại của hắn vẫn không liên lạc được.

Chu Bản vẫn không từ bỏ ý định, vẫn liên tục gọi nhưng không được. Hắn đành tự an ủi chính mình, đưa ngón, Trình Vi sao lại dùng chiếc xe màu đỏ đó được, xe của hắn không phải vẫn đang để ở khách sạn hay sao... Tuy rằng khách sạn đó có thể đưa xe đến sân bay theo yêu cầu của khách hàng.

“Đại mù, người ngây ngốc ngồi nhìn điện thoại làm gì vậy?” Hồng Bảo nằm ở bên cạnh hỏi.

“A?” Chu Bản giật mình tỉnh lại, lẩm bẩm nói: “Không có việc gì.”

“Oa, đại mù, người có nghe thấy tiếng gì không, gió thổi trúng cửa nghe giống tiếng gõ cửa quá.”

Chu Bản nghe hắn nói vậy thì mới để ý, tiếng gió thổi vào cửa giống đến mức làm hắn tưởng có ai đó đang gõ cửa. Vốn không thể nghe thấy, nhưng thanh âm càng lúc càng lớn, tần suất phát ra cũng nhiều hơn, có muốn bỏ qua cũng khó. Lý Quế Bình và Lục Hạo đang ngủ cũng bị đánh thức.

“Có ai gõ cửa sao?” Lục Hạo dụi mắt, ngó sang phía Chu Bản và Hồng Bảo rồi nói: “Sao các người không ra mở cửa a?”

“Không phải có người gõ cửa, là tiếng gió thổi thôi.” Hồng Bảo nói.

“Người làm sao thế, rõ ràng là có người gõ cửa mà, gió thổi cái gì chứ!” Lục Hạo nhảy xuống giường rồi đi ra mở cửa.

Có hai người cho rằng vừa mở cửa ra sẽ có một cơn gió lớn lùa vào trong phòng, thế nhưng sau khi nhìn thấy một bóng người cao lớn đang đứng ngoài cửa thì cả hai đều tròn mắt ra nhìn.

“Hừ, đèn không chịu bật, ta còn tưởng bên trong không có ai, gõ lâu như vậy mà không có ai ra mở cửa a.” Trình Vi toàn thân ướt sũng đi vào trong phòng.

“Không phải là chúng ta không bật đèn, mà là bị mất điện.” Lục Hạo nói.

Lý Quế Bình cũng vừa tỉnh lại, nhìn thấy Trình Vi ướt sũng liền phá ra cười: “Khổ thân người ở ngoài cửa gặp mưa, còn hai người bọn họ vẫn đang đinh ninh là tiếng gió thổi a, buồn cười chết mất!”

Lục Hạo cũng cười theo. Bây giờ Trình Vi mới biết vì sao vừa rồi hắn gõ cửa lâu như vậy mà không có ai ra mở cửa.

Trình Vi đỡ khóc đỡ cười lắc đầu, lấy quần áo ra đi tắm.

Trình Vi vừa đi khuất, Chu Bản cũng nhảy xuống rồi đi theo hắn. Đến phòng tắm, Trình Vi quay lại nhìn như muốn hỏi có chuyện gì xảy ra thì Chu Bản đã tiến lên ôm chặt lấy hắn.

Trình Vi đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó thì mỉm cười, cũng vòng tay ôm lấy Chu Bản, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của hắn.

Cảm thụ được hơi ấm trên người Trình Vi, tâm trạng của Chu Bản cuối cùng cũng có thể ổn định lại.

“Làm sao thế?” Trình Vi nhẹ giọng hỏi.

“Đừng làm ồn, để ta ôm một chút!” Chu Bản vui mặt trong lòng ngực của Trình Vi, vòng tay cũng siết chặt hơn lúc trước một chút.

Lần đầu tiên thấy Chu Bản làm nũng như vậy, Trình Vi cảm thấy rất thích thú: “Người sắp siết chết ta a.”

Chu Bản lúc này mới buông tay ra, cắn cắn môi dưới rồi bất ngờ tặng cho Trình Vi một quyền: “Mạng người lớn như vậy, sao có thể dễ dàng bị ta siết chết được chứ?”

“Người muốn ta chết không phải quá đơn giản sao, tính mạng và toàn bộ tài sản của ta đều nằm trong tay người rồi.” Trình Vi cười nói.

“Ai cần những thứ đó của người!” Chu Bản trừng mắt nói.

“Không cần sao?” Trình Vi kéo tay Chu Bản đặt lên trên ngực hắn: “Tâm của ta đều đặt trên người người, bảo bối của ta, chỉ cần người muốn, lúc nào cũng có thể bóp nát nó ra.”

“Thật buồn nôn!” Chu Bản cười cười rồi đẩy hắn ra.

“Buồn nôn mà người lại tỏ ra vui vẻ thế này sao?” Trình Vi thủy chung không che giấu tiểu ý trên khuôn mặt, ánh mắt của hắn ôn nhu tới mức bất kỳ ai nhìn vào đều có thể nhận ra tình cảm của hắn một cách dễ dàng.

“Ta vui vẻ lúc nào?” Chu Bản phản bác.

“Vậy người nắm tay ta chặt như thế làm gì?”

“Tốt, ta buông tay người ra là được chứ gì.” Chu Bản giơ hai tay lên.

Nhưng mà lần này đến phiên Trình Vi không chịu buông tay ra, hắn cứ thế ôm chặt lấy rồi hôn nhẹ lên môi của Chu Bản.

“Người nhìn xem, quần áo của ta đều bị người làm ướt hết rồi.” Chu Bản nói.

“Uớt rồi thì càng tốt, chúng ta tắm chung đi!” Trình Vi vừa nói vừa bắt đầu cởi y phục của Chu Bản ra.

“Uy! uy! Chờ một chút! Dừng lại!” Chu Bản lập tức hạ giọng ngăn cản hắn, nhưng mà động tác của hắn không nhanh bằng tay của Trình Vi, thoáng một cái quần áo của hắn đã bị lột ra gần hết.

Trình Vi kéo Chu Bản dựa vào tường, tiếp đó là một hồi người đẩy ta kéo không tiếng động của bọn họ.

Trình Vi một tay vòng ra ôm lấy thắt lưng, một tay đỡ phía sau gáy của Chu Bản, cúi đầu hôn lên đôi môi mà hắn đã nhớ da diết bấy lâu nay, đầu lưỡi không chút do dự xông vào đánh dấu lãnh địa. Chu Bản bị hắn hôn tới mức hít thở không thông.

“Người điên rồi sao? Bọn họ ở ngay sát vách!” Chu Bản vừa nói vừa thở hổn hển.

“Bọn họ sẽ không đi ra đây đâu.” Trình Vi vừa nói vừa đưa tay cởi nốt quần lót của Chu Bản ra.

Chu Bản thấy mình bị hắn lột sạch, mà quần áo của hắn vẫn như trước không chút thay đổi thì cảm thấy có chút tức giận, liền đột ngột phản kích, cũng bắt đầu cởi quần áo của Trình Vi ra, thẳng cho đến khi đối phương cũng bị lột sạch giống mình thì mới chịu bỏ qua.

Quần áo của hai người vương vãi trên mặt đất. Chu Bản phát hiện bản thân cũng bị sự điên rồ của Trình Vi kéo theo rồi. Nếu như lúc này có người đi ra ban công thì rất dễ phát hiện chuyện gì đang xảy ra trong phòng tắm. Thế nhưng khi Trình Vi ôm siết hắn vào lòng, hắn có thể cảm nhận được hơi ấm truyền ra từ thân thể cường tráng của Trình Vi. Lý trí của Chu Bản lúc này đã bị phá hủy hoàn toàn, hắn nhắm mắt lại, điên thì điên đi, nói cho cùng thì ái tình vốn luôn không cần đến lý trí a.

Chu Bản vòng tay hai tay ôm cổ Trình Vi, chủ động dâng lên một cái hôn thật sâu.

Kỳ thực lo lắng của Chu Bản hoàn toàn là uống phở, bởi vì lúc này những người bạn cùng phòng của hắn đã bị tiếng radio thôi miên ngủ đến chết đi sống lại rồi. Mà cái từ chết đi sống lại, cũng là dùng để chỉ tình trạng của hai vị trong phòng tắm lúc này..

## 48. Chương 48: Phiên Ngoại 1 : Chu Bản Và Trình Vi

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Chu Bân rút cuộc cũng đồng ý dọn ra ngoài với Trình Vi. Nguyên nhân là vì Trình Vi đã tìm thấy đúng tử huyệt của Chu Bân. Trình Vi cứ một thời gian lại đến khách sạn ở vài ngày, làm cho Chu Bân rất tiếc số tiền phải chi ra cho khách sạn. Mà nếu ở trong ký túc xá, Trình Vi thường xuyên làm trò “Quấy nhiễu tình dục” Chu Bân trước mặt mọi người, khiến hắn vô cùng xấu hổ. Vì vậy khi Trình Vi bàn chuyện dọn ra ngoài ở với hắn, hắn đành phải gật đầu đáp ứng.

Kỳ thực Chu Bân nghĩ như vậy so với việc ra khách sạn ở, chẳng phải là sẽ tiết kiệm hơn sao. Hơn nữa Trình Vi cũng không ở nơi này thường xuyên, khi hắn đi công tác thì Chu Bân lại về ký túc xá ngủ, vì như vậy sẽ vui hơn là ở một mình trong nhà.

Hồng Bảo khi biết dự định của bọn họ thì vô cùng hưng phấn nói muốn đi theo bọn họ dọn ra ngoài ở, nói là hắn muốn đi theo đại mù của hắn. Trình đại thiếu gia của chúng ta làm sao có thể để Hồng Bảo phá hỏng chuyện tốt của hắn.

“Đến nhà của ta ở thì phải làm việc nhà đó.” Trình Vi nói.

“Việc nhà? Được!” Hồng Bảo vẫn vô cùng hưng phấn, vui vẻ đáp ứng.

“Mỗi ngày đều phải dọn dẹp nhà cửa!”

“A?” Hồng Bảo lộ vẻ mặt khó xử.

“Mỗi ngày người đều phải giặt quần áo của ba người chúng ta.”

“Gi?” Hồng Bảo bắt đầu do dự.

“Một ngày ba bữa người đều phải nấu.”

“Oh No!” Tiểu bằng hữu Hồng Bảo triệt để từ bỏ, hắn quay đầu lại nói với Tiểu Quế Tử của hắn: “Tiểu Quế Tử, Trình Vi khi dễ ta! Ta không thèm ở cùng với hắn nữa, hai chúng ta cũng dọn ra ngoài ở đi.”

Người khôn khéo lại yêu tiền hơn mạng như Lý Quế Bình sao có thể đáp ứng đề nghị này của hắn được: “Tiền nhà đều đóng cho ký túc xá rồi, sao phải tốn tiền dọn ra bên ngoài làm gì.”

“Hạo ca...” Hồng Bảo quay sang đối tượng còn lại trong phòng.

“Người dám dọn ra bên ngoài ở một mình với ta sao?” Lục Hạo khoanh tay trước ngực, vừa nói vừa cười lạnh một tiếng.

“Ách...”

Vì vậy tiểu bằng hữu Hồng Bảo của chúng ta chỉ có thể thương cảm hề hề mà tự cắn ngón tay, lưu luyến nhìn đại mù của hắn dọn ra khỏi ký túc xá.

“Mua thêm một bộ bàn ghế đặt trên sân thượng được không?” Chu Bân đứng trước một shop bán đồ nội thất trong trung tâm mua sắm, có một bộ bàn ghế nhỏ màu nâu rất thu hút ánh mắt của hắn.

Trình Vi nhìn theo ánh mắt của Chu Bân: “Người thích nó sao?”

“Ân.” Chu Bân gật đầu.

Trình Vi kéo Chu Bân đến ngồi thử: “Ân, không tồi, rất thoải mái, hơn nữa màu sắc và kiểu dáng rất phù hợp với nhà của chúng ta.”

“Vậy mua bộ này đi!”

“Hảo.” Trình Vi cứng chiều bóp nhẹ mũi của Chu Bân, khiến cho khuôn mặt của Chu Bân đỏ bừng lên.

Hai người phải tốn một tuần mới có thể mua sắm và bày trí hết các thiết bị điện cũng như đồ đạc trong nhà, tất cả mọi thứ đều chọn theo sở thích của Chu Bân, tuy rằng tiền trên cơ bản đều là do Trình Vi trả.

Hôm nay Trình Vi và Chu Bân không đi học mà ở nhà chờ nhân viên đến lắp đặt các thiết bị điện tử. Mất nguyên một ngày, bọn họ mới có thể lấp đầy căn nhà mới vốn đang trống trải của mình.

“Hắn là không tồi a?” Chu Bân thả người ngồi lên sofa, hắn vừa quét dọn toàn bộ căn nhà, nên bây giờ quả thật mệt không chịu nổi.

Trình Vi cũng kiểm tra xong việc lắp đặt bếp ga, liền lấy hai chai bia lạnh ra rồi ngồi xuống bên cạnh Chu Bàn.

Hai người ngồi sát vào nhau, vừa uống bia lạnh vừa vui vẻ đánh giá căn nhà vừa hoàn tất việc bố trí đồ đạc.

“Từ nay về sau nơi này là nhà của chúng ta rồi...” Trình Vi hôn nhẹ lên trán của Chu Bàn một cái.

Chu Bàn quay sang nhìn thẳng vào mắt của Trình Vi rồi mỉm cười với hắn: “Àn.”

## 49. Chương 49: Phiên Ngoại 2 : Vương Hiểu Thư (1)

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Buổi sáng tỉnh dậy, Chu Bàn nghe thấy âm thanh nấu nướng trong bếp, hắn liền hoảng hốt, vội vã chạy về phía phòng bếp.

“Mụ mụ!”

Nhưng mà Chu Bàn chỉ nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, người nọ nghe thấy tiếng động thì quay lại nhìn Chu Bàn.

“Vương...” Chu Bàn thất vọng cúi đầu: “Thức thức.”

Vương Hiểu Thư nhìn thấy ánh mắt của hài tử này, trong lòng cảm thấy có chút đau xót. Hắn thở dài một tiếng, sau đó lại bày ra vẻ mặt tươi cười.

“Bàn Bàn, đói bụng không?” Bữa sáng ta làm sắp xong rồi, người mau đi đánh răng rửa mặt đi.”

Chu Bàn nhẹ nhàng cười rồi xoay người ra khỏi phòng bếp.

Chu Bình vẫn còn đang ngủ, tối hôm qua hắn ở trong lòng của Vương Hiểu Thư mà phát tiết hết tất cả áp lực bấy lâu này của mình. Thật sự trong suốt khoảng thời gian qua hắn đã quá mệt mỏi rồi, Chu Bình cứ khóc như vậy đến khi kiệt sức mà thiếp đi, chính Vương Hiểu Thư đã đưa hắn vào trong phòng.

“Ăn ngon không?” Vương Hiểu Thư ngồi đối diện với Chu Bàn nhìn hắn ăn bữa sáng.

Chu Bàn có chút miễn cưỡng ăn thêm một miếng sau đó ừ một tiếng.

Vương Hiểu Thư cũng biết hài tử lúc này không có tâm trạng để ăn uống. Nhưng hắn cho rằng Chu Bàn chính là hơi gầy, cần phải nhanh chóng bổ sung thêm nhiều chất dinh dưỡng nữa. Vương Hiểu Thư giám sát Chu Bàn ăn xong bữa sáng rồi mới chịu rời khỏi ghế.

Ăn xong bữa sáng, Chu Bàn rất tự giác mang bát đĩa đi rửa. Khi Vương Hiểu Thư đi vào bếp rồi nhìn thấy thân ảnh bé nhỏ xinh xắn đó thì trong lòng có cảm giác yêu thương không nói nên lời, thực sự là một hài tử rất hiểu chuyện mà.

“Vương thức thức, ba ba ta đâu rồi?”

Chu Bàn rửa bát xong đang định đi vào phòng khách xem có ba ba hắn không thì Vương Hiểu Thư ôm hắn lại, đặt hắn ngồi trên đùi mình, giúp hắn lau tay.

“Ba ba người quá mệt mỏi nên còn đang ngủ, chúng ta không nên đánh thức hắn, cứ để cho hắn ngủ thêm một chút đi.” Dứt lời, Vương Hiểu Thư liền hôn nhẹ lên trán của Chu Bàn một cái.

Chu Bàn gật đầu, sau đó liền dựa vào trong ngực của Vương Hiểu Thư. Chu Bàn nghĩ ôm ba ba rất ấm áp, còn vòng tay của Vương thức thức lại khiến hắn cảm thấy rất an toàn. Hắn rất thích người bạn này của ba ba, tuy rằng số lần Vương thức thức đến nhà hắn chơi không nhiều lắm, nhưng hắn vẫn đặc biệt thích

người này. Có đôi khi Vương thúc thúc cũng hện ba ba ra ngoài gặp mặt, nhưng chưa bao giờ quên mua quà, sau đó đưa ba ba mang về cho hần.

Vương Hiểu Thư biết phụ mẫu của cả Chu Bình lẫn vợ hần đều đã qua đời, cho nên hần không muốn li khai hai phụ tử bọn họ lúc này. Cho dù Chu Bình vẫn còn một vài người họ hàng xa, thế nhưng Vương Hiểu Thư vẫn rất lo lắng. Vương Hiểu Thư dự định nghỉ thêm một tuần nữa, tuy rằng hần cũng biết làm như vậy sẽ khiến công ty bất mãn cao độ, thậm chí có thể bị cách chức, có lẽ còn bị đuổi việc.

Thế nhưng sự khoan dung của công ty đối với Vương Hiểu Thư khiến hần cảm thấy có chút kỳ lạ. Mãi cho đến khi Vương Hiểu Thư tham dự lễ tang vợ của Chu Bình và nghỉ thêm một tuần nữa để chăm sóc phụ tử bọn họ, trước sau tổng cộng nghỉ gần một tháng, nhưng mà công ty không những không cách chức hần, thậm chí còn để hần tiếp tục thực hiện dự án mới còn đang dang dở lúc trước. Đối với động thái này của công ty, Vương Hiểu Thư cũng không cảm kích, mà ngược lại hần còn cảm thấy mất hứng. Bởi lẽ hần biết bản thân có được tất cả những hậu đãi này đều là vì một người. Mà cách làm của người này lại khiến Vương Hiểu Thư trở thành đối tượng chỉ trích của mọi người trong công ty. Lúc đầu người vứt bỏ công việc khẩn cấp để lo việc riêng là hần, mà hiện tại hần trở lại làm việc thì lại muốn hần đi tiếp nhận thành quả lao động của mọi người, bảo hần làm sao có thể tránh được việc trở thành đối tượng khinh bỉ của mọi người đây.

“Bryan!” Vương Hiểu Thư nổi giận đùng đùng đi vào phòng làm việc của tổng tài, nhìn vào người đang ngồi trước bàn làm việc: “Vì sao lại muốn ta tiếp nhận công tác của David?”

Bryan thấy người tới là Vương Hiểu Thư, liền vui vẻ đứng lên đi trước mặt hần, đang muốn nắm lấy tay của hần thì lại bị đối phương né tránh.

“Trả lời vấn đề của ta.” Vương Hiểu Thư lạnh lùng nói.

Bryan nhún mày: “Hạng mục kia vốn là giao cho người, hiện nay người đã quay lại làm việc, tiếp nhận một lần nữa thì có gì sai chứ?”

“Có cái gì sai?” Vương Hiểu Thư lạnh lùng nói: “Người muốn ta thân nhiên cướp đoạt công sức lao động của người khác hay sao?”

“Genny, vì sao người lại tức giận như vậy? Hạng mục này có ảnh hưởng rất lớn đối với tiền đồ của người sau này, đây là ta muốn tốt cho người, chẳng lẽ người không biết sao?”

“Ta biết hạng mục này rất quan trọng với ta, nhưng khi xin phép nghỉ để lo việc cá nhân lúc trước, ta cũng đã hoàn toàn rời bỏ hạng mục này. Cho nên, thỉnh người không nên có động thái mờ ám gì khác nữa, đừng làm cho ta ngày càng chán ghét những việc người làm. Quan trọng nhất là... không nên làm cho đồng nghiệp của ta cũng chán ghét ta!” Vương Hiểu Thư biết rõ tình cảm của Bryan đối với mình, nên cũng muốn nhân cơ hội này để cho hần một câu trả lời.

“Vì sao người không bao giờ chịu tiếp nhận ý tốt của ta?” Bryan có điểm tức giận, hần nghĩ mình đối với Vương Hiểu Thư đã quá tốt rồi, tại sao người này lại không chịu tiếp nhận.

“Hãy hỏi lại bản thân người một chút. Ý đồ của người là gì, mỗi lần người đều dùng thủ đoạn hy sinh người khác để mang lại lợi ích cho ta? Vô hình chung người đã tạo ra cho ta không ít kẻ thù người biết không?” Vương Hiểu Thư khoanh tay trước ngực, lắc đầu: “Bryan, chân chính thích một người, thực sự muốn tốt cho đối phương, thì sẽ không làm như vậy.”

“Đừng nói ngu ngốc như vậy, những việc ta làm có việc gì không mang lại lợi ích cho người chưa? Chỉ cần...”

“Được rồi, chúng ta kết thúc chuyện này đi, nói chung hạng mục BNN kia hay giao lại cho David đi, nếu không ta sẽ từ chức.”

“Genny...”

“Ta quay lại làm việc, ngày mai ta ở nhà hay đi làm hoàn toàn là do quyết định của người.” Dứt lời Vương Hiểu Thư liền dứt khoát xoay người ra khỏi văn phòng của tổng tài.

Trước đây, khi vừa tốt nghiệp đại học, Vương Hiểu Thư cảm thấy rất hưng phấn khi được đi làm tại công ty nằm trong “Top 100 Công ty lớn nhất thế giới” này. Hần có thể tiếp thu được rất nhiều các kinh nghiệm

thực tiễn quý báu. Nhưng chỉ có một điều duy nhất gây phiền toái cho hắn đó là đại lão bản ở đây, Bryan. Việc phải đối mặt với loại “hảo ý” này của Bryan luôn khiến hắn đau đầu không ngớt.

“Bân Bân, tối nay người với ba ba ăn cái gì rồi?” Vương Hiểu Thư hiện nay hầu như mỗi ngày đều gọi điện thoại đến Chu gia, ít nhất là một lần.

“Mỳ nước.”

“Mỳ nước?” Kỳ thực cái này Vương Hiểu Thư cũng đoán trước được rồi.

“Ba ba nấu, tất cả đều biến thành màu đen, ta không dám ăn a.”

Vương Hiểu Thư gần như có thể tưởng tượng ra cảnh Chu Bình chiến đấu hăng hái tại trù phòng ra sao, nhin không được mà bật cười khê một tiếng.

“Vậy sao người không gọi đồ ăn ở ngoài để họ mang đến?”

“Kỳ thực mỳ nước ăn cũng khá a!”

Giọng nói non nớt của Chu Bân khiến Vương Hiểu Thư rất muốn ôm tiểu hài tử này một cái.

“Thế nhưng Bân Bân đang tuổi lớn, không thể cứ ăn mỳ mãi, không đủ dinh dưỡng biết chưa?”

“Nga, ba ba cũng nói như vậy, cho nên hắn mới không chịu để ý đến khuyến cáo của ta, vẫn cố đi xào rau. Vương thúc thúc, ta nói cho người nghe một bí mật, ba ba bảo đừng để người biết.” Chu Bân hạ giọng thì thầm, dùng bàn tay bé xíu của hắn để che bớt ống nghe rồi mới nói.

“Bí mật gì a?” Vương Hiểu Thư hiểu kỳ hỏi thăm.

“Ba ba nghe nói cho thêm một chút rượu vào hải sản ăn sẽ ngon hơn, kết quả thiếu chút nữa đã đốt cháy bếp a.”

Vương Hiểu Thư nghe xong thì dở khóc dở cười không biết nói gì, quả thật Chu Bình hoàn toàn không có khả năng tự chiêu cố hài tử, chỉ cần hai phụ tử bọn họ có thể tự đảm bảo an toàn của cá nhân là đã tốt lắm rồi.

## 50. Chương 50: Phiên Ngoại 3 : Vương Hiểu Thư (2)

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Kumiko

Vương Hiểu Thư từ trước luôn giữ hình tượng sạch sẽ khỏe mạnh gần đây lại đang trở thành một kẻ cuồng công việc. Bảo vệ ca tối nhìn thấy hắn vùi đầu vào bàn làm việc, công nhân vệ sinh sáng sớm thì nhìn thấy hắn gục lên bàn làm việc để ngủ. Hắn tăng ca một ngày một đêm, mọi người còn đang hoài nghi hắn không muốn giữ mạng để về nước nữa, chứ nếu không thì sao lại liều mạng như vậy. Cuối cùng tiểu thư ký khả ái của Vương Hiểu Thư rốt cuộc không thể chịu được việc thủ trưởng anh tuấn của nàng tiếp tục hủy hoại bản thân nữa, liền thông tri cho đại lão bản, mong đại lão bản lệnh xuống cho đồng chí Genny Wang lập tức về nhà nghỉ ngơi.

Quả nhiên, Bryan rất nhanh chóng đã đi vào trong phòng làm việc của Vương Hiểu Thư. Nhưng mà khi hắn nhìn thấy vẻ mệt mỏi rõ ràng, y phục thì hỗn độn, bộ dáng thập phần khêu gợi thì hắn không khỏi sửng sốt một chút. Bình thường Vương Hiểu Thư đều là một thân y phục chỉnh tề, không nghĩ tới hắn lại có thể nhìn thấy một hình ảnh gợi cảm dụ nhân như vậy.

Vương Hiểu Thư hiển nhiên không dự định để ý đến cái kẻ đang chờ người ra nhìn mình kia, tiếp tục đánh máy, cố gắng nhanh chóng hoàn thành công việc của mình.

“Genny, khách hàng cũng không thúc giục, người vì sao lại phải liều mạng như thế?” Bryan không nhịn được liền hỏi, rất là không muốn người trong lòng mình phải vất vả như vậy: “Nhìn xem, mắt người thâm quầng hết lên rồi.”

“Nhân viên làm việc bán mạng cho người mà người cũng có ý kiến sao?” Vương Hiểu Thư vẫn như cũ chúi đầu vào máy tính.

“Ta đau lòng a!” Bryan cười nói.

“Kỳ thực người tới cũng vừa khéo, ta có cái này phải giao cho người.”

“Cái gì vậy?” Bryan vui mừng hỏi, đây là lần đầu tiên Vương Hiểu Thư chủ động tặng đồ cho hắn.

“Chờ một chút, báo cáo của ta sắp viết xong rồi.” Vương Hiểu Thư đột nhiên nói.

Bryan không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống kiên trì chờ đợi. Toàn bộ công ty cũng chỉ có Vương Hiểu Thư có can đảm để cho hắn chờ đợi như vậy. Bất quá Bryan lại thích cá tính ấy của Vương Hiểu Thư. Hơn nữa hắn cũng rất tự tin, sớm muộn gì hắn cũng có thể đem vị Đông Phương mỹ nam tử kia đặt trên giường của mình, đến lúc đó hắn có thể thu lại toàn bộ vốn đầu tư ban đầu của hắn. Nghĩ đến đây, Bryan không nhịn được mà nhếch mép cười.

Nửa giờ đồng hồ sau, Vương Hiểu Thư đột nhiên hưng phấn đứng lên: “Xong rồi!”

“Rốt cuộc cũng xong rồi sao?” Bryan cười khanh khách, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Vương Hiểu Thư.

“A? Sao người còn ở đây?” Nghe thấy tiếng động, Vương Hiểu Thư kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Bryan trượt chân một chút, nghĩ thầm người giỏi lắm, cư nhiên dám không để ý đến sự tồn tại của ta.

Bryan hắng giọng nói: “Không phải người nói muốn đưa cho ta cái gì sao?”

“Nga? Đúng rồi!” Bị nhắc nhở như vậy, Vương Hiểu Thư vội trán một chút, từ trong ngăn kéo lấy ra ổ phong bì nhỏ, sau đó đưa cho Bryan: “Cho người.”

“Cái gì vậy? Thư tình?” Bryan tủm tỉm cười, cầm lấy phong bì, vừa cúi đầu nhìn, đột nhiên cao giọng nói: “Đơn từ chức?”

“Đúng vậy.” Vương Hiểu Thư bắt đầu thu dọn tài liệu trên mặt bàn, lắc đầu, thật là một mớ hỗn độn a.

“Genny, người đang nói đùa sao?” Bryan cau mày, có chút khó tin. Năm trước Vương Hiểu Thư vừa được bổ nhiệm làm tổng giám đốc kế hoạch của tập đoàn, người kia cư nhiên lại từ bỏ cơ hội tốt như vậy...

“Ta không nói đùa.” Vương Hiểu Thư đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Trong khoảng thời gian này ta liên tục tăng ca là muốn hoàn thành tất cả các công tác còn dang dở của ta.

“Vì sao?” Bryan hỏi.

“Bởi vì ta phải về nước.”

“Vì sao?” Bryan nghĩ cái đáp án này không thỏa đáng.

“Bởi vì ái nhân của ta đang ở đó.”

“Genny, đừng đùa nữa. Tuy rằng ở Trung Quốc hiện tại cũng có không ít các doanh nghiệp tư nhân, thế nhưng đãi ngộ hoàn toàn không thể so sánh được với bên này. Khó khăn như vậy người hà tất gì phải quay về để bắt đầu lại từ đầu?”

Wương Hiểu Thư cười cười, hắn không quan tâm tới việc kẻ khác có chấp nhận hay không, việc này chỉ đơn giản là do hắn muốn làm như vậy mà thôi.

“Bryan, ta tự thấy đã cống hiến cho công ty không ít, điều này nhìn vào các số liệu cũng có thể chứng minh, càng đừng nói đến các ý kiến phản hồi của khách hàng.” Vương Hiểu Thư vỗ vỗ bờ vai hắn: “Được rồi, là ta quyết định muốn từ chức, lúc nào ta có thể rời khỏi phòng làm việc này? Nói đi, ta tận lực phối hợp.”

“Ta không đồng ý!” Bryan lúc này thật sự sinh khí, hắn thả mồi lâu như vậy, cá còn chưa có mắc câu, hắn sao có thể bỏ qua? Chuyện buôn bán lỗ vốn như vậy hắn luôn luôn không làm.

Vương Hiểu Thư thở dài: “Kỳ thực ta cũng không ngờ mọi việc lại như vậy. Ngày mai ta sẽ báo cáo việc này với Ban giám đốc, tiền bồi thường hủy hợp đồng ta sẽ gửi lại cho công ty là được.”

“Người...” Bryan nghĩ lại một chút rồi hắng giọng nói: “Genny, luận công luận tư ta đều rất tán thưởng người, chúng ta hà tất phải như vậy?”

“Bryan, cảm tạ hảo ý của người. Chỉ là nếu như bình thường khi làm việc người có thể phân rõ công tư ta sẽ càng thêm cảm kích người. Còn có, đừng quấy rối cấp dưới của người nữa.” Vương Hiểu Thư cười cười, biểu tình cũng rất chăm chú: “Kỳ thực ta cũng muốn làm tốt các công tác đã được giao, ta sẽ lưu lại đến lúc các người tìm được người thay thế, nhưng tối đa chỉ trong một tháng thôi.”

“Chúng ta không thể thương lượng sao?” Bryan còn chưa có ý định từ bỏ.

Vương Hiểu Thư vẫn như cũ, kiên định cười nói: “Không thể.”

Thấy Vương Hiểu Thư kiên định như vậy, Bryan đã biết không thể lưu hấn lại được, bất đắc dĩ thở dài: “Vậy thì một tháng.”

“Cảm tạ!” Vương Hiểu Thư cười nói, sau đó thu dọn giấy tờ rồi về nhà chuẩn bị tắm rửa, hảo hảo ngủ bù một phen.

Bryan đột nhiên cảm thấy vô cùng hoang mang. Bản thân hấn cũng không còn trẻ, hấn cũng không còn nhớ được cảm giác yêu một người là như thế nào, hấn thậm chí còn hoài nghi bản thân đến tột cùng đã từng chân chính yêu ai đó hay không. Hóa ra thật sự tồn tại một người có thể vì tình yêu mà vứt bỏ danh lợi, ngày hôm nay hấn đã phát hiện một người.

Bryan nhìn bóng lưng của Vương Hiểu Thư, không nhận được thì thào nói: “Ái nhân? Ái nhân...”

TOÀN VĂN HOÀN

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-ai-bao-mau>*